

Den Europæiske Unions Tidende

C 83

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

53. årgang

30. marts 2010

Informationsnummer

Indhold

Side

2010/C 83/01

Konsoliderede udgaver af traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	1
Konsolideret udgave af traktaten om Den Europæiske Union	13
Konsolideret udgave af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	47
Protokoller	201
Bilag	329
Erklæringer knyttet som bilag til slutakten fra den regeringskonference, der vedtog Lissabontraktaten	335
Sammenligningstabel	361

2010/C 83/02

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder	389
---	-----

Meddelelse til læserne (se omslagets anden side)

DA

Pris:
10 EUR

MEDDELELSE TIL LÆSERNE

Denne publikation indeholder de konsoliderede udgaver af traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde samt protokoller og bilag hertil, som disse ser ud efter de ændringer, der blev indført ved Lissabontraktaten, der blev undertegnet den 13. december 2007 i Lissabon og trådte i kraft den 1. december 2009. Den indeholder tillige de erklæringer, der er knyttet som bilag til slutakten fra den regeringskonference, der vedtog Lissabontraktaten.

Som varslet i den meddelelse til læserne, der er optrykt i den forrige publikation af de konsoliderede udgaver (EUT C 115 af 9.5.2008, s. 1), er de berigtigelser, der i mellemtiden er blevet vedtaget, indarbejdet i nærværende publikation.

Denne publikation indeholder ligeledes Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, proklameret den 12. december 2007 i Strasbourg af Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen (EUT C 303 af 14.12.2007, s. 1). Denne tekst gengiver, med de nødvendige tilpasninger, charteret proklameret den 7. december 2000 og erstatter dette fra den 1. december 2009, datoen for Lissabontraktatens ikrafttræden. I medfør af artikel 6, stk. 1, første afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union har charteret proklameret i 2007 samme juridiske værdi som traktaterne.

Der er tale om et dokumentationsværktøj, der ikke medfører noget ansvar for Den Europæiske Unions institutioner.

KONSOLIDEREDE UDGAVER AF

TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNION

OG

TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNIONS
FUNKTIONSMÅDE

(2010/C 83/01)

Indholdsfortegnelse

	Side
TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNION	1
PRÆAMBEL	15
AFSNIT I FÆLLES BESTEMMELSER	16
AFSNIT II BESTEMMELSER OM DE DEMOKRATISKE PRINCIPPER	20
AFSNIT III BESTEMMELSER OM INSTITUTIONERNE	22
AFSNIT IV BESTEMMELSER OM FORSTÆRKET SAMARBEJDE	27
AFSNIT V ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM UNIONENS OPTRÆDEN UDADTIL OG SÆRLIGE BESTEMMELSER OM DEN FÆLLES UDENRIGS- OG SIKKERHEDSPOLITIK	28
KAPITEL 1 Almindelige bestemmelser om Unionens optræden udadtil	28
KAPITEL 2 Særlige bestemmelser om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik	30
1. afdeling Fælles bestemmelser	30
2. afdeling Bestemmelser om den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik ...	38
AFSNIT VI AFSLUTTENDE BESTEMMELSER	41
TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNIONS FUNKTIONSMÅDE	47
PRÆAMBEL	49
FØRSTE DEL PRINCIPPERNE	50
AFSNIT I UNIONENS KOMPETENCEKATEGORIER OG -OMRÅDER	50
AFSNIT II ALMINDELIGE BESTEMMELSER	53
ANDEN DEL IKKE-FORSKELSBEHANDLING OG UNIONSBOGERSKAB	56
TREDJE DEL UNIONENS INTERNE POLITIKKER OG FORANSTALTNINGER ...	59
AFSNIT I DET INDRE MARKED	59
AFSNIT II FRIE VAREBEVÆGELSER	59
Kapitel 1 Toldunionen	60

	Side
Kapitel 2 Toldsamarbejde	61
Kapitel 3 Forbud mod kvantitative restriktioner mellem medlemsstaterne	61
AFSNIT III LANDBRUG OG FISKERI	62
AFSNIT IV DEN FRIE BEVÆGELIGHED FOR PERSONER, TJENESTEYDELSER OG KAPITAL	65
Kapitel 1 Arbejdskraften	65
Kapitel 2 Etableringsretten	67
Kapitel 3 Tjenesteydelser	70
Kapitel 4 Kapital og betalinger	71
AFSNIT V ET OMRÅDE MED FRIHED, SIKKERHED OG RETFÆRDIGHED .	73
Kapitel 1 Almindelige bestemmelser	73
Kapitel 2 Politikkerne for grænsekontrol, asyl og indvandring	75
Kapitel 3 Samarbejde om civilretlige spørgsmål	78
Kapitel 4 Retligt samarbejde i straffesager	79
Kapitel 5 Politisamarbejde	83
AFSNIT VI TRANSPORT	85
AFSNIT VII DE FÆLLES REGLER OM KONKURRENCE, FISKALE SPØRGSMÅL OG INDBYRDES TILNÆRMELSE AF LOVGIVNINGERNE	88
Kapitel 1 Konkurrencereglerne	88
1. afdeling Regler for virksomhederne	88
2. afdeling Statsstøtte	91
Kapitel 2 Fiskale bestemmelser	93
Kapitel 3 Tilnærmelse af lovgivningerne	94
AFSNIT VIII DEN ØKONOMISKE OG MONETÆRE POLITIK	96
Kapitel 1 Den økonomiske politik	97
Kapitel 2 Den monetære politik	102
Kapitel 3 Bestemmelser vedrørende institutionerne	105

	Side
Kapitel 4 Specifikke bestemmelser for de medlemsstater, der har euroen som valuta	106
Kapitel 5 Overgangsbestemmelser	107
AFSNIT IX BESKÆFTIGELSE	112
AFSNIT X SOCIAL- OG ARBEJDSMARKEDSPOLITIKKEN	114
AFSNIT XI DEN EUROPÆISKE SOCIALFOND	119
AFSNIT XII UDDANNELSE, ERHVERVSUDDANNELSE, UNGDOM OG SPORT	120
AFSNIT XIII KULTUR	121
AFSNIT XIV FOLKESUNDHED	122
AFSNIT XV FORBRUGERBESKYTTELSE	124
AFSNIT XVI TRANSEUROPÆISKE NET	124
AFSNIT XVII INDUSTRI	126
AFSNIT XVIII ØKONOMISK, SOCIAL OG TERRITORIAL SAMHØRIGHED ..	127
AFSNIT XIX FORSKNING, TEKNOLOGISK UDVIKLING OG RUMMET	128
AFSNIT XX MILJØ	132
AFSNIT XXI ENERGI	134
AFSNIT XXII TURISME	135
AFSNIT XXIII CIVILBESKYTTELSE	135
AFSNIT XXIV ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE	136
FJERDE DEL DE OVERSØISKE LANDE OG TERRITORIERS ASSOCIERING	137
FEMTE DEL UNIONENS OPTRÆDEN UDADTIL	139
AFSNIT I ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM UNIONENS OPTRÆDEN UDADTIL	139
AFSNIT II DEN FÆLLES HANDELSPOLITIK	139
AFSNIT III SAMARBEJDE MED TREDJELANDE OG HUMANITÆR BISTAND	141
Kapitel 1 Udviklingssamarbejde	141
Kapitel 2 Økonomisk, finansielt og teknisk samarbejde med tredjelande	142
Kapitel 3 Humanitær bistand	143

	Side
AFSNIT IV RESTRIKTIVE FORANSTALTNINGER	144
AFSNIT V INTERNATIONALE AFTALER	144
AFSNIT VI UNIONENS FORBINDELSER MED INTERNATIONALE ORGANISATIONER OG TREDJELANDE SAMT UNIONENS DELEGATIONER	147
AFSNIT VII SOLIDARITETSBESTEMMELSE	148
SJETTE DEL INSTITUTIONELLE OG FINANSIELLE BESTEMMELSER	149
AFSNIT I BESTEMMELSER VEDRØRENDE INSTITUTIONERNE	149
Kapitel 1 Institutionerne	149
1. afdeling Europa-Parlamentet	149
2. afdeling Det Europæiske Råd	152
3. afdeling Rådet	153
4. afdeling Kommissionen	155
5. afdeling Den Europæiske Unions Domstol	157
6. afdeling Den Europæiske Centralbank	167
7. afdeling Revisionsretten	169
Kapitel 2 Unionens retsakter, vedtagelsesprocedurer og andre bestemmelser	171
1. afdeling Unionens retsakter	171
2. afdeling Procedurer for vedtagelse af retsakter og andre bestemmelser	173
Kapitel 3 Unionens rådgivende organer	177
1. afdeling Det Økonomiske og Sociale Udvalg	177
2. afdeling Regionsudvalget	178
Kapitel 4 Den Europæiske Investeringsbank	180
AFSNIT II FINANSIELLE BESTEMMELSER	181
Kapitel 1 Unionens egne indtægter	181
Kapitel 2 Den flerårige finansielle ramme	182
Kapitel 3 Unionens årlige budget	183
Kapitel 4 Gennemførelse af budgettet og decharge	186

	Side
Kapitel 5 Fælles bestemmelser	187
Kapitel 6 Bekæmpelse af svig	188
AFSNIT III FORSTÆRKET SAMARBEJDE	189
SYVENDE DEL ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER	192
PROTOKOLLER	201
Protokol (nr. 1) om de nationale parlamenters rolle i Den Europæiske Union ...	203
Protokol (nr. 2) om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet	206
Protokol (nr. 3) vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol	210
Protokol (nr. 4) om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank	230
Protokol (nr. 5) vedrørende vedtægterne for Den Europæiske Investeringsbank ...	251
Protokol (nr. 6) om fastlæggelse af hjemstedet for Den Europæiske Unions institutioner og for visse af Unionens organer, kontorer, agenturer og tjenester	265
Protokol (nr. 7) vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter ..	266
Protokol (nr. 8) vedrørende artikel 6, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union om Unionens tiltrædelse af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder	273
Protokol (nr. 9) om Rådets afgørelse om gennemførelse af artikel 16, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde dels mellem den 1. november 2014 og den 31. marts 2017 og dels fra den 1. april 2017	274
Protokol (nr. 10) om permanent struktureret samarbejde etableret ved artikel 42 i traktaten om Den Europæiske Union	275
Protokol (nr. 11) ad artikel 42 i traktaten om Den Europæiske Union	278
Protokol (nr. 12) om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud	279
Protokol (nr. 13) om konvergenskriterierne	281
Protokol (nr. 14) om eurogruppen	283

	Side
Protokol (nr. 15) om visse bestemmelser vedrørende Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland	284
Protokol (nr. 16) om visse bestemmelser vedrørende Danmark	287
Protokol (nr. 17) vedrørende Danmark	288
Protokol (nr. 18) vedrørende Frankrig	289
Protokol (nr. 19) om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union ..	290
Protokol (nr. 20) om anvendelse af visse aspekter af artikel 26 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på Det Forenede Kongerige og på Irland	293
Protokol (nr. 21) om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed	295
Protokol (nr. 22) om Danmarks stilling	299
Protokol (nr. 23) om medlemsstaternes forbindelser med tredjelande med hensyn til passage af de ydre grænser	304
Protokol (nr. 24) om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater	305
Protokol (nr. 25) om delt kompetence	307
Protokol (nr. 26) om tjenesteydelser af almen interesse	308
Protokol (nr. 27) om det indre marked og konkurrence	309
Protokol (nr. 28) om økonomisk, social og territorial samhørighed	310
Protokol (nr. 29) om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne	312
Protokol (nr. 30) om anvendelsen af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder i Polen og i Det Forenede Kongerige	313
Protokol (nr. 31) om import til Unionen af olieprodukter raffineret på De Nederlandske Antiller	315
Protokol (nr. 32) om ejendomserhvervelse i Danmark	318
Protokol (nr. 33) ad artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	319

	Side
Protokol (nr. 34) om den særlige ordning for Grønland	320
Protokol (nr. 35) om artikel 40.3.3 i Irlands forfatning	321
Protokol (nr. 36) om overgangsbestemmelser	322
Protokol (nr. 37) om de finansielle konsekvenser af udløbet af EKSF-traktaten og om Kul- og Stålforskningsfonden	327
BILAG	329
Bilag I Liste omhandlet i artikel 38 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	331
Bilag II Oversøiske lande og territorier, på hvilke bestemmelserne i fjerde del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder anvendelse	334
ERKLÆRINGER knyttet som bilag til slutakten fra den regeringskonference, der vedtog Lissabontraktaten, undertegnet den 13. december 2007	335
A. ERKLÆRINGER VEDRØRENDE TRAKTATERNES BESTEMMELSER	337
1. Erklæring om Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ..	337
2. Erklæring ad artikel 6, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union	337
3. Erklæring ad artikel 8 i traktaten om Den Europæiske Union	337
4. Erklæring om Europa-Parlamentets sammensætning	337
5. Erklæring om Det Europæiske Råds politiske tilslutning til udkastet til afgørelse om Europa-Parlamentets sammensætning	337
6. Erklæring ad artikel 15, stk. 5 og 6, artikel 17, stk. 6 og 7, og artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Union	338
7. Erklæring ad artikel 16, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	338
8. Erklæring om de praktiske foranstaltninger, der skal træffes ved Lissabontraktatens ikrafttrædelse vedrørende formandskabet for Det Europæiske Råd og Rådet for Udenrigsanliggender	340
9. Erklæring ad artikel 16, stk. 9, i traktaten om Den Europæiske Union om Det Europæiske Råds afgørelse om udøvelsen af formandskabet for Rådet	341
10. Erklæring ad artikel 17 i traktaten om Den Europæiske Union	342
11. Erklæring ad artikel 17, stk. 6 og 7, i traktaten om Den Europæiske Union ...	342
12. Erklæring ad artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Union	342

	Side
13. Erklæring om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik	343
14. Erklæring om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik	343
15. Erklæring ad artikel 27 i traktaten om Den Europæiske Union	343
16. Erklæring ad artikel 55, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union	344
17. Erklæring om forrang	344
18. Erklæring om afgrænsning af kompetence	344
19. Erklæring ad artikel 8 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	345
20. Erklæring ad artikel 16 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	345
21. Erklæring om beskyttelse af personoplysninger inden for retligt samarbejde i straffesager og politisamarbejde	345
22. Erklæring ad artikel 48 og 79 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	346
23. Erklæring ad artikel 48, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	346
24. Erklæring om Den Europæiske Unions status som juridisk person	346
25. Erklæring ad artikel 75 og 215 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	346
26. Erklæring om en medlemsstats ikke-deltagelse i en foranstaltning baseret på afsnit V i tredje del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	346
27. Erklæring ad artikel 85, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	347
28. Erklæring ad artikel 98 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	347
29. Erklæring ad artikel 107, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	347
30. Erklæring ad artikel 126 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	347
31. Erklæring ad artikel 156 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	348
32. Erklæring ad artikel 168, stk. 4, litra c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	348
33. Erklæring ad artikel 174 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	349
34. Erklæring ad artikel 179 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	349
35. Erklæring ad artikel 194 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	349

	Side
36. Erklæring ad artikel 218 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde om medlemsstaternes forhandling og indgåelse af internationale aftaler vedrørende området med frihed, sikkerhed og retfærdighed	349
37. Erklæring ad artikel 222 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	349
38. Erklæring ad artikel 252 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde vedrørende antallet af generaladvokater i Domstolen	350
39. Erklæring ad artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	350
40. Erklæring ad artikel 329 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	350
41. Erklæring ad artikel 352 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	350
42. Erklæring ad artikel 352 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	351
43. Erklæring ad artikel 355, stk. 6, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	351
B. ERKLÆRINGER VEDRØRENDE PROTOKOLLER KNYTTET SOM BILAG TIL TRAKTATERNE	352
44. Erklæring ad artikel 5 i protokollen om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union	352
45. Erklæring ad artikel 5, stk. 2, i protokollen om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union	352
46. Erklæring ad artikel 5, stk. 3, i protokollen om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union	352
47. Erklæring ad artikel 5, stk. 3, 4 og 5, i protokollen om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union	352
48. Erklæring om protokollen om Danmarks stilling	353
49. Erklæring om Italien	353
50. Erklæring ad artikel 10 i protokollen om overgangsbestemmelser	354
C. ERKLÆRINGER FRA MEDLEMSSTATERNE	355
51. Erklæring fra Kongeriget Belgien om de nationale parlamenter	355
52. Erklæring fra Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Helleniske Republik, Kongeriget Spanien, Den Italienske Republik, Republikken Cypern, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Republikken Ungarn, Republikken Malta, Republikken Østrig, Republikken Portugal, Rumænien, Republikken Slovenien og Den Slovakiske Republik vedrørende Den Europæiske Unions symboler	355
53. Erklæring fra Den Tjekkiske Republik om Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder	355

	Side
54. Erklæring fra Forbundsrepublikken Tyskland, Irland, Republikken Ungarn, Republikken Østrig og Kongeriget Sverige	356
55. Erklæring fra Kongeriget Spanien og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland	356
56. Erklæring fra Irland ad artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed	356
57. Erklæring fra Den Italienske Republik om Europa-Parlamentets sammensætning	357
58. Erklæring fra Republikken Letland, Republikken Ungarn og Republikken Malta om, hvordan navnet på den fælles valuta skal skrives i traktaterne	357
59. Erklæring fra Kongeriget Nederlandene ad artikel 312 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	357
60. Erklæring fra Kongeriget Nederlandene ad artikel 355 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	358
61. Erklæring fra Republikken Polen om Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder	358
62. Erklæring fra Republikken Polen vedrørende protokollen om anvendelsen af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder i Polen og Det Forenede Kongerige	358
63. Erklæring fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om definitionen af udtrykket »statsborgere«	358
64. Erklæring fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om stemmeretten ved valg til Europa-Parlamentet	358
65. Erklæring fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ad artikel 75 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	359
Sammenligningstabel	361
Traktaten om Den Europæiske Union	361
Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde	366

KONSOLIDERET UDGAVE
AF
TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNION

PRÆAMBEL

HANS MAJESTÆT BELGIERNES KONGE, HENDES MAJESTÆT DANMARKS DRONNING, PRÆSIDENTEN FOR FORBUNDSREPUBLIKKEN TYSKLAND, PRÆSIDENTEN FOR IRLAND, PRÆSIDENTEN FOR DEN HELLENSKE REPUBLIK, HANS MAJESTÆT KONGEN AF SPANIEN, PRÆSIDENTEN FOR DEN FRANSKE REPUBLIK, PRÆSIDENTEN FOR IRLAND, PRÆSIDENTEN FOR DEN ITALIENSKE REPUBLIK, HANS KONGELIGE HØJHED STORHERTUGEN AF LUXEMBOURG, HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN AF NEDERLANDENE, PRÆSIDENTEN FOR DEN PORTUGISISKE REPUBLIK, HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN AF DET FORENEDE KONGERIGE STORBRITANNIEN OG NORDIRLAND ⁽¹⁾,

SOM ER BESLUTTET PÅ at markere en ny fase i den europæiske integrationsproces, der blev indledt med oprettelsen af De Europæiske Fællesskaber,

SOM HAR LADET SIG INSPIRERE af Europas kulturelle, religiøse og humanistiske arv, der er grundlaget for udviklingen af de universelle værdier: det enkelte menneskes ukrænkelige og umistelige rettigheder samt frihed, demokrati, lighed og retsstaten,

SOM ERINDRER OM den historiske betydning af at bringe det europæiske kontinents deling til ophør og om behovet for at tilvejebringe et solidt grundlag for opbygningen af fremtidens Europa,

SOM BEKRÆFTER den betydning, de tillægger principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne samt de grundlæggende frihedsrettigheder og retsstatsprincippet,

SOM BEKRÆFTER den betydning, de tillægger de grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder som defineret i den europæiske socialpagt, der blev undertegnet i Torino den 18. oktober 1961, og i fællesskabspagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder fra 1989,

SOM ØNSKER at styrke solidariteten mellem deres folk, samtidig med at de respekterer disses historie, kultur og traditioner,

SOM ØNSKER at udbygge institutionernes demokratiske og effektive virkemåde yderligere for at sætte disse i stand til inden for en fælles institutionel ramme bedre at udføre de opgaver, der pålægges dem,

SOM HAR DET FORSÆT at opnå en styrkelse af og konvergens mellem deres økonomier og at indføre en Økonomisk og Monetær Union, som i overensstemmelse med denne traktat og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde omfatter en fælles og stabil valuta,

SOM ER BESLUTTET PÅ at fremme økonomiske og sociale fremskridt for deres folk under hensyn til princippet om bæredygtig udvikling og som led i gennemførelsen af det indre marked samt i tilvejebringelsen af øget samhørighed og miljøbeskyttelse, og på at gennemføre politikker, der sikrer, at fremskridt med hensyn til økonomisk integration ledsages af parallelle fremskridt på andre områder,

⁽¹⁾ Republiken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Republiken Estland, Republiken Cypern, Republiken Letland, Republiken Litauen, Republiken Ungarn, Republiken Malta, Republiken Østrig, Republiken Polen, Rumænien, Republiken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republiken Finland og Kongeriget Sverige er efterfølgende blevet medlemmer af Den Europæiske Union.

SOM HAR DET FORSÆT at indføre et fælles borgerskab for statsborgerne i deres lande,

SOM HAR DET FORSÆT at gennemføre en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder gradvis udformning af en fælles forsvarspolitik, som vil kunne føre til et fælles forsvar i overensstemmelse med artikel 42, og derved styrke den europæiske identitet og uafhængighed med det formål at fremme fred, sikkerhed og fremskridt i Europa og i verden som helhed,

SOM ER BESLUTTET PÅ at lette den frie bevægelighed for personer, samtidig med at deres befolkningers sikkerhed og tryghed sikres ved oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i overensstemmelse med bestemmelserne i denne traktat og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

SOM HAR DET FORSÆT at videreføre processen hen imod en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk, i hvilken beslutningerne træffes så nært på borgerne som muligt i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet,

SOM TAGER de yderligere skridt i betragtning, der skal tages for at fremme den europæiske integration,

HAR VEDTAGET at oprette en Europæisk Union og har med dette mål for øje udpeget som befuldmægtigede:

(listen over befuldmægtigede er ikke gengivet)

SOM, efter at have udvekslet deres fuldmagter og fundet dem i god og behørig form, er blevet enige om følgende bestemmelser:

AFSNIT I

FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 1

(tidl. artikel 1 i TEU) ⁽¹⁾

Ved denne traktat opretter de HØJE KONTRAHERENDE PARTER indbyrdes en EUROPÆISK UNION, i det følgende benævnt »Unionen«, som medlemsstaterne tildeler kompetencer for at nå deres fælles mål.

Denne traktat udgør en ny fase i processen hen imod en stadig snævrere union mellem de europæiske folk, hvor beslutningerne træffes så åbent som muligt og så tæt på borgerne som muligt.

Unionens grundlag er denne traktat samt traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i det følgende benævnt »traktaterne«). Disse to traktater har samme juridiske værdi. Unionen træder i stedet for og efterfølger Det Europæiske Fællesskab.

⁽¹⁾ Denne henvisning er kun vejledende. For yderligere oplysninger, se sammenligningstabellerne mellem den tidligere og den nye nummerering af traktaterne.

Artikel 2

Unionen bygger på værdierne respekt for den menneskelige værdighed, frihed, demokrati, ligestilling, retsstaten og respekt for menneskerettighederne, herunder rettigheder for personer, der tilhører mindretal. Dette er medlemsstaternes fælles værdigrundlag i et samfund præget af pluralisme, ikke-forskelsbehandling, tolerance, retfærdighed, solidaritet og ligestilling mellem kvinder og mænd.

Artikel 3

(tidl. artikel 2 i TEU)

1. Unionens mål er at fremme freden, sine værdier og befolkningernes velfærd.
2. Unionen giver borgerne et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed uden indre grænser, hvor der er fri bevægelighed for personer, kombineret med passende foranstaltninger vedrørende kontrol ved de ydre grænser, asyl, indvandring og forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet.
3. Unionen opretter et indre marked. Den arbejder for en bæredygtig udvikling i Europa baseret på en afbalanceret økonomisk vækst og prisstabilitet, en social markedsøkonomi med høj konkurrenceevne, hvor der tilstræbes fuld beskæftigelse og sociale fremskridt, og et højt niveau for beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten. Den fremmer videnskabelige og teknologiske fremskridt.

Den bekæmper social udstødelse og forskelsbehandling og fremmer social retfærdighed og beskyttelse, ligestilling mellem kvinder og mænd, solidaritet mellem generationerne og beskyttelse af børns rettigheder.

Den fremmer økonomisk, social og territorial samhørighed og solidaritet mellem medlemsstaterne.

Den respekterer medlemsstaternes rige kulturelle og sproglige mangfoldighed og sikrer, at den europæiske kulturarv beskyttes og udvikles.

4. Unionen opretter en økonomisk og monetær union, der har euroen som valuta.
5. Unionen forsvarer og fremmer i forbindelserne med den øvrige verden sine værdier og interesser og bidrager til beskyttelsen af sine borgere. Den bidrager til fred, sikkerhed, bæredygtig udvikling af jorden, solidaritet og gensidig respekt folkene imellem, fri og fair handel, udryddelse af fattigdom og beskyttelse af menneskerettighederne, især børns rettigheder, samt nøje overholdelse og udvikling af folkeretten, herunder overholdelse af principperne i De Forenede Nationers pagt.
6. Unionen forfølger sine mål med passende midler inden for de beføjelser, der er tildelt den i traktaterne.

Artikel 4

1. I overensstemmelse med artikel 5 forbliver beføjelser, der ikke er tildelt Unionen i traktaterne, hos medlemsstaterne.

2. Unionen respekterer medlemsstaternes lighed over for traktaterne samt deres nationale identitet, som den kommer til udtryk i deres grundlæggende politiske og forfatningsmæssige strukturer, herunder regionalt og lokalt selvstyre. Den respekterer deres centrale statslige funktioner, herunder sikring af statens territoriale integritet, opretholdelse af lov og orden samt beskyttelse af den nationale sikkerhed. Navnlig forbliver den nationale sikkerhed den enkelte medlemsstats eneansvar.

3. I medfør af princippet om loyalt samarbejde respekterer Unionen og medlemsstaterne hinanden og bistår hinanden ved gennemførelsen af de opgaver, der følger af traktaterne.

Medlemsstaterne træffer alle almindelige eller særlige foranstaltninger for at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af traktaterne eller af retsakter vedtaget af EU-institutionerne.

Medlemsstaterne bistår Unionen i gennemførelsen af dens opgaver og afholder sig fra at træffe foranstaltninger, der kan bringe virkeliggørelsen af Unionens mål i fare.

Artikel 5

(tidl. artikel 5 i TEF)

1. Afgrænsningen af Unionens beføjelser er underlagt princippet om kompetencetildeling. Udøvelsen af Unionens beføjelser er underlagt nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

2. I medfør af princippet om kompetencetildeling handler Unionen kun inden for rammerne af de beføjelser, som medlemsstaterne har tildelt den i traktaterne, med henblik på at opfylde de mål, der er fastsat heri. Beføjelser, der ikke er tildelt Unionen i traktaterne, forbliver hos medlemsstaterne.

3. I medfør af nærhedsprincippet handler Unionen på de områder, der ikke hører ind under dens enekompetence, kun hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne på centralt, regionalt eller lokalt plan, men på grund af den påtænkte handlingens omfang eller virkninger bedre kan nås på EU-plan.

Unionens institutioner anvender nærhedsprincippet i overensstemmelse med protokollen om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet. De nationale parlamenter sikrer, at dette princip overholdes efter proceduren i denne protokol.

4. I medfør af proportionalitetsprincippet går indholdet og formen af Unionens handling ikke videre end nødvendigt for at nå målene i traktaterne.

Unionens institutioner anvender proportionalitetsprincippet i overensstemmelse med protokollen om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

Artikel 6

(tidl. artikel 6 i TEU)

1. Unionen anerkender de rettigheder, friheder og principper, der findes i chartret om grundlæggende rettigheder af 7. december 2000 som tilpasset den 12. december 2007 i Strasbourg, der har samme juridiske værdi som traktaterne.

Chartrets bestemmelser udvider ikke på nogen måde Unionens beføjelser som fastsat i traktaterne.

Rettighederne, frihederne og principperne i chartret skal fortolkes i overensstemmelse med de almindelige bestemmelser i chartrets afsnit VII vedrørende fortolkning og anvendelse af chartret og under behørigt hensyn til de forklaringer, der henvises til i chartret, og som anfører kilderne til disse bestemmelser.

2. Unionen tiltræder den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Tiltrædelse af denne konvention ændrer ikke Unionens beføjelser som fastsat i traktaterne.

3. De grundlæggende rettigheder, som de er garanteret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, udgør generelle principper i EU-retten.

Artikel 7

(tidl. artikel 7 i TEU)

1. På begrundet forslag af en tredjedel af medlemsstaterne, Europa-Parlamentet eller Europa-Kommissionen kan Rådet med et flertal på fire femtedele af sine medlemmer efter godkendelse fra Europa-Parlamentet fastslå, at der er en klar fare for, at en medlemsstat groft overtræder de værdier, der er nævnt i artikel 2. Inden Rådet fastslår dette, hører det den berørte medlemsstat, og det kan efter samme fremgangsmåde rette henstillinger til denne medlemsstat.

Rådet efterprøver regelmæssigt, om de forhold, der har fået Rådet til at fastslå ovennævnte, stadig er gældende.

2. Det Europæiske Råd kan med enstemmighed på forslag af en tredjedel af medlemsstaterne eller Europa-Kommissionen og efter godkendelse fra Europa-Parlamentet fastslå, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder de værdier, der er nævnt i artikel 2, efter at have opfordret denne medlemsstat til at fremsætte sine bemærkninger.

3. Hvis en overtrædelse som omhandlet i stk. 2 er fastslået, kan Rådet med kvalificeret flertal beslutte at suspendere visse af de rettigheder, der følger af anvendelsen af traktaterne på den pågældende medlemsstat, herunder de stemmerettigheder, der er tillagt repræsentanten for den pågældende medlemsstats regering i Rådet. Rådet tager i så fald hensyn til en sådan suspensions mulige følger for fysiske og juridiske personers rettigheder og forpligtelser.

Den pågældende medlemsstat er under alle omstændigheder fortsat bundet af sine forpligtelser i henhold til traktaterne.

4. Rådet kan senere med kvalificeret flertal beslutte at ændre eller tilbagekalde foranstaltninger, der er truffet i medfør af stk. 3, som følge af ændringer i den situation, som har ført til, at de blev indført.

5. De afstemningsregler, der gælder for Europa-Parlamentet, Det Europæiske Råd og Rådet i forbindelse med anvendelsen af denne artikel, er fastsat i artikel 354 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Artikel 8

1. Unionen udvikler særlige forbindelser med sine nabolande med henblik på at skabe et område med velstand og godt naboskab, der bygger på Unionens værdier og er kendetegnet ved tætte og fredelige forbindelser baseret på samarbejde.

2. Med henblik på stk. 1 kan Unionen indgå særlige aftaler med de berørte lande. Disse aftaler kan omfatte gensidige rettigheder og forpligtelser samt muligheden for fælles aktiviteter. Der holdes regelmæssigt samråd om aftalernes gennemførelse.

AFSNIT II

BESTEMMELSER OM DE DEMOKRATISKE PRINCIPPER

Artikel 9

Unionen respekterer i alle sine aktiviteter princippet om lighed mellem dens borgere, der nyder lige stor opmærksomhed fra EU-institutionernes, -organernes, -kontorernes og -agenturernes side. Enhver, der er statsborger i en medlemsstat, har unionsborgerskab. Unionsborgerskabet er et supplement til det nationale statsborgerskab og træder ikke i stedet for dette.

Artikel 10

1. Unionens funktionsmåde bygger på det repræsentative demokrati.

2. Borgerne repræsenteres direkte på EU-plan i Europa-Parlamentet.

Medlemsstaterne repræsenteres i Det Europæiske Råd af deres stats- eller regeringschef og i Rådet af deres regeringer, der selv er demokratisk ansvarlige enten over for deres nationale parlamenter eller over for deres borgere.

3. Enhver borger har ret til at deltage i Unionens demokratiske liv. Beslutningerne træffes så åbent som muligt og så tæt på borgerne som muligt.

4. Politiske partier på europæisk plan bidrager til at skabe en europæisk politisk bevidsthed og til at udtrykke unionsborgernes vilje.

Artikel 11

1. Institutionerne giver på passende måder borgere og repræsentative sammenslutninger mulighed for at give udtryk for deres opfattelser angående alle Unionens arbejdsområder og for at diskutere dem offentligt.
2. Institutionerne fører en åben, gennemsigtig og regelmæssig dialog med de repræsentative sammenslutninger og civilsamfundet.
3. Kommissionen foretager brede høringer af de berørte parter for at sikre sammenhæng og gennemsigtighed i Unionens handlinger.
4. Et antal unionsborgere på mindst en million, der kommer fra et betydeligt antal medlemsstater, kan tage initiativ til at opfordre Kommissionen til inden for rammerne af sine beføjelser at fremsætte et egnet forslag om spørgsmål, hvor en EU-retsakt efter borgernes opfattelse er nødvendig til gennemførelse af traktaterne.

De procedurer og betingelser, der er nødvendige for fremsættelsen af et sådant initiativ, fastlægges i overensstemmelse med artikel 24, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Artikel 12

De nationale parlamenter bidrager aktivt til, at Unionen kan fungere tilfredsstillende:

- a) De holdes orienteret af Unionens institutioner og får tilsendt udkast til EU's lovgivningsmæssige retsakter i overensstemmelse med protokollen om de nationale parlameters rolle i Den Europæiske Union.
- b) De sikrer, at nærhedsprincippet overholdes i overensstemmelse med procedurerne i protokollen om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.
- c) De deltager i forbindelse med området med frihed, sikkerhed og retfærdighed i mekanismer til evaluering af gennemførelsen af Unionens politikker på dette område i overensstemmelse med artikel 70 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og inddrages i den politiske kontrol med Europol og evalueringen af Eurojusts aktiviteter i overensstemmelse med artikel 88 og 85 i nævnte traktat.
- d) De deltager i procedurer til revision af traktaterne i overensstemmelse med artikel 48 i denne traktat.
- e) De underrettes om ansøgninger om medlemskab af Unionen i overensstemmelse med artikel 49 i denne traktat.
- f) De deltager i det interparlamentariske samarbejde mellem de nationale parlamenter og med Europa-Parlamentet i overensstemmelse med protokollen om de nationale parlameters rolle i Den Europæiske Union.

AFSNIT III

BESTEMMELSER OM INSTITUTIONERNE

Artikel 13

1. Unionen har en institutionel ramme, der tager sigte på at fremme dens værdier, at forfølge dens mål, at tjene dens, dens borgeres og medlemsstaternes interesser samt at sikre sammenhæng, effektivitet og kontinuitet i dens politikker og tiltag.

Unionens institutioner er:

- Europa-Parlamentet
- Det Europæiske Råd
- Rådet
- Europa-Kommissionen (i det følgende benævnt »Kommissionen«)
- Den Europæiske Unions Domstol
- Den Europæiske Centralbank
- Revisionsretten.

2. Hver institution handler inden for rammerne af de beføjelser, der er tildelt den ved traktaterne, og i overensstemmelse med de procedurer, betingelser og mål, der er fastsat i disse. Institutionerne samarbejder loyalt med hinanden.

3. Bestemmelserne om Den Europæiske Centralbank og Revisionsretten samt detaljerede bestemmelser om de øvrige institutioner findes i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

4. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bistås af et økonomisk og socialt udvalg og et regionsudvalg med rådgivende funktioner.

Artikel 14

1. Europa-Parlamentet udøver sammen med Rådet den lovgivende funktion og budgetfunktionen. Det udøver politiske kontrolfunktioner og rådgivende funktioner på de betingelser, der er fastsat i traktaterne. Det vælger Kommissionens formand.

2. Europa-Parlamentet består af repræsentanter for Unionens borgere. Antallet af medlemmer må ikke overstige 750 plus formanden. Borgerne repræsenteres degressivt proportionalt med en mindstetærskel på seks medlemmer for hver medlemsstat. Ingen medlemsstat tildeles mere end 96 pladser.

Det Europæiske Råd vedtager med enstemmighed på Europa-Parlamentets initiativ og med dettes godkendelse en afgørelse om Europa-Parlamentets sammensætning i overensstemmelse med principperne i første afsnit.

3. Europa-Parlamentets medlemmer vælges ved direkte almindelige, frie og hemmelige valg for en mandatperiode på fem år.
4. Europa-Parlamentet vælger sin formand og sit præsidium blandt sine medlemmer.

Artikel 15

1. Det Europæiske Råd tilfører Unionen den fremdrift, der er nødvendig for dens udvikling, og fastlægger dens overordnede politiske retningslinjer og prioriteter. Det udøver ingen lovgivende funktioner.

2. Det Europæiske Råd består af medlemsstaternes stats- og regeringschefer samt af sin formand og Kommissionens formand. Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik deltager i dets arbejde.

3. Det Europæiske Råd træder sammen to gange hvert halvår efter indkaldelse fra sin formand. Når dagsordenen kræver det, kan Det Europæiske Råds medlemmer beslutte at lade sig bistå hver især af en minister og for Kommissionens formands vedkommende af et medlem af Kommissionen. Når situationen kræver det, indkalder formanden til et ekstraordinært møde i Det Europæiske Råd.

4. Det Europæiske Råd træffer afgørelse ved konsensus, medmindre andet er fastsat i traktaterne.

5. Det Europæiske Råd vælger sin formand med kvalificeret flertal for en periode på to et halvt år med mulighed for genvalg en gang. Hvis formanden får forfald eller har begået en alvorlig forseelse, kan Det Europæiske Råd bringe hans eller hendes mandat til ophør efter samme procedure.

6. Det Europæiske Råds formand:

- a) leder Det Europæiske Råds arbejde og giver det fremdrift
- b) sikrer forberedelsen og kontinuiteten af Det Europæiske Råds arbejde i samarbejde med formanden for Kommissionen og på grundlag af arbejdet i Rådet for Almindelige Anliggender
- c) bestræber sig på at fremme sammenhold og konsensus i Det Europæiske Råd
- d) forelægger Europa-Parlamentet en rapport efter hvert møde i Det Europæiske Råd.

Det Europæiske Råds formand varetager i denne egenskab på sit niveau Unionens repræsentation udadtil på de områder, der hører under den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, uden at dette berører de beføjelser, der er tildelt Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

Det Europæiske Råds formand må ikke bestride et nationalt embede.

Artikel 16

1. Rådet udøver sammen med Europa-Parlamentet den lovgivende funktion og budgetfunktionen. Det udøver politikformulerende og koordinerende funktioner på de betingelser, der er fastsat i traktaterne.

2. Rådet består af en repræsentant for hver medlemsstat på ministerniveau, der er beføjet til at forpligte regeringen i den medlemsstat, den pågældende repræsenterer, og til at udøve stemmeretten.

3. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal, medmindre andet er fastsat i traktaterne.

4. Fra den 1. november 2014 defineres kvalificeret flertal som mindst 55 % af Rådets medlemmer, der omfatter mindst femten af disse og repræsenterer medlemsstater med tilsammen mindst 65 % af Unionens befolkning.

Et blokerende mindretal skal omfatte mindst fire rådsmedlemmer; er der ikke et sådant mindretal, anses det kvalificerede flertal for opnået.

De øvrige regler vedrørende kvalificeret flertal findes i artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

5. De overgangsbestemmelser vedrørende definitionen af kvalificeret flertal, der gælder indtil den 31. oktober 2014, samt dem, der gælder mellem den 1. november 2014 og den 31. marts 2017, er fastlagt i protokollen om overgangsbestemmelser.

6. Rådet samles i forskellige sammensætninger, og listen over disse vedtages i overensstemmelse med artikel 236 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Rådet for Almindelige Anliggender sikrer sammenhæng i de forskellige rådssammensætningers arbejde. Det forbereder Det Europæiske Råds møder og sørger for opfølgningen heraf sammen med formanden for Det Europæiske Råd og Kommissionen.

Rådet for Udenrigsanliggender fastlægger Unionens optræden udadtil på grundlag af strategiske retningslinjer fastlagt af Det Europæiske Råd og sikrer sammenhæng i Unionens indsats.

7. En komité af faste repræsentanter for medlemsstaternes regeringer har til opgave at forberede Rådets arbejde.

8. Rådets samlinger er offentlige, når det forhandler og stemmer om udkast til lovgivningsmæssige retsakter. Med henblik herpå er alle samlinger i Rådet opdelt i to dele, der vedrører henholdsvis forhandlinger om EU's lovgivningsmæssige retsakter og aktiviteter af ikke-lovgivningsmæssig karakter.

9. Formandskabet for rådssammensætningerne bortset fra Rådet for Udenrigsanliggender varetages af medlemsstaternes repræsentanter i Rådet på grundlag af en ordning med ligelig rotation på betingelser fastsat i overensstemmelse med artikel 236 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Artikel 17

1. Kommissionen fremmer Unionens almene interesser og tager passende initiativer med henblik herpå. Den drager omsorg for gennemførelsen af traktaterne og af de foranstaltninger, der vedtages af institutionerne på grundlag heraf. Den fører tilsyn med gennemførelsen af EU-retten under Den Europæiske Unions Domstols kontrol. Den gennemfører budgettet og forvalter programmerne. Den udøver koordinerings-, gennemførelses- og forvaltningsfunktioner på de betingelser, der er fastsat i traktaterne. Bortset fra den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og de øvrige tilfælde, der er nævnt i traktaterne, varetager den Unionens repræsentation udadtil. Den er initiativtager til Unionens årlige og flerårige programmering med henblik på indgåelse af interinstitutionelle aftaler.

2. EU's lovgivningsmæssige retsakter kan kun vedtages på forslag af Kommissionen, medmindre andet er fastsat i traktaterne. Andre retsakter vedtages på forslag af Kommissionen, når dette er fastsat i traktaterne.

3. Kommissionens tjenesteperiode er fem år.

Kommissionens medlemmer vælges under hensyn til deres almindelige duelighed og europæiske engagement blandt personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig.

Kommissionen udfører sine opgaver i fuldkommen uafhængighed. Kommissionens medlemmer må hverken søge eller modtage instruktioner fra nogen regering, nogen institution, noget andet organ eller nogen anden organisation, jf. dog artikel 18, stk. 2. De afholder sig fra enhver handling, der er uforenelig med deres hverv eller udførelsen af deres opgaver.

4. Den Kommission, der udnævnes mellem datoen for Lissabontraktatens ikrafttrædelse og den 31. oktober 2014, skal bestå af en statsborger fra hver medlemsstat, herunder formanden for Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, der skal være en af dens næstformænd.

5. Fra den 1. november 2014 skal Kommissionen bestå af et antal medlemmer, herunder formanden for Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, der svarer til to tredjedele af antallet af medlemsstater, medmindre Det Europæiske Råd med enstemmighed beslutter at ændre dette antal.

Kommissionens medlemmer vælges blandt medlemsstaternes statsborgere på grundlag af en ordning med en strengt ligelig rotation mellem medlemsstaterne, der gør det muligt at afspejle den demografiske og geografiske spredning i samtlige medlemsstater. Denne ordning fastsættes med enstemmighed af Det Europæiske Råd i overensstemmelse med artikel 244 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

6. Formanden for Kommissionen:

- a) fastlægger retningslinjerne for Kommissionens udøvelse af sine hverv
- b) træffer afgørelse om Kommissionens interne organisation for at sikre, at den optræder sammenhængende, effektivt og som et kollegium

- c) udnævner næstformænd, bortset fra Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, blandt Kommissionens medlemmer.

Medlemmer af Kommissionen træder tilbage, hvis formanden anmoder herom. Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik træder tilbage efter proceduren i artikel 18, stk. 1, hvis formanden anmoder herom.

7. Under hensyntagen til valget til Europa-Parlamentet og efter passende høringer foreslår Det Europæiske Råd med kvalificeret flertal Europa-Parlamentet en kandidat til posten som formand for Kommissionen. Denne kandidat vælges af Europa-Parlamentet med et flertal af dets medlemmer. Hvis denne kandidat ikke opnår et sådant flertal, foreslår Det Europæiske Råd med kvalificeret flertal inden en måned en ny kandidat, der vælges af Europa-Parlamentet efter samme procedure.

Rådet vedtager efter fælles overenskomst med den valgte formand listen over de øvrige personer, som det foreslår udnævnt til medlemmer af Kommissionen. De udvælges på grundlag af medlemsstaternes forslag i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i stk. 3, andet afsnit, og stk. 5, andet afsnit.

Formanden, Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og de øvrige medlemmer af Kommissionen skal godkendes samlet ved en afstemning i Europa-Parlamentet. På grundlag af denne godkendelse udnævnes Kommissionen af Det Europæiske Råd, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

8. Kommissionen er samlet ansvarlig over for Europa-Parlamentet. Europa-Parlamentet kan vedtage et mistillidsvotum til Kommissionen efter artikel 234 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Hvis der vedtages et sådant mistillidsvotum, skal medlemmerne af Kommissionen samlet nedlægge deres hverv, og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik skal nedlægge sit hverv i Kommissionen.

Artikel 18

1. Det Europæiske Råd udnævner Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik med kvalificeret flertal og med samtykke fra Kommissionens formand. Det Europæiske Råd kan bringe hans eller hendes tjenesteperiode til ophør efter samme procedure.

2. Den højtstående repræsentant varetager Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Den højtstående repræsentant bidrager med sine forslag til udarbejdelsen af denne politik og gennemfører den som Rådets bemyndigede. Det samme gælder den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik.

3. Den højtstående repræsentant er formand for Rådet for Udenrigsanliggender.

4. Den højtstående repræsentant er en af Kommissionens næstformænd. Den højtstående repræsentant påser, at der er sammenhæng i Unionens optræden udadtil. Den højtstående repræsentant varetager i Kommissionen de ansvarsområder, Kommissionen har med hensyn til eksterne forbindelser, samt koordineringen af de andre aspekter af Unionens optræden udadtil. I forbindelse med varetagelsen af disse ansvarsområder i Kommissionen og kun med hensyn til disse er den højtstående repræsentant underlagt de procedurer, der gælder for Kommissionen, for så vidt dette er i overensstemmelse med stk. 2 og 3.

Artikel 19

1. Den Europæiske Unions Domstol omfatter Domstolen, Retten og et antal specialretter. Den sikrer overholdelse af lov og ret ved fortolkningen og anvendelsen af traktaterne.

Medlemsstaterne tilvejebringer den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten.

2. Domstolen består af en dommer fra hver medlemsstat. Den bistås af generaladvokater.

Retten består af mindst en dommer fra hver medlemsstat.

Til dommere og generaladvokater ved Domstolen og dommere ved Retten vælges personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som opfylder betingelserne i artikel 253 og 254 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. De udnævnes af medlemsstaternes regeringer ved fælles overenskomst for et tidsrum af seks år. Afgående dommere og generaladvokater kan genudnævnes.

3. Den Europæiske Unions Domstol træffer afgørelse i henhold til traktaterne:

- a) i sager anlagt af en medlemsstat, en institution eller fysiske eller juridiske personer
- b) i præjudicielle spørgsmål efter anmodning fra de nationale domstole om fortolkning af EU-retten eller om gyldigheden af retsakter vedtaget af institutionerne
- c) i de øvrige tilfælde, der er nævnt i traktaterne.

AFSNIT IV

BESTEMMELSER OM FORSTÆRKET SAMARBEJDE

Artikel 20

(tidl. artikel 27 A-27 E, 40-40 B og 43-45 i TEU og tidl. artikel 11 og 11 A i TEF)

1. Medlemsstater, der ønsker at indføre et forstærket indbyrdes samarbejde inden for rammerne af Unionens ikke-eksklusive kompetencer, kan anvende Unionens institutioner og udøve disse kompetencer ved anvendelse af de relevante bestemmelser i traktaterne med de begrænsninger og efter de procedurer, der er fastsat i denne artikel og i artikel 326-334 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Et forstærket samarbejde tager sigte på at fremme Unionens mål, beskytte dens interesser og styrke integrationsprocessen. Det er til enhver tid åbent for alle medlemsstater i overensstemmelse med artikel 328 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

2. Afgørelsen om bemyndigelse til et forstærket samarbejde vedtages af Rådet som en sidste udvej, når det fastslår, at de hermed tilstræbte mål ikke kan nås inden for en rimelig frist af Unionen som helhed, og på den betingelse, at mindst ni medlemsstater deltager deri. Rådet træffer afgørelse efter proceduren i artikel 329 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

3. Alle Rådets medlemmer kan deltage i dets forhandlinger, men kun medlemmer af Rådet, som repræsenterer medlemsstater, der deltager i et forstærket samarbejde, deltager i afstemningen. Afstemningsreglerne findes i artikel 330 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

4. Retsakter, der vedtages inden for rammerne af et forstærket samarbejde, er kun bindende for de deltagende medlemsstater. De betragtes ikke som gældende ret, der skal accepteres af stater, der søger om optagelse i Unionen.

AFSNIT V

ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM UNIONENS OPTRÆDEN UDADTIL OG SÆRLIGE BESTEMMELSER OM DEN FÆLLES UDENRIGS- OG SIKKERHEDSPOLITIK

KAPITEL 1

ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM UNIONENS OPTRÆDEN UDADTIL

Artikel 21

1. Unionens optræden på den internationale scene bygger på de principper, der har ligget til grund for dens egen oprettelse, udvikling og udvidelse, og som den tilstræber at fremme i den øvrige verden: demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettighedernes og de grundlæggende frihedsrettigheders universalitet og udelelighed, respekt for den menneskelige værdighed, principperne om lighed og solidaritet samt respekt for grundsætningerne i De Forenede Nationers pagt og folkeretten.

Unionen bestræber sig på at udvikle forbindelser og skabe partnerskaber med tredjelande samt internationale, regionale eller globale organisationer, der er enige i de i første afsnit nævnte principper. Den vil fremme multilaterale løsninger på fælles problemer, især inden for De Forenede Nationers rammer.

2. Unionen fastlægger og gennemfører fælles politikker og tiltag og arbejder for en høj grad af samarbejde på alle områder i tilknytning til internationale forbindelser med henblik på:

a) at værne om sine værdier og grundlæggende interesser samt sin sikkerhed, uafhængighed og integritet

- b) at konsolidere og styrke demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettigheder og folkerettens principper
 - c) at bevare freden, forebygge konflikter og styrke den internationale sikkerhed i overensstemmelse med formålene og grundsætningerne i De Forenede Nationers pagt samt principperne i Helsingforslutakten og målene i Parischartret, herunder de principper og de mål, der vedrører de ydre grænser
 - d) at fremme en bæredygtig udvikling i økonomisk, social og miljømæssig henseende i udviklingslandene med det hovedformål at udrydde fattigdommen
 - e) at tilskynde til alle landes integration i den internationale økonomi, herunder gennem gradvis afskaffelse af hindringer for international handel
 - f) at bidrage til udarbejdelsen af internationale foranstaltninger med henblik på at beskytte og forbedre miljøkvaliteten og en bæredygtig forvaltning af de globale naturressourcer med det formål at sikre bæredygtig udvikling
 - g) at bistå befolkninger, lande og regioner, der står over for naturkatastrofer eller menneskeskabte katastrofer, og
 - h) at fremme et internationalt system, der bygger på stærkere multilateralt samarbejde og god global styring.
3. Unionen respekterer de principper og forfølger de mål, der er nævnt i stk. 1 og 2, i forbindelse med udarbejdelsen og gennemførelsen af sin optræden udadtil på de forskellige områder, der er omfattet af dette afsnit og af femte del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, samt af de øvrige politikker for så vidt angår deres eksterne aspekter.

Unionen påser, at der er sammenhæng mellem de forskellige områder inden for dens optræden udadtil og mellem disse og dens øvrige politikker. Rådet og Kommissionen, der bistås af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, sikrer denne sammenhæng og samarbejder i den henseende.

Artikel 22

1. Det Europæiske Råd fastlægger Unionens strategiske interesser og mål på grundlag af de principper og mål, der er nævnt i artikel 21.

Det Europæiske Råds afgørelser om Unionens strategiske interesser og mål vedrører såvel den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik som andre områder i forbindelse med Unionens optræden udadtil. De kan vedrøre Unionens forbindelser med et land eller et område eller have en tematisk tilgang. De indeholder bestemmelser om varighed samt om de midler, der skal stilles til rådighed af Unionen og medlemsstaterne.

Det Europæiske Råd træffer afgørelse med enstemmighed efter en henstilling fra Rådet, som dette vedtager efter de nærmere bestemmelser, der er fastsat for hvert område. Det Europæiske Råds afgørelser gennemføres i overensstemmelse med procedurerne i traktaterne.

2. Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og Kommissionen kan, for så vidt angår henholdsvis den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og andre områder i forbindelse med Unionens optræden udadtil, forelægge Rådet fælles forslag.

KAPITEL 2

SÆRLIGE BESTEMMELSER OM DEN FÆLLES UDENRIGS- OG SIKKERHEDSPOLITIK

1. AFDELING

FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 23

Unionens optræden på den internationale scene i henhold til dette kapitel bygger på principperne i, forfølger målene i og varetages i overensstemmelse med de almindelige bestemmelser om Unionens optræden udadtil, der er fastlagt i kapitel 1.

Artikel 24

(tidl. artikel 11 i TEU)

1. Unionens kompetence inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik omfatter alle udenrigspolitiske områder samt alle spørgsmål vedrørende Unionens sikkerhed, herunder gradvis udformning af en fælles forsvarspolitik, der kan føre til et fælles forsvar.

Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er underlagt særlige regler og procedurer. Den fastlægges og gennemføres af Det Europæiske Råd og Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed, medmindre andet er fastsat i traktaterne. Vedtagelse af lovgivningsmæssige retsakter er udelukket. Denne politik gennemføres af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og af medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne. Europa-Parlamentets og Kommissionens specifikke rolle på dette område er fastlagt i traktaterne. Den Europæiske Unions Domstol har ingen kompetence med hensyn til disse bestemmelser, bortset fra dens kompetence til at kontrollere overholdelsen af artikel 40 i denne traktat og prøve lovligheden af visse afgørelser, jf. artikel 275, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

2. Inden for rammerne af principperne og målene for Unionens optræden udadtil varetager, fastlægger og gennemfører denne en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der bygger på udvikling af gensidig politisk solidaritet mellem medlemsstaterne, fastlæggelse af spørgsmål af almen interesse og opnåelse af en stadig stigende konvergens i medlemsstaternes optræden.

3. Medlemsstaterne støtter aktivt og uforbeholdent Unionens udenrigs- og sikkerhedspolitik i en ånd af loyalitet og gensidig solidaritet og respekterer Unionens indsats på dette område.

Medlemsstaterne samarbejder for at styrke og udvikle deres gensidige politiske solidaritet. De afstår fra enhver handling, som strider imod Unionens interesser, eller som kan skade dens effektivitet som en sammenhængende faktor i internationale forbindelser.

Rådet og den højtstående repræsentant påser, at disse principper overholdes.

Artikel 25

(tidl. artikel 12 i TEU)

Unionen varetager den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik ved:

- a) at fastlægge de overordnede retningslinjer
- b) at vedtage afgørelser, der fastlægger:
 - i) de aktioner, der skal gennemføres af Unionen
 - ii) de holdninger, der skal indtages af Unionen
 - iii) de nærmere bestemmelser for gennemførelsen af de afgørelser, der vedrører nr. i) og ii)
- c) at styrke det systematiske samarbejde mellem medlemsstaterne om deres politik.

Artikel 26

(tidl. artikel 13 i TEU)

1. Det Europæiske Råd definerer Unionens strategiske interesser og fastlægger målene og de overordnede retningslinjer for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder for anliggender, der har indvirkning på forsvarsområdet. Det vedtager de nødvendige afgørelser.

Hvis den internationale udvikling kræver det, indkalder formanden for Det Europæiske Råd til et ekstraordinært møde i Det Europæiske Råd med henblik på at definere de strategiske linjer for Unionens politik i forhold til denne udvikling.

2. Rådet udformer den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og træffer de afgørelser, der er nødvendige for fastlæggelsen og iværksættelsen af denne politik på grundlag af de overordnede retningslinjer og de strategiske linjer, som Det Europæiske Råd har fastlagt.

Rådet og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik påser, at Unionens aktion fremtræder som en helhed, er sammenhængende og effektiv.

3. Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik gennemføres af den højtstående repræsentant og medlemsstaterne under anvendelse af nationale midler og Unionens midler.

Artikel 27

1. Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, der er formand for Rådet for Udenrigsanliggender, bidrager med sine forslag til udarbejdelsen af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og sikrer gennemførelsen af de afgørelser, der vedtages af Det Europæiske Råd og Rådet.

2. Den højtstående repræsentant repræsenterer Unionen i anliggender vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Den højtstående repræsentant fører på Unionens vegne den politiske dialog med tredjeparter og udtrykker Unionens holdning i internationale organisationer og på internationale konferencer.

3. Under udøvelsen af sit hverv bistås den højtstående repræsentant af en tjeneste for EU's optræden udadtil. Denne tjeneste arbejder sammen med medlemsstaternes diplomatiske tjenester og omfatter tjenestemænd fra relevante tjenestegrene i Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen samt udstationeret personale fra medlemsstaternes nationale diplomatiske tjenester. Rådet fastsætter ved en afgørelse, hvordan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal tilrettelægges og fungere. Rådet træffer afgørelse på forslag af den højtstående repræsentant efter høring af Europa-Parlamentet og efter Kommissionens godkendelse.

Artikel 28

(tidl. artikel 14 i TEU)

1. Hvis en international situation kræver en operationel aktion fra Unionens side, vedtager Rådet de nødvendige afgørelser. De fastsætter mål og rækkevidde, de midler, der skal stilles til rådighed for Unionen, om nødvendigt deres varighed, og betingelserne for deres gennemførelse.

Hvis der sker en ændring af forholdene, der har væsentlig betydning for et spørgsmål, der er genstand for en sådan afgørelse, reviderer Rådet principperne og målene for denne afgørelse og vedtager de nødvendige afgørelser.

2. De i stk. 1 nævnte afgørelser forpligter medlemsstaterne i deres stillingtagen og handlinger.

3. Enhver national stillingtagen eller handling i henhold til en afgørelse som nævnt i stk. 1 meddeles af den berørte medlemsstat i så god tid, at der om nødvendigt kan holdes forudgående samråd i Rådet. Forpligtelsen til at give forhåndsunderretning gælder ikke for foranstaltninger, som alene indebærer transformation til det nationale plan af rådsafgørelser.

4. Gør forholdenes udvikling det påtrængende nødvendigt, og revideres rådsafgørelsen som nævnt i stk. 1 ikke, kan medlemsstaterne straks træffe de foranstaltninger, der er absolut nødvendige under hensyntagen til de almindelige mål for denne afgørelse. En medlemsstat, der træffer sådanne foranstaltninger, underretter omgående Rådet herom.

5. Volder iværksættelsen af en afgørelse efter denne artikel alvorlige vanskeligheder for en medlemsstat, skal denne forelægge sagen for Rådet, der skal drøfte den og søge passende løsninger. Disse må ikke stride imod målene for den i stk. 1 nævnte afgørelse eller være til skade for dens effektivitet.

Artikel 29

(tidl. artikel 15 i TEU)

Rådet vedtager afgørelser, der fastlægger Unionens tilgang til et bestemt spørgsmål af geografisk eller tematisk karakter. Medlemsstaterne drager omsorg for, at deres nationale politik er i overensstemmelse med Unionens holdninger.

Artikel 30

(tidl. artikel 22 i TEU)

1. Enhver medlemsstat, Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik eller den højtstående repræsentant med støtte fra Kommissionen kan forelægge Rådet alle spørgsmål vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og forelægge det henholdsvis initiativer eller forslag.

2. I tilfælde, hvor der hurtigt skal træffes en afgørelse, indkalder den højtstående repræsentant enten på egen foranledning eller på anmodning af en medlemsstat inden for 48 timer eller, hvor en afgørelse er uopsættelig, inden for en endnu kortere frist til en ekstraordinær samling i Rådet.

Artikel 31

(tidl. artikel 23 i TEU)

1. Afgørelser i henhold til dette kapitel vedtages af Det Europæiske Råd og Rådet med enstemmighed, medmindre andet er fastsat i dette kapitel. Der kan ikke vedtages lovgivningsmæssige retsakter.

Hvis et medlem af Rådet afholder sig fra at stemme i forbindelse med afstemninger, kan medlemmet kvalificere sin stemmeundladelse ved at afgive en formel erklæring i henhold til dette afsnit. I så fald er det pågældende medlem ikke forpligtet til at anvende afgørelsen, men accepterer, at afgørelsen forpligter Unionen. Under udvisning af gensidig solidaritet afholder den pågældende medlemsstat sig fra enhver handling, som vil kunne komme i konflikt med eller hindre en handling fra Unionens side på grundlag af den pågældende afgørelse, og de øvrige medlemsstater respekterer dens holdning. Hvis de medlemmer af Rådet, der på denne måde knytter en erklæring til deres stemmeundladelse, udgør mindst en tredjedel af medlemsstaterne med tilsammen mindst en tredjedel af Unionens befolkning, er afgørelsen ikke vedtaget.

2. Uanset stk. 1 træffer Rådet afgørelse med kvalificeret flertal,

- når det vedtager afgørelser, der fastlægger en EU-aktion eller en EU-holdning på grundlag af en afgørelse truffet af Det Europæiske Råd vedrørende Unionens strategiske interesser og mål som nævnt i artikel 22, stk. 1
- når det vedtager en afgørelse, der fastlægger en EU-aktion eller en EU-holdning, på forslag af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik efter en specifik anmodning fra Det Europæiske Råd fremsat på dettes eget initiativ eller på initiativ af den højtstående repræsentant

- når det træffer afgørelse om iværksættelse af en afgørelse, der fastlægger en EU-aktion eller en EU-holdning
- når det udpeger en særlig repræsentant i henhold til artikel 33.

Hvis et medlem af Rådet erklærer, at det af vitale, nærmere anførte årsager, der vedrører den nationale politik, agter at stemme imod vedtagelsen af en afgørelse, der skal træffes med kvalificeret flertal, finder der ikke afstemning sted. Den højtstående repræsentant søger i tæt samråd med den pågældende medlemsstat at opnå en løsning, som den kan acceptere. Hvis der ikke opnås et resultat, kan Rådet med kvalificeret flertal anmode om, at sagen henvises til Det Europæiske Råd med henblik på en enstemmig afgørelse.

3. Det Europæiske Råd kan med enstemmighed vedtage en afgørelse om, at Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal i andre tilfælde end dem, der er nævnt i stk. 2.
4. Stk. 2 og 3 gælder ikke for afgørelser, der har indvirkning på militær- eller forsvarsområdet.
5. I procedurespørgsmål træffer Rådet afgørelse med et flertal af medlemmernes stemmer.

Artikel 32

(tidl. artikel 16 i TEU)

Medlemsstaterne rådfører sig med hinanden i Det Europæiske Råd og i Rådet om alle udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål, som er af almindelig interesse, med henblik på at fastlægge en fælles tilgang. Den enkelte medlemsstat konsulterer, før den træffer foranstaltninger på den internationale scene eller indgår forpligtelser, der kan berøre Unionens interesser, de øvrige medlemsstater i Det Europæiske Råd eller i Rådet. Medlemsstaterne sikrer gennem en konvergent optræden, at Unionen kan gøre sine interesser og værdier gældende på den internationale scene. Medlemsstaterne er indbyrdes solidariske.

Når Det Europæiske Råd eller Rådet har fastlagt en fælles EU-tilgang i henhold til stk. 1, samordner Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og medlemsstaternes udenrigsministre deres aktiviteter i Rådet.

Medlemsstaternes diplomatiske missioner og Unionens delegationer i tredjelande og ved internationale organisationer samarbejder indbyrdes og bidrager til udformningen og iværksættelsen af den fælles tilgang.

Artikel 33

(tidl. artikel 18 i TEU)

Rådet kan på forslag af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik udpege en særlig repræsentant med et mandat i forbindelse med særlige politikspørgsmål. Den særlige repræsentant udøver sit mandat under den højtstående repræsentants myndighed.

Artikel 34

(tidl. artikel 19 i TEU)

1. Medlemsstaterne samordner deres optræden i internationale organisationer og på internationale konferencer. De forsvare Unionens holdninger i disse fora. Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik varetager tilrettelæggelsen af denne samordning.

I internationale organisationer og på internationale konferencer, hvori ikke alle medlemsstaterne deltager, forsvare de medlemsstater, der deltager, Unionens holdninger.

2. I overensstemmelse med artikel 24, stk. 3, skal de medlemsstater, der er repræsenteret i internationale organisationer eller på internationale konferencer, hvor ikke alle medlemsstaterne er repræsenteret, holde disse samt den højtstående repræsentant underrettet om alle spørgsmål af fælles interesse.

De medlemsstater, der også er medlemmer af De Forenede Nationers Sikkerhedsråd, rådfører sig med hinanden og holder de øvrige medlemsstater samt den højtstående repræsentant fuldt ud underrettet. De medlemsstater, der er medlemmer af Sikkerhedsrådet, forsvare i udøvelsen af deres funktion Unionens holdninger og interesser, uden at dette dog berører det ansvar, der påhviler dem i medfør af De Forenede Nationers pagt.

Når Unionen har fastlagt en holdning til et emne på dagsordenen for De Forenede Nationers Sikkerhedsråd, anmoder de medlemsstater, der sidder i Sikkerhedsrådet, om, at den højtstående repræsentant indbydes til at fremlægge Unionens holdning.

Artikel 35

(tidl. artikel 20 i TEU)

Medlemsstaternes diplomatiske og konsulære missioner og Unionens delegationer i tredjelande og på internationale konferencer samt deres repræsentationer ved internationale organisationer samarbejder for at sikre, at de afgørelser om fastlæggelse af EU-holdninger og -aktioner, der er vedtaget i medfør af dette kapitel, overholdes og iværksættes.

De intensiverer deres samarbejde ved at udveksle oplysninger og foretage fælles vurderinger.

De bidrager til iværksættelsen af unionsborgernes ret til beskyttelse på tredjelandes område, jf. artikel 20, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, samt af foranstaltninger vedtaget i henhold til artikel 23 i nævnte traktat.

Artikel 36

(tidl. artikel 21 i TEU)

Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik hører regelmæssigt Europa-Parlamentet om de vigtigste aspekter og grundlæggende valg i forbindelse med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik og underretter det om udviklingen i disse politikker. Den højtstående repræsentant påser, at der tages behørigt hensyn til Europa-Parlamentets synspunkter. De særlige repræsentanter kan inddrages i underretningen af Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet kan stille spørgsmål eller rette henstillinger til Rådet og den højtstående repræsentant. Det drøfter to gange om året de fremskridt, der er gjort med iværksættelsen af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik.

Artikel 37

(tidl. artikel 24 i TEU)

Unionen kan indgå aftaler med en eller flere stater eller internationale organisationer på de områder, der hører under dette kapitel.

Artikel 38

(tidl. artikel 25 i TEU)

Med forbehold af artikel 240 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde følger en udenrigs- og sikkerhedspolitisk komité den internationale situation på de områder, der henhører under den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og bidrager til at fastlægge politikken ved at afgive udtalelser til Rådet på dets foranledning, på foranledning af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik eller på eget initiativ. Komitéen følger ligeledes iværksættelsen af den vedtagne politik med forbehold af den højtstående repræsentants beføjelser.

Inden for dette kapitels område varetager Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité under Rådets og den højtstående repræsentants ansvar den politiske kontrol med og den strategiske ledelse af krisestyringsoperationer som omhandlet i artikel 43.

Rådet kan med henblik på en krisestyringsoperation og for hele dennes varighed, som fastlagt af Rådet, bemyndige komitéen til at træffe relevante afgørelser vedrørende den politiske kontrol med og den strategiske ledelse af operationen.

Artikel 39

I overensstemmelse med artikel 16 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde vedtager Rådet uanset stk. 2 heri en afgørelse, der fastsætter regler for beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med medlemsstaternes behandling af personoplysninger under udøvelse af aktiviteter, der er omfattet af dette kapitel, samt regler for den frie udveksling af disse oplysninger. Overholdelsen af disse regler kontrolleres af uafhængige myndigheder.

Artikel 40

(tidl. artikel 47 i TEU)

Gennemførelsen af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik berører ikke anvendelsen af institutionernes procedurer og omfanget af deres beføjelser som fastsat i traktaterne med henblik på udøvelsen af Unionens kompetencer i artikel 3-6 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

På samme måde berører gennemførelsen af politikkerne i disse artikler ikke anvendelsen af institutionernes procedurer og omfanget af deres beføjelser som fastsat i traktaterne med henblik på udøvelsen af Unionens kompetencer i henhold til dette kapitel.

Artikel 41

(tidl. artikel 28 i TEU)

1. Institutionernes administrationsudgifter i forbindelse med iværksættelsen af dette kapitel afholdes over Unionens budget.

2. Aktionsudgifter til iværksættelsen af dette kapitel afholdes ligeledes over Unionens budget bortset fra udgifter til operationer, der har indvirkning på militær- eller forsvarsområdet, og tilfælde, hvor Rådet med enstemmighed træffer anden afgørelse.

Såfremt udgifterne ikke afholdes over Unionens budget, afholdes de af medlemsstaterne efter fordelingsnøglen baseret på bruttonationalindkomsten, medmindre Rådet med enstemmighed træffer anden afgørelse. Hvad angår udgifter til operationer, der har indvirkning på militær- eller forsvarsområdet, er medlemsstater, hvis repræsentant i Rådet har afgivet en formel erklæring i henhold til artikel 31, stk. 1, andet afsnit, ikke forpligtet til at bidrage til finansieringen heraf.

3. Rådet vedtager en afgørelse om indførelse af særlige procedurer for at sikre hurtig adgang til bevillinger på Unionens budget til hastefinansiering af initiativer som led i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, navnlig forberedende aktiviteter i forbindelse med en opgave som omhandlet i artikel 42, stk. 1, og artikel 43. Det træffer afgørelse efter høring af Europa-Parlamentet.

Forberedende aktiviteter i forbindelse med opgaver som nævnt i artikel 42, stk. 1, og artikel 43, der ikke opføres på Unionens budget, finansieres af en opstartsfond, der består af bidrag fra medlemsstaterne.

Rådet vedtager med kvalificeret flertal på forslag af Unionens højtstående repræsentant for udenrigs- anliggender og sikkerhedspolitik afgørelser til fastlæggelse af:

- a) de nærmere bestemmelser for oprettelse og finansiering af opstartsfonden, navnlig de finansielle midler, der tildeles fonden
- b) de nærmere bestemmelser for forvaltning af opstartsfonden

c) de nærmere bestemmelser for finansiel kontrol.

Når den opgave, der påtænkes i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, og artikel 43, ikke kan opføres på Unionens budget, bemyndiger Rådet den højtstående repræsentant til at anvende denne fond. Den højtstående repræsentant aflægger rapport til Rådet om udøvelsen af dette mandat.

2. AFDELING

BESTEMMELSER OM DEN FÆLLES SIKKERHEDS- OG FORSVARSPOLITIK

Artikel 42

(tidl. artikel 17 i TEU)

1. Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik udgør en integrerende del af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Den sikrer Unionen en operationel kapacitet, der gør brug af civile og militære midler. Unionen kan anvende disse i forbindelse med opgaver uden for Unionens område med henblik på fredsbevarelse, konfliktforebyggelse og styrkelse af den internationale sikkerhed i overensstemmelse med principperne i De Forenede Nationers pagt. Udførelsen af disse hverv bygger på kapaciteter tilvejebragt af medlemsstaterne.

2. Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik omfatter gradvis udformning af en fælles EU-forsvarspolitik. Denne vil føre til et fælles forsvar, når Det Europæiske Råd med enstemmighed træffer afgørelse herom. Det henstiller i så fald til medlemsstaterne, at de vedtager en sådan afgørelse i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Unionens politik i denne afdelings betydning berører ikke den særlige karakter af visse medlemsstaters sikkerheds- og forsvarspolitik og skal overholde de forpligtelser, som visse medlemsstater, hvis fælles forsvar foregår i Den Nordatlantiske Traktats Organisation (NATO), har i henhold til den nordatlantiske traktat, og skal være forenelig med den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, der er fastlagt inden for denne ramme.

3. Medlemsstaterne stiller civil og militær kapacitet til rådighed for Unionen til gennemførelse af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik med henblik på at bidrage til opfyldelsen af de mål, Rådet har opstillet. De medlemsstater, der opretter multinationale styrker i fællesskab, kan ligeledes stille disse styrker til rådighed for den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik.

Medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet. Agenturet for Udvikling af Forsvarskapaciteter, Forskning, Anskaffelse og Forsvarsmateriel (i det følgende benævnt »Det Europæiske Forsvarsagentur«) klarlægger de operationelle behov, fremmer foranstaltninger til opfyldelse heraf, bidrager til at påpege og eventuelt iværksætte alle hensigtsmæssige foranstaltninger til styrkelse af forsvarssektorens industrielle og teknologiske basis, deltager i udformningen af en europæisk kapacitets- og forsvarsmaterielpolitik og bistår Rådet med at evaluere forbedringen af den militære kapacitet.

4. Afgørelser om den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, herunder afgørelser om iværksættelse af en opgave som omhandlet i denne artikel, vedtages af Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed på forslag af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik eller på initiativ af en medlemsstat. Den højtstående repræsentant kan, eventuelt sammen med Kommissionen, stille forslag om anvendelse af både nationale midler og EU-instrumenter.

5. Rådet kan overdrage gennemførelsen af en opgave på EU-plan til en gruppe af medlemsstater med henblik på at bevare Unionens værdier og tjene dens interesser. Gennemførelsen af en sådan opgave er omfattet af artikel 44.

6. De medlemsstater, der opfylder højere kriterier for militær kapacitet, og som har indgået mere bindende forpligtelser på dette område med henblik på mere krævende opgaver, etablerer et permanent struktureret samarbejde inden for rammerne af Unionen. Dette samarbejde er omfattet af artikel 46. Det berører ikke bestemmelserne i artikel 43.

7. Hvis en medlemsstat udsættes for et væbnet angreb på sit område, skal de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 51 i De Forenede Nationers pagt yde den pågældende medlemsstat al den hjælp og bistand, der ligger inden for deres formåen. Dette berører ikke den særlige karakter af visse medlemsstaters sikkerheds- og forsvarspolitik.

Forpligtelserne og samarbejdet på dette område skal være i overensstemmelse med de forpligtelser, der er indgået inden for Den Nordatlantiske Traktats Organisation, som for de stater, der er medlemmer heraf, fortsat er grundlaget for deres kollektive forsvar og organet for dets iværksættelse.

Artikel 43

1. De opgaver, der er omhandlet i artikel 42, stk. 1, i forbindelse med hvilke Unionen kan anvende civile og militære midler, omfatter fælles aktioner på nedrustningsområdet, humanitære opgaver og redningsopgaver, rådgivnings- og bistandsopgaver på det militære område, konfliktforebyggende og fredsbevarende opgaver og kampstyrkers opgaver i forbindelse med krisestyring, herunder fredsskabelse og postkonflikt-stabiliseringsoperationer. Alle disse opgaver kan bidrage til bekæmpelse af terrorisme, herunder gennem den støtte, som ydes tredjelande til bekæmpelse af terrorisme på deres område.

2. Rådet vedtager afgørelser om de opgaver, der er omhandlet i stk. 1, idet det fastlægger deres mål og rækkevidde samt de overordnede betingelser for deres gennemførelse. Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik forestår under Rådets myndighed og i nær permanent kontakt med Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité samordningen af opgavernes civile og militære aspekter.

Artikel 44

1. Rådet kan i medfør af de afgørelser, det vedtager i henhold til artikel 43, overdrage gennemførelsen af en opgave til en gruppe af medlemsstater, der ønsker det og råder over den fornødne kapacitet til at udføre en sådan opgave. Disse medlemsstater aftaler indbyrdes sammen med Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, hvorledes opgaven skal forvaltes.

2. De medlemsstater, der deltager i gennemførelsen af opgaven, aflægger regelmæssigt situationsrapport til Rådet på eget initiativ eller på anmodning af en anden medlemsstat. De deltagende medlemsstater forelægger øjeblikkeligt sagen for Rådet, såfremt gennemførelsen af opgaven får væsentlige følger eller nødvendiggør en ændring af målet, rækkevidden eller betingelserne for opgaven, jf. de afgørelser, der er nævnt i stk. 1. I sådanne tilfælde vedtager Rådet de nødvendige afgørelser.

Artikel 45

1. Det Europæiske Forsvarsagentur, der er nævnt i artikel 42, stk. 3, og placeret under Rådets myndighed, har til opgave:

- a) at bidrage til fastlæggelse af målene for medlemsstaternes militære kapacitet og vurdere, om de kapacitetstilsagn, som medlemsstaterne har givet, overholdes
- b) at fremme harmonisering af de operationelle behov samt vedtagelse af effektive og indbyrdes forenelige procedurer i forbindelse med materielanskaffelser
- c) at foreslå multilaterale projekter med henblik på at opfylde målene for militær kapacitet og sikre koordineringen af de programmer, der gennemføres af medlemsstaterne, og forvaltningen af specifikke samarbejdsprogrammer
- d) at støtte forskningen i forsvarsteknologi samt koordinere og planlægge fælles forskningsaktiviteter og undersøgelser af tekniske løsninger, der imødekommer de fremtidige operationelle behov
- e) at bidrage til at identificere og eventuelt gennemføre alle nyttige foranstaltninger med henblik på at styrke forsvarssektorens industrielle og teknologiske basis og øge effektiviteten af de militære udgifter.

2. Det Europæiske Forsvarsagentur er åbent for alle medlemsstater, der ønsker at deltage. Rådet vedtager med kvalificeret flertal en afgørelse, der fastlægger statuten, hjemstedet og de nærmere bestemmelser for agenturets drift. Denne afgørelse tager hensyn til omfanget af den faktiske deltagelse i agenturets aktiviteter. Inden for agenturet oprettes der specifikke grupper, der omfatter de medlemsstater, som gennemfører fælles projekter. Agenturet udfører efter behov sine opgaver i samråd med Kommissionen.

Artikel 46

1. De medlemsstater, der ønsker at deltage i et permanent struktureret samarbejde, jf. artikel 42, stk. 6, og som opfylder kriterierne og tiltræder forpligtelserne med hensyn til militær kapacitet i protokollen om permanent struktureret samarbejde, underretter Rådet og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

2. Senest tre måneder efter den i stk. 1 nævnte underretning vedtager Rådet en afgørelse om etablering af et permanent struktureret samarbejde med en liste over de deltagende medlemsstater. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal efter høring af den højtstående repræsentant.

3. Enhver medlemsstat, der på et senere tidspunkt ønsker at deltage i det permanente strukturerede samarbejde, underretter Rådet og den højtstående repræsentant.

Rådet vedtager en afgørelse, der bekræfter deltagelsen af den pågældende medlemsstat, der overholder kriterierne og tiltræder forpligtelserne i artikel 1 og 2 i protokollen om permanent struktureret samarbejde. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal efter høring af den højtstående repræsentant. Kun de medlemmer af Rådet, der repræsenterer de deltagende medlemsstater, deltager i afstemningen.

Kvalificeret flertal defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

4. Hvis en deltagende medlemsstat ikke længere opfylder kriterierne eller ikke længere er i stand til at overholde forpligtelserne i artikel 1 og 2 i protokollen om permanent struktureret samarbejde, kan Rådet vedtage en afgørelse om suspension af den pågældende medlemsstats deltagelse.

Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Kun de medlemmer af Rådet, der repræsenterer de deltagende medlemsstater, bortset fra den pågældende medlemsstat, deltager i afstemningen.

Kvalificeret flertal defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

5. Hvis en deltagende medlemsstat ønsker at forlade det permanente strukturerede samarbejde, underretter den Rådet om sin beslutning, og Rådet tager til efterretning, at den pågældende medlemsstats deltagelse ophører.

6. Rådets afgørelser og henstillinger inden for rammerne af det permanente strukturerede samarbejde, bortset fra dem, der er nævnt i stk. 2-5, vedtages med enstemmighed. Med henblik på nærværende stykke tæller i forbindelse med enstemmighed kun de deltagende medlemsstaters repræsentanters stemmer.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 47

Unionen har status som juridisk person.

Artikel 48

(tidl. artikel 48 i TEU)

1. Traktaterne kan ændres efter en almindelig revisionsprocedure. De kan ligeledes ændres efter forenkledte revisionsprocedurer.

Den almindelige revisionsprocedure

2. Enhver medlemsstats regering, Europa-Parlamentet eller Kommissionen kan forelægge Rådet forslag til revision af traktaterne. Disse forslag kan blandt andet tage sigte på at udvide eller indskrænke de beføjelser, der er tildelt Unionen i traktaterne. Disse forslag fremsendes af Rådet til Det Europæiske Råd og meddeles de nationale parlamenter.

3. Hvis Det Europæiske Råd efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen med simpelt flertal vedtager en afgørelse om at behandle de foreslåede ændringer, indkalder formanden for Det Europæiske Råd et konvent sammensat af repræsentanter for de nationale parlamenter, medlemsstaternes stats- og regeringschefer, Europa-Parlamentet og Kommissionen. Den Europæiske Centralbank skal også høres, hvis det drejer sig om institutionelle ændringer på det monetære område. Konventet behandler udkastene til revision og vedtager ved konsensus en anbefaling til en konference mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer som nævnt i stk. 4.

Det Europæiske Råd kan med simpelt flertal og efter Europa-Parlamentets godkendelse beslutte ikke at indkalde et konvent, hvis ændringernes omfang ikke berettiger hertil. I så fald fastlægger Det Europæiske Råd mandatet til en konference mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer.

4. En konference mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer indkaldes af formanden for Rådet for efter fælles overenskomst at fastlægge de ændringer, der skal foretages i traktaterne.

Ændringerne træder i kraft efter at være blevet ratificeret af alle medlemsstaterne i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

5. Hvis fire femtedele af medlemsstaterne to år efter undertegnelsen af en traktat om ændring af traktaterne har ratificeret denne, og en eller flere medlemsstater er stødt på vanskeligheder i forbindelse med ratifikationen, tager Det Europæiske Råd spørgsmålet op.

De forenklede revisionsprocedurer

6. Enhver medlemsstats regering, Europa-Parlamentet eller Kommissionen kan forelægge Det Europæiske Råd forslag til revision af alle eller en del af bestemmelserne i tredje del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde vedrørende Unionens interne politikker og foranstaltninger.

Det Europæiske Råd kan vedtage en afgørelse om ændring af alle eller en del af bestemmelserne i tredje del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Det Europæiske Råd træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen samt Den Europæiske Centralbank i tilfælde af institutionelle ændringer på det monetære område. En sådan afgørelse træder først i kraft, når medlemsstaterne har godkendt den i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Den afgørelse, der er nævnt i andet afsnit, kan ikke udvide de kompetencer, der er tildelt Unionen i traktaterne.

7. Når Rådet i henhold til tredje del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller afsnit V i nærværende traktat træffer afgørelse med enstemmighed på et bestemt område eller i et bestemt tilfælde, kan Det Europæiske Råd vedtage en afgørelse, der gør det muligt for Rådet at træffe afgørelse med kvalificeret flertal på dette område eller i dette tilfælde. Dette afsnit gælder ikke for afgørelser, der har indvirkning på militær- eller forsvarsområdet.

Når lovgivningsmæssige retsakter i henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal vedtages af Rådet efter en særlig lovgivningsprocedure, kan Det Europæiske Råd vedtage en afgørelse, der gør det muligt at vedtage sådanne retsakter efter den almindelige lovgivningsprocedure.

Ethvert initiativ, som Det Europæiske Råd tager på grundlag af første eller andet afsnit, fremsendes til de nationale parlamenter. Hvis et nationalt parlament gør indsigelse inden for en frist på seks måneder efter denne fremsendelse, vedtages den i første eller andet afsnit nævnte afgørelse ikke. Hvis der ikke gøres indsigelse, kan Det Europæiske Råd vedtage den pågældende afgørelse.

I forbindelse med vedtagelsen af de afgørelser, der er nævnt i første og andet afsnit, træffer Det Europæiske Råd afgørelse med enstemmighed, når Europa-Parlamentet har givet sin godkendelse med et flertal af sine medlemmer.

Artikel 49

(tidl. artikel 49 i TEU)

Enhver europæisk stat, som respekterer værdierne i artikel 2 og forpligter sig til at fremme dem, kan ansøge om at blive medlem af Unionen. Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter underrettes om denne ansøgning. Den ansøgende stat retter sin ansøgning til Rådet, som træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Kommissionen og efter godkendelse fra Europa-Parlamentet, der udtaler sig med et flertal blandt sine medlemmer. De kriterier for medlemskab, som Det Europæiske Råd er nået til enighed om, skal tages i betragtning.

Vilkårene for optagelsen og sådanne tilpasninger af de til grund for Unionen liggende traktater, som optagelsen medfører, fastlægges ved en aftale mellem medlemsstaterne og den ansøgende stat. Denne aftale forelægges samtlige kontraherende stater til ratifikation i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Artikel 50

1. Enhver medlemsstat kan i overensstemmelse med sine forfatningsmæssige bestemmelser beslutte at udtræde af Unionen.

2. Hvis en medlemsstat beslutter at udtræde, meddeler den det til Det Europæiske Råd. På baggrund af Det Europæiske Råds retningslinjer forhandler og indgår Unionen en aftale med den pågældende stat om de nærmere bestemmelser for statens udtræden under hensyn til rammen for dens fremtidige forbindelser med Unionen. Denne aftale forhandles i overensstemmelse med artikel 218, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Den indgås på Unionens vegne af Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal efter Europa-Parlamentets godkendelse.

3. Traktaterne ophører med at finde anvendelse på den pågældende medlemsstat på datoen for udtrædelsesaftalens ikrafttræden eller, hvis en sådan aftale ikke foreligger, to år efter meddelelsen i stk. 2, medmindre Det Europæiske Råd efter aftale med den pågældende medlemsstat med enstemighed beslutter at forlænge denne frist.

4. Ved anvendelsen af stk. 2 og 3 deltager det medlem af Det Europæiske Råd og Rådet, der repræsenterer den udtrædende medlemsstat, ikke i Det Europæiske Råds eller Rådets drøftelser eller afgørelser vedrørende denne stat.

Kvalificeret flertal defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

5. Hvis en stat, der er udtrådt af Unionen, på ny anmoder om medlemskab, behandles dens anmodning efter proceduren i artikel 49.

Artikel 51

Protokollerne og bilagene til traktaterne udgør en integrerende del af disse.

Artikel 52

1. Traktaterne gælder for Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Estland, Irland, Den Helleniske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Italienske Republik, Republikken Cypern, Republikken Letland, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Republikken Ungarn, Republikken Malta, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken Polen, Den Portugisiske Republik, Rumænien, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republikken Finland, Kongeriget Sverige og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

2. Traktaternes territoriale anvendelsesområde er præciseret i artikel 355 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Artikel 53 (tidl. artikel 51 i TEU)

Denne traktat er indgået for ubegrænset tid.

Artikel 54 (tidl. artikel 52 i TEU)

1. Denne traktat skal ratificeres af De Høje Kontraherende Parter i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Ratifikationsdokumenterne deponeres hos Den Italienske Republiks regering.

2. Denne traktat træder i kraft den 1. januar 1993, forudsat at samtlige ratifikationsinstrumenter er deponeret eller, hvis dette ikke er tilfældet, den første dag i den måned, der følger efter deponeringen af det sidste ratifikationsdokument.

Artikel 55

(tidl. artikel 53 i TEU)

1. Denne traktat, der er udarbejdet i ét eksemplar på bulgarsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk, hvilke tekster alle har samme gyldighed, deponeres i Den Italienske Republiks regerings arkiver. Denne regering fremsender en bekræftet genpart til hver af de øvrige signatarstaters regeringer.

2. Denne traktat kan også oversættes til ethvert andet sprog som fastlagt af medlemsstaterne blandt de sprog, der i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige orden har officiel status på hele eller en del af deres område. En bekræftet genpart af sådanne oversættelser tilvejebringes af de pågældende medlemsstater og deponeres i Rådets arkiver.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne traktat.

Udfærdiget i Maastricht, den syvende februar nitten hundrede og tooghalvfems.

(listen over befuldmægtigede er ikke gengivet)

—

**KONSOLIDERET UDGAVE AF TRAKTATEN OM DEN
EUROPÆISKE UNIONS FUNKTIONSMÅDE**

PRÆAMBEL

HANS MAJESTÆT BELGIERNES KONGE, PRÆSIDENTEN FOR FORBUNDSREPUBLIKKEN TYSKLAND, PRÆSIDENTEN FOR DEN FRANSKE REPUBLIK, PRÆSIDENTEN FOR DEN ITALIENSKE REPUBLIK, HENDES KONGELIGE HØJHED STORHERTUGINDEN AF LUXEMBOURG, HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN AF NEDERLANDENE ⁽¹⁾,

SOM ER BESLUTTET PÅ at skabe grundlag for en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk,

SOM HAR DET FORSÆT gennem fælles handling at sikre økonomiske og sociale fremskridt for deres stater ved at fjerne de skranker, der deler Europa,

SOM SÆTTER DET som et væsentligt mål for deres bestræbelser stadig at forbedre deres folks levevilkår og beskæftigelsesforhold,

SOM ERKENDER, at fjernelsen af bestående hindringer kræver fælles indsats med henblik på at sikre en vedvarende ekspansion, ligevægt i samhandelen og redelig konkurrence,

SOM TILSTRÆBER at styrke enheden i deres økonomier og at fremme disses harmoniske udvikling ved at formindske ulighederne mellem de forskellige områder og forbedre de mindre begunstigede områders stilling,

SOM ØNSKER gennem en fælles handelspolitik at bidrage til gradvis ophævelse af restriktionerne i den internationale samhandel,

SOM ER SINDET at bekræfte den solidaritet, der knytter Europa og de oversøiske lande sammen, og som ønsker at sikre disse lande øget velstand i overensstemmelse med grundsætningerne i De Forenede Nationers pagt,

SOM HAR SAT SIG FOR ved denne forening af de økonomiske kræfter at bevare og styrke freden og friheden, og som opfordrer de øvrige europæiske folk, der deler dette ideal, til at tilslutte sig disse bestræbelser,

SOM ER BESLUTTET PÅ at tilskynde til, at deres folk opnår det højst mulige videnniveau gennem bred adgang til uddannelse og vedvarende ajourføring heraf,

HAR med henblik herpå som befuldmægtigede UDPEGET:

(listen over befuldmægtigede er ikke gengivet)

SOM, efter at de har udvekslet deres fuldmagter og fundet dem i god og behørig form, er blevet enige om følgende bestemmelser:

⁽¹⁾ Republiken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Republiken Estland, Irland, Den Helleniske Republik, Kongeriget Spanien, Republiken Cypern, Republiken Letland, Republiken Litauen, Republiken Ungarn, Republiken Malta, Republiken Østrig, Republiken Polen, Den Portugisiske Republik, Rumænien, Republiken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republiken Finland, Kongeriget Sverige og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland er efterfølgende blevet medlemmer af Den Europæiske Union.

FØRSTE DEL PRINCIPPERNE

Artikel 1

1. Denne traktat omhandler Unionens funktionsmåde og fastlægger de områder, der er omfattet af dens beføjelser, samt afgrænsningen af og de nærmere bestemmelser for udøvelsen af disse beføjelser.
2. Denne traktat og traktaten om Den Europæiske Union udgør de traktater, som Unionen bygger på. Disse to traktater, der har samme juridiske værdi, betegnes »traktaterne«.

AFSNIT I

UNIONENS KOMPETENCEKATEGORIER OG -OMRÅDER

Artikel 2

1. Når Unionen i traktaterne tildeles enekompetence på et bestemt område, er det kun Unionen, der kan lovgive og vedtage juridisk bindende retsakter, og medlemsstaterne har kun beføjelse hertil efter bemyndigelse fra Unionen eller med henblik på at gennemføre EU-retsakter.
2. Når Unionen i traktaterne på et bestemt område tildeles en kompetence, som den deler med medlemsstaterne, kan Unionen og medlemsstaterne lovgive og vedtage juridisk bindende retsakter på dette område. Medlemsstaterne udøver deres kompetence, i det omfang Unionen ikke har udøvet sin. Medlemsstaterne udøver på ny deres kompetence, i det omfang Unionen har besluttet at ophøre med at udøve sin.
3. Medlemsstaterne samordner deres økonomiske politikker og beskæftigelsespolitikker efter de nærmere bestemmelser i denne traktat, som Unionen har kompetence til at fastsætte.
4. Unionen har i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Union kompetence til at definere og gennemføre en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder gradvis udformning af en fælles forsvarspolitik.
5. På visse områder og på de betingelser, der er fastlagt i traktaterne, har Unionen beføjelse til at gennemføre tiltag for at understøtte, koordinere eller supplere medlemsstaternes indsats, uden at denne beføjelse dog træder i stedet for medlemsstaternes beføjelser på disse områder.

Juridisk bindende EU-retsakter vedtaget på grundlag af traktaternes bestemmelser vedrørende disse områder kan ikke omfatte harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

6. Omfanget af og de nærmere bestemmelser for Unionens udøvelse af beføjelser fastlægges i de specifikke bestemmelser for de enkelte områder i traktaterne.

Artikel 3

1. Unionen har enekompetence på følgende områder:

- a) toldunionen
- b) fastlæggelse af de konkurrenceregler, der er nødvendige for det indre markeds funktion
- c) den monetære politik for de medlemsstater, der har euroen som valuta
- d) bevarelse af havets biologiske ressourcer inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik
- e) den fælles handelspolitik.

2. Unionen har ligeledes enekompetence til at indgå internationale aftaler, når indgåelsen har hjemmel i en lovgivningsmæssig EU-retsakt, eller når den er nødvendig for at give Unionen mulighed for at udøve sin kompetence på internt plan, eller for så vidt den kan berøre fælles regler eller ændre deres rækkevidde.

Artikel 4

1. Unionen deler kompetence med medlemsstaterne, når traktaterne tildeler den en kompetence, der ikke vedrører de områder, der er nævnt i artikel 3 og 6.

2. Der er delt kompetence mellem Unionen og medlemsstaterne på følgende hovedområder:

- a) det indre marked
- b) social- og arbejdsmarkedspolitik for så vidt angår de aspekter, der er fastlagt i denne traktat
- c) økonomisk, social og territorial samhørighed
- d) landbrug og fiskeri, undtagen bevarelse af havets biologiske ressourcer
- e) miljø
- f) forbrugerbeskyttelse
- g) transport
- h) transeuropæiske net
- i) energi

j) området med frihed, sikkerhed og retfærdighed

k) fælles sikkerhedsudfordringer på folkesundhedsområdet for så vidt angår de aspekter, der er fastlagt i denne traktat.

3. På områderne forskning, teknologisk udvikling og rummet har Unionen kompetence til at gennemføre tiltag, navnlig til at fastlægge og iværksætte programmer, dog således at udøvelsen af denne kompetence ikke kan føre til, at medlemsstaterne forhindres i at udøve deres kompetence.

4. På områderne udviklingssamarbejde og humanitær bistand har Unionen kompetence til at gennemføre tiltag og føre en fælles politik, dog således at udøvelsen af denne kompetence ikke kan føre til, at medlemsstaterne forhindres i at udøve deres kompetence.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne samordner deres økonomiske politikker i Unionen. Med henblik herpå vedtager Rådet foranstaltninger, navnlig overordnede retningslinjer for disse politikker.

Der gælder særlige bestemmelser for de medlemsstater, der har euroen som valuta.

2. Unionen træffer foranstaltninger med henblik på at sikre samordning af medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker, navnlig ved at fastlægge retningslinjer for disse politikker.

3. Unionen kan tage initiativer med henblik på at sikre samordning af medlemsstaternes social- og arbejdsmarkedspolitik.

Artikel 6

Unionen har kompetence til at gennemføre tiltag for at understøtte, koordinere eller supplere medlemsstaternes tiltag. De områder, hvor sådanne tiltag på europæisk plan kan gennemføres, er:

a) beskyttelse og forbedring af menneskers sundhed

b) industri

c) kultur

d) turisme

e) uddannelse, erhvervsuddannelse, ungdom og sport

f) civilbeskyttelse

g) administrativt samarbejde.

AFSNIT II

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 7

Unionen sørger for sammenhæng mellem sine forskellige politikker og aktiviteter under hensyn til alle sine mål og i overensstemmelse med princippet om kompetencetildeling.

Artikel 8

(tidl. artikel 3, stk. 2, i TEF) ⁽¹⁾

I alle sine aktiviteter tilstræber Unionen at fjerne uligheder og fremme ligestilling mellem mænd og kvinder.

Artikel 9

Ved fastlæggelsen og gennemførelsen af sine politikker og aktiviteter tager Unionen hensyn til de krav, der er knyttet til fremme af et højt beskæftigelsesniveau, sikring af passende social beskyttelse, bekæmpelse af social udstødelse samt et højt niveau for uddannelse, erhvervsuddannelse og beskyttelse af menneskers sundhed.

Artikel 10

Ved udformningen og gennemførelsen af sine politikker og aktiviteter tilstræber Unionen at bekæmpe enhver form for forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Artikel 11

(tidl. artikel 6 i TEF)

Miljøbeskyttelseskrav skal integreres i udformningen og gennemførelsen af Unionens politikker og aktioner, især med henblik på at fremme en bæredygtig udvikling

⁽¹⁾ Denne henvisning er kun vejledende. For yderligere oplysninger, se sammenligningstabellerne mellem den tidligere og den nye nummerering af traktaterne.

Artikel 12

(tidl. artikel 153, stk. 2, i TEF)

Forbrugerbeskyttelseshensyn inddrages ved udformningen og gennemførelsen af andre af Unionens politikker og aktiviteter.

Artikel 13

Når Unionens politikker inden for landbrug, fiskeri, transport, det indre marked, forskning og teknologisk udvikling samt rummet, fastlægges og gennemføres, tager Unionen og medlemsstaterne fuldt hensyn til velfærden hos dyr som følende væsener, samtidig med at de respekterer medlemsstaternes love og administrative bestemmelser samt deres skikke, navnlig med hensyn til religiøse ritualer, kulturelle traditioner og regionale skikke.

Artikel 14

(tidl. artikel 16 i TEF)

Med forbehold af artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 93, 106 og 107 i nærværende traktat og i betragtning af den plads, som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse indtager i Unionens fælles værdinormer, og den rolle, som de spiller med henblik på at fremme social og territorial samhørighed, sørger Unionen og medlemsstaterne inden for deres respektive kompetenceområde og inden for rammerne af traktaternes anvendelsesområde for, at sådanne tjenester ydes på grundlag af principper og vilkår, navnlig økonomiske og finansielle, der gør det muligt for dem at opfylde deres opgaver. Europa-Parlamentet og Rådet fastlægger ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure disse principper og vilkår, uden at dette anfægter medlemsstaternes kompetence til under overholdelse af traktaterne at levere, udlægge og finansiere sådanne tjenesteydelser.

Artikel 15

(tidl. artikel 255 i TEF)

1. For at fremme gode styreformer og sikre civilsamfundets deltagelse arbejder Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer så åbent som muligt.
2. Europa-Parlamentets møder er offentlige, og det gælder også Rådets samlinger, når det forhandler og stemmer om udkast til lovgivningsmæssige retsakter.
3. Alle unionsborgere og alle fysiske og juridiske personer, der har bopæl eller vedtægtsmæssigt hjemsted i en medlemsstat, har ret til aktindsigt i dokumenter fra Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, uanset medium, efter de principper og på de betingelser, der fastsættes i henhold til dette stykke.

Generelle principper for og begrænsninger i denne aktindsigt af hensyn til offentlige eller private interesser, fastsættes ved forordning af Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure.

Institutionerne, organerne, kontorerne og agenturerne sikrer åbenhed i deres arbejde og indarbejder hver især særlige bestemmelser vedrørende aktindsigt i deres forretningsordener i overensstemmelse med de forordninger, der er nævnt i andet afsnit.

Den Europæiske Unions Domstol, Den Europæiske Centralbank og Den Europæiske Investeringsbank er kun omfattet af dette stykke, når de udfører administrative funktioner.

Europa-Parlamentet og Rådet sikrer offentliggørelse af dokumenterne i forbindelse med lovgivningsprocedurerne på de betingelser, der er fastsat i de forordninger, der er nævnt i andet afsnit.

Artikel 16

(tidl. artikel 286 i TEF)

1. Enhver har ret til beskyttelse af personoplysninger om vedkommende selv.
2. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter efter den almindelige lovgivningsprocedure regler for beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger foretaget af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer samt af medlemsstaterne under udøvelse af aktiviteter, der er omfattet af EU-retten, og regler for den frie udveksling af personoplysninger. Overholdelsen af disse regler kontrolleres af uafhængige myndigheder.

Regler vedtaget på grundlag af denne artikel berører ikke de specifikke regler, der findes i artikel 39 i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 17

1. Unionen respekterer og må ikke anfægte den status, som kirker og religiøse sammenslutninger eller samfund har i medlemsstaterne i henhold til national lovgivning.
2. Unionen respekterer ligeledes den status, som filosofiske og konfessionsløse organisationer har i henhold til national lovgivning.
3. Unionen opretholder en åben, gennemsigtig og regelmæssig dialog med disse kirker og organisationer i anerkendelse af deres identitet og specifikke bidrag.

ANDEN DEL

IKKE-FORSKELSBEHANDLING OG UNIONSBORGERSKAB

Artikel 18

(tidl. artikel 12 i TEF)

Inden for traktaternes anvendelsesområde og med forbehold af disses særlige bestemmelser er al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, forbudt.

Efter den almindelige lovgivningsprocedure kan Europa-Parlamentet og Rådet give forskrifter med henblik på at forbyde sådan forskelsbehandling.

Artikel 19

(tidl. artikel 13 i TEF)

1. Med forbehold af traktaternes øvrige bestemmelser og inden for rammerne af de beføjelser, som traktaterne tillægger Unionen, kan Rådet, der træffer afgørelse efter en særlig lovgivningsprocedure og efter Europa-Parlamentets godkendelse, træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

2. Uanset stk. 1 kan Europa-Parlamentet og Rådet, uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, efter den almindelige lovgivningsprocedure vedtage grundprincipper for EU-tilskyndelsesforanstaltninger til støtte for medlemsstaternes aktioner med henblik på at bidrage til virkeliggørelsen af målene i stk. 1.

Artikel 20

(tidl. artikel 17 i TEF)

1. Der indføres et unionsborgerskab. Unionsborgerskab har enhver, der er statsborger i en medlemsstat. Unionsborgerskab er et supplement til det nationale statsborgerskab og træder ikke i stedet for dette.

2. Unionsborgerne har de rettigheder og er underlagt de pligter, der er indeholdt i traktaterne. De har bl.a. følgende rettigheder:

- a) de har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område
- b) de har valgret og er valgbare ved valg til Europa-Parlamentet og ved kommunale valg i den medlemsstat, hvor de har bopæl, på samme betingelser som statsborgerne i denne stat

- c) de nyder i tredjelande, hvor den medlemsstat, som de er statsborgere i, ikke er repræsenteret, beskyttelse hos enhver medlemsstats diplomatiske og konsulære myndigheder på samme vilkår som statsborgere i denne medlemsstat
- d) de har ret til at indgive andragender til Europa-Parlamentet og til at henvende sig til Den Europæiske Ombudsmand samt til Unionens institutioner og rådgivende organer på et af traktaternes sprog og få svar på samme sprog.

Disse rettigheder udøves med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaterne og i foranstaltninger vedtaget med henblik på deres gennemførelse.

Artikel 21

(tidl. artikel 18 i TEF)

1. Enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaterne og i gennemførelsesbestemmelserne hertil.
2. Såfremt en handling fra Unionens side viser sig påkrævet for at nå dette mål, og traktaterne ikke indeholder fornøden hjemmel hertil, kan Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure vedtage bestemmelser, der skal gøre det lettere at udøve de rettigheder, der er nævnt i stk. 1.
3. Med samme mål for øje som i stk. 1 kan Rådet, hvis traktaterne ikke indeholder fornøden hjemmel hertil, efter en særlig lovgivningsprocedure fastsætte foranstaltninger vedrørende social sikring eller social beskyttelse. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet.

Artikel 22

(tidl. artikel 19 i TEF)

1. Enhver unionsborger, der har bopæl i en medlemsstat, hvor han ikke er statsborger, har valgret og er valgbar ved kommunale valg i den medlemsstat, hvor han har bopæl, på samme betingelser som statsborgerne i denne stat. Denne ret udøves med forbehold af de nærmere bestemmelser, som Rådet, der træffer afgørelse efter en særlig lovgivningsprocedure og efter høring af Europa-Parlamentet, har vedtaget; de nærmere bestemmelser kan omfatte undtagelser, når specifikke problemer i en medlemsstat tilsiger dette.
2. Med forbehold af artikel 223, stk. 1, og gennemførelsesbestemmelserne hertil, har enhver unionsborger, der har bopæl i en medlemsstat, hvor han ikke er statsborger, valgret og er valgbar ved valg til Europa-Parlamentet i den medlemsstat, hvor han har bopæl, på samme betingelser som statsborgerne i denne stat. Denne ret kan udøves med forbehold af de nærmere bestemmelser, som Rådet, der træffer afgørelse efter en særlig lovgivningsprocedure og efter høring af Europa-Parlamentet, har vedtaget; de nærmere bestemmelser kan omfatte undtagelser, når specifikke problemer i en medlemsstat tilsiger dette.

Artikel 23

(tidl. artikel 20 i TEF)

Enhver unionsborger nyder i tredjelande, hvor den medlemsstat, hvori han er statsborger, ikke er repræsenteret, enhver medlemsstats diplomatiske og konsulære myndigheders beskyttelse på samme vilkår som statsborgere i denne medlemsstat. Medlemsstaterne træffer de nødvendige dispositioner og indleder de påkrævede internationale forhandlinger med henblik på at sikre denne beskyttelse.

Rådet kan efter en særlig lovgivningsprocedure og efter høring af Europa-Parlamentet vedtage direktiver om de koordinations- og samarbejdsforanstaltninger, der er nødvendige for at lette denne beskyttelse.

Artikel 24

(tidl. artikel 21 i TEF)

Europa-Parlamentet og Rådet fastlægger ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure bestemmelser om de procedurer og betingelser, der er nødvendige for fremsættelsen af et borgerinitiativ som nævnt i artikel 11 i traktaten om Den Europæiske Union, herunder det minimumsantal medlemsstater, som borgerne skal komme fra.

Enhver unionsborger har ret til at indgive andragender til Europa-Parlamentet i medfør af artikel 227.

Enhver unionsborger kan henvende sig til den ombudsmandsinstitution, der indføres i overensstemmelse med artikel 228.

Enhver unionsborger kan skrive til enhver af de institutioner eller organer, der er nævnt i denne artikel eller i artikel 13 i traktaten om Den Europæiske Union, på et af de i artikel 55, stk. 1, i nævnte traktat nævnte sprog og få svar på samme sprog.

Artikel 25

(tidl. artikel 22 i TEF)

Kommissionen aflægger rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg hvert tredje år om gennemførelsen af bestemmelserne i denne del. Denne rapport skal omfatte spørgsmålet om Unionens udvikling.

På grundlag heraf og med forbehold af de øvrige bestemmelser i traktaterne kan Rådet, der træffer afgørelse efter en særlig lovgivningsprocedure og efter Europa-Parlamentets godkendelse, vedtage bestemmelser med henblik på at styrke eller udbygge de rettigheder, der er nævnt i artikel 20, stk. 2. Disse bestemmelser træder i kraft, når medlemsstaterne har godkendt dem i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

TREDJE DEL

UNIONENS INTERNE POLITIKKER OG FORANSTALTNINGER

AFSNIT I

DET INDRE MARKED

Artikel 26 (tidl. artikel 14 i TEF)

1. Unionen vedtager foranstaltninger med henblik på oprettelse af det indre marked eller sikring af dets funktion i henhold til de relevante bestemmelser i traktaterne.
2. Det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaterne.
3. Rådet fastlægger på forslag af Kommissionen de retningslinjer og betingelser, der er nødvendige for at sikre afbalancerede fremskridt i alle berørte sektorer.

Artikel 27 (tidl. artikel 15 i TEF)

Ved udarbejdelsen af forslagene med henblik på virkeliggørelsen af målene i artikel 26 tager Kommissionen hensyn til omfanget af den indsats, der inden for økonomier på forskellige udviklingstrin må gøres med henblik på oprettelsen af det indre marked, og den kan fremsætte forslag om hensigtsmæssige bestemmelser.

Hvis disse bestemmelser tager form af undtagelser, skal de være af midlertidig karakter og medføre de mindste forstyrrelser i det indre markeds funktion.

AFSNIT II

FRIE VAREBEVÆGELSER

Artikel 28 (tidl. artikel 23 i TEF)

1. Unionen er bl.a. en toldunion, som omfatter al vareudveksling, og som indebærer forbud mod told ved indførsel fra og ved udførsel til andre medlemsstater, såvel som mod alle afgifter med tilsvarende virkning, samt indførelse af en fælles toldtarif over for tredjeland.

2. Bestemmelserne i artikel 30 og i kapitel 3 i dette afsnit finder anvendelse på varer med oprindelse i medlemsstaterne og på de varer hidrørende fra tredjeland, som frit kan omsættes i medlemsstaterne.

Artikel 29

(tidl. artikel 24 i TEF)

Ved varer, som frit kan omsættes i en medlemsstat, forstås sådanne fra tredjeland hidrørende varer, for hvilke de af vedkommende medlemsstat foreskrevne formaliteter i forbindelse med indførelsen er blevet opfyldt, og for hvilke denne medlemsstat har opkrævet gældende told og afgifter med tilsvarende virkning, og for hvilke disse told- og afgiftsbeløb ikke er blevet helt eller delvis godtgjort.

KAPITEL 1

TOLDUNIONEN

Artikel 30

(tidl. artikel 25 i TEF)

Told ved indførsel og udførsel og andre afgifter med tilsvarende virkning er forbudt mellem medlemsstaterne. Dette gælder også finanstold.

Artikel 31

(tidl. artikel 26 i TEF)

Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen tolsatserne i den fælles toldtarif.

Artikel 32

(tidl. artikel 27 i TEF)

Kommissionen tager under udøvelsen af de hverv, der er betroet den i medfør af dette kapitel, hensyn til:

- a) nødvendigheden af at fremme samhandelen mellem medlemsstaterne og tredjeland
- b) udviklingen af konkurrencevilkårene inden for Unionen i det omfang, denne udvikling medfører en styrkelse af virksomhedernes konkurrenceevne
- c) Unionens behov for forsyninger med råvarer og halvfabrikata, idet den samtidig bør påse, at konkurrencevilkårene mellem medlemsstaterne med hensyn til færdigvarer ikke fordrejes
- d) nødvendigheden af at undgå alvorlige forstyrrelser i medlemsstaternes økonomiske liv og af at sikre en rationel udvikling af produktionen og en forøgelse af forbruget inden for Unionen.

KAPITEL 2

TOLDSAMARBEJDE

Artikel 33

(tidl. artikel 135 i TEF)

Inden for traktaternes anvendelsesområde træffer Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger til styrkelse af toldsamarbejdet mellem medlemsstaterne og mellem disse og Kommissionen.

KAPITEL 3

FORBUD MOD KVANTITATIVE RESTRIKTIONER MELLEM MEDLEMSSTATERNE

Artikel 34

(tidl. artikel 28 i TEF)

Kvantitative indførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning er forbudt mellem medlemsstaterne.

Artikel 35

(tidl. artikel 29 i TEF)

Kvantitative udførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning er forbudt mellem medlemsstaterne.

Artikel 36

(tidl. artikel 30 i TEF)

Bestemmelserne i artikel 34 og 35 er ikke til hinder for sådanne forbud eller restriktioner vedrørende indførsel, udførsel eller transit, som er begrundet i hensynet til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed, beskyttelse af planter, beskyttelse af nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi eller beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret. Disse forbud eller restriktioner må dog hverken udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne.

Artikel 37

(tidl. artikel 31 i TEF)

1. Medlemsstaterne tilpasser de statslige handelsmonopoler, således at enhver forskelsbehandling af medlemsstaternes statsborgere med hensyn til forsynings- og afsætningsvilkår er udelukket.

Denne artikels bestemmelser finder anvendelse på ethvert organ, gennem hvilket en medlemsstat, de jure eller de facto, direkte eller indirekte, kontrollerer, leder eller øver mærkbar indflydelse på indførsel eller udførsel mellem medlemsstaterne. Disse bestemmelser finder også anvendelse på statskoncessionerede monopoler.

2. Medlemsstaterne afholder sig fra at indføre nye foranstaltninger, som strider mod de i stk. 1 anførte principper, eller som begrænser rækkevidden af de artikler, der angår forbuddet mod told og kvantitative restriktioner mellem medlemsstaterne.

3. I tilfælde af at et statsligt handelsmonopol indebærer en regulering, der tilsigter at lette afsætningen eller sikre en bedre udnyttelse af landbrugsprodukter, skal der ved anvendelse af bestemmelserne i denne artikel sikres tilsvarende garantier for de pågældende producenters beskæftigelse og levestandard.

AFSNIT III

LANDBRUG OG FISKERI

Artikel 38

(tidl. artikel 32 i TEF)

1. Unionen fastlægger og gennemfører en fælles landbrugs- og fiskeripolitik.

Det indre marked omfatter tillige landbruget, fiskeriet og handelen med landbrugsvarer. Ved landbrugsvarer forstås jordbrugsprodukter, husdyrbrugsprodukter og fiskeriprodukter samt varer, der direkte er forbundet med disse produkter, og som har undergået en første bearbejdning. Ved omtale af den fælles landbrugspolitik eller af landbruget og ved anvendelse af udtrykket »landbrugs-« er fiskeri også omfattet under hensyntagen til denne sektors særlige karakteristika.

2. Bestemmelserne vedrørende det indre markeds oprettelse og funktion finder anvendelse på landbrugsvarer, medmindre andet er bestemt i artiklerne 39-44.

3. De varer, på hvilke bestemmelserne i artiklerne 39-44 finder anvendelse, er opregnet i listen i bilag I.

4. Det indre markeds funktion og udvikling skal for så vidt angår landbrugsvarerne ledsages af udformningen af en fælles landbrugspolitik.

Artikel 39

(tidl. artikel 33 i TEF)

1. Den fælles landbrugspolitik har til formål:

a) at forøge landbrugets produktivitet ved fremme af den tekniske udvikling, ved rationalisering af landbrugsproduktionen og ved den bedst mulige anvendelse af produktionsfaktorerne, især arbejdskraften

- b) herigennem at sikre landbrugsbefolkningen en rimelig levestandard, især ved en forhøjelse af de individuelle indkomster for de i landbruget beskæftigede personer
- c) at stabilisere markederne
- d) at sikre forsyningerne
- e) at sikre forbrugerne rimelige priser på landbrugsvarer.

2. Ved udarbejdelsen af den fælles landbrugspolitik og de særlige foranstaltninger, som den kan medføre, tages der hensyn til:

- a) landbrugserhvervets særlige karakter, der følger af landbrugets sociale struktur og af de strukturelle og naturbetingede forskelle mellem de forskellige landbrugsområder
- b) nødvendigheden af, at ønskelige tilpasninger gennemføres gradvis
- c) den kendsgerning, at landbruget i medlemsstaterne udgør en sektor, som er snævert forbundet med økonomien som helhed.

Artikel 40

(tidl. artikel 34 i TEF)

1. Med henblik på at nå de i artikel 39 nævnte mål oprettes en fælles ordning af markederne for landbrugsvarer.

Alt efter varernes art skal denne markedsordning antage en af nedennævnte former:

- a) fælles konkurrenceregler
- b) en tvungen samordning af de forskellige nationale markedsordninger
- c) en europæisk markedsordning.

2. Den fælles ordning under en af de i stk. 1 nævnte former kan omfatte alle foranstaltninger, der er nødvendige for at nå de i artikel 39 fastsatte mål, især prisregulering, støtte til såvel produktion som afsætning af de forskellige varer, oplagrings- og udligningsordninger samt fælles ordninger til stabilisering af ind- eller udførsel.

Den fælles ordning skal begrænses til at forfølge de i artikel 39 anførte mål og bør udelukke enhver form for forskelsbehandling af Unionens producenter eller forbrugere.

En eventuel fælles prispolitik skal baseres på fælles kriterier og ensartede beregningsmetoder.

3. Med henblik på at muliggøre, at formålet med den i stk. 1 omhandlede fælles ordning nås, kan der oprettes et eller flere struktur- og garantifonde for landbruget.

Artikel 41

(tidl. artikel 35 i TEF)

Med henblik på at nå de i artikel 39 anførte mål kan der inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik navnlig fastsættes bestemmelser om:

- a) en effektiv samordning af de bestræbelser, der udfoldes inden for den faglige uddannelses, forskningens og den landbrugsfaglige oplysnings område; denne samordning kan indebære, at projekter eller institutioner finansieres i fællesskab
- b) fælles foranstaltninger med henblik på udvidelse af forbruget af visse varer.

Artikel 42

(tidl. artikel 36 i TEF)

Bestemmelserne i kapitlet om konkurrenceregler finder kun anvendelse på produktionen af og handelen med landbrugsvarer, i det omfang Europa-Parlamentet og Rådet beslutter dette inden for rammerne af de bestemmelser og efter den procedure, der er fastsat i artikel 43, stk. 2, samt under hensyntagen til den i artikel 39 angivne målsætning.

Rådet kan på forslag af Kommissionen tillade ydelse af støtte:

- a) med henblik på at beskytte bedrifter, der er ugunstigt stillet som følge af strukturelle eller naturbetingede forhold
- b) inden for rammerne af økonomiske udviklingsprogrammer.

Artikel 43

(tidl. artikel 37 i TEF)

1. Kommissionen fremlægger forslag vedrørende udarbejdelse og iværksættelse af den fælles landbrugspolitik, herunder også om afløsning af nationale markedsordninger med en af de i artikel 40, stk. 1, nævnte former for fælles ordning, såvel som om iværksættelsen af de i dette afsnit særligt nævnte foranstaltninger.

Disse forslag skal tage hensyn til sammenhængen mellem de landbrugsspørgsmål, som er omhandlet i dette afsnit.

2. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg den fælles ordning for markederne for landbrugsvarer, der er nævnt i artikel 40, stk. 1, samt de øvrige bestemmelser, der er nødvendige for at virkeliggøre målsætningerne for den fælles landbrugs- og fiskeripolitik.

3. Rådet vedtager på forslag af Kommissionen foranstaltninger vedrørende fastsættelse af priser, afgifter, støtte og kvantitative begrænsninger samt vedrørende fastsættelse og fordeling af fiskerimuligheder.

4. På de i stk. 2 anførte betingelser kan den fælles ordning, der er nævnt i artikel 40, stk. 1, afløse nationale markedsordninger, såfremt:

- a) den fælles ordning yder medlemsstater, der modsætter sig en sådan afløsning, og som har en national ordning for vedkommende produktion, tilsvarende garantier for de pågældende producenters beskæftigelse og levestandard, når der tages hensyn til det tempo, hvori den mulige tilpasning og nødvendige specialisering kan gennemføres, og
- b) denne ordning sikrer samhandelen inden for Unionen betingelser svarende til dem, der gælder på et nationalt marked.

5. Såfremt der er tilvejebragt en fælles ordning for visse råvarer, medens der endnu ikke findes en fælles ordning for de hertil svarende forarbejdede produkter, kan de pågældende råvarer indføres fra lande uden for Unionen, hvis de anvendes til fremstilling af forarbejdede produkter, som er bestemt til udførsel til tredjeland.

Artikel 44

(tidl. artikel 38 i TEF)

Såfremt en vare i en medlemsstat er underkastet en national markedsordning eller en anden indenlandsk regulering med tilsvarende virkning, som i konkurrencemæssig henseende påvirker en lignende produktion i en anden medlemsstat, pålægger medlemsstaterne vedkommende vare en udligningsafgift ved indførslen fra den medlemsstat, i hvilken markedsordningen eller reguleringen findes, medmindre denne medlemsstat pålægger en udligningsafgift ved udførslen.

Kommissionen fastsætter disse afgifter på det niveau, som er nødvendigt for at genoprette ligevægten; den kan ligeledes tillade anvendelsen af andre foranstaltninger på de vilkår og i den nærmere udformning, som den fastsætter.

AFSNIT IV

DEN FRIE BEVÆGELIGHED FOR PERSONER, TJENESTEYDELSER OG KAPITAL

KAPITEL 1

ARBEJDSKRAFTEN

Artikel 45

(tidl. artikel 39 i TEF)

1. Arbejdskraftens frie bevægelighed sikres inden for Unionen.

2. Den forudsætter afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere, for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår.

3. Med forbehold af de begrænsninger, der retfærdiggøres af hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed, indebærer den retten til:

- a) at søge faktisk tilbudte stillinger
- b) frit at bevæge sig inden for medlemsstaternes område i dette øjemed
- c) at tage ophold i en af medlemsstaterne for der at have beskæftigelse i henhold til de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der gælder for indenlandske arbejdstageres beskæftigelse
- d) at blive boende på en medlemsstats område på de af Kommissionen ved forordninger fastsatte vilkår efter at have haft ansættelse der.

4. Bestemmelserne i denne artikel gælder ikke for ansættelser i den offentlige administration.

Artikel 46

(tidl. artikel 40 i TEF)

Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg ved udstedelse af direktiver eller forordninger de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed, således som denne er bestemt i artikel 45, især ved at:

- a) sikre et snævert samarbejde mellem de nationale arbejdskraftmyndigheder
- b) afskaffe sådanne administrative fremgangsmåder og sådan administrativ praksis samt de for adgangen til ledige stillinger fastsatte frister, som hidrører enten fra indenlandsk lovgivning eller fra tidligere indgåede aftaler mellem medlemsstaterne, og hvis bibeholdelse ville hindre arbejdskraftens frie bevægelighed
- c) afskaffe alle frister og andre begrænsninger, som er fastsat enten i indenlandsk lovgivning eller i aftaler, der tidligere er indgået mellem medlemsstaterne, og som byder arbejdstagere fra de øvrige medlemsstater andre vilkår for det frie beskæftigelsesvalg end dem, der gælder for indenlandske arbejdstagere
- d) iværksætte ordninger, der kan formidle og skabe ligevægt mellem udbud og efterspørgsel på arbejdsmarkedet på en måde, som udelukker alvorlig fare for levestandarden og beskæftigelsen i de forskellige egne og industrier.

Artikel 47

(tidl. artikel 41 i TEF)

Inden for rammerne af et fælles program fremmer medlemsstaterne udvekslingen af unge arbejdstagere.

Artikel 48

(tidl. artikel 42 i TEF)

Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure de foranstaltninger vedrørende social tryghed, der er nødvendige for at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed, især ved at indføre en ordning, som gør det muligt at sikre vandrende arbejdstagere og selvstændige samt deres ydelsesberettigede pårørende:

- a) sammenlægning af alle tidsrum, der i de forskellige nationale lovgivninger tages i betragtning med henblik på at indrømme og opretholde retten til ydelser og på beregning af disse
- b) betaling af ydelser til personer, der bor inden for medlemsstaternes områder.

Hvis et medlem af Rådet erklærer, at et udkast til en lovgivningsmæssig retsakt som nævnt i stk. 1 vil berøre vigtige aspekter af den pågældende medlemsstats sociale sikringssystem, herunder anvendelsesområde, omkostninger og økonomisk struktur, eller berøre dette systems finansielle balance, kan medlemmet anmode om, at spørgsmålet forelægges Det Europæiske Råd. I så fald suspenderes den almindelige lovgivningsprocedure. Efter drøftelse skal Det Europæiske Råd inden fire måneder efter denne suspension enten:

- a) forelægge Rådet udkastet på ny, hvilket bringer suspensionen af den almindelige lovgivningsprocedure til ophør, eller
- b) undlade at handle eller anmode Kommissionen om at forelægge et nyt forslag; i så fald anses den oprindeligt foreslåede retsakt for ikke-vedtaget.

KAPITEL 2

ETABLERINGSRETEN

Artikel 49

(tidl. artikel 43 i TEF)

Inden for rammerne af nedennævnte bestemmelser er der forbud mod restriktioner, som hindrer statsborgere i en medlemsstat i frit at etablere sig på en anden medlemsstats område. Dette forbud omfatter også hindringer for, at statsborgere i en medlemsstat, bosat på en medlemsstats område, opretter agenturer, filialer eller datterselskaber.

Med forbehold af bestemmelserne i kapitlet vedrørende kapitalen indebærer etableringsfriheden adgang til at optage og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed samt til at oprette og lede virksomheder, herunder navnlig selskaber i den i artikel 54 anførte betydning, på de vilkår, som i etableringslandets lovgivning er fastsat for landets egne statsborgere.

Artikel 50

(tidl. artikel 44 i TEF)

1. Efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg udsteder Europa-Parlamentet og Rådet direktiver om gennemførelse af etableringsfriheden inden for en bestemt erhvervsgren.

2. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen udfører de opgaver, som er overdraget dem i henhold til ovennævnte bestemmelser, navnlig ved:

- a) i almindelighed i første række at behandle de erhverv, for hvis vedkommende etableringsfrihed i særlig grad vil fremme udviklingen af produktion og handel
- b) at sikre et snævert samarbejde mellem de kompetente nationale myndigheder med henblik på at lære de særlige forhold at kende, der gør sig gældende inden for Unionen på de forskellige erhvervsområder
- c) at ophæve de administrative fremgangsmåder og sådan administrativ praksis, som hidrører fra indenlandsk lovgivning eller fra tidligere indgåede aftaler mellem medlemsstaterne, og hvis bibeholdelse ville være en hindring for etableringsfriheden
- d) at påse, at arbejdstagere fra en medlemsstat, som er beskæftiget på en anden medlemsstats område, kan forblive på dette område for der at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, såfremt de opfylder de betingelser, som de skulle opfylde, hvis de kom ind i denne stat på det tidspunkt, hvor de ville påbegynde denne virksomhed
- e) at gøre det muligt for statsborgere i en medlemsstat at erhverve og udnytte fast ejendom, der ligger i en anden medlemsstat, for så vidt dette ikke strider mod principperne i artikel 39, stk. 2
- f) at lade den gradvise fjernelse af hindringerne for etableringsfriheden inden for hver af de pågældende erhvervsgrene gælde både betingelserne for at oprette agenturer, filialer eller datterselskaber på en medlemsstats område, og betingelserne for, at personale fra hovedvirksomheden kan indtræde i disses ledende eller kontrollerende organer
- g) i det nødvendige omfang og med det formål at gøre dem lige byrdefulde at samordne de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i artikel 54, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser
- h) at sikre, et etableringsvilkårene ikke fordrejes som følge af støtteforanstaltninger fra medlemsstaternes side.

Artikel 51

(tidl. artikel 45 i TEF)

Virksomhed, som varigt eller lejlighedsvis er forbundet med udøvelse af offentlig myndighed i en medlemsstat, er i den pågældende stat ikke omfattet af bestemmelserne i dette kapitel.

Europa-Parlamentet og Rådet kan efter den almindelige lovgivningsprocedure undtage visse erhverv fra bestemmelserne i dette kapitel.

Artikel 52

(tidl. artikel 46 i TEF)

1. Bestemmelserne i dette kapitel og de forholdsregler, der træffes i medfør heraf, udelukker ikke anvendelse af love eller administrativt fastsatte bestemmelser, der indeholder særlige regler for fremmede statsborgere, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den offentlige sundhed.
2. Europa-Parlamentet og Rådet udsteder efter den almindelige lovgivningsprocedure direktiver om samordning af ovennævnte love og bestemmelser.

Artikel 53

(tidl. artikel 47 i TEF)

1. For at lette adgangen til at optage og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed udsteder Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser samt om samordning af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om adgang til at optage og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed.
2. For så vidt angår udøvelse af lægegering eller lignende virksomhed eller af farmaceutisk virksomhed, forudsætter den gradvise afskaffelse af restriktionerne en samordning af de betingelser, der er opstillet af de forskellige medlemsstater for udøvelse af sådanne erhverv.

Artikel 54

(tidl. artikel 48 i TEF)

Selskaber, som er oprettet i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning, og hvis vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende inden for Unionen, ligestilles, for så vidt angår anvendelsen af bestemmelserne i dette kapitel, med personer, der er statsborgere i medlemsstaterne.

Ved selskaber forstås privatretlige selskaber, heri indbefattet kooperative selskaber, samt alle andre juridiske personer, der henhører under den offentlige ret eller privatretten, med undtagelse af selskaber, som ikke arbejder med gevinst for øje.

Artikel 55

(tidl. artikel 294 i TEF)

Med forbehold af de øvrige bestemmelser i traktaterne indrømmer medlemsstaterne de øvrige medlemsstaters statsborgere national behandling for så vidt angår kapitalanbringelser i de i artikel 54 nævnte selskaber.

KAPITEL 3 TJENESTEYDELSER

Artikel 56 (tidl. artikel 49 i TEF)

Inden for rammerne af nedennævnte bestemmelser er der forbud mod restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser inden for Unionen, for så vidt angår statsborgere i medlemsstaterne, der er bosat i en anden medlemsstat end modtageren af den pågældende ydelse.

Europa-Parlamentet og Rådet kan efter den almindelige lovgivningsprocedure udstrække anvendelsen af bestemmelserne i dette kapitel til tjenesteydere, der er statsborgere i et tredjeland og bosat inden for Unionen.

Artikel 57 (tidl. artikel 50 i TEF)

Som tjenesteydelser i traktaternes forstand betragtes de ydelser, der normalt udføres mod betaling, i det omfang de ikke omfattes af bestemmelserne vedrørende den frie bevægelighed for varer, kapital og personer.

Tjenesteydelserne omfatter især:

- a) virksomhed af industriel karakter
- b) virksomhed af handelsmæssig karakter
- c) virksomhed af håndværksmæssig karakter
- d) de liberale erhvervs virksomhed.

Med forbehold af bestemmelserne i kapitlet om etableringsretten kan tjenesteyderen midlertidigt udøve sin virksomhed i den medlemsstat, hvor ydelsen præsteres, på samme vilkår, som den pågældende stat fastsætter for sine egne statsborgere.

Artikel 58 (tidl. artikel 51 i TEF)

1. Den frie udveksling af tjenesteydelser på transportområdet omfattes af bestemmelserne i afsnittet vedrørende transport.
2. Liberaliseringen af de af bankernes og forsikringsselskabernes tjenesteydelser, som er forbundet med kapitalbevægelser, skal gennemføres sideløbende med liberalisering af kapitalbevægelserne.

Artikel 59

(tidl. artikel 52 i TEF)

1. Europa-Parlamentet og Rådet udsteder efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg direktiver om gennemførelse af liberaliseringen af en bestemt tjenesteydelse.

2. De i stk. 1 omhandlede direktiver skal i almindelighed i første række tage sigte på tjenesteydelser, som direkte påvirker produktionsomkostningerne, eller hvis liberalisering bidrager til at lette vareudvekslingen.

Artikel 60

(tidl. artikel 53 i TEF)

Medlemsstaterne bestræber sig på at gennemføre liberaliseringen af tjenesteydelser i videre udstrækning, end de er forpligtet til i henhold til de direktiver, der er udstedt i medfør af artikel 59, stk. 1, hvis deres almindelige økonomiske situation og forholdene i vedkommende erhvervsgren gør det muligt.

Kommissionen retter henstillinger til de pågældende medlemsstater herom.

Artikel 61

(tidl. artikel 54 i TEF)

Så længe begrænsningerne i den frie udveksling af tjenesteydelser ikke er afskaffet, anvender hver medlemsstat dem over for alle de i artikel 56, stk. 1, omhandlede tjenesteydere, uanset disses nationalitet eller opholdssted.

Artikel 62

(tidl. artikel 55 i TEF)

Bestemmelserne i artiklerne 51-54 finder anvendelse på det i dette kapitel omhandlede sagsområde.

KAPITEL 4

KAPITAL OG BETALINGER

Artikel 63

(tidl. artikel 56 i TEF)

1. Inden for rammerne af bestemmelserne i dette kapitel er alle restriktioner for kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande forbudt.

2. Inden for rammerne af bestemmelserne i dette kapitel er alle restriktioner for betalinger mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande forbudt.

Artikel 64

(tidl. artikel 57 i TEF)

1. Artikel 63 berører ikke anvendelsen over for tredjelande af restriktioner, der den 31. december 1993 eksisterer i henhold til national lovgivning eller EU-lovgivning med hensyn til sådanne kapitalbevægelser til eller fra tredjelande, som vedrører direkte investeringer, herunder investering i fast ejendom, etablering, levering af finansielle tjenesteydelser eller værdipapirers adgang til kapitalmarkeder. For så vidt angår restriktioner, der eksisterer i henhold til national lovgivning i Bulgarien, Estland og Ungarn, er den relevante dato den 31. december 1999.

2. Idet det tilstræbes at virkeliggøre målsætningen om fri kapitalbevægelighed mellem medlemsstater og tredjelande i den størst mulige udstrækning, og uden at de øvrige kapitler i traktaterne berøres heraf, vedtager Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure de foranstaltninger om kapitalbevægelser til eller fra tredjelande, som vedrører direkte investeringer, herunder investering i fast ejendom, etablering, levering af finansielle tjenesteydelser eller værdipapirers adgang til kapitalmarkeder.

3. Uanset stk. 2 kan Rådet alene efter en særlig lovgivningsprocedure med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet vedtage foranstaltninger, der er et tilbageskridt i EU-retten med hensyn til liberalisering af kapitalbevægelser til eller fra tredjelande.

Artikel 65

(tidl. artikel 58 i TEF)

1. Bestemmelserne i artikel 63 griber ikke ind i medlemsstaternes ret til:

- a) at anvende de relevante bestemmelser i deres skattelovgivning, som sondrer imellem skatteydere, hvis situation er forskellig med hensyn til deres bopælssted eller med hensyn til det sted, hvor deres kapital er investeret
- b) at træffe de nødvendige foranstaltninger for at hindre overtrædelser af deres nationale ret og forskrifter, især på skatte- og afgiftsområdet og i forbindelse med tilsynet med finansielle institutioner, eller til af administrative eller statistiske hensyn at fastlægge procedurer for anmeldelse af kapitalbevægelser eller til at træffe foranstaltninger, der er begrundet i hensynet til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.

2. Bestemmelserne i dette kapitel griber ikke ind i muligheden for at anvende sådanne restriktioner for etableringsretten, der er forenelige med traktaterne.

3. De foranstaltninger og fremgangsmåder, der er nævnt i stk. 1 og 2, må ikke udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af den frie bevægelighed for kapital og betalinger, som defineret i artikel 63.

4. Er der ikke vedtaget foranstaltninger i medfør af artikel 64, stk. 3, kan Kommissionen vedtage en afgørelse, hvorefter restriktive skatteforanstaltninger vedtaget af en medlemsstat over for et eller flere tredjelande skal anses for at være forenelige med traktaterne, hvis de er begrundet ved et af Unionens mål og er forenelige med det indre markeds funktion, og det samme kan Rådet, hvis Kommissionen inden for en periode på tre måneder fra modtagelsen af den pågældende medlemsstats anmodning ikke har vedtaget nogen afgørelse. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed på anmodning af en medlemsstat.

Artikel 66

(tidl. artikel 59 i TEF)

Hvis kapitalbevægelser til eller fra tredjelande under ganske særlige omstændigheder medfører eller truer med at medføre alvorlige vanskeligheder for Den Økonomiske og Monetære Unions funktion, kan Rådet på forslag af Kommissionen og efter høring af Den Europæiske Centralbank træffe beskyttelsesforanstaltninger for en periode på højst seks måneder over for tredjelande, hvis sådanne foranstaltninger er strengt nødvendige.

AFSNIT V

ET OMRÅDE MED FRIHED, SIKKERHED OG RETFÆRDIGHED

KAPITEL 1

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 67

(tidl. artikel 61 i TEF og tidl. artikel 29 i TEU)

1. Unionen udgør et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor de grundlæggende rettigheder og medlemsstaternes forskellige retssystemer og retstraditioner respekteres.
2. Unionen sikrer, at der ikke foretages personkontrol ved de indre grænser, og den udformer en fælles politik for asyl, indvandring og kontrol ved de ydre grænser, der bygger på solidaritet mellem medlemsstaterne, og som er retfærdig over for tredjelandsstatsborgere. I forbindelse med dette afsnit sidestilles statsløse med tredjelandsstatsborgere.
3. Unionen bestræber sig på at sikre et højt sikkerhedsniveau ved hjælp af foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet, racisme og fremmedhad, ved koordinerings- og samarbejdsforanstaltninger mellem politimyndigheder, strafferetlige myndigheder og øvrige kompetente myndigheder samt ved gensidig anerkendelse af strafferetlige afgørelser og om nødvendigt indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes straffelovgivning.
4. Unionen letter adgangen til domstolene, navnlig på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser og udenretslige afgørelser om civilretlige spørgsmål.

Artikel 68

Det Europæiske Råd udformer strategiske retningslinjer for den lovgivningsmæssige og operationelle programudformning i området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Artikel 69

De nationale parlamenter overvåger i forbindelse med lovgivningsforslag og -initiativer, der forelægges inden for rammerne af kapitel 4 og 5, at nærhedsprincippet overholdes i overensstemmelse med de nærmere bestemmelser i protokollen om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

Artikel 70

Rådet kan på forslag af Kommissionen vedtage foranstaltninger om, hvordan medlemsstaterne i samarbejde med Kommissionen foretager en objektiv og upartisk evaluering af deres myndigheders gennemførelse af Unionens politikker i dette afsnit, især for at fremme den fulde anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse, jf. dog artikel 258, 259 og 260. Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter underrettes om indholdet og resultaterne af denne evaluering.

Artikel 71

(tidl. artikel 36 i TEU)

Der nedsættes en stående komité i Rådet, der skal sikre, at det operationelle samarbejde om den indre sikkerhed fremmes og styrkes i Unionen. Uanset artikel 240 skal komitéen lette samordningen af medlemsstaternes kompetente myndigheders indsats. Repræsentanter for Unionens berørte organer, kontorer og agenturer kan inddrages i komitéens arbejde. Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter holdes underrettet om arbejdet.

Artikel 72

(tidl. artikel 64, stk. 1, i TEF og tidl. artikel 33 i TEU)

Dette afsnit er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan udøve deres beføjelser med hensyn til opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed.

Artikel 73

Det står medlemsstaterne frit for indbyrdes og under eget ansvar at etablere sådanne former for samarbejde og koordinering, som de finder hensigtsmæssige, mellem de kompetente instanser inden for deres administration, der er ansvarlige for beskyttelse af den nationale sikkerhed.

Artikel 74

(tidl. artikel 66 i TEF)

Rådet vedtager foranstaltninger med henblik på at sikre administrativt samarbejde mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne på de områder, der er omfattet af dette afsnit, og mellem disse myndigheder og Kommissionen. Det træffer afgørelse på forslag af Kommissionen, jf. dog artikel 76, og efter høring af Europa-Parlamentet.

Artikel 75

(tidl. artikel 60 i TEF)

Hvis det er nødvendigt for at nå målene i artikel 67 for så vidt angår forebyggelse og bekæmpelse af terrorisme og dermed beslægtede aktiviteter, fastsætter Europa-Parlamentet og Rådet ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure en ramme for administrative foranstaltninger vedrørende kapitalbevægelser og betalinger, herunder indefrysning af midler, finansielle aktiver eller økonomiske gevinster, der tilhører, ejes eller besiddes af fysiske eller juridiske personer, grupper eller ikke-statslige enheder.

Rådet vedtager på forslag af Kommissionen foranstaltninger for at gennemføre den i stk. 1 nævnte ramme.

De retsakter, der er nævnt i denne artikel, skal indeholde de nødvendige bestemmelser om retsgarantier.

Artikel 76

Retsakter som nævnt i kapitel 4 og 5 samt foranstaltninger som nævnt i artikel 74, der skal sikre administrativt samarbejde på de områder, der er nævnt i disse kapitler, vedtages:

- a) på forslag af Kommissionen eller
- b) på initiativ af en fjerdedel af medlemsstaterne.

KAPITEL 2

POLITIKKERNE FOR GRÆNSEKONTROL, ASYL OG INDVANDRING

Artikel 77

(tidl. artikel 62 i TEF)

1. Unionen udformer en politik, der skal sikre,
 - a) at personer uanset nationalitet ikke kontrolleres ved passage af de indre grænser

b) at der foretages personkontrol og effektiv overvågning ved passage af de ydre grænser

c) at der gradvis indføres et integreret system for forvaltningen af de ydre grænser.

2. Med henblik på stk. 1 vedtager Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger på følgende områder:

a) den fælles politik for visa og andre tilladelser til kortvarigt ophold

b) personkontrol ved passage af de ydre grænser

c) betingelser for tredjelandstatsborgeres muligheder for frit at rejse inden for Unionen i en kortere periode

d) nødvendige tiltag til den gradvise udvikling af et integreret system for forvaltningen af de ydre grænser

e) reglerne om, at personer uanset nationalitet ikke kontrolleres ved passage af de indre grænser.

3. Såfremt en handling fra Unionens side viser sig påkrævet for at gøre det lettere at udøve den ret, der er nævnt i artikel 20, stk. 2, litra a), og hvis traktaterne ikke indeholder fornøden hjemmel hertil, kan Rådet efter en særlig lovgivningsprocedure fastsætte bestemmelser vedrørende pas, identitetskort, opholdsbeviser eller andre dokumenter, der er sidestillet hermed. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet.

4. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes kompetence med hensyn til geografisk afgrænsning af deres grænser i overensstemmelse med folkeretten.

Artikel 78

(tidl. artikel 63, nr. 1 og 2, og artikel 64, stk. 2, i TEF)

1. Unionen udformer en fælles politik for asyl, subsidær beskyttelse og midlertidig beskyttelse med henblik på at tilbyde en passende status til enhver tredjelandstatsborger, der har behov for international beskyttelse, og på at sikre overholdelse af non-refoulement-princippet. Denne politik skal være i overensstemmelse med Genèvekonventionen af 28. juli 1951, protokollen af 31. januar 1967 om flygtninges retsstilling og andre relevante traktater.

2. Med henblik på stk. 1 vedtager Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger vedrørende et fælles europæisk asylsystem, der omfatter:

a) en ensartet asylstatus for tredjelandstatsborgere, der gælder i hele Unionen

b) en ensartet status for subsidær beskyttelse for tredjelandstatsborgere, der ikke har opnået europæisk asyl, men har behov for international beskyttelse

- c) et fælles system, der tager sigte på midlertidig beskyttelse af fordrevne i tilfælde af massetilstrømning
- d) fælles procedurer for tildeling og fratagelse af ensartet status for asyl eller subsidiær beskyttelse
- e) kriterier og procedurer til bestemmelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om asyl eller subsidiær beskyttelse
- f) standarder for modtagelse af asylansøgere eller ansøgere om subsidiær beskyttelse
- g) partnerskab og samarbejde med tredjelande for at styre tilstrømningen af personer, der ansøger om asyl eller subsidiær eller midlertidig beskyttelse.

3. Hvis en eller flere medlemsstater står over for en nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandstatsborgere, kan Rådet på forslag af Kommissionen vedtage midlertidige foranstaltninger til fordel for den eller de berørte medlemsstater. Det træffer afgørelse efter høring af Europa-Parlamentet.

Artikel 79

(tidl. artikel 63, nr. 3 og 4, i TEF)

1. Unionen udformer en fælles indvandringspolitik med henblik på at sikre en effektiv styring af migrationsstrømme i alle faser, en retfærdig behandling af tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt i medlemsstaterne, samt forebyggelse og øget bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel.

2. Med henblik på stk. 1 vedtager Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger på følgende områder:

- a) betingelser for indrejse og ophold samt standarder for medlemsstaternes udstedelse af langtidsvisa og opholdstilladelser, bl.a. med henblik på familiesammenføring
- b) definition af rettighederne for tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt i en medlemsstat, herunder betingelserne for fri bevægelighed og ophold i de øvrige medlemsstater
- c) ulovlig indvandring og ulovligt ophold, herunder udsendelse og repatriering af personer med ulovligt ophold
- d) bekæmpelse af menneskehandel, især handel med kvinder og børn.

3. Unionen kan indgå tilbagetagelsesaftaler med tredjelande vedrørende tilbagevenden til det oprindelige hjemland eller tidligere opholdsland af tredjelandstatsborgere, der ikke opfylder eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, tilstedeværelse eller ophold i en af medlemsstaterne.

4. Europa-Parlamentet og Rådet kan efter den almindelige lovgivningsprocedure fastsætte foranstaltninger, der skal fremme og støtte medlemsstaternes indsats med henblik på at fremme integration af tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt på deres område, uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

5. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes ret til at fastlægge antallet af tredjelandstatsborgere, der kan indrejse fra tredjelande på deres område for at søge arbejde som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende.

Artikel 80

De EU-politikker, der er omhandlet i dette kapitel, samt gennemførelsen heraf er underlagt princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, herunder for så vidt angår de finansielle aspekter. Når det er nødvendigt, skal EU-retsakter vedtaget i henhold til dette kapitel indeholde passende bestemmelser vedrørende anvendelsen af dette princip.

KAPITEL 3

SAMARBEJDE OM CIVILRETLIGE SPØRGSMÅL

Artikel 81

(tidl. artikel 65 i TEF)

1. Unionen etablerer et samarbejde om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger, der bygger på princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser og udenretslige afgørelser. Dette samarbejde kan omfatte vedtagelse af foranstaltninger vedrørende indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

2. Med henblik på stk. 1 vedtager Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure, navnlig når det er nødvendigt for det indre markeds funktion, foranstaltninger, der skal sikre:

- a) gensidig anerkendelse mellem medlemsstaterne af retsafgørelser og udenretslige afgørelser samt fuldbyrdelse heraf
- b) forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter på tværs af grænserne
- c) forenelighed mellem medlemsstaternes regler om lovvalg og om retternes kompetence
- d) samarbejde om bevisoptagelse
- e) effektiv adgang til domstolene
- f) fjernelse af hindringer for en tilfredsstillende afvikling af civile retssager, om nødvendigt ved at fremme foreneligheden mellem medlemsstaternes civile retsplejeregler

g) udformning af alternative metoder til tvistbilæggelse

h) støtte til uddannelse af dommere samt andet personale i retsvæsenet.

3. Uanset stk. 2 fastlægges foranstaltninger vedrørende familieret med grænseoverskridende virkninger af Rådet efter en særlig lovgivningsprocedure. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet.

Rådet kan på forslag af Kommissionen vedtage en afgørelse om, hvilke familieretlige aspekter med grænseoverskridende virkninger der kan være omfattet af retsakter vedtaget efter den almindelige lovgivningsprocedure. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet.

Det forslag, der er nævnt i andet afsnit, fremsendes til de nationale parlamenter. Hvis et nationalt parlament gør indsigelse inden for en frist på seks måneder efter denne fremsendelse, vedtages afgørelsen ikke. Hvis der ikke gøres indsigelse, kan Rådet vedtage den pågældende afgørelse.

KAPITEL 4

RETLIGT SAMARBEJDE I STRAFFESAGER

Artikel 82

(tidl. artikel 31 i TEU)

1. Det retlige samarbejde i straffesager i Unionen bygger på princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser og omfatter indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser på de områder, der er nævnt i stk. 2 og i artikel 83.

Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger med henblik på:

- a) at fastlægge regler og procedurer, der skal sikre anerkendelse af alle former for domme og retsafgørelser i hele Unionen
- b) at forebygge og løse konflikter mellem medlemsstaterne om retternes kompetence
- c) at støtte uddannelse af dommere og anklagere samt andet personale i retsvæsenet
- d) at fremme samarbejdet mellem judicielle eller tilsvarende myndigheder i medlemsstaterne i forbindelse med strafforfølgning og fuldbyrdelse af afgørelser.

2. I den udstrækning det er nødvendigt for at lette den gensidige anerkendelse af domme og retsafgørelser samt det politimæssige og retlige samarbejde i straffesager med en grænseoverskridende dimension, kan Europa-Parlamentet og Rådet fastsætte minimumsregler ved direktiver efter den almindelige lovgivningsprocedure. Disse minimumsregler tager hensyn til forskellene mellem medlemsstaternes retstraditioner og retssystemer.

Reglerne vedrører:

- a) gensidig anerkendelse af bevismidler mellem medlemsstaterne
- b) enkeltpersoners rettigheder inden for strafferetsplejen
- c) kriminalitetsofres rettigheder
- d) andre særlige elementer i strafferetsplejen, som Rådet forudgående har fastsat ved en afgørelse; ved vedtagelsen af denne afgørelse træffer Rådet afgørelse med enstemmighed efter Europa-Parlamentets godkendelse.

Vedtagelse af de minimumsregler, der er omhandlet i dette stykke, er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan opretholde eller indføre et højere beskyttelsesniveau for personer.

3. Hvis et medlem af Rådet finder, at et udkast til direktiv som nævnt i stk. 2 vil berøre grundlæggende aspekter af den pågældende medlemsstats strafferetlige system, kan medlemmet anmode om, at udkastet til direktiv forelægges Det Europæiske Råd. I så fald suspenderes den almindelige lovgivningsprocedure. Efter drøftelse skal Det Europæiske Råd i tilfælde af konsensus inden fire måneder efter denne suspension forelægge Rådet udkastet på ny, hvilket bringer suspensionen af den almindelige lovgivningsprocedure til ophør.

I tilfælde af uenighed, og hvis mindst ni medlemsstater ønsker at indføre et forstærket samarbejde på grundlag af det pågældende udkast til direktiv, underretter de inden for samme tidsfrist Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen herom. I et sådant tilfælde anses den bemyndigelse til at indlede et forstærket samarbejde, der er nævnt i artikel 20, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 329, stk. 1, i denne traktat, for at være givet, og bestemmelserne om forstærket samarbejde finder anvendelse.

Artikel 83

(tidl. artikel 31 i TEU)

1. Europa-Parlamentet og Rådet kan ved direktiv efter den almindelige lovgivningsprocedure fastsætte minimumsregler for, hvad der skal anses for strafbare handlinger, samt for straffene herfor på områder med kriminalitet af særlig grov karakter, der har en grænseoverskridende dimension som følge af overtrædelsernes karakter eller konsekvenser eller af et særligt behov for at bekæmpe dem på fælles grundlag.

Der er tale om følgende kriminalitetsområder: terrorisme, menneskehandel og seksuel udnyttelse af kvinder og børn, ulovlig narkotikahandel, ulovlig våbenhandel, hvidvaskning af penge, korruption, forfalskning af betalingsmidler, edb-kriminalitet og organiseret kriminalitet.

På baggrund af udviklingen i kriminaliteten kan Rådet vedtage en afgørelse om andre kriminalitetsområder, der opfylder de i dette stykke omhandlede kriterier. Det træffer afgørelse med enstemighed efter Europa-Parlamentets godkendelse.

2. Når en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser på det strafferetlige område viser sig absolut nødvendig for at sikre effektiv gennemførelse af en EU-politik på et område, der er omfattet af harmoniseringsforanstaltninger, kan der ved direktiver fastsættes minimumsregler for, hvad der skal anses for strafbare handlinger, samt for straffene herfor på det pågældende område. Disse direktiver vedtages efter en almindelig eller særlig lovgivningsprocedure, der er identisk med den, der anvendes til vedtagelse af de pågældende harmoniseringsforanstaltninger, jf. dog artikel 76.

3. Hvis et medlem af Rådet finder, at et udkast til direktiv som nævnt i stk. 1 eller 2 vil berøre grundlæggende aspekter af den pågældende medlemsstats strafferetlige system, kan medlemmet anmode om, at udkastet til direktiv forelægges Det Europæiske Råd. I så fald suspenderes den almindelige lovgivningsprocedure. Efter drøftelse skal Det Europæiske Råd i tilfælde af konsensus inden fire måneder efter denne suspension forelægge Rådet udkastet på ny, hvilket bringer suspensionen af den almindelige lovgivningsprocedure til ophør.

I tilfælde af uenighed, og hvis mindst ni medlemsstater ønsker at indføre et forstærket samarbejde på grundlag af det pågældende udkast til direktiv, underretter de inden for samme tidsfrist Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen herom. I et sådant tilfælde anses den bemyndigelse til at indlede et forstærket samarbejde, der er nævnt i artikel 20, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 329, stk. 1, i denne traktat, for at være givet, og bestemmelserne om forstærket samarbejde finder anvendelse.

Artikel 84

Europa-Parlamentet og Rådet kan efter den almindelige lovgivningsprocedure fastsætte foranstaltninger for at fremme og støtte medlemsstaternes indsats inden for kriminalitetsforebyggelse, uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Artikel 85

(tidl. artikel 31 i TEU)

1. Eurojusts opgave er at støtte og styrke koordineringen og samarbejdet mellem de nationale myndigheder, der har til opgave at efterforske og forfølge grov kriminalitet, der berører to eller flere medlemsstater eller kræver retsforfølgning på fælles basis, på grundlag af operationer foretaget af medlemsstaternes myndigheder og Europol samt oplysninger fra disse.

Med henblik herpå fastlægger Europa-Parlamentet og Rådet ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure Eurojusts struktur, funktionsmåde, indsatsområde og opgaver. Disse opgaver kan omfatte:

- a) iværksættelse af efterforskning af straffesager samt forslag til de nationale kompetente myndigheder om at indlede retsforfølgning, især vedrørende overtrædelser, der skader Unionens finansielle interesser
- b) koordinering af efterforskning og retsforfølgning som omhandlet i litra a)
- c) styrkelse af det retlige samarbejde, herunder gennem løsning af konflikter om retternes kompetence og gennem et tæt samarbejde med Det Europæiske Retlige Netværk.

I disse forordninger fastlægges ligeledes de nærmere bestemmelser for Europa-Parlamentets og de nationale parlamenters tilknytning til evalueringen af Eurojusts virke.

2. I forbindelse med retsforfølgning som omhandlet i stk. 1, og uden at dette berører artikel 86, foretager de kompetente nationale personer de formelle handlinger inden for retsplejen.

Artikel 86

1. For at bekæmpe lovovertrædelser, der skader Unionens finansielle interesser, kan Rådet ved forordning efter en særlig lovgivningsprocedure oprette en europæisk anklagemyndighed ud fra Eurojust. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter Europa-Parlamentets godkendelse.

I tilfælde af manglende enstemmighed kan en gruppe på mindst ni medlemsstater anmode om, at udkastet til forordning forelægges Det Europæiske Råd. I så fald suspenderes proceduren i Rådet. Efter drøftelse skal Det Europæiske Råd i tilfælde af konsensus inden fire måneder efter denne suspension forelægge Rådet udkastet på ny med henblik på vedtagelse.

I tilfælde af uenighed, og hvis mindst ni medlemsstater ønsker at indføre et forstærket samarbejde på grundlag af det pågældende udkast til forordning, underretter de inden for samme tidsfrist Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen herom. I et sådant tilfælde anses den bemyndigelse til at indlede et forstærket samarbejde, der er nævnt i artikel 20, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 329, stk. 1, i denne traktat, for at være givet, og bestemmelserne om forstærket samarbejde finder anvendelse.

2. Den Europæiske Anklagemyndighed har kompetence til eventuelt i samarbejde med Europol at foretage efterforskning og retsforfølgning i forbindelse med gerningsmænd og medvirkende til lovovertrædelser, der skader Unionens finansielle interesser, som fastlagt i den i stk. 1 nævnte forordning, samt til at stille dem for en domstol. Den Europæiske Anklagemyndighed optræder som offentlig anklager ved medlemsstaternes kompetente domstole.

3. Ved forordning som nævnt i stk. 1 fastsættes statuten for Den Europæiske Anklagemyndighed, betingelserne for udøvelsen af dens funktioner, procedurereglerne for dens virksomhed samt regler om anerkendelse af bevismidler og regler om domstolskontrol med de processkrifter, som Den Europæiske Anklagemyndighed udarbejder under udøvelsen af sit hverv.

4. Det Europæiske Råd kan samtidig eller efterfølgende vedtage en afgørelse om ændring af stk. 1 for at udvide Den Europæiske Anklagemyndigheds beføjelser til at omfatte bekæmpelse af grov kriminalitet med en grænseoverskridende dimension og som en konsekvens heraf om ændring af stk. 2 for så vidt angår gerningsmænd og medvirkende til grov kriminalitet, der berører flere medlemsstater. Det Europæiske Råd træffer afgørelse med enstemmighed efter Europa-Parlamentets godkendelse og efter høring af Kommissionen.

KAPITEL 5

POLITISAMARBEJDE

Artikel 87

(tidl. artikel 30 i TEU)

1. Unionen etablerer et politisamarbejde, der inddrager alle medlemsstaternes kompetente myndigheder, herunder politi, toldmyndigheder og andre særlige retshåndhævende myndigheder inden for forebyggelse, afsløring og efterforskning af strafbare handlinger.

2. Med henblik på stk. 1 kan Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure fastlægge foranstaltninger vedrørende:

- a) indsamling, opbevaring, behandling, analyse og udveksling af relevante oplysninger
 - b) støtte til uddannelse af personale og samarbejde om udveksling af personale, om udstyr og om kriminalitetsforskning
 - c) fælles efterforskningsteknikker vedrørende afsløring af grove former for organiseret kriminalitet.
3. Rådet kan efter en særlig lovgivningsprocedure fastlægge foranstaltninger vedrørende operationelt samarbejde mellem de myndigheder, der er omhandlet i denne Artikel. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet.

I tilfælde af manglende enstemmighed kan en gruppe på mindst ni medlemsstater anmode om, at udkastet til foranstaltninger forelægges Det Europæiske Råd. I så fald suspenderes proceduren i Rådet. Efter drøftelse skal Det Europæiske Råd i tilfælde af konsensus inden fire måneder efter denne suspension forelægge Rådet udkastet på ny med henblik på vedtagelse.

I tilfælde af uenighed, og hvis mindst ni medlemsstater ønsker at indføre et forstærket samarbejde på grundlag af det pågældende udkast til foranstaltninger, underretter de inden for samme tidsfrist Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen herom. I et sådant tilfælde anses den bemyndigelse til at indlede et forstærket samarbejde, der er nævnt i artikel 20, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 329, stk. 1, i denne traktat, for at være givet, og bestemmelserne om forstærket samarbejde finder anvendelse.

Den særlige procedure, der er fastsat i andet og tredje afsnit, finder ikke anvendelse på retsakter, der udgør en udvikling af Schengenreglerne.

Artikel 88

(tidl. artikel 30 i TEU)

1. Europol's opgave er at støtte og styrke indsatsen hos medlemsstaternes politimyndigheder og andre retshåndhævende myndigheder og deres indbyrdes samarbejde om forebyggelse og bekæmpelse af grov kriminalitet, der berører to eller flere medlemsstater, terrorisme og de former for kriminalitet, der skader en fælles interesse, som er omfattet af en EU-politik.

2. Europa-Parlamentet og Rådet fastlægger ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure Europol's struktur, funktionsmåde, indsatsområde og opgaver. Disse opgaver kan omfatte:

- a) indsamling, opbevaring, behandling, analyse og udveksling af oplysninger, der fremsendes af bl.a. medlemsstaternes eller tredjelandes myndigheder eller eksterne organisationer
- b) samordning, tilrettelæggelse og udførelse af efterforskning og operative aktioner, der gennemføres sammen med medlemsstaternes kompetente myndigheder eller inden for rammerne af fælles efterforskningshold, eventuelt i samarbejde med Eurojust.

I disse forordninger fastlægges ligeledes de nærmere bestemmelser for Europa-Parlamentets kontrol af Europol's aktiviteter sammen med de nationale parlamenter.

3. Alle Europol's operative aktioner skal foretages i samarbejde og i forståelse med myndighederne i den eller de medlemsstater, hvis område er berørt. Anvendelse af tvangsindgreb hører udelukkende ind under de kompetente nationale myndigheder.

Artikel 89

(tidl. artikel 32 i TEU)

Rådet fastlægger efter en særlig lovgivningsprocedure de betingelser og begrænsninger, hvorunder medlemsstaternes kompetente myndigheder, jf. artikel 82 og 87, kan arbejde på en anden medlemsstats område i samarbejde og i forståelse med denne stats myndigheder. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet.

AFSNIT VI

TRANSPORT

Artikel 90

(tidl. artikel 70 i TEF)

På det i dette afsnit omhandlede sagsområde søges traktaternes mål nået inden for rammerne af en fælles transportpolitik.

Artikel 91

(tidl. artikel 71 i TEF)

1. Med henblik på gennemførelsen af artikel 90 og under hensyntagen til transportspørgsmålenes særlige karakter fastsætter Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget:

- a) fælles regler for international transport til eller fra en medlemsstats område eller gennem en eller flere medlemsstaters områder
- b) de betingelser, under hvilke transportvirksomheder har adgang til at udføre interne transporter i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende
- c) foranstaltninger til forbedring af transportsikkerheden
- d) alle andre formålstjenlige bestemmelser.

2. I forbindelse med vedtagelsen af foranstaltningerne som nævnt i stk. 1 tages der hensyn til tilfælde, hvor deres anvendelse i alvorlig grad vil kunne påvirke levestandarden og beskæftigelsen i visse områder samt udnyttelsen af transportmateriellet.

Artikel 92

(tidl. artikel 72 i TEF)

Indtil de i artikel 91, stk. 1, omhandlede bestemmelser er fastsat, kan ingen medlemsstat uden at Rådet med enstemmighed vedtager en foranstaltning om fravigelse, ændre de bestemmelser, der gælder på transportområdet den 1. januar 1958 eller for tiltrædende staters vedkommende på datoen for tiltrædelsen på en sådan måde, at de direkte eller indirekte bliver mindre gunstige for transportvirksomheder fra andre medlemsstater end for indenlandske transportvirksomheder.

Artikel 93

(tidl. artikel 73 i TEF)

Støtteforanstaltninger, som modsvarer behovet for en samordning af transportvæsenet, eller som udgør godtgørelse for visse forpligtelser, der har sammenhæng med begrebet offentlig tjenesteydelse, er forenelige med traktaterne.

Artikel 94

(tidl. artikel 74 i TEF)

Enhver foranstaltning, der træffes inden for rammerne af traktaterne vedrørende transportpriser og -vilkår, skal tage hensyn til transportvirksomhedernes økonomiske situation.

Artikel 95

(tidl. artikel 75 i TEF)

1. I samfærdslen inden for Unionen forbydes enhver forskelsbehandling, som består i, at en transportvirksomhed for samme transportforbindelse anvender forskellige transportpriser og -vilkår på samme slags gods, alt efter godsets oprindelses- eller bestemmelsesland.

2. Bestemmelsen i stk. 1 udelukker ikke, at andre foranstaltninger kan vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet i medfør af artikel 91, stk. 1.

3. På forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg fastsætter Rådet regler, der sikrer gennemførelsen af bestemmelserne i stk. 1.

Det kan især fastsætte de bestemmelser, der er nødvendige for at gøre det muligt for Unionens institutioner at påse overholdelsen af den i stk. 1 nævnte regel og for at sikre brugerne den fulde fordel af denne.

4. På eget initiativ eller efter anmodning af en medlemsstat undersøger Kommissionen de i stk. 1 omhandlede tilfælde af forskelsbehandling, og efter at have indhentet udtalelse fra de pågældende medlemsstater træffer den de nødvendige afgørelser inden for rammerne af de i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 3 fastlagte regler.

Artikel 96

(tidl. artikel 76 i TEF)

1. Ved transport inden for Unionen er det forbudt medlemsstaterne at anvende priser og vilkår, der indebærer nogen form for understøttelse eller beskyttelse til fordel for en eller flere bestemte virksomheder eller industrier, medmindre Kommissionen giver bemyndigelse dertil.

2. Kommissionen undersøger på eget initiativ eller på begæring af en medlemsstat de i stk. 1 omhandlede priser og vilkår, idet den på den ene side især tager hensyn til de krav, som en hensigtsmæssig regional økonomisk politik stiller, til de underudviklede områders behov og til problemerne i områder, der er alvorligt berørt af politiske forhold, og på den anden side til virkningerne af disse priser og vilkår på konkurrencen mellem de forskellige transportgrene.

Efter at have indhentet udtalelse fra de pågældende medlemsstater træffer Kommissionen de fornødne afgørelser.

3. Det i stk. 1 omhandlede forbud gælder ikke konkurrencetariffer.

Artikel 97

(tidl. artikel 77 i TEF)

Afgifter eller gebyrer, som en transportvirksomhed ved grænsepassage opkræver ud over transportpriserne, må ikke overstige et rimeligt niveau i betragtning af de med passagen faktisk forbundne omkostninger.

Medlemsstaterne bestræber sig på gradvis at nedbringe disse omkostninger.

Kommissionen kan rette henstillinger til medlemsstaterne med henblik på anvendelsen af denne artikel.

Artikel 98

(tidl. artikel 78 i TEF)

Bestemmelserne i dette afsnit af traktaten udgør ingen hindring for de foranstaltninger, der er truffet i Forbundsrepublikken Tyskland, for så vidt disse er nødvendige for at opveje de af Tysklands deling forårsagede ulemper for økonomien i visse af Forbundsrepublikkens områder, der berøres af denne deling. Fem år efter Lissabontraktatens ikrafttrædelse kan Rådet på forslag af Kommissionen vedtage en afgørelse om ophævelse af denne artikel.

Artikel 99

(tidl. artikel 79 i TEF)

Der oprettes et rådgivende udvalg for Kommissionen sammensat af sagkyndige udpeget af medlemsstaternes regeringer. Kommissionen hører dette udvalg i transportspørgsmål, når den skønner det hensigtsmæssigt.

Artikel 100

(tidl. artikel 80 i TEF)

1. Bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje.

2. Europa-Parlamentet og Rådet kan efter den almindelige lovgivningsprocedure fastsætte passende bestemmelser vedrørende sø- og luftfart. De træffer afgørelse efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

AFSNIT VII

DE FÆLLES REGLER OM KONKURRENCE, FISKALE SPØRGSMÅL OG INDBYRDES TILNÆRMELSE AF LOVGIVNINGERNE

KAPITEL 1

KONKURRENCEREGLERNE

1. AFDELING

REGLER FOR VIRKSOMHEDERNE

Artikel 101

(tidl. artikel 81 i TEF)

1. Alle aftaler mellem virksomheder, alle vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og alle former for samordnet praksis, der kan påvirke handelen mellem medlemsstater, og som har til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for det indre marked, er uforenelige med det indre marked og er forbudt, navnlig sådanne, som består i:

- a) direkte eller indirekte fastsættelse af købs- eller salgspriser eller af andre forretningsbetingelser
- b) begrænsning af eller kontrol med produktion, afsætning, teknisk udvikling eller investeringer
- c) opdeling af markeder eller forsyningskilder
- d) anvendelse af ulige vilkår for ydelser af samme værdi over for handelspartnere, som derved stilles ringere i konkurrencen
- e) at det stilles som vilkår for indgåelse af en aftale, at medkontrahenten godkender tillægsydelser, som efter deres natur eller ifølge handelssædvane ikke har forbindelse med aftalens genstand.

2. De aftaler eller vedtagelser, som er forbudt i medfør af denne artikel, har ingen retsvirkning.

3. Bestemmelserne i stk. 1 kan dog erklæres uanvendelige på:

— enhver aftale eller kategori af aftaler mellem virksomheder

— enhver vedtagelse eller kategori af vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder, og

— enhver samordnet praksis eller kategori deraf

som bidrager til at forbedre produktionen eller fordelingen af varerne eller til at fremme den tekniske eller økonomiske udvikling, samtidig med at de sikrer forbrugerne en rimelig andel af fordelene herved, og uden at der:

- a) pålægges de pågældende virksomheder begrænsninger, som ikke er nødvendige for at nå disse mål
- b) gives disse virksomheder mulighed for at udelukke konkurrencen for en væsentlig del af de pågældende varer.

Artikel 102

(tidl. artikel 82 i TEF)

En eller flere virksomheders misbrug af en dominerende stilling på det indre marked eller en væsentlig del heraf er uforenelig med det indre marked og forbudt, i den udstrækning samhandelen mellem medlemsstater herved kan påvirkes.

Misbrug kan især bestå i:

- a) direkte eller indirekte påtvingelse af urimelige købs- eller salgspriser eller af andre urimelige forretningsbetingelser
- b) begrænsning af produktion, afsætning eller teknisk udvikling til skade for forbrugerne
- c) anvendelse af ulige vilkår for ydelser af samme værdi over for handelspartnere, som derved stilles ringere i konkurrencen
- d) at det stilles som vilkår for indgåelse af en aftale, at medkontrahenten godkender tillægsydelser, som efter deres natur eller ifølge handelssædvane ikke har forbindelse med aftalens genstand.

Artikel 103

(tidl. artikel 83 i TEF)

1. De fornødne forordninger eller direktiver om anvendelsen af principperne i artikel 101 og 102 udstedes af Rådet på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet.

2. Bestemmelserne i stk. 1 har især til formål:

- a) ved indførelse af bøder og tvangsbøder at sikre overholdelsen af de i artikel 101, stk. 1, og artikel 102 nævnte forbud

- b) at fastlægge de nærmere retningslinjer for anvendelsen af bestemmelsen i artikel 101, stk. 3, under hensyntagen til nødvendigheden af dels at sikre et effektivt tilsyn, dels at forenkle den administrative kontrol mest muligt
- c) i påkommende tilfælde at træffe nærmere bestemmelse om anvendelsesområdet for bestemmelserne i artiklerne 101 og 102 inden for de forskellige erhvervsgrene
- d) at fastlægge opgavefordelingen mellem Kommissionen og Den Europæiske Unions Domstol i forbindelse med anvendelsen af de i dette stykke nævnte bestemmelser
- e) at bestemme forholdet mellem den nationale lovgivning på den ene side og på den anden side bestemmelserne i denne afdeling samt de bestemmelser, der er fastsat i medfør af denne artikel.

Artikel 104

(tidl. artikel 84 i TEF)

Indtil de i medfør af artikel 103 trufne bestemmelser træder i kraft, træffer medlemsstaternes myndigheder i overensstemmelse med deres lovgivning og bestemmelserne i artiklerne 101, navnlig stk. 3, og 102 afgørelse om aftalers tilladelighed samt om misbrug af en dominerende stilling på det indre marked.

Artikel 105

(tidl. artikel 85 i TEF)

1. Under forbehold af bestemmelserne i artikel 104 påser Kommissionen, at de i artiklerne 101 og 102 fastlagte principper anvendes. På begæring af en medlemsstat eller på eget initiativ undersøger den sammen med medlemsstatens kompetente myndigheder, der skal bistå den, tilfælde af formodet overtrædelse af forannævnte principper. Finder Kommissionen, at der har fundet en overtrædelse sted, foreslår den passende midler til at bringe denne til ophør.

2. Bringes en overtrædelse ikke til ophør, fastslår Kommissionen ved en afgørelse, der skal ledsages af grunde, at der foreligger en overtrædelse. Den kan offentliggøre afgørelsen og bemyndige medlemsstaterne til at træffe de nødvendige modforanstaltninger på de vilkår og i den nærmere udformning, som den fastsætter.

3. Kommissionen kan vedtage forordninger vedrørende de kategorier af aftaler, hvorom Rådet har vedtaget en forordning eller et direktiv i overensstemmelse med artikel 103, stk. 2, litra b).

Artikel 106

(tidl. artikel 86 i TEF)

1. Medlemsstaterne afstår for så vidt angår offentlige virksomheder og virksomheder, som de indrømmer særlige eller eksklusive rettigheder, fra at træffe eller opretholde foranstaltninger, som er i strid med traktaternes bestemmelser, navnlig de i artiklerne 18 og 101-109 nævnte.

2. Virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, eller som har karakter af fiskale monopoler, er underkastet traktaternes bestemmelser, navnlig konkurrencereglerne, i det omfang anvendelsen af disse bestemmelser ikke retligt eller faktisk hindrer opfyldelsen af de særlige opgaver, som er betroet dem. Udviklingen af samhandelen må ikke påvirkes i et sådant omfang, at det strider mod Unionens interesse.

3. Kommissionen påser, at bestemmelserne i denne artikel bringes i anvendelse, og meddeler, såfremt det er påkrævet, medlemsstaterne passende direktiver eller afgørelser.

2. AFDELING

STATSSTØTTE

Artikel 107

(tidl. artikel 87 i TEF)

1. Bortset fra de i traktaterne hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med det indre marked, i det omfang den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

2. Forenelige med det indre marked er:

- a) støtte af social karakter til enkelte forbrugere, forudsat at den ydes uden forskelsbehandling med hensyn til varernes oprindelse
- b) støtte, hvis formål er at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder
- c) støtteforanstaltninger for økonomien i visse af Forbundsrepublikken Tysklands områder, som er påvirket af Tysklands deling, i det omfang de er nødvendige for at opveje de økonomiske ulemper, som denne deling har forårsaget. Fem år efter Lissabontraktatens ikrafttrædelse kan Rådet på forslag af Kommissionen vedtage en afgørelse om ophævelse af denne litra.

3. Som forenelige med det indre marked kan betragtes:

- a) støtte til fremme af den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse, samt i de områder, der er nævnt i artikel 349, under hensyn til deres strukturelle, økonomiske og sociale situation.
- b) støtte, der kan fremme virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi

- c) støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse
- d) støtte til fremme af kulturen og bevarelse af kulturarven, når den ikke ændrer samhandels- og konkurrencevilkårene i Unionen i et omfang, der strider mod de fælles interesser
- e) andre former for støtte, hvorom Rådet på forslag af Kommissionen træffer afgørelse.

Artikel 108

(tidl. artikel 88 i TEF)

1. Kommissionen foretager sammen med medlemsstaterne en løbende undersøgelse af de støtteordninger, som findes i disse stater. Den foreslår dem sådanne foranstaltninger, som det indre markedes funktion eller gradvise udvikling kræver.

2. Finder Kommissionen – efter at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger – at en støtte, som ydes af en stat eller med statsmidler, ifølge artikel 107 ikke er forenelig med det indre marked, eller at denne støtte misbruges, træffer den afgørelse om, at den pågældende stat skal ophæve eller ændre støtteforanstaltningen inden for den tidsfrist, som Kommissionen fastsætter.

Såfremt den pågældende stat ikke retter sig efter denne afgørelse inden udløbet af den fastsatte frist, kan Kommissionen eller en anden interesseret stat, uanset bestemmelserne i artiklerne 258 og 259, indbringe sagen direkte for Den Europæiske Unions Domstol.

På begæring af en medlemsstat kan Rådet med enstemmighed beslutte, at en af denne stat ydet eller planlagt støtte, uanset bestemmelserne i artikel 107 eller de i artikel 109 nævnte forordninger, skal betragtes som forenelig med det indre marked, hvis ganske særlige omstændigheder berettiger en sådan beslutning. Har Kommissionen indledt den i dette stykkes første afsnit fastsatte fremgangsmåde med hensyn til denne støtteforanstaltning, bevirker den pågældende stats begæring til Rådet, at sagens behandling udsættes, indtil Rådet har taget stilling til spørgsmålet.

Dog træffer Kommissionen beslutning, såfremt Rådet ikke har taget stilling inden tre måneder efter, at begæringen er fremsat.

3. Kommissionen skal underrettes så betids om enhver påtænkt indførelse eller ændring af støtteforanstaltninger, at den kan fremsætte sine bemærkninger hertil. Er Kommissionen af den opfattelse, at det påtænkte er uforeneligt med det indre marked i henhold til artikel 107, iværksætter den uopholdeligt den i stk. 2 fastsatte fremgangsmåde. Den pågældende medlemsstat må ikke gennemføre de påtænkte foranstaltninger, før den nævnte fremgangsmåde har ført til endelig afgørelse.

4. Kommissionen kan vedtage forordninger vedrørende de former for statsstøtte, som Rådet i overensstemmelse med artikel 109 har bestemt kan være undtaget fra proceduren i stk. 3 i nærværende artikel.

Artikel 109

(tidl. artikel 89 i TEF)

Rådet kan på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet udstede de fornødne forordninger med henblik på anvendelsen af artikel 107 og 108 og især fastlægge betingelser for anvendelsen af artikel 108, stk. 3, og de former for støtte, som skal være undtaget fra denne fremgangsmåde.

KAPITEL 2

FISKALE BESTEMMELSER

Artikel 110

(tidl. artikel 90 i TEF)

Ingen medlemsstat må direkte eller indirekte pålægge varer fra andre medlemsstater interne afgifter af nogen art, som er højere end de afgifter, der direkte eller indirekte pålægges lignende indenlandske varer.

Endvidere må ingen medlemsstat pålægge varer fra andre medlemsstater interne afgifter, som indirekte vil kunne beskytte andre produkter.

Artikel 111

(tidl. artikel 91 i TEF)

Ved udførsel af varer til en medlemsstats område kan der ikke ydes godtgørelse for interne afgifter ud over det beløb, der har været pålagt dem direkte eller indirekte.

Artikel 112

(tidl. artikel 92 i TEF)

For så vidt angår andre skatter end omsætningsafgifter, forbrugsafgifter og andre indirekte skatter kan fritagelse for afgiftsbetaling eller godtgørelse af afgifter ved udførsel til andre medlemsstater ikke ydes, og udligningsafgifter ved indførsel fra medlemsstater ikke pålægges, medmindre Rådet på forhånd og på Kommissionens forslag har godkendt de påtænkte foranstaltninger for en begrænset periode.

Artikel 113

(tidl. artikel 93 i TEF)

Rådet, der træffer afgørelse efter en særlig lovgivningsprocedure og efter høring af Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, vedtager bestemmelser om harmonisering af lovgivningerne vedrørende omsætningsafgifter, punktafgifter og andre indirekte skatter, i det omfang en sådan harmonisering er nødvendig for at sikre det indre markedes oprettelse og funktion og undgå konkurrenceforvridning.

KAPITEL 3

TILNÆRMELSE AF LOVGIVNINGERNE

Artikel 114

(tidl. artikel 95 i TEF)

1. Medmindre andet er bestemt i traktaterne, finder følgende bestemmelser anvendelse med henblik på virkeliggørelsen af de i artikel 26 fastsatte mål. Europa-Parlamentet og Rådet, der træffer afgørelse efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg, vedtager de foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, der vedrører det indre markedes oprettelse og funktion.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på fiskale bestemmelser, bestemmelser vedrørende den frie bevægelighed for personer og bestemmelser vedrørende ansattes rettigheder og interesser.

3. Kommissionens forslag i henhold til stk. 1 inden for sundhed, sikkerhed, miljøbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse skal bygge på et højt beskyttelsesniveau under hensyntagen til navnlig enhver ny udvikling baseret på videnskabelige kendsgerninger. Inden for deres respektive kompetenceområder bestræber Europa-Parlamentet og Rådet sig også på at nå dette mål.

4. Hvis en medlemsstat, efter at Europa-Parlamentet og Rådet, Rådet eller Kommissionen har vedtaget en harmoniseringsforanstaltning, finder det nødvendigt at opretholde nationale bestemmelser, som er begrundet i vigtige behov, hvortil der henvises i artikel 36, eller som vedrører miljøbeskyttelse eller beskyttelse af arbejdsmiljøet, giver den Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser og om grundene til deres opretholdelse.

5. Hvis en medlemsstat endvidere med forbehold af stk. 4, efter at Europa-Parlamentet og Rådet, Rådet eller Kommissionen har vedtaget en harmoniseringsforanstaltning, finder det nødvendigt at indføre nationale bestemmelser baseret på nyt videnskabeligt belæg vedrørende miljøbeskyttelse eller beskyttelse af arbejdsmiljøet på grund af et problem, der er specifikt for den pågældende medlemsstat, og som viser sig efter vedtagelsen af harmoniseringsforanstaltningen, giver den Kommissionen meddelelse om de påtænkte bestemmelser og om grundene til deres indførelse.

6. Kommissionen bekræfter eller forkaster inden seks måneder efter meddelelsen som omhandlet i stk. 4 og 5 de pågældende nationale bestemmelser efter at have konstateret, om de er et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne, og om de udgør en hindring for det indre markeds funktion.

Hvis Kommissionen ikke har truffet nogen afgørelse inden for dette tidsrum, betragtes de i stk. 4 og 5 omhandlede nationale bestemmelser som godkendt.

Hvis det er begrundet i spørgsmålets kompleksitet, og hvis der ikke foreligger risiko for menneskers sundhed, kan Kommissionen meddele den pågældende medlemsstat, at den i dette stykke omhandlede periode kan forlænges med en ny periode på indtil seks måneder.

7. Hvis en medlemsstat i medfør af stk. 6 bemyndiges til at opretholde eller indføre nationale bestemmelser, der er en undtagelse fra en harmoniseringsforanstaltning, undersøger Kommissionen omgående, om den skal foreslå en tilpasning af denne foranstaltning.

8. Hvis en medlemsstat rejser et specifikt problem vedrørende folkesundheden på et område, der har været omfattet af tidligere harmoniseringsforanstaltninger, underretter den Kommissionen, der omgående undersøger, om den skal foreslå Rådet passende foranstaltninger.

9. Uanset den i artikel 258 og 259 fastsatte fremgangsmåde kan Kommissionen eller en medlemsstat henvende sig direkte til Den Europæiske Unions Domstol, hvis de finder, at en anden medlemsstat misbruger de i nærværende artikel fastsatte beføjelser.

10. De ovennævnte harmoniseringsforanstaltninger indeholder i de relevante tilfælde en beskyttelsesklausul, der bemyndiger medlemsstaterne til med en eller flere af de ikke-økonomiske begrundelser, der er nævnt i artikel 36, at træffe foreløbige foranstaltninger, der er undergivet en EU-kontrolprocedure.

Artikel 115

(tidl. artikel 94 i TEF)

Uanset artikel 114 udsteder Rådet, der træffer afgørelse efter en særlig lovgivningsprocedure og efter høring af Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, direktiver om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, der direkte indvirker på det indre markeds oprettelse eller funktion.

Artikel 116

(tidl. artikel 96 i TEF)

Finder Kommissionen, at bestående forskelle i medlemsstaternes ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser forvansker konkurrencevilkårene inden for det indre marked og derved fremkalder en forurening, som bør fjernes, holder den samråd med de pågældende medlemsstater herom.

Fører dette samråd ikke til en aftale, som fjerner den pågældende fordrejning, udsteder Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure de dertil nødvendige direktiver. Alle andre formålstjenlige foranstaltninger, der har hjemmel i traktaterne, kan vedtages.

Artikel 117

(tidl. artikel 97 i TEF)

1. Når der er grund til at frygte, at indførelse eller ændring af en ved lov eller administrativt fastsat bestemmelse fremkalder en fordrejning som nævnt i artikel 116, skal den medlemsstat, som vil gennemføre foranstaltningen, rådføre sig med Kommissionen. Efter samråd med medlemsstaterne henstiller Kommissionen til de pågældende stater at træffe formålstjenlige foranstaltninger med henblik på at undgå den omhandlede fordrejning.

2. Såfremt den medlemsstat, som vil indføre eller ændre nationale bestemmelser, ikke følger en henstilling, som Kommissionen har rettet til den, kan det ikke i medfør af artikel 116 kræves, at de øvrige medlemsstater ændrer deres nationale bestemmelser med henblik på at fjerne denne fordrejning. Fremkalder en medlemsstat, som ikke har taget hensyn til Kommissionens henstilling, en fordrejning udelukkende til egen skade, finder bestemmelserne i artikel 116 ikke anvendelse.

Artikel 118

Som led i det indre markeds oprettelse eller funktion fastsætter Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger vedrørende indførelse af europæiske beskyttelsesbeviser for at sikre en ensartet beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder i Unionen samt indførelse af centraliserede tilladelses-, koordinations- og kontrolordninger på EU-niveau.

Rådet fastsætter ved forordning efter en særlig lovgivningsprocedure sprogordningen for de europæiske beskyttelsesbeviser. Det træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet.

AFSNIT VIII

DEN ØKONOMISKE OG MONETÆRE POLITIK

Artikel 119

(tidl. artikel 4 i TEF)

1. Med de i artikel 3 i traktaten om den Europæiske Union nævnte mål for øje skal medlemsstaternes og Unionens virke under de betingelser, som er foreskrevet i traktaterne, indebære gennemførelse af en økonomisk politik, der bygger på snæver samordning af medlemsstaternes økonomiske politikker, på det indre marked og på fastlæggelse af fælles mål, og som føres i overensstemmelse med princippet om en åben markedsøkonomi med fri konkurrence.

2. Sideløbende hermed og i overensstemmelse med traktaternes bestemmelser og procedurer skal dette virke indebære en fælles valuta, euroen, og fastlæggelse og gennemførelse af en fælles penge- og valutakurspolitik, der skal have som hovedmål at fastholde prisstabilitet samt, uden at dette mål berøres heraf, at støtte de generelle økonomiske politikker i Unionen i overensstemmelse med princippet om en åben markedsøkonomi med fri konkurrence.

3. Medlemsstaterne og Unionen skal i deres virke handle i overensstemmelse med følgende principper: stabile priser, sunde offentlige finanser og monetære vilkår og en holdbar betalingsbalance.

KAPITEL 1

DEN ØKONOMISKE POLITIK

Artikel 120

(tidl. artikel 98 i TEF)

Medlemsstaterne fører deres økonomiske politikker med henblik på at bidrage til virkeliggørelsen af Unionens mål, som disse er fastlagt i artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union, og i forbindelse med de overordnede retningslinjer, der er nævnt i artikel 121, stk. 2. Medlemsstaterne og Unionen handler i overensstemmelse med princippet om en åben markedsøkonomi med fri konkurrence, der fremmer en effektiv ressourceallokering, og i overensstemmelse med principperne i artikel 119.

Artikel 121

(tidl. artikel 99 i TEF)

1. Medlemsstaterne betragter deres økonomiske politikker som et spørgsmål af fælles interesse og samordner dem i Rådet i overensstemmelse med artikel 120.

2. Rådet udarbejder på grundlag af en henstilling fra Kommissionen et udkast til de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Unionens økonomiske politikker og forelægger sine resultater for Det Europæiske Råd.

Det Europæiske Råd drøfter på grundlag af denne rapport fra Rådet en konklusion med hensyn til de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Unionens økonomiske politikker.

På grundlag af denne konklusion vedtager Rådet en henstilling, hvori disse overordnede retningslinjer er fastlagt. Rådet underretter Europa-Parlamentet om sin henstilling.

3. For at sikre en snævrere samordning af de økonomiske politikker og en varig konvergens mellem medlemsstaternes økonomiske resultater skal Rådet på grundlag af rapporter fra Kommissionen overvåge den økonomiske udvikling i hver medlemsstat og i Unionen samt de økonomiske politikkers overensstemmelse med de overordnede retningslinjer, der er omhandlet i stk. 2, og regelmæssigt foretage en samlet bedømmelse.

Med henblik på denne multilaterale overvågning tilsender medlemsstaterne Kommissionen oplysning om vigtige foranstaltninger, som de har truffet inden for deres økonomiske politik, samt andre oplysninger, som de måtte finde nødvendige.

4. Viser det sig i forbindelse med proceduren i stk. 3, at en medlemsstats økonomiske politik ikke er i overensstemmelse med de overordnede retningslinjer, der er nævnt i stk. 2, eller at der er risiko for, at den bringer Den Økonomiske og Monetære Unions rette virkemåde i fare, kan Kommissionen rette en advarsel til den pågældende medlemsstat. Rådet kan på grundlag af en henstilling fra Kommissionen rette de nødvendige henstillinger til den pågældende medlemsstat. Rådet kan på forslag af Kommissionen beslutte at offentliggøre sine henstillinger.

Inden for rammerne af dette stykke træffer Rådet afgørelse uden at tage stemmeafgivningen fra det medlem af Rådet, der repræsenterer den pågældende medlemsstat, i betragtning.

Det kvalificerede flertal af de øvrige medlemmer af Rådet defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a).

5. Formanden for Rådet og Kommissionen aflægger rapport til Europa-Parlamentet om resultaterne af den multilaterale overvågning. Formanden for Rådet kan opfordres til at give møde i Europa-Parlamentets kompetente udvalg, hvis Rådet har offentliggjort henstillingerne.

6. Europa-Parlamentet og Rådet kan ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure vedtage nærmere bestemmelser for den multilaterale overvågningsprocedure, der er omhandlet i stk. 3 og 4.

Artikel 122

(tidl. artikel 100 i TEF)

1. Med forbehold af de øvrige procedurer i traktaterne kan Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen, i en ånd af solidaritet mellem medlemsstaterne vedtage foranstaltninger, der er afpasset efter den økonomiske situation, navnlig hvis der opstår alvorlige forsyningsvanskeligheder med hensyn til visse produkter, især på energiområdet.

2. I tilfælde af vanskeligheder eller alvorlig risiko for store vanskeligheder i en medlemsstat som følge af naturkatastrofer eller usædvanlige begivenheder, som den ikke selv er herre over, kan Rådet, på forslag af Kommissionen, på bestemte betingelser yde den pågældende medlemsstat finansiell støtte fra Unionen. Formanden for Rådet underretter Europa-Parlamentet om den afgørelse, der er truffet.

Artikel 123

(tidl. artikel 101 i TEF)

1. Det er Den Europæiske Centralbank og medlemsstaternes centralbanker, i det følgende benævnt »de nationale centralbanker«, forbudt at give EU-institutioner, -organer, -kontorer og -agenturer, centralregeringer, regionale, lokale eller andre offentlige myndigheder, andre organer inden for den offentlige sektor eller offentlige foretagender i medlemsstaterne mulighed for at foretage overtræk eller at yde dem andre former for kreditfaciliteter, og det samme gælder Den Europæiske Centralbanks og de nationale centralbankers køb af gældsinstrumenter direkte fra disse.

2. Bestemmelserne i stk. 1 gælder ikke for offentligt ejede kreditinstitutter, som i forbindelse med forsyningen med reserver fra centralbankernes side skal have samme behandling af de nationale centralbanker og Den Europæiske Centralbank som private kreditinstitutter.

Artikel 124

(tidl. artikel 102 i TEF)

Enhver foranstaltning, der ikke er baseret på tilsynsmæssige hensyn, og hvorved der gives EU-institutioner, -organer, -kontorer eller -agenturer, centralregeringer, regionale, lokale eller andre offentlige myndigheder, andre organer inden for den offentlige sektor eller offentlige foretagender i medlemsstaterne privilegeret adgang til finansielle institutioner, er forbudt.

Artikel 125

(tidl. artikel 103 i TEF)

1. Unionen hæfter ikke for og må heller ikke påtage sig forpligtelser indgået af centralregeringer, regionale, lokale eller andre offentlige myndigheder, andre organer inden for den offentlige sektor eller offentlige foretagender i en medlemsstat, idet dette dog ikke gælder for gensidige finansielle garantier for gennemførelsen af et bestemt projekt i fællesskab. En medlemsstat hæfter ikke for og påtager sig ikke forpligtelser indgået af centralregeringer, regionale, lokale eller andre offentlige myndigheder, andre organer inden for den offentlige sektor eller offentlige foretagender i en anden medlemsstat, idet dette dog ikke gælder for gensidige finansielle garantier for gennemførelsen af et bestemt projekt i fællesskab.

2. Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet, kan om nødvendigt fastlægge definitioner med henblik på gennemførelsen af de forbud, der er nævnt i artikel 123 og 124 samt i nærværende artikel.

Artikel 126

(tidl. artikel 104 i TEF)

1. Medlemsstaterne skal undgå uforholdsmæssigt store offentlige underskud.

2. Kommissionen overvåger udviklingen i medlemsstaternes budgetsituation og i deres offentlige gæld med henblik på at identificere alvorlige fejl. Den skal navnlig undersøge, om budgetdisciplinen overholdes på grundlag af følgende to kriterier:

- a) hvorvidt den procentdel, som det forventede eller faktiske offentlige underskud udgør af bruttonationalproduktet, overstiger en given referenceværdi, medmindre
 - denne procentdel er faldet væsentligt og vedvarende og har nået et niveau, der ligger tæt på referenceværdien
 - eller overskridelsen af referenceværdien kun er exceptionel og midlertidig, og nævnte procentdel fortsat ligger tæt på referenceværdien
- b) hvorvidt den procentdel, som den offentlige gæld udgør af bruttonationalproduktet, overstiger en given referenceværdi, medmindre denne procentdel mindskes tilstrækkeligt og nærmer sig referenceværdien med en tilfredsstillende hastighed.

Referenceværdierne er fastsat i den protokol om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, der er knyttet som bilag til traktaterne.

3. Hvis en medlemsstat ikke opfylder kravene i forbindelse med et af eller begge disse kriterier, udarbejder Kommissionen en rapport. I Kommissionens rapport tages der ligeledes hensyn til, om det offentlige underskud overstiger de offentlige investeringsudgifter, samt til alle andre relevante forhold, herunder medlemsstatens økonomiske og budgetmæssige situation på mellemlang sigt.

Kommissionen kan ligeledes udarbejde en rapport, hvis den, selv om kravene efter kriterierne er opfyldt, er af den opfattelse, at der er risiko for et uforholdsmæssigt stort underskud i en medlemsstat.

4. Det Økonomiske og Finansielle Udvalg afgiver udtalelse om Kommissionens rapport.

5. Hvis Kommissionen finder, at der er eller kan opstå et uforholdsmæssigt stort underskud i en medlemsstat, skal den afgive en udtalelse til den pågældende medlemsstat og underrette Rådet herom.

6. Rådet fastslår på grundlag af et forslag fra Kommissionen og under hensyntagen til de bemærkninger, som den pågældende medlemsstat måtte ønske at fremsætte, efter en generel vurdering, om der foreligger et uforholdsmæssigt stort underskud.

7. Hvis Rådet i henhold til stk. 6 fastslår, at der foreligger et uforholdsmæssigt stort underskud, vedtager det på grundlag af en henstilling fra Kommissionen uden unødigt forsinkelse henstillinger, som det retter til den pågældende medlemsstat, for at den skal bringe denne situation til ophør inden for en given frist. Disse henstillinger offentliggøres ikke, jf. dog stk. 8.

8. Konstaterer Rådet, at dets henstillinger ikke er fulgt op af virkningsfulde foranstaltninger inden for den fastsatte frist, kan det offentliggøre sine henstillinger.

9. Undlader en medlemsstat fortsat at efterkomme Rådets henstillinger, kan Rådet træffe afgørelse om at pålægge medlemsstaten inden for en bestemt frist at træffe foranstaltninger til den nedbringelse af underskuddet, som Rådet skønner nødvendig for at rette op på situationen.

I et sådant tilfælde kan Rådet anmode den pågældende medlemsstat om at forelægge rapporter i henhold til en bestemt tidsplan for at undersøge denne medlemsstats tilpasningsbestræbelser.

10. Den i artikel 258 og 259 fastsatte klageret kan ikke udøves i forbindelse med stk. 1-9 i nærværende artikel.

11. Så længe en medlemsstat ikke efterkommer en beslutning, der er truffet i overensstemmelse med stk. 9, kan Rådet træffe afgørelse om at anvende eller forstærke, alt efter situationen, en eller flere af følgende foranstaltninger:

- kræve, at den pågældende medlemsstat offentliggør yderligere oplysninger, der skal specificeres af Rådet, før den udsteder obligationer og andre værdipapirer
- opfordre Den Europæiske Investeringsbank til at tage sin udlånspolitik over for den pågældende medlemsstat op til fornyet overvejelse
- kræve, at den pågældende medlemsstat deponerer et ikke-rentebærende beløb af en passende størrelse hos Unionen, indtil det uforholdsmæssigt store underskud efter Rådets opfattelse er blevet korrigeret
- pålægge bod af en passende størrelse.

Formanden for Rådet underretter Europa-Parlamentet om de afgørelser, der er truffet.

12. Rådet ophæver nogle af eller alle sine afgørelser eller henstillinger som omhandlet i stk. 6-9 og stk. 11, i det omfang det uforholdsmæssigt store underskud i den pågældende medlemsstat efter Rådets opfattelse er blevet korrigeret. Hvis Rådet tidligere er fremkommet med offentlige henstillinger, fremsætter det, så snart afgørelsen efter stk. 8 er ophævet, en offentlig erklæring om, at der ikke længere er et uforholdsmæssigt stort underskud i den pågældende medlemsstat.

13. Når Rådet vedtager de afgørelser eller henstillinger, der er nævnt i stk. 8, 9, 11 og 12, træffer det afgørelse på grundlag af en henstilling fra Kommissionen.

Når Rådet vedtager de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 6-9, 11 og 12, træffer det afgørelse uden at tage stemmeafgivningen fra det medlem af Rådet, der repræsenterer den pågældende medlemsstat, i betragtning.

Det kvalificerede flertal af de øvrige medlemmer af Rådet defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a).

14. Den protokol om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, der er knyttet som bilag til traktaterne, indeholder yderligere bestemmelser vedrørende gennemførelsen af den procedure, der er beskrevet i denne artikel.

Rådet, der træffer afgørelse efter en særlig lovgivningsprocedure og efter høring af Europa-Parlamentet og Den Europæiske Centralbank, vedtager passende bestemmelser, som derefter erstatter ovennævnte protokol.

Med forbehold af de øvrige bestemmelser i dette stykke fastsætter Rådet på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet, de nærmere regler og definitioner for anvendelsen af bestemmelserne i nævnte protokol.

KAPITEL 2

DEN MONETÆRE POLITIK

Artikel 127

(tidl. artikel 105 i TEF)

1. Hovedmålet for Det Europæiske System af Centralbanker, i det følgende benævnt »ESCB«, er at fastholde prisstabilitet. Uden at målsætningen om prisstabilitet derved berøres, støtter ESCB de generelle økonomiske politikker i Unionen med henblik på at bidrage til gennemførelsen af Unionens mål som fastsat i artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union. ESCB handler i overensstemmelse med princippet om en åben markedsøkonomi med fri konkurrence, som fremmer en effektiv ressourceallokering, og i overensstemmelse med principperne i artikel 119.

2. De grundlæggende opgaver, der skal udføres af ESCB, er:

- at formulere og gennemføre Unionens monetære politik
- at foretage transaktioner i udenlandsk valuta i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 219
- at besidde og forvalte medlemsstaternes officielle valutaeserver
- at fremme betalingssystemernes smidige funktion.

3. Stk. 2, tredje led, berører ikke medlemsstaternes regeringers besiddelse og forvaltning af arbejdsbeholdninger i udenlandske valutaer.

4. Den Europæiske Centralbank skal høres

- om ethvert forslag til EU-retsakt inden for dens kompetenceområder
- af de nationale myndigheder om ethvert udkast til retsforskrift inden for dens kompetenceområder, men inden for de rammer og på de betingelser, der fastsættes af Rådet efter fremgangsmåden i 129, stk. 4.

Den Europæiske Centralbank kan forelægge udtalelser for de relevante EU-institutioner, -organer, -kontorer og -agenturer eller nationale myndigheder om spørgsmål inden for dens kompetenceområder.

5. ESCB bidrager til en smidig gennemførelse af de kompetente myndigheders politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter og det finansielle systems stabilitet.

6. Rådet kan ved forordning efter en særlig lovgivningsprocedure med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet og Den Europæiske Centralbank overdrage Den Europæiske Centralbank specifikke opgaver i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter og andre finansielle institutioner bortset fra forsikringsselskaber.

Artikel 128

(tidl. artikel 106 i TEF)

1. Den Europæiske Centralbank har eneret til at bemyndige udstedelse af eurosedler i Unionen. Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker kan udstede pengesedler. De pengesedler, der udstedes af Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker, er de eneste, der har status som lovlige betalingsmidler i Unionen.

2. Medlemsstaterne kan udstede euromønter med forbehold af Den Europæiske Centralbanks godkendelse af omfanget heraf. Rådet kan på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Den Europæiske Centralbank vedtage foranstaltninger med henblik på at harmonisere den pålydende værdi og de tekniske specifikationer for alle mønter, som er bestemt til at sættes i omløb, i den udstrækning det er nødvendigt af hensyn til mønternes smidige omløb i Unionen.

Artikel 129

(tidl. artikel 107 i TEF)

1. ESCB styres af Den Europæiske Centralbanks besluttende organer, som er Styrelsesrådet og direktionen.

2. Statutten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank, i det følgende benævnt »statutten for ESCB og ECB«, er nedfældet i en protokol, der er knyttet som bilag til traktaterne.

3. Artikel 5.1, 5.2, 5.3, 17, 18, 19.1, 22, 23, 24, 26, 32.2, 32.3, 32.4, 32.6, 33.1.a) og 36 i statutten for ESCB og ECB kan ændres af Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure. De træffer afgørelse enten på grundlag af en henstilling fra Den Europæiske Centralbank og efter høring af Kommissionen eller på forslag af Kommissionen og efter høring af Den Europæiske Centralbank.

4. Rådet, der træffer afgørelse enten på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Den Europæiske Centralbank eller på grundlag af en henstilling fra Den Europæiske Centralbank og efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen, vedtager de bestemmelser, der er nævnt i artikel 4, 5.4, 19.2, 20, 28.1, 29.2, 30.4 og 34.3 i statutten for ESCB og ECB.

Artikel 130

(tidl. artikel 108 i TEF)

Under udøvelsen af de beføjelser og gennemførelsen af de opgaver og pligter, som de har fået pålagt ved traktaterne og statutten for ESCB og ECB, må hverken Den Europæiske Centralbank, de nationale centralbanker eller medlemmerne af disses besluttende organer søge eller modtage instrukser fra EU-institutioner, -organer, -kontorer og -agenturer fra medlemsstaternes regeringer eller fra nogen anden side. Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer samt medlemsstaternes regeringer forpligter sig til at respektere dette princip og til ikke at søge at øve indflydelse på, hvordan medlemmerne af Den Europæiske Centralbanks eller af de nationale centralbankers besluttende organer udfører deres opgaver.

Artikel 131

(tidl. artikel 109 i TEF)

Hver medlemsstat sørger for, at dens nationale lovgivning, herunder statutterne for dens nationale centralbank, er forenelig med traktaterne og statutten for ESCB og ECB.

Artikel 132

(tidl. artikel 110 i TEF)

1. Med henblik på at udføre de opgaver, der er pålagt ESCB, skal Den Europæiske Centralbank i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaterne og på de betingelser, der er fastsat i statutten for ESCB og ECB:

- udstede forordninger i det omfang, det er nødvendigt for at gennemføre de opgaver, der er fastlagt i artikel 3.1, første led, og i artikel 19.1, 22 eller 25.2 i statutten for ESCB og ECB, samt i tilfælde, der fastsættes i de retsakter vedtaget af Rådet, der er nævnt i artikel 129, stk. 4
- vedtage de afgørelser, der er nødvendige for at udføre de opgaver, der er pålagt ESCB efter traktaterne og statutten for ESCB og ECB
- rette henstillinger og afgive udtalelser.

2. Den Europæiske Centralbank kan træffe afgørelse om at offentliggøre sine beslutninger, henstillinger og udtalelser.

3. Inden for de grænser og på de vilkår, der vedtages af Rådet efter fremgangsmåden i artikel 129, stk. 4, skal Den Europæiske Centralbank være berettiget til at pålægge foretagender bøder eller tvangsbøder i tilfælde af manglende opfyldelse af forpligtelser i henhold til dens forordninger og afgørelser.

Artikel 133

Med forbehold af Den Europæiske Centralbanks beføjelser fastsætter Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure de foranstaltninger, der er nødvendige for anvendelsen af euroen som fælles valuta. Disse foranstaltninger vedtages efter høring af Den Europæiske Centralbank.

KAPITEL 3

BESTEMMELSER VEDRØRENDE INSTITUTIONERNE

Artikel 134

(tidl. artikel 114 i TEF)

1. Med henblik på at fremme en samordning af medlemsstaternes politik i det fulde omfang, der er nødvendigt for det indre markeds funktion, oprettes der et økonomisk og finansielt udvalg.
2. Det Økonomiske og Finansielle Udvalg har til opgave:
 - at afgive udtalelser, enten på opfordring af Rådet eller Kommissionen eller på eget initiativ, til brug for disse institutioner
 - at følge medlemsstaternes og Unionens økonomiske og finansielle situation og aflægge regelmæssige beretninger herom til Rådet og Kommissionen, især om de finansielle forbindelser med tredjelande og internationale institutioner
 - med forbehold af artikel 240 at bidrage til forberedelsen af Rådets arbejde som nævnt i artikel 66 og 75, artikel 121, stk. 2, 3, 4 og 6, artikel 122, 124, 125 og 126, artikel 127, stk. 6, artikel 128, stk. 2, artikel 129, stk. 3 og 4, artikel 138, artikel 140, stk. 2 og 3, artikel 143, artikel 144, stk. 2 og 3, og artikel 219, og at udføre andre rådgivende og forberedende opgaver, som Rådet har pålagt det
 - mindst en gang om året at undersøge situationen med hensyn til kapitalbevægelser og friheden til at foretage betalinger, som den følger af anvendelsen af traktaterne og af Rådets foranstaltninger; undersøgelsen skal omfatte alle foranstaltninger vedrørende kapitalbevægelser og betalinger; udvalget aflægger beretning til Kommissionen og Rådet om resultaterne af denne undersøgelse.

Medlemsstaterne, Kommissionen og Den Europæiske Centralbank udnævner hver højst to medlemmer af udvalget.

3. Rådet fastlægger på forslag af Kommissionen og efter høring af Den Europæiske Centralbank og det i denne artikel omhandlede udvalg, nærmere bestemmelser for sammensætningen af Det Økonomiske og Finansielle Udvalg. Formanden for Rådet underretter Europa-Parlamentet om den pågældende afgørelse.

4. Ud over de opgaver, der er anført i stk. 2, følger udvalget, såfremt og så længe der findes medlemsstater med en dispensation som nævnt i artikel 139, disse medlemsstaters monetære og finansielle situation samt deres generelle betalingssystem og aflægger regelmæssige beretninger herom til Rådet og Kommissionen.

Artikel 135

(tidl. artikel 115 i TEF)

For så vidt angår spørgsmål, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 121, stk. 4, artikel 126, bortset fra stk. 14, artikel 138, artikel 140, stk. 1, 140, stk. 2, første afsnit, 140, stk. 3 og artikel 219, kan Rådet eller en medlemsstat anmode Kommissionen om, alt efter tilfældet, at fremsætte en henstilling eller et forslag. Kommissionen behandler sådanne anmodninger og forelægger straks Rådet sine konklusioner.

KAPITEL 4

SPECIFIKKE BESTEMMELSER FOR DE MEDLEMSSTATER, DER HAR EUROEN SOM VALUTA

Artikel 136

1. For at medvirke til Den Økonomiske og Monetære Unions rette virkemåde og i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaterne vedtager Rådet efter den relevante procedure blandt dem, der er nævnt i artikel 121 og 126, undtagen proceduren i artikel 126, stk. 14, foranstaltninger for de medlemsstater, der har euroen som valuta:

- a) med henblik på at styrke samordningen og overvågningen af deres budgetdisciplin
- b) med henblik på for disse medlemsstater at udarbejde økonomisk-politiske retningslinjer, som skal være i overensstemmelse med dem, der er vedtaget for hele Unionen, samt at sikre overvågningen heraf.

2. I forbindelse med de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 1, stemmer kun de medlemmer af Rådet, der repræsenterer medlemsstater, der har euroen som valuta.

Det kvalificerede flertal af disse medlemsstater defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a).

Artikel 137

De nærmere bestemmelser for afholdelsen af møder mellem ministrene fra de medlemsstater, der har euroen som valuta, fastlægges i protokollen vedrørende Eurogruppen.

Artikel 138

(tidl. artikel 111, stk. 4, i TEF)

1. For at sikre euroens plads i det internationale valutasystem vedtager Rådet på forslag af Kommissionen en afgørelse, der fastlægger fælles holdninger vedrørende spørgsmål af særlig interesse for Den Økonomiske og Monetære Union inden for rammerne af de kompetente internationale finansielle institutioner og konferencer. Rådet træffer afgørelse efter høring af Den Europæiske Centralbank.

2. Rådet kan på forslag af Kommissionen vedtage passende foranstaltninger for at sikre en samlet repræsentation inden for rammerne af de internationale finansielle institutioner og konferencer. Rådet træffer afgørelse efter høring af Den Europæiske Centralbank.

3. I forbindelse med de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 1 og 2, stemmer kun de medlemmer af Rådet, der repræsenterer medlemsstater, der har euroen som valuta.

Det kvalificerede flertal af disse medlemsstater defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a).

KAPITEL 5

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 139

1. Medlemsstater, med hensyn til hvilke Rådet ikke har truffet afgørelse om, at de opfylder de nødvendige betingelser for indførelse af euroen, benævnes i det følgende: »medlemsstater med dispensation«.

2. Følgende bestemmelser i traktaterne gælder ikke for medlemsstater med dispensation:

- a) vedtagelse af de dele af de overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker, der vedrører euroområdet generelt (artikel 121, stk. 2)
- b) bindende midler til at afhjælpe uforholdsmæssigt store underskud (artikel 126, stk. 9 og 11)
- c) mål og opgaver for ESCB (artikel 127, stk. 1, 2, 3 og 5)
- d) udstedelse af euro (artikel 128)
- e) Den Europæiske Centralbanks retsakter (artikel 132)

- f) foranstaltninger vedrørende anvendelsen af euroen (artikel 133)
- g) monetære aftaler og andre foranstaltninger vedrørende valutakurspolitikken (artikel 219)
- h) udnævnelse af medlemmerne af Den Europæiske Centralbanks direktion (artikel 283, stk. 2)
- i) afgørelser, der fastlægger fælles holdninger vedrørende spørgsmål af særlig interesse for Den Økonomiske og Monetære Union inden for rammerne af de kompetente internationale finansielle institutioner og konferencer (artikel 138, stk. 1)
- j) foranstaltninger for at sikre en samlet repræsentation inden for rammerne af internationale finansielle institutioner og konferencer (artikel 138, stk. 2).

I de i litra a)-j) nævnte artikler forstås derfor ved »medlemsstater« medlemsstater, der har euroen som valuta.

3. Medlemsstater med dispensation og deres nationale centralbanker er udelukket fra rettighederne og forpligtelserne inden for ESCB i overensstemmelse med kapitel IX i statuten for ESCB og ECB.

4. Stemmerettighederne for de medlemmer af Rådet, der repræsenterer medlemsstater med dispensation, suspenderes i forbindelse med Rådets vedtagelse af de foranstaltninger, der er nævnt i de i stk. 2 anførte artikler, samt i forbindelse med:

- a) henstillinger rettet til medlemsstater, der har euroen som valuta, som led i den multilaterale overvågning, herunder vedrørende stabilitetsprogrammer og advarsler (artikel 121, stk. 4)
- b) foranstaltninger vedrørende uforholdsmæssigt store underskud for medlemsstater, der har euroen som valuta (artikel 126, stk. 6, 7, 8, 12 og 13).

Det kvalificerede flertal af de øvrige medlemmer af Rådet defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a).

Artikel 140

(tidl. artikel 121, stk. 1, artikel 122, stk. 2, andet punktum, og artikel 123, stk. 5, i TEF)

1. Mindst en gang hvert andet år eller på anmodning af en medlemsstat med dispensation aflægger Kommissionen og Den Europæiske Centralbank beretning til Rådet om de fremskridt, der gøres af medlemsstater med dispensation for så vidt angår opfyldelse af deres forpligtelser med hensyn til virkeliggørelsen af Den Økonomiske og Monetære Union. Disse beretninger skal omfatte

en undersøgelse af, hvorvidt hver af de pågældende medlemsstaters nationale lovgivning, herunder den nationale centralbanks statut, er forenelig med artikel 130 og 131, samt med statuten for ESCB og ECB. I beretningerne skal det ligeledes undersøges, om der er opnået en høj grad af vedvarende konvergens ved, at hver medlemsstat har opfyldt følgende kriterier:

- en høj grad af prisstabilitet; dette vil fremgå af en inflationstakt, som ligger tæt op ad inflations-takten i de højst tre medlemsstater, der har nået de bedste resultater med hensyn til prisstabilitet
- holdbare offentlige finanser; dette vil fremgå af, at medlemsstaten har opnået en offentlig budgetstilling, der ikke udviser et uforholdsmæssigt stort underskud som fastslået i henhold til artikel 126, stk. 6
- overholdelse af de normale udsvingsmargener i det europæiske monetære systems valutakursmekanisme i mindst to år uden devaluering over for euroen
- den varige karakter af den konvergens, medlemsstaten med dispensation har opnået, samt af dens deltagelse i valutakursmekanismen, som afspejlet i de langfristede rentesatser.

De fire kriterier, der er nævnt i dette stykke, og de relevante tidsrum, de skal overholdes i, er præciseret nærmere i en protokol, der er knyttet som bilag til traktaterne. Kommissionens og Den Europæiske Centralbanks beretninger skal også omhandle resultaterne af markedsintegrationen, situationen for og udviklingen i betalingsbalancens løbende poster og en redegørelse for udviklingen i enhedslønomkostningerne og andre prisindeks.

2. Efter høring af Europa-Parlamentet og efter drøftelse i Det Europæiske Råd, træffer Rådet på forslag af Kommissionen afgørelse om, hvilke medlemsstater med dispensation der opfylder de nødvendige betingelser baseret på kriterierne i stk. 1 og ophæver de pågældende medlemsstaters dispensation.

Rådet træffer afgørelse efter at have modtaget en henstilling fra et kvalificeret flertal af de af dets medlemmer, som repræsenterer medlemsstater, der har euroen som valuta. Disse medlemmer træffer afgørelse inden seks måneder efter, at Rådet har modtaget Kommissionens forslag.

Det kvalificerede flertal af medlemsstater som nævnt i andet afsnit defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a).

3. Hvis det efter proceduren i stk. 2 besluttet at ophæve en dispensation, fastsætter Rådet uigenkaldeligt med enstemmighed blandt de medlemsstater, der har euroen som valuta, og den berørte

medlemsstat på forslag af Kommissionen og efter høring af Den Europæiske Centralbank den kurs, til hvilken euroen træder i stedet for den berørte medlemsstats valuta, og træffer de andre foranstaltninger, som er nødvendige for indførelse af euroen som fælles valuta i den pågældende medlemsstat.

Artikel 141

(tidl. artikel 123, stk. 3, og artikel 117, stk. 2, de fem første led, i TEF)

1. Hvis og så længe der er medlemsstater med dispensation, og med forbehold af artikel 129, stk. 1, nedsættes Den Europæiske Centralbanks Generelle Råd, jf. artikel 44 i statuten for ESCB og ECB, som Den Europæiske Centralbanks tredje besluttende organ.

2. Hvis og så længe der er medlemsstater med dispensation, har Den Europæiske Centralbank for så vidt angår de pågældende medlemsstater til opgave at:

- styrke samarbejdet mellem medlemsstaternes centralbanker
- styrke samordningen af medlemsstaternes monetære politik med henblik på at sikre prisstabilitet
- overvåge valutakursmekanismens funktion
- afholde konsultationer vedrørende spørgsmål, der falder ind under de nationale centralbankers kompetence, og som berører de finansielle institutioners og markeders stabilitet
- udøve de opgaver, der oprindeligt blev udøvet af Den Europæiske Fond for Monetært Samarbejde og dernæst af Det Europæiske Monetære Institut

Artikel 142

(tidl. artikel 124, stk. 1, i TEF)

Hver medlemsstat med dispensation behandler sin valutakurspolitik som et spørgsmål af fælles interesse. Medlemsstaterne tager i denne forbindelse hensyn til erfaringer fra samarbejdet inden for rammerne af valutakursmekanismen.

Artikel 143

(tidl. artikel 119 i TEF)

1. I tilfælde af at en medlemsstat med dispensation har vanskeligheder eller alvorligt trues af vanskeligheder med hensyn til sin betalingsbalance, enten som følge af uligevægt på dens globale betalingsbalance eller som følge af arten af den valuta, den råder over, og navnlig når disse vanskeligheder vil kunne bringe det indre markedes funktion eller virkeliggørelsen af den fælles handelspolitik i fare, indleder Kommissionen straks en undersøgelse af situationen i den pågældende stat og af de foranstaltninger, som denne har truffet eller kan træffe i henhold til bestemmelserne i traktaterne under anvendelse af alle til rådighed stående midler. Kommissionen angiver de foranstaltninger, som den henstiller til den pågældende stat at træffe.

Såfremt de af en medlemsstat med dispensation trufne forholdsregler og de af Kommissionen foreslåede foranstaltninger viser sig utilstrækkelige til at afhjælpe de opståede eller truende vanskeligheder, skal Kommissionen efter at have indhentet udtalelse fra Det Økonomiske og Finansielle Udvalg rette henstilling til Rådet om gensidig bistandsydelse og passende former herfor.

Kommissionen holder regelmæssigt Rådet underrettet om situationen og dens udvikling.

2. Rådet træffer afgørelse om ydelse af gensidig bistand; det udsteder direktiver eller vedtager afgørelser, som fastlægger vilkårene for og den nærmere udformning af denne bistand. Den gensidige bistand kan især gå ud på:

- a) fælles optræden over for andre internationale organisationer, til hvilke medlemsstater med dispensation kan henvende sig
- b) foranstaltninger, som er nødvendige for at undgå omlægninger i samhandelen, når den medlemsstat med dispensation, der er i vanskeligheder, opretholder eller genindfører kvantitative restriktioner over for tredjelande
- c) ydelse af kreditter i begrænset omfang fra de øvrige medlemsstater under forbehold af deres samtykke.

3. Godkender Rådet ikke den gensidige bistand, hvorom Kommissionen har rettet henstilling, eller er den ydede bistand og de trufne foranstaltninger utilstrækkelige, bemyndiger Kommissionen den medlemsstat med dispensation, der er i vanskeligheder, til at træffe beskyttelsesforanstaltninger på de vilkår og i den nærmere udformning, som Kommissionen fastsætter.

Rådet kan tilbagekalde denne bemyndigelse og ændre vilkårene for og udformningen af beskyttelsesforanstaltningerne.

Artikel 144

(tidl. artikel 120 i TEF)

1. Opstår der en pludselig betalingsbalancekrise, og træffes der ikke omgående afgørelse i henhold til artikel 143, stk. 2, kan en medlemsstat med dispensation i forebyggende øjemed træffe de nødvendige beskyttelsesforanstaltninger. Disse foranstaltninger skal medføre mindst mulig forstyrrelse i det indre markeds funktion og må ikke gå ud over, hvad der er absolut nødvendigt for at afhjælpe de pludseligt opståede vanskeligheder.

2. Kommissionen og de øvrige medlemsstater skal underrettes om disse beskyttelsesforanstaltninger senest ved deres ikrafttræden. Kommissionen kan anbefale Rådet, at der ydes gensidig bistand i henhold til artikel 143.

3. Efter henstilling fra Kommissionen og høring af Det Økonomiske og Finansielle Udvalg kan Rådet træffe afgørelse om, at den pågældende medlemsstat skal ændre, udsætte eller ophæve ovennævnte beskyttelsesforanstaltninger.

AFSNIT IX

BESKÆFTIGELSE

Artikel 145

(tidl. artikel 125 i TEF)

Medlemsstaterne og Unionen arbejder i henhold til dette traktatafsnit på at udvikle en samordnet strategi for beskæftigelse og især for fremme af en veluddannet, velkvalificeret og smidig arbejdsstyrke og arbejdsmarkeder, som reagerer på økonomiske forandringer, med henblik på at nå de mål, der er fastsat i artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 146

(tidl. artikel 126 i TEF)

1. Medlemsstaterne bidrager med deres beskæftigelsespolitikker til at nå de mål, der er nævnt i artikel 145 på en måde, som er i overensstemmelse med de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Unionens økonomiske politik, som vedtages i henhold til artikel 121, stk. 2.

2. Under hensyn til national praksis for så vidt angår arbejdsmarkedets parter ansvar betragter medlemsstaterne beskæftigelsesfremme som et spørgsmål af fælles interesse og samordner deres indsats i den henseende i Rådet i overensstemmelse med artikel 148.

Artikel 147

(tidl. artikel 127 i TEF)

1. Unionen bidrager til et højt beskæftigelsesniveau ved at tilskynde til samarbejde mellem medlemsstaterne og ved at støtte og i nødvendigt omfang supplere deres foranstaltninger. Det respekterer i den forbindelse medlemsstaternes kompetence.

2. Målsætningen om et højt beskæftigelsesniveau skal tages med i overvejelserne ved udformningen og gennemførelsen af Unionens politikker og aktiviteter.

Artikel 148

(tidl. artikel 128 i TEF)

1. Det Europæiske Råd overvejer hvert år beskæftigelsessituationen i Unionen og vedtager konklusioner herom på grundlag af en fælles årsrapport fra Rådet og Kommissionen.

2. På grundlag af Det Europæiske Råds konklusioner fastlægger Rådet hvert år på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Regionsudvalget og Beskæftigelsesudvalget i artikel 150 retningslinjer, som medlemsstaterne skal tage hensyn til i deres egne beskæftigelsespolitikker. Disse retningslinjer skal være i overensstemmelse med de overordnede retningslinjer, der vedtages i henhold til artikel 121, stk. 2.

3. Hver medlemsstat forelægger Rådet og Kommissionen en årsrapport om de vigtigste foranstaltninger, den har truffet til gennemførelse af sin beskæftigelsespolitik på baggrund af retningslinjerne for beskæftigelse, som nævnt i stk. 2.

4. På grundlag af de rapporter, der er nævnt i stk. 3, og efter at have hørt Beskæftigelsesudvalget foretager Rådet hvert år en gennemgang af gennemførelsen af medlemsstaternes politikker på baggrund af retningslinjerne for beskæftigelse. Rådet kan efter henstilling fra Kommissionen rette henstillinger til medlemsstaterne, hvis det finder det hensigtsmæssigt på baggrund af gennemgangen.

5. På grundlag af resultaterne af denne gennemgang forelægger Rådet og Kommissionen Det Europæiske Råd en fælles årsrapport om beskæftigelsessituationen i Unionen og om gennemførelsen af retningslinjerne for beskæftigelsen.

Artikel 149

(tidl. artikel 129 i TEF)

Europa-Parlamentet og Rådet kan efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget vedtage tilskyndelsesforanstaltninger, der skal fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og støtte deres indsats på beskæftigelsesområdet gennem initiativer, der tager sigte på at udvikle en udveksling af oplysninger og gode erfaringer, og som skal sikre komparativ analysevirksomhed og rådgivning samt fremme fornyende metoder og evaluere erfaringer, navnlig ved hjælp af pilotprojekter.

Disse foranstaltninger indebærer ikke harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Artikel 150

(tidl. artikel 130 i TEF)

Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, nedsætter efter høring af Europa-Parlamentet et beskæftigelsesudvalg af rådgivende karakter, som skal fremme samordningen mellem medlemsstaterne vedrørende beskæftigelses- og arbejdsmarkedspolitikkerne. Udvalget har til opgave:

- at overvåge beskæftigelsessituationen og beskæftigelsespolitikkerne i medlemsstaterne og Unionen
- med forbehold af artikel 240 at afgive udtalelser på Rådets eller Kommissionens anmodning eller på eget initiativ og at bidrage til forberedelsen af Rådets arbejde som nævnt i artikel 148.

Udvalget hører under opfyldelsen af sit mandat arbejdsmarkedets parter.

Hver medlemsstat og Kommissionen udpeger to medlemmer af udvalget.

AFSNIT X
SOCIAL- OG ARBEJDSMARKEDSPOLITIKKEN

Artikel 151

(tidl. artikel 136 i TEF)

Unionen og medlemsstaterne, der er opmærksomme på de grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, som bl.a. er fastlagt i den europæiske socialpagt undertegnet i Torino den 18. oktober 1961 og fællesskabspagten af 1989 om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, har som mål at fremme beskæftigelsen, en forbedring af leve- og arbejdsvilkårene for herigennem at muliggøre en udjævning af disse vilkår på et stadigt stigende niveau, en passende social beskyttelse, dialogen på arbejdsmarkedet, en udvikling af de menneskelige ressourcer, der skal muliggøre et varigt højt beskæftigelsesniveau, og bekæmpelse af social udstødelse.

Med henblik herpå iværksætter Unionen og medlemsstaterne foranstaltninger, der tager hensyn til forskellene i national praksis, særlig på overenskomstområdet, samt til nødvendigheden af at opretholde EU-økonomiens konkurrenceevne.

De er af den opfattelse, at en sådan udvikling vil blive en følge såvel af det indre markeds virksomhed, der vil fremme en harmonisering af de sociale ordninger, som af de i traktaterne foreskrevne fremgangsmåder og af den indbyrdes tilnærmelse af love og administrativt fastsatte bestemmelser.

Artikel 152

Unionen anerkender og fremmer arbejdsmarkedsparternes rolle på EU-plan under hensyntagen til de nationale systemers forskelligartede karakter. Den letter dialogen mellem dem og respekterer deres uafhængighed.

Sociale trepartstopmøder om vækst og beskæftigelse bidrager til den sociale dialog.

Artikel 153

(tidl. artikel 137 i TEF)

1. Med henblik på at virkeliggøre de i artikel 151 fastlagte mål støtter og supplerer Unionen medlemsstaternes indsats på følgende områder:

- a) forbedring af især arbejdsmiljøet for at beskytte arbejdstagernes sikkerhed og sundhed
- b) arbejdsvilkårene
- c) arbejdstagernes sociale sikring og sociale beskyttelse
- d) beskyttelse af arbejdstagere ved ophævelse af en arbejdskontrakt
- e) information og høring af arbejdstagerne

- f) repræsentation af og kollektivt forsvar for arbejdstagernes og arbejdsgivernes interesser, herunder medbestemmelse, jf. dog stk. 5
- g) beskæftigelsesvilkår for tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på Unionens område
- h) integration af personer, der er udstødt fra arbejdsmarkedet, jf. dog artikel 166
- i) lige muligheder for mænd og kvinder på arbejdsmarkedet og ligebehandling i arbejdet
- j) bekæmpelse af social udstødelse
- k) modernisering af de sociale beskyttelsessystemer, jf. dog litra c).

2. Med henblik herpå kan Europa-Parlamentet og Rådet:

- a) vedtage foranstaltninger til fremme af samarbejdet mellem medlemsstaterne gennem initiativer, der tager sigte på at opnå større viden, udvikle udvekslingen af oplysninger og god praksis, fremme nytænkning og vurdere erfaringerne, men uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser
- b) på de i stk. 1, litra a)-i), nævnte områder ved udstedelse af direktiver vedtage minimumsforskrifter, der skal gennemføres gradvis under hensyn til de vilkår og tekniske bestemmelser, der gælder i hver af medlemsstaterne. I disse direktiver skal det undgås at pålægge administrative, finansielle og retlige byrder af en sådan art, at de hæmmer oprettelse og udvikling af små og mellemstore virksomheder.

Europa-Parlamentet og Rådet træffer afgørelse efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

På de områder, der er nævnt i stk. 1, litra c), d), f) og g), træffer Rådet afgørelse efter en særlig lovgivningsprocedure med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet og de nævnte udvalg.

Rådet kan med enstemmighed på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet beslutte at lade den almindelige lovgivningsprocedure finde anvendelse på stk. 1, litra d), f) og g).

3. En medlemsstat kan overlade det til arbejdsmarkedets parter, efter en fælles anmodning fra disse, at gennemføre direktiver, der er udstedt i henhold til stk. 2 eller, når det er relevant, at gennemføre en radsafgørelse, der er vedtaget i henhold til artikel 155.

I så tilfælde sikrer den sig, at arbejdsmarkedets parter senest på den dato, hvor et direktiv eller en afgørelse skal være gennemført eller iværksat, har indført de nødvendige bestemmelser ad aftalemæssig vej, idet den skal træffe de nødvendige foranstaltninger for på et hvilket som helst tidspunkt at være i stand til at sikre de resultater, der er foreskrevet i det pågældende direktiv eller den pågældende afgørelse.

4. Bestemmelser, som vedtages i henhold til denne artikel,
- anfægter ikke medlemsstaternes mulighed for at fastlægge de grundlæggende principper i deres sociale sikringsordninger og må ikke i væsentligt omfang berøre den økonomiske balance i disse ordninger
 - er ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater opretholder eller indfører strengere beskyttelsesforanstaltninger, når de er forenelige med traktaterne.
5. Bestemmelserne i denne artikel gælder ikke for lønforhold, organisationsret, strejkeret eller ret til lockout.

Artikel 154

(tidl. artikel 138 i TEF)

1. Kommissionen har til opgave at fremme konsultationen af arbejdsmarkedets parter på EU-plan og træffer alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at lette dialogen mellem dem, idet den samtidig sørger for en afbalanceret støtte til begge parter.
2. Med henblik herpå konsulterer Kommissionen arbejdsmarkedets parter om de mulige retningslinjer for en EU-indsats, før den fremsætter forslag på det sociale og arbejdsmarkedspolitiske område.
3. Hvis Kommissionen efter denne konsultation finder en EU-indsats hensigtsmæssig, konsulterer den arbejdsmarkedets parter om indholdet af det påtænkte forslag. Arbejdsmarkedets parter afgiver en udtalelse eller om nødvendigt en henstilling til Kommissionen.
4. I forbindelse med den i stk. 2 og 3 nævnte konsultation kan arbejdsmarkedets parter meddele Kommissionen, at de ønsker at indlede processen i artikel 155. Varigheden af denne proces må ikke overstige ni måneder, medmindre arbejdsmarkedets parter og Kommissionen i fællesskab træffer beslutning om en forlængelse.

Artikel 155

(tidl. artikel 139 i TEF)

1. Dialogen mellem arbejdsmarkedets parter på EU-plan kan, hvis parterne finder det ønskeligt, føre til overenskomstmæssige forbindelser, herunder aftaler.
2. Iværksættelsen af aftaler, der indgås på EU-plan, finder sted enten efter de fremgangsmåder og den praksis, arbejdsmarkedets parter og medlemsstaterne normalt anvender, eller i spørgsmål under artikel 153 efter fælles anmodning fra de underskrivende parter ved en afgørelse, som Rådet træffer på forslag af Kommissionen. Europa-Parlamentet underrettes.

Rådet træffer afgørelse med enstemmighed, når den pågældende aftale indeholder en eller flere bestemmelser, der vedrører et af de områder, hvor der kræves enstemmighed i henhold til artikel 153, stk. 2.

Artikel 156

(tidl. artikel 140 i TEF)

Med henblik på at virkeliggøre de i artikel 151 fastlagte mål og med forbehold af de øvrige bestemmelser i traktaterne fremmer Kommissionen samarbejdet mellem medlemsstaterne og letter samordningen af deres indsats på samtlige områder inden for social- og arbejdsmarkedspolitikken, der er omfattet af dette kapitel, navnlig i spørgsmål vedrørende:

- beskæftigelse
- arbejdsretten og arbejdsvilkårene
- den almindelige og videregående faglige uddannelse
- social sikring
- forebyggelse af arbejdsulykker og erhvervssygdomme
- sundhedsforskrifter for arbejde
- organisationsretten og retten til kollektive forhandlinger mellem arbejdsgivere og arbejdstagere.

Med henblik herpå skal Kommissionen i nær kontakt med medlemsstaterne foretage undersøgelser, afgive udtalelser og tilrettelægge samråd både med hensyn til spørgsmål af national karakter og til spørgsmål af interesse for internationale organisationer, navnlig initiativer, der tager sigte på at opstille retningslinjer og indikatorer, tilrettelægge udveksling af bedste praksis og udarbejde de nødvendige elementer til periodisk overvågning og evaluering. Europa-Parlamentet holdes fuldt underrettet.

Kommissionen hører Det Økonomiske og Sociale Udvalg, inden den afgiver de i denne artikel omhandlede udtalelser.

Artikel 157

(tidl. artikel 141 i TEF)

1. Hver medlemsstat gennemfører princippet om lige løn til mænd og kvinder for samme arbejde eller arbejde af samme værdi.
2. Ved løn forstås i denne artikel den almindelige grund- eller minimumsløn og alle andre ydelser, som arbejdstageren som følge af arbejdsforholdet modtager fra arbejdsgiveren direkte eller indirekte i penge eller naturalier.

Lige løn uden forskelsbehandling baseret på køn indebærer:

- a) at den løn, der ydes for samme akkordlønnede arbejde, fastsættes på samme beregningsgrundlag

b) at den løn, der ydes for tidlønnet arbejde, er den samme for samme slags arbejde.

3. Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg foranstaltninger, der skal sikre anvendelsen af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, herunder princippet om lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi.

4. For at sikre fuld ligestilling mellem mænd og kvinder i praksis på arbejdsmarkedet er princippet om ligebehandling ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater opretholder eller vedtager foranstaltninger, der tager sigte på at indføre specifikke fordele, der har til formål at gøre det lettere for det underrepræsenterede køn at udøve en erhvervsaktivitet eller at forebygge eller opveje ulemper i den erhvervsmæssige karriere.

Artikel 158

(tidl. artikel 142 i TEF)

Medlemsstaterne bestræber sig på at opretholde det bestående ligeværd mellem deres ordninger vedrørende betalt frihed.

Artikel 159

(tidl. artikel 143 i TEF)

Kommissionen udarbejder hvert år en rapport om gennemførelsen af målene i artikel 151, herunder om udviklingen i den demografiske situation i Unionen. Den fremsender denne rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg.

Artikel 160

(tidl. artikel 144 i TEF)

Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, nedsætter efter høring af Europa-Parlamentet et udvalg for social beskyttelse af rådgivende karakter, der skal fremme samarbejdet om social beskyttelse mellem medlemsstaterne samt mellem disse og Kommissionen. Udvalget har til opgave:

- at følge den sociale situation og udviklingen i politikkerne vedrørende social beskyttelse i medlemsstaterne og i Unionen
- at fremme udvekslingen af oplysninger, erfaringer og god praksis mellem medlemsstaterne og med Kommissionen
- med forbehold af artikel 240 at udarbejde rapporter, afgive udtalelser eller iværksætte andre aktiviteter på de områder, der hører under dets kompetence, på Rådets eller Kommissionens anmodning eller på eget initiativ.

Under udøvelsen af sit mandat etablerer udvalget hensigtsmæssige kontakter med arbejdsmarkedets parter.

Hver medlemsstat og Kommissionen udpeger to medlemmer af udvalget.

Artikel 161

(tidl. artikel 145 i TEF)

Kommissionens årsberetning til Europa-Parlamentet skal indeholde et særligt kapitel om udviklingen af de sociale forhold i Unionen.

Europa-Parlamentet kan opfordre Kommissionen til at afgive redegørelser om særlige spørgsmål vedrørende de sociale forhold.

AFSNIT XI

DEN EUROPÆISKE SOCIALFOND

Artikel 162

(tidl. artikel 146 i TEF)

For at forbedre arbejdskraftens beskæftigelsesmuligheder inden for det indre marked og således bidrage til en højnelse af levestandarden oprettes der inden for rammerne af nedennævnte bestemmelser en Europæisk Socialfond, som skal lette arbejdskraftens adgang til beskæftigelse og fremme dens geografiske og faglige bevægelighed inden for Unionen samt lette tilpasningen til industrielle ændringer og til ændringer i produktionssystemerne, navnlig ved erhvervsuddannelse og omskoling.

Artikel 163

(tidl. artikel 147 i TEF)

Fondens administration påhviler Kommissionen.

Kommissionen bistås i dette arbejde af et udvalg, som ledes af et medlem af Kommissionen, og som er sammensat af repræsentanter for regeringerne samt for arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationerne.

Artikel 164

(tidl. artikel 148 i TEF)

Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget gennemførelsesforordninger vedrørende Den Europæiske Socialfond.

AFSNIT XII

UDDANNELSE, ERHVERVSUDDANNELSE, UNGDOM OG SPORT

Artikel 165

(tidl. artikel 149 i TEF)

1. Unionen bidrager til udviklingen af et højt uddannelsesniveau ved at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og om nødvendigt at støtte og supplere disses indsats, med fuld respekt for medlemsstaternes ansvar for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne samt deres kulturelle og sproglige mangfoldighed.

Unionen bidrager til fremme af sport i Europa og tager i den forbindelse hensyn til sportens specifikke forhold, dens strukturer, der bygger på frivillighed, og dens sociale og uddannende funktion.

2. Målene for Unionens indsats er:

- at udvikle den europæiske dimension på uddannelsesområdet, navnlig gennem undervisning i og udbredelse af medlemsstaternes sprog
- at begunstige studerendes og læreres mobilitet, bl.a. ved at fremme den akademiske anerkendelse af eksamensbeviser og studieperioder
- at fremme samarbejdet mellem uddannelsesinstitutionerne
- at fremme udvekslingen af oplysninger og erfaringer om spørgsmål, som er fælles for medlemsstaternes uddannelsessystemer
- at tilskynde til udvikling af udvekslingen af unge og ungdomsledere og fremme de unges deltagelse i det demokratiske liv i Europa
- at tilskynde til udvikling af fjernundervisning
- at udvikle sportens europæiske dimension ved at fremme retfærdighed og åbenhed i sportskonkurrencer og samarbejde mellem de organisationer og myndigheder, der har ansvar for sport, samt ved at beskytte sportsudøvernes, især de yngstes, fysiske og moralske integritet.

3. Unionen og medlemsstaterne fremmer samarbejdet med tredjelande og med de internationale organisationer, der beskæftiger sig med uddannelsesforhold og sport, herunder navnlig Europarådet.

4. For at bidrage til virkeliggørelse af målene i denne artikel

- vedtager Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget tilskyndelsesforanstaltninger, men uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser

— vedtager Rådet på forslag af Kommissionen henstillinger.

Artikel 166

(tidl. artikel 150 i TEF)

1. Unionen iværksætter en erhvervsuddannelsespolitik, der støtter og supplerer medlemsstaternes aktioner med fuld respekt for, at ansvaret for undervisningsindholdet og tilrettelæggelsen af erhvervsuddannelserne ligger hos medlemsstaterne.

2. Målene for Unionens indsats er

— at lette tilpasningen til den industrielle udvikling, navnlig ved erhvervsuddannelse og omskoling

— at forbedre den grundlæggende erhvervsuddannelse samt efter- og videreuddannelsen for at lette den erhvervsmæssige integration og reintegration på arbejdsmarkedet

— at lette adgangen til erhvervsuddannelse og begunstige mobiliteten for erhvervslærere og personer under uddannelse, navnlig unge

— at stimulere samarbejdet om erhvervsuddannelse mellem uddannelsesinstitutioner og virksomheder

— at fremme udvekslingen af oplysninger og erfaringer om spørgsmål, der er fælles for medlemsstaternes uddannelsessystemer.

3. Unionen og medlemsstaterne fremmer samarbejdet med tredjelande og med de internationale organisationer, der beskæftiger sig med erhvervsuddannelsesforhold.

4. Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget foranstaltninger, som kan bidrage til virkeliggørelsen af de mål, der er anført i denne artikel, men uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, og Rådet vedtager henstillinger på forslag af Kommissionen.

AFSNIT XIII

KULTUR

Artikel 167

(tidl. artikel 151 i TEF)

1. Unionen bidrager til, at medlemsstaternes kulturer kan udfolde sig, idet den respekterer den nationale og regionale mangfoldighed og samtidig fremhæver den fælles kulturarv.

2. Unionen skal ved sin indsats fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og om nødvendigt støtte og udbygge medlemsstaternes indsats på følgende områder:

- forbedring af kendskabet til og formidlingen af de europæiske folkeslags kultur og historie
- bevarelse og beskyttelse af den kulturarv, der er af europæisk betydning
- ikke-kommercielle udvekslinger
- kunstneriske og litterære frembringelser, herunder i den audiovisuelle sektor.

3. Unionen og dens medlemsstater fremmer samarbejdet med tredjelande og med de internationale organisationer, der beskæftiger sig med kulturelle forhold, herunder navnlig Europarådet.

4. Unionen tager hensyn til de kulturelle aspekter i sin indsats i henhold til andre bestemmelser i traktaterne, navnlig med henblik på at respektere og fremme sine kulturers mangfoldighed.

5. For at bidrage til virkeliggørelse af målene i denne artikel

- vedtager Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Regionsudvalget tilskyndelsesforanstaltninger, men uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser
- vedtager Rådet på forslag af Kommissionen henstillinger.

AFSNIT XIV

FOLKESUNDHED

Artikel 168

(tidl. artikel 152 i TEF)

1. Der skal sikres et højt sundhedsbeskyttelsesniveau ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Unionens politikker og aktiviteter.

Unionens indsats, der skal være et supplement til de nationale politikker, skal være rettet mod at forbedre folkesundheden og forebygge sygdomme hos mennesker samt imødegå forhold, der kan indebære risiko for den fysiske og mentale sundhed. Indsatsen skal omfatte bekæmpelse af de største trusler mod sundheden ved at fremme forskning i deres årsager, spredning og forebyggelse samt sundhedsoplysning og -uddannelse, samt overvågning af alvorlige grænseoverskridende sundheds-trusler, varsling i tilfælde af sådanne trusler og bekæmpelse heraf.

Unionen supplerer medlemsstaternes indsats for at begrænse narkotikarelaterede helbredsskader, herunder ved oplysning og forebyggelse.

2. Unionen fremmer samarbejdet mellem medlemsstaterne på de områder, der er omhandlet i denne artikel, og støtter om nødvendigt deres indsats. Den fremmer navnlig samarbejde mellem medlemsstaterne med henblik på at få deres sundhedstjenester til at supplere hinanden bedre i grænseregioner.

Medlemsstaterne samordner indbyrdes og i kontakt med Kommissionen deres politikker og programmer på de i stk. 1 omhandlede områder. Kommissionen kan i nær kontakt med medlemsstaterne tage ethvert passende initiativ for at fremme denne samordning, navnlig initiativer, der tager sigte på at opstille retningslinjer og indikatorer, tilrettelægge udveksling af bedste praksis og udarbejde de nødvendige elementer til periodisk overvågning og evaluering. Europa-Parlamentet holdes fuldt underrettet.

3. Unionen og medlemsstaterne fremmer samarbejdet med tredjelande og med de internationale organisationer, der beskæftiger sig med folkesundhed.

4. Uanset artikel 2, stk. 5, og artikel 6, litra a), og i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, litra k), bidrager Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget til virkeliggørelse af målene i nærværende artikel ved for at imødegå de fælles sikkerhedsudfordringer

- a) at vedtage foranstaltninger til fastsættelse af en høj standard for kvaliteten og sikkerheden af organer og stoffer af menneskelig oprindelse, blod og blodprodukter; disse foranstaltninger er ikke til hinder for, at den enkelte medlemsstat opretholder eller indfører strengere beskyttelsesforanstaltninger
- b) at vedtage foranstaltninger på veterinær- og plantesundhedsområdet, der direkte har til formål at beskytte folkesundheden
- c) at vedtage foranstaltninger til fastsættelse af høje standarder for kvaliteten og sikkerheden af lægemidler og medicinsk udstyr.

5. Europa-Parlamentet og Rådet kan ligeledes efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget vedtage tilskyndelsesforanstaltninger med henblik på beskyttelse og forbedring af folkesundheden og navnlig bekæmpelse af større grænseoverskridende trusler mod sundheden, foranstaltninger, der vedrører overvågning af alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler, varsling i tilfælde af sådanne trusler og bekæmpelse heraf, samt foranstaltninger med direkte henblik på beskyttelse af folkesundheden i forbindelse med tobak og alkoholmisbrug, uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

6. Rådet kan også på forslag af Kommissionen vedtage henstillinger med henblik på at nå målene i denne artikel.

7. Unionens indsats respekterer medlemsstaternes ansvar for udformningen af deres sundhedspolitik samt for organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og behandling på

sundhedsområdet. Medlemsstaternes ansvar omfatter forvaltningen af sundhedstjenesteydelser og behandling på sundhedsområdet samt fordelingen af de midler, der afsættes hertil. De i stk. 4, litra a), nævnte foranstaltninger berører ikke nationale bestemmelser om donation eller medicinsk anvendelse af organer og blod.

AFSNIT XV

FORBRUGERBESKYTTELSE

Artikel 169

(tidl. artikel 153 i TEF)

1. For at fremme forbrugernes interesser og sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau bidrager Unionen til at beskytte forbrugernes sundhed, sikkerhed og økonomiske interesser og til at fremme deres ret til oplysning og uddannelse og til at organisere sig for at beskytte deres interesser.

2. Unionen bidrager til at nå målene i stk. 1 ved

a) foranstaltninger, som det vedtager i henhold til artikel 114 som led i gennemførelsen af det indre marked

b) foranstaltninger, som støtter, supplerer og overvåger den politik, medlemsstaterne fører.

3. Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2, litra b).

4. Foranstaltninger, som vedtages i medfør af stk. 3, er ikke til hinder for, at den enkelte medlemsstat opretholder eller indfører strengere beskyttelsesforanstaltninger. Disse foranstaltninger skal være forenelige med traktaterne. De meddeles Kommissionen.

AFSNIT XVI

TRANSEUROPÆISKE NET

Artikel 170

(tidl. artikel 154 i TEF)

1. For at bidrage til virkeliggørelsen af målene i artikel 26 og 174 og give unionsborgerne, de erhvervsdrivende og de regionale og lokale administrative enheder mulighed for fuldt ud at udnytte de fordele, som etableringen af et område uden indre grænser medfører, bidrager Unionen til oprettelse og udvikling af transeuropæiske net på transport-, telekommunikations- og energiinfrastrukturområdet.

2. Inden for rammerne af et åbent og konkurrencepræget markedssystem tager Unionens indsats sigte på at fremme de nationale nets indbyrdes sammenkobling og interoperabilitet samt adgangen til disse net. I denne indsats tilgodeses især nødvendigheden af at skabe forbindelse mellem på den ene side ømråder, indlandsområder og randområder og på den anden side Unionens centrale områder.

Artikel 171

(tidl. artikel 155 i TEF)

1. Med henblik på virkeliggørelsen af målene i artikel 170:

- skal Unionen opstille et sæt retningslinjer omfattende mål og prioriteter samt hovedlinjerne i de aktioner, der påtænkes gennemført for transeuropæiske net; i disse retningslinjer fastlægges projekter af fælles interesse
- skal Unionen iværksætte enhver form for aktion, som måtte være nødvendig for at sikre nettenes interoperabilitet, navnlig inden for harmonisering af tekniske standarder
- kan Unionen støtte projekter af fælles interesse, der støttes af medlemsstater, og som fastlægges inden for rammerne af de retningslinjer, der er omhandlet i første led, navnlig i form af forundersøgelser, lånegarantier eller rentegodtgørelser; Unionen kan også gennem den samhørighedsfond, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 177, bidrage til finansieringen af specifikke projekter i medlemsstaterne på transportinfrastrukturuområdet.

I Unionens indsats tages der hensyn til projekternes økonomiske levedygtighed.

2. Medlemsstaterne samordner indbyrdes i kontakt med Kommissionen den politik, der føres på nationalt plan, og som kan få væsentlig indflydelse på gennemførelsen af målene i artikel 170. Kommissionen kan i snævert samarbejde med medlemsstaterne tage ethvert egnet initiativ for at fremme denne samordning.

3. Unionen kan beslutte at samarbejde med tredjelande for at fremme projekter af gensidig interesse og sikre nettenes interoperabilitet.

Artikel 172

(tidl. artikel 156 i TEF)

De i artikel 171, stk. 1, omhandlede retningslinjer og andre foranstaltninger vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

Retningslinjer og projekter af fælles interesse, der vedrører en medlemsstats område, kræver den pågældende medlemsstats godkendelse.

AFSNIT XVII

INDUSTRI

Artikel 173

(tidl. artikel 157 i TEF)

1. Unionen og medlemsstaterne sørger for, at de nødvendige betingelser for udviklingen af EU-industriens konkurrenceevne er til stede.

Med henblik herpå tager deres indsats i overensstemmelse med et åbnet og konkurrencepræget markedssystem sigte på:

- at industrien hurtigere kan tilpasse sig strukturforandringerne
- at fremme et klima, der er gunstigt for initiativer og udvikling af virksomheder overalt i Unionen, navnlig små og mellemstore virksomheder
- at fremme et klima, der er gunstigt for samarbejde mellem virksomheder
- at fremme udnyttelsen af det industrielle potentiale i politikkerne for innovation, forskning og teknologisk udvikling.

2. Medlemsstaterne rådfører sig med hinanden i kontakt med Kommissionen og samordner om nødvendigt deres aktioner. Kommissionen kan tage de initiativer, den finder hensigtsmæssige for at fremme deres samordning, navnlig initiativer, der tager sigte på at opstille retningslinjer og indikatorer, tilrettelægge udveksling af bedste praksis og udarbejde de nødvendige elementer til periodisk overvågning og evaluering. Europa-Parlamentet holdes fuldt underrettet.

3. Unionen bidrager til gennemførelsen af målene i stk. 1 gennem de politikker og aktioner, som det iværksætter i henhold til andre bestemmelser i traktaterne. Europa-Parlamentet og Rådet kan efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg træffe afgørelse om specifikke foranstaltninger til støtte for medlemsstaternes aktioner med henblik på virkeliggørelse af målene i stk. 1, uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Dette traktatafsnit danner ikke grundlag for Unionens indførelse af nogen form for foranstaltning, der kan fordreje konkurrencen, eller som indeholder fiskale bestemmelser eller bestemmelser vedrørende ansattes rettigheder og interesser.

AFSNIT XVIII

ØKONOMISK, SOCIAL OG TERRITORIAL SAMHØRIGHED

Artikel 174

(tidl. artikel 158 i TEF)

For at fremme en harmonisk udvikling af Unionen som helhed udvikler og fortsætter denne sin indsats for at styrke sin økonomiske, sociale og territoriale samhørighed.

Unionen stræber navnlig efter at formindske forskellene mellem de forskellige områders udviklingsniveauer og forbedre situationen for de mindst begunstigede områder.

Blandt de berørte områder lægges der særlig vægt på landdistrikter, områder i en industriel overgangsproces og områder, der lider af alvorlige naturbetingede eller demografiske ulemper af permanent art, bl.a. de nordligste meget tyndt befolkede områder samt øområder, grænseoverskridende områder og bjergområder.

Artikel 175

(tidl. artikel 159 i TEF)

Medlemsstaterne fører deres økonomiske politik og samordner denne med henblik på tillige at nå de mål, der er fastlagt i artikel 174. Udformningen og gennemførelsen af Unionens politikker og aktioner samt gennemførelsen af det indre marked skal ske under hensyntagen til målene i artikel 174 og skal bidrage til deres virkeliggørelse. Unionen støtter ligeledes denne virkeliggørelse med den virksomhed, som den udøver gennem strukturfondene (Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Udviklingssektionen, Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Regionaludvikling), Den Europæiske Investeringsbank og andre eksisterende finansielle instrumenter.

Kommissionen aflægger hvert tredje år rapport til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om fremskridtene i forbindelse med virkeliggørelsen af den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed, og om hvordan de forskellige midler efter denne artikel har bidraget hertil. Rapporten ledsages i givet fald af passende forslag.

Hvis det viser sig nødvendigt med særlige aktioner ud over fondene og med forbehold af de foranstaltninger, der træffes som led i Unionens øvrige politikker, kan disse aktioner vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet, der træffer afgørelse efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

Artikel 176

(tidl. artikel 160 i TEF)

Den Europæiske Fond for Regionaludvikling skal bidrage til at udligne de største regionale skævheder i Unionen ved at deltage i udviklingen og strukturtilpasningen af de områder, der er bagefter i udvikling, og i omstillingen af de industriområder, der er i tilbagegang.

Artikel 177

(tidl. artikel 161 i TEF)

Med forbehold af artikel 178 definerer Europa-Parlamentet og Rådet ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget strukturfondenes opgaver, hovedmål og indretning, hvilket kan medføre en sammenlægning af fondene. Efter samme procedure fastsættes også de almindelige regler, der skal gælde for fondene, samt de nødvendige bestemmelser for at sikre disses effektivitet og samordningen mellem fondene indbyrdes og med andre eksisterende finansielle instrumenter.

En Samhørighedsfond oprettet efter samme procedure yder finansielle bidrag til projekter inden for miljø og transeuropæiske net på transportinfrastrukturuområdet.

Artikel 178

(tidl. artikel 162 i TEF)

Gennemførelsesforordningerne vedrørende Den Europæiske Fond for Regionaludvikling træffes af Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

For så vidt angår Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Udviklingssektionen, og Den Europæiske Socialfond, finder henholdsvis artikel 43 og 164 fortsat anvendelse.

AFSNIT XIX

FORSKNING, TEKNOLOGISK UDVIKLING OG RUMMET*Artikel 179*

(tidl. artikel 163 i TEF)

1. Unionen har som mål at styrke sit videnskabelige og teknologiske grundlag ved gennemførelse af et europæisk forskningsrum med fri bevægelighed for forskere samt videnskabelig og teknologisk viden, at fremme udviklingen af sin konkurrenceevne, herunder industriens konkurrenceevne, samt at fremme alle de forskningsaktiviteter, der skønnes nødvendige i medfør af andre kapitler i traktaterne.

2. I dette øjemed opmuntrer den i hele Unionen virksomheder, herunder små og mellemstore virksomheder, forskningscentre og universiteter i deres indsats for forskning og teknologisk udvikling af høj kvalitet; den støtter deres samarbejdsbestræbelser, idet den i særdeleshed søger at gøre det muligt for forskerne at samarbejde frit på tværs af grænserne og for virksomhederne at udnytte mulighederne i det indre marked fuldt ud, især ved at skabe fri adgang til de enkelte landes offentlige aftaler, ved at fastlægge fælles standarder og ved at fjerne juridiske og fiskale hindringer for dette samarbejde.

3. Alle Unionens aktioner i henhold til traktaterne, herunder demonstrationsaktioner, vedrørende forskning og teknologisk udvikling vedtages og iværksættes efter bestemmelserne i dette afsnit.

Artikel 180

(tidl. artikel 164 i TEF)

Med henblik på at nå disse mål gennemfører Unionen følgende aktioner, som skal supplere de aktioner, der iværksættes i medlemsstaterne:

- a) iværksættelse af programmer for forskning, teknologisk udvikling og demonstration gennem fremme af samarbejdet med og mellem virksomheder, forskningscentre og universiteter
- b) fremme af samarbejdet vedrørende forskning, teknologisk udvikling og demonstration i Unionen med tredjelande og internationale organisationer
- c) formidling og nyttiggørelse af resultaterne af aktiviteter vedrørende forskning, teknologisk udvikling og demonstration i Unionen
- d) fremme af uddannelse og mobilitet for forskere i Unionen.

Artikel 181

(tidl. artikel 165 i TEF)

1. Unionen og medlemsstaterne samordner deres indsats inden for forskning og teknologisk udvikling for at sikre den indbyrdes sammenhæng mellem de nationale politikker og Unionens politik.

2. Kommissionen kan i nært samarbejde med medlemsstaterne tage ethvert initiativ, der kan bidrage til at fremme den i stk. 1 nævnte samordning, navnlig initiativer, der tager sigte på at opstille retningslinjer og indikatorer, tilrettelægge udveksling af bedste praksis og udarbejde de nødvendige elementer til periodisk overvågning og evaluering. Europa-Parlamentet holdes fuldt underrettet.

Artikel 182

(tidl. artikel 166 i TEF)

1. Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg et flerårigt rammeprogram, som omfatter samtlige Unionens aktioner.

I rammeprogrammet:

- fastsættes de videnskabelige og teknologiske mål, der skal opnås ved de i artikel 180 omhandlede aktioner, samt prioriteringerne i forbindelse hermed

- angives hovedlinjerne i disse aktioner
 - fastsættes det samlede maksimumsbeløb og de nærmere vilkår for Unionens finansielle deltagelse i rammeprogrammet samt de påtænkte aktioners respektive andele.
2. Rammeprogrammet tilpasses eller udbygges på baggrund af udviklingen.
3. Rammeprogrammet iværksættes ved hjælp af særprogrammer, der udarbejdes inden for hver enkelt af aktionerne. I hvert særprogram angives de nærmere bestemmelser for programmets gennemførelse, varigheden af dette og de midler, der skønnes nødvendige hertil. Summen af de beløb, der skønnes nødvendige, og som fastsættes i særprogrammerne, må ikke overstige det samlede maksimumsbeløb for rammeprogrammet og for hver enkelt aktion.
4. Rådet, der træffer afgørelse efter en særlig lovgivningsprocedure og efter høring af Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, vedtager særprogrammerne.
5. Som et supplement til aktiviteterne i det flerårige rammeprogram fastsætter Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af det europæiske forskningsrum.

Artikel 183

(tidl. artikel 167 i TEF)

Med henblik på iværksættelsen af det flerårige rammeprogram fastsætter Unionen:

- reglerne for virksomheders, forskningscentres og universiteters deltagelse
- reglerne for formidling af forskningsresultater.

Artikel 184

(tidl. artikel 168 i TEF)

Under iværksættelsen af det flerårige rammeprogram kan der vedtages supplerende programmer, hvori der kun deltager visse medlemsstater, som sikrer finansieringen med forbehold af eventuel deltagelse fra Unionens side.

Unionen vedtager de regler, der skal finde anvendelse på de supplerende programmer, navnlig vedrørende videnformidling og andre medlemsstaters adgang.

Artikel 185

(tidl. artikel 169 i TEF)

Under iværksættelsen af det flerårige rammeprogram kan Unionen i forståelse med de pågældende medlemsstater åbne mulighed for deltagelse i forsknings- og udviklingsprogrammer, der iværksættes af flere medlemsstater, herunder deltagelse i de strukturer, der oprettes for gennemførelsen af disse programmer.

Artikel 186

(tidl. artikel 170 i TEF)

Under iværksættelsen af det flerårige rammeprogram kan Unionen åbne mulighed for et samarbejde vedrørende forskning, teknologisk udvikling og demonstration i Unionen med tredjelande eller internationale organisationer.

De nærmere bestemmelser for dette samarbejde kan fastlægges ved aftaler mellem Unionen og de pågældende tredjeparter.

Artikel 187

(tidl. artikel 171 i TEF)

Unionen kan oprette fællesforetagender eller enhver anden struktur, der er nødvendig for korrekt gennemførelse af programmerne for forskning, teknologisk udvikling og demonstration i Unionen.

Artikel 188

(tidl. artikel 172 i TEF)

Rådet vedtager på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg de i artikel 187 omhandlede bestemmelser.

Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg de i artikel 183, 184 og 185 omhandlede bestemmelser. Vedtagelsen af de supplerende programmer kræver endvidere de pågældende medlemsstaters samtykke.

Artikel 189

1. Unionen udarbejder en europæisk rumpolitik for at fremme det videnskabelige og tekniske fremskridt, industriens konkurrenceevne og iværksættelsen af sine politikker. Med henblik herpå kan den fremme fælles initiativer, støtte forskning og teknologisk udvikling og koordinere den nødvendige indsats for at udforske og udnytte rummet.

2. For at bidrage til gennemførelsen af de mål, der er nævnt i stk. 1, fastsætter Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure de nødvendige foranstaltninger, der kan tage form af et europæisk rumprogram, uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.
3. Unionen etablerer de relevante forbindelser med Den Europæiske Rumorganisation.
4. Denne artikel berører ikke de øvrige bestemmelser i dette afsnit.

Artikel 190

(tidl. artikel 173 i TEF)

I begyndelsen af hvert år forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet. Denne rapport omhandler navnlig de aktiviteter, der har fundet sted det foregående år inden for forskning og teknologisk udvikling og resultatformidling, samt arbejdsprogrammet for det igangværende år.

AFSNIT XX

MILJØ

Artikel 191

(tidl. artikel 174 i TEF)

1. Unionens politik på miljøområdet skal bidrage til forfølgelse af nedennævnte mål:
 - bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten
 - beskyttelse af menneskers sundhed
 - en forsigtig og rationel udnyttelse af naturressourcerne
 - fremme på internationalt plan af foranstaltninger til løsning af de regionale og globale miljøproblemer, og navnlig bekæmpelse af klimaændringer.
2. Unionens politik på miljøområdet tager sigte på et højt beskyttelsesniveau under hensyntagen til de forskelligartede forhold, der gør sig gældende i de forskellige områder i Unionen. Den bygger på forsigtighedsprincippet og princippet om forebyggende indsats, princippet om indgreb over for miljøskader fortrinsvis ved kilden og princippet om, at forureneren betaler.

I den forbindelse omfatter de harmoniseringsforanstaltninger, der skal iværksættes for at opfylde miljøbeskyttelseskravene, i relevante tilfælde en beskyttelsesklausul, der giver medlemsstaterne bemyndigelse til af ikke-økonomiske miljøhensyn at træffe foreløbige foranstaltninger, der underkastes en EU-kontrolprocedure.

3. Ved udarbejdelsen af Unionens politik på miljøområdet tages der hensyn til:

- eksisterende videnskabelige og tekniske data
- de miljømæssige forhold i de forskellige områder i Unionen
- fordele og ulemper ved foranstaltningens gennemførelse eller undladelse af at gennemføre den
- den økonomiske og sociale udvikling i Unionen som helhed og den afbalancerede udvikling i dens områder.

4. Inden for rammerne af deres respektive beføjelser samarbejder Unionen og medlemsstaterne med tredjelande og med de kompetente internationale organisationer. De nærmere bestemmelser vedrørende samarbejdet, for så vidt angår Unionen, kan nedfældes i aftaler mellem denne og de pågældende tredjeparter.

Det foregående afsnit berører ikke medlemsstaternes kompetence til at forhandle i internationale organer og indgå internationale aftaler.

Artikel 192

(tidl. artikel 175 i TEF)

1. Europa-Parlamentet og Rådet træffer efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget afgørelse om de aktioner, der skal iværksættes af Unionen med henblik på at gennemføre de mål, der er anført i artikel 191.

2. Uanset den i stk. 1 nævnte fremgangsmåde for beslutningstagning og med forbehold af artikel 114 vedtager Rådet efter en særlig lovgivningsprocedure og efter høring af Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget

- a) bestemmelser af hovedsagelig fiskal karakter
- b) foranstaltninger, der berører
 - fysisk planlægning
 - kvantitativ forvaltning af vandressourcerne, eller som direkte eller indirekte berører disse ressourcers disponibilitet
 - arealanvendelse, bortset fra affaldshåndtering
- c) foranstaltninger, der i væsentlig grad berører en medlemsstats valg mellem forskellige energikilder og den generelle sammensætning af dens energiforsyning.

Rådet kan med enstemmighed på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget vedtage, at den almindelige lovgivningsprocedure skal finde anvendelse på de spørgsmål, der er nævnt i første afsnit.

3. Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget generelle handlingsprogrammer for prioriterede mål, som skal virkeliggøres.

De foranstaltninger, der er nødvendige for disse programmets iværksættelse, vedtages efter betingelserne i stk. 1 eller stk. 2, alt efter omstændighederne.

4. Med forbehold af visse foranstaltninger vedtaget af Unionen finansieres og gennemføres miljøpolitikken af medlemsstaterne.

5. Med forbehold af princippet om, at forureneren betaler, skal foranstaltninger, der bygger på stk. 1, og som indebærer udgifter, der skønnes uforholdsmæssigt store for en medlemsstats offentlige myndigheder, i en passende form give mulighed for:

— undtagelser af midlertidig karakter og/eller

— finansiel støtte fra den Samhørighedsfond, der er oprettet i henhold til artikel 177.

Artikel 193

(tidl. artikel 176 i TEF)

Beskyttelsesforanstaltninger, som vedtages i henhold til artikel 192, er ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater opretholder eller indfører strengere beskyttelsesforanstaltninger. Disse foranstaltninger skal være forenelige med traktaterne. De meddeles Kommissionen.

AFSNIT XXI

ENERGI

Artikel 194

1. Som led i det indre markeds oprettelse og funktion og under hensyn til kravet om at bevare og forbedre miljøet sigter Unionens politik på energiområdet mod i en ånd af solidaritet mellem medlemsstaterne:

a) at sikre energimarkedets funktion

b) at sikre energiforsyningssikkerheden i Unionen

c) at fremme energieffektivitet og energibesparelser samt udvikling af nye og vedvarende energikilder og

d) at fremme sammenkobling af energinet.

2. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter efter den almindelige lovgivningsprocedure de foranstaltninger, der er nødvendige for at nå de mål, der er nævnt i stk. 1, dog således at anvendelsen af andre bestemmelser i traktaterne ikke berøres herved. Disse foranstaltninger vedtages efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

De berører ikke en medlemsstats ret til at fastsætte betingelserne for udnyttelsen af dens energiresourcer, dens valg mellem forskellige energikilder og den generelle sammensætning af dens energiforsyning, jf. dog artikel 192, stk. 2, litra c).

3. Uanset stk. 2 fastsætter Rådet efter en særlig lovgivningsprocedure med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet de deri nævnte foranstaltninger, hvis de er af hovedsagelig fiskal karakter.

AFSNIT XXII

TURISME

Artikel 195

1. Unionen supplerer medlemsstaternes indsats i turistsektoren, især ved at fremme konkurrenceevnen for Unionens virksomheder inden for denne sektor.

Med henblik herpå er målene for Unionens indsats:

- a) at tilskynde til tilvejebringelse af et gunstigt klima for udvikling af virksomhederne inden for denne sektor
- b) at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne, navnlig ved udveksling af god praksis.

2. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter efter den almindelige lovgivningsprocedure med henblik på at opfylde målene i denne artikel særlige foranstaltninger, der skal supplere medlemsstaternes indsats, men uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

AFSNIT XXIII

CIVILBESKYTTELSE

Artikel 196

1. Unionen fremmer samarbejde mellem medlemsstaterne for at gøre ordningerne for forebyggelse af og beskyttelse mod naturkatastrofer eller menneskeskabte katastrofer mere effektive.

Målene for Unionens indsats er:

- a) at støtte og supplere medlemsstaternes tiltag på nationalt, regionalt og lokalt plan med hensyn til risikoforebyggelse, beredskab hos indsatspersonellet på civilbeskyttelsesområdet i medlemsstaterne og indsats i tilfælde af naturkatastrofer eller menneskeskabte katastrofer i Unionen
- b) at fremme et hurtigt og effektivt operationelt samarbejde i Unionen mellem de nationale tjenester på civilbeskyttelsesområdet
- c) at fremme sammenhængen i internationalt arbejde på civilbeskyttelsesområdet.

2. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter efter den almindelige lovgivningsprocedure de foranstaltninger, der er nødvendige for at bidrage til virkeliggørelsen af målene i stk. 1, uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

AFSNIT XXIV

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 197

1. En effektiv gennemførelse af EU-retten i medlemsstaterne er af afgørende betydning for, at Unionen kan fungere tilfredsstillende, og betragtes som et område af fælles interesse.

2. Unionen kan støtte medlemsstaternes bestræbelser for at forbedre deres administrative kapacitet til at gennemføre EU-retten. En sådan indsats kan omfatte hjælp til udveksling af oplysninger og embedsmænd samt støtte til uddannelsesprogrammer. Ingen medlemsstat er forpligtet til at tage imod en sådan støtte. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik herpå, men uden at der er tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

3. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes pligt til at gennemføre EU-retten eller Kommissionens rettigheder og pligter. Den berører heller ikke andre bestemmelser i traktaterne om administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne og mellem dem og Unionen.

FJERDE DEL

DE OVERSØISKE LANDE OG TERRITORIERS ASSOCIERING

Artikel 198

(tidl. artikel 182 i TEF)

Medlemsstaterne er enige om at associere de ikke-europæiske lande og territorier, der opretholder særlige forbindelser med Danmark, Frankrig, Nederlandene og Det Forenede Kongerige, med Unionen. Disse lande og territorier, i det følgende benævnt »lande og territorier«, er opregnet i listen i bilag II.

Formålet med associeringen er at fremme den økonomiske og sociale udvikling i disse lande og territorier og at oprette nære økonomiske forbindelser mellem disse og Unionen som helhed.

I overensstemmelse med principperne i denne traktats præambel skal associeringen først og fremmest åbne mulighed for at tjene befolkningernes interesser i disse lande og territorier og øge deres velstand for herved at lede dem frem til den økonomiske, sociale og kulturelle udvikling, som de tilstræber.

Artikel 199

(tidl. artikel 183 i TEF)

Associeringen tilstræber nedennævnte mål:

- 1) Medlemsstaterne anvender i deres samhandel med disse lande og territorier samme regler, som de i henhold til traktaterne anvender indbyrdes.
- 2) Hvert land eller territorium anvender i sin samhandel med medlemsstaterne og de øvrige lande og territorier samme regler, som det anvender over for den europæiske stat, med hvilken det opretholder særlige forbindelser.
- 3) Medlemsstaterne bidrager til de investeringer, som den fremskridende udvikling af disse lande og territorier kræver.
- 4) For så vidt angår de investeringer, der finansieres af Unionen, er deltagelse i licitationer og leverancer åben på lige betingelser for alle fysiske og juridiske personer, som henholdsvis er statsborgere eller hjemmehørende i medlemsstaterne eller i disse lande og territorier.
- 5) Medmindre der træffes særlige bestemmelser i henhold til artikel 203, gælder i forholdet mellem medlemsstaterne og disse lande og territorier uden nogen form for forskelsbehandling de i kapitlet om etableringsretten nævnte bestemmelser for deres statsborgeres og selskabers ret til at etablere sig, ligesom de dér nævnte fremgangsmåder finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 200

(tidl. artikel 184 i TEF)

1. Varer med oprindelse i disse lande og territorier nyder ved indførsel til medlemsstaterne godt af forbuddet mod told mellem medlemsstaterne, som gælder i overensstemmelse med traktaternes bestemmelser.

2. Ved indførsel i hvert af disse lande eller territorier er told, der pålægges varer fra medlemsstaterne og de øvrige lande og territorier, forbudt i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 30.

3. Disse lande og territorier kan dog opkræve sådan told, som er nødvendig for deres udvikling og industrialisering, eller som er finanstold og har til formål af skaffe midler til deres offentlige budgetter.

De i foregående afsnit nævnte toldsatser kan ikke overstige samme niveau som dem, der pålægges varer, der hidrører fra den medlemsstat, med hvilken det pågældende land eller territorium oprettholder særlige forbindelser.

4. Stk. 2 finder ikke anvendelse på de lande og territorier, der som følge af særlige internationale forpligtelser anvender en toldtarif, der ikke hjemler forskelsbehandling.

5. Indførelse eller ændring af toldsatser for varer, der indføres i disse lande og territorier, må hverken retligt eller faktisk føre til direkte eller indirekte forskelsbehandling af varer, der hidrører fra forskellige medlemsstater.

Artikel 201

(tidl. artikel 185 i TEF)

Såfremt toldsatsernes niveau for varer hidrørende fra tredjeland ved indførsel til et land eller territorium, når bestemmelserne i artikel 200, stk. 1, finder anvendelse, vil kunne fremkalde omlægninger af samhandelen til skade for en medlemsstat, kan denne begære, at Kommissionen foreslår de øvrige medlemsstater nødvendige foranstaltninger for at afhjælpe denne situation.

Artikel 202

(tidl. artikel 186 i TEF)

Med forbehold af bestemmelserne vedrørende den offentlige sundhed, den offentlige sikkerhed og den offentlige orden fastsættes bestemmelser om fri bevægelighed for arbejdskraften fra disse lande og territorier inden for medlemsstaterne og for arbejdskraften fra medlemsstaterne inden for disse lande og territorier ved retsakter vedtaget i overensstemmelse med artikel 203.

Artikel 203

(tidl. artikel 187 i TEF)

Rådet vedtager med udgangspunkt i de resultater, der er opnået som led i disse lande og territoriers associering med Unionen, og på grundlag af de principper, der er nedfældet i traktaterne, med enstemmighed og på forslag af Kommissionen de nærmere retningslinjer for og fremgangsmåden ved de pågældende lande og territoriers associering med Unionen. Når sådanne bestemmelser vedtages af Rådet efter en særlig lovgivningsprocedure, træffer dette afgørelse med enstemmighed på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet.

Artikel 204

(tidl. artikel 188 i TEF)

Bestemmelserne i artikel 198-203 finder anvendelse på Grønland, medmindre andet følger af de særlige bestemmelser for Grønland, der er fastsat i den protokol om den særlige ordning for Grønland, der er knyttet som bilag til traktaterne.

FEMTE DEL**UNIONENS OPTRÆDEN UDADTIL****AFSNIT I****ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM UNIONENS OPTRÆDEN UDADTIL***Artikel 205*

Unionens optræden på den internationale scene i henhold til denne del bygger på principperne i, forfølger målene i og varetages i overensstemmelse med de almindelige bestemmelser om Unionens optræden udadtil, der er fastlagt i kapitel 1 i afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union.

AFSNIT II**DEN FÆLLES HANDELSPOLITIK***Artikel 206*

(tidl. artikel 131 i TEF)

Med oprettelsen af en toldunion i overensstemmelse med artikel 28-32 bidrager Unionen i fælles interesse til en harmonisk udvikling af verdenshandelen, til en gradvis afskaffelse af restriktionerne for den internationale handel og de direkte udenlandske investeringer og til en sænkning af toldskrænker og andre hindringer.

Artikel 207

(tidl. artikel 133 i TEF)

1. Den fælles handelspolitik bygger på ensartede principper, navnlig for så vidt angår toldændringer, indgåelse af told- og handelsaftaler vedrørende handel med varer og tjenesteydelser, handelsrelaterede aspekter af intellektuel ejendomsret, direkte udenlandske investeringer, gennemførelse af ensartethed i liberaliseringsforanstaltninger, eksportpolitik og handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger, herunder foranstaltninger mod dumping og subsidieordninger. Den fælles handelspolitik føres inden for rammerne af principperne og målene for Unionens optræden udadtil.

2. Europa-Parlamentet og Rådet vedtager ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger til fastlæggelse af rammerne for gennemførelsen af den fælles handelspolitik.

3. Skal der føres forhandlinger om og indgås aftaler med et eller flere tredjelande eller en eller flere internationale organisationer, finder artikel 218 anvendelse, jf. dog de særlige bestemmelser i nærværende artikel.

Kommissionen retter henstillinger til Rådet, som bemyndiger den til at indlede de nødvendige forhandlinger. Rådet og Kommissionen skal sikre, at de forhandlede aftaler er i overensstemmelse med Unionens interne politikker og regler.

Disse forhandlinger føres af Kommissionen i samråd med et særligt udvalg udpeget af Rådet til at bistå den i dette arbejde og inden for rammerne af direktiver, som Rådet kan meddele den. Kommissionen aflægger regelmæssigt beretning til det særlige udvalg og til Europa-Parlamentet om, hvordan forhandlingerne skrider frem.

4. For så vidt angår forhandling og indgåelse af aftaler som nævnt i stk. 3 træffer Rådet afgørelse med kvalificeret flertal.

For så vidt angår forhandling og indgåelse af aftaler på områderne handel med tjenesteydelser og handelsrelaterede aspekter af intellektuel ejendomsret samt direkte udenlandske investeringer træffer Rådet afgørelse med enstemmighed, hvis aftalen omfatter bestemmelser, hvor der kræves enstemmighed for vedtagelse af interne regler.

Rådet træffer ligeledes afgørelse med enstemmighed om forhandling og indgåelse af aftaler

- a) på området handel med kulturelle og audiovisuelle tjenesteydelser, når disse aftaler indebærer en risiko for, at den kulturelle og sproglige mangfoldighed i Unionen bringes i fare
- b) på området handel med sociale, uddannelsesmæssige og sundhedsmæssige tjenesteydelser, når disse aftaler indebærer en risiko for, at den nationale tilrettelæggelse af sådanne tjenester forstyrres alvorligt, og at medlemsstaternes ansvar for levering heraf bringes i fare.

5. Forhandling og indgåelse af internationale aftaler på transportområdet er omfattet af tredje del, afsnit VI, samt af artikel 218.

6. Udøvelsen af de beføjelser, som denne artikel tillægger på området den fælles handelspolitik, berører ikke afgrænsningen af beføjelserne mellem Unionen og medlemsstaterne og vil ikke føre til en harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, i det omfang traktaterne udelukker en sådan harmonisering.

AFSNIT III

SAMARBEJDE MED TREDJELANDE OG HUMANITÆR BISTAND

KAPITEL 1

UDVIKLINGSSAMARBEJDE

Artikel 208

(tidl. artikel 177 i TEF)

1. Unionens politik med hensyn til udviklingssamarbejde føres inden for rammerne af principperne og målene for Unionens optræden udadtil. Unionens og medlemsstaternes politik med hensyn til udviklingssamarbejde supplerer og styrker gensidigt hinanden.

Hovedmålet for Unionens politik på dette område er at nedbringe og på sigt udrydde fattigdommen. Unionen tager hensyn til målene for udviklingssamarbejdet i forbindelse med iværksættelse af politikker, der kan påvirke udviklingslandene.

2. Unionen og medlemsstaterne respekterer de forpligtelser og tager hensyn til de målsætninger, som de har godkendt inden for rammerne af De Forenede Nationer og andre kompetente internationale organisationer.

Artikel 209

(tidl. artikel 179 i TEF)

1. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter efter den almindelige lovgivningsprocedure de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre politikken for udviklingssamarbejde, og som kan vedrøre flerårige samarbejdsprogrammer med udviklingslande eller programmer med en tematisk tilgang.

2. Unionen kan med tredjelande og kompetente internationale organisationer indgå aftaler, der kan bidrage til at nå målene i artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 208 i denne traktat.

Første afsnit berører ikke medlemsstaternes kompetence til at forhandle i internationale organer og indgå aftaler.

3. Den Europæiske Investeringsbank bidrager på de betingelser, der er fastsat i dens vedtægter, til iværksættelsen af de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 1.

Artikel 210

(tidl. artikel 180 i TEF)

1. For at styrke komplementariteten og effektiviteten af deres indsats samordner Unionen og medlemsstaterne deres politik med hensyn til udviklingssamarbejde og fører samråd om deres bistandsprogrammer, herunder i internationale organisationer og på internationale konferencer. De kan iværksætte fælles aktioner. Medlemsstaterne bidrager om nødvendigt til iværksættelsen af Unionens bistandsprogrammer.

2. Kommissionen kan tage ethvert passende initiativ for at fremme den i stk. 1 omhandlede samordning.

Artikel 211

(tidl. artikel 181 i TEF)

Inden for rammerne af deres respektive beføjelser samarbejder Unionen og medlemsstaterne med tredjelande og med kompetente internationale organisationer.

KAPITEL 2

ØKONOMISK, FINANSIELT OG TEKNISK SAMARBEJDE MED TREDJELANDE

Artikel 212

(tidl. artikel 181 A i TEF)

1. Med forbehold af de øvrige bestemmelser i traktaterne, især i artikel 208-211, iværksætter Unionen samarbejdsforanstaltninger med andre tredjelande end udviklingslande på det økonomiske, finansielle og tekniske område, herunder bistandsforanstaltninger især på det finansielle område. Disse foranstaltninger skal være i overensstemmelse med Unionens udviklingspolitik og gennemføres inden for rammerne af principperne og målene for Unionens optræden udadtil. Unionens og medlemsstaternes aktiviteter supplerer og styrker gensidigt hinanden.

2. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter efter den almindelige lovgivningsprocedure de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre stk. 1.

3. Inden for rammerne af deres respektive beføjelser samarbejder Unionen og medlemsstaterne med tredjelande og med kompetente internationale organisationer. De nærmere bestemmelser vedrørende Unionens samarbejde kan nedfældes i aftaler mellem dette og de pågældende tredjeparter.

Første afsnit berører ikke medlemsstaternes kompetence til at forhandle i internationale organer og indgå internationale aftaler.

Artikel 213

Når situationen i et tredjeland kræver akut finansiel bistand fra Unionens side vedtager Rådet på forslag af Kommissionen de nødvendige afgørelser.

KAPITEL 3

HUMANITÆR BISTAND

Artikel 214

1. Unionens aktiviteter på området humanitær bistand gennemføres inden for rammerne af principperne og målene for Unionens optræden udadtil. Formålet med disse aktiviteter er i specifikke situationer at yde bistand, hjælp og beskyttelse til befolkninger i tredjelande, der er ofre for naturkatastrofer eller menneskeskabte katastrofer, med henblik på opfyldelse af de humanitære behov, der opstår i disse forskellige situationer. Unionens og medlemsstaternes aktiviteter supplerer og styrker gensidigt hinanden.

2. Unionens humanitære bistandsaktiviteter gennemføres i overensstemmelse med principperne i folkeretten og principperne om upartiskhed, neutralitet og ikke-forskelsbehandling.

3. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger til fastlæggelse af rammerne for gennemførelsen af Unionens humanitære bistandsaktiviteter.

4. Unionen kan med tredjelande og kompetente internationale organisationer indgå aftaler, der kan bidrage til at nå målene i stk. 1 og i artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Union.

Første afsnit berører ikke medlemsstaternes kompetence til at forhandle i internationale organer og indgå aftaler.

5. Der oprettes et frivilligt europæisk korps for humanitær bistand, der kan danne ramme for europæiske unges fælles bidrag til Unionens humanitære bistandsaktiviteter. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure statuten og de nærmere bestemmelser om funktionsmåden for et sådant korps.

6. Kommissionen kan tage ethvert passende initiativ for at fremme samordningen mellem Unionens og medlemsstaternes aktiviteter med henblik på at styrke effektiviteten og komplementariteten af Unionens og de nationale humanitære bistandsforanstaltninger.

7. Unionen påser, at dens humanitære bistandsaktiviteter samordnes og hænger sammen med de tiltag, der gennemføres af internationale organisationer og organer, især dem, der indgår i FN-systemet.

AFSNIT IV

RESTRIKTIVE FORANSTALTNINGER*Artikel 215*

(tidl. artikel 301 i TEF)

1. Såfremt en afgørelse, der er vedtaget på grundlag af kapitel 2 i afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union, tager sigte på helt eller delvis at afbryde eller indskrænke de økonomiske og finansielle forbindelser med et eller flere tredjelande, vedtager Rådet de nødvendige foranstaltninger med kvalificeret flertal på fælles forslag af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og Kommissionen. Det underretter Europa-Parlamentet herom.
2. Såfremt en afgørelse, der er vedtaget på grundlag af kapitel 2 i afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union, giver mulighed herfor, kan Rådet efter proceduren i stk. 1 vedtage restriktive foranstaltninger over for fysiske og juridiske personer, grupper eller ikke-statslige enheder.
3. De retsakter, der er nævnt i denne artikel, skal indeholde de nødvendige bestemmelser om retsgarantier.

AFSNIT V

INTERNATIONALE AFTALER*Artikel 216*

1. Unionen kan indgå en aftale med et eller flere tredjelande eller en eller flere internationale organisationer, når der i traktaterne er fastsat bestemmelser herom, eller når indgåelsen af en aftale enten er nødvendig for i forbindelse med Unionens politikker at nå et af de mål, der er fastlagt i traktaterne, eller er foreskrevet i en juridisk bindende EU-retsakt eller kan berøre fælles regler eller ændre deres rækkevidde.
2. De aftaler, som Unionen indgår, er bindende for EU-institutionerne og medlemsstaterne.

Artikel 217

(tidl. artikel 310 i TEF)

Unionen kan med et eller flere tredjelande eller en eller flere internationale organisationer indgå aftaler, hvorved der skabes en associering med gensidige rettigheder og forpligtelser, fælles optræden og særlige procedureregler.

Artikel 218

(tidl. artikel 300 i TEF)

1. Med forbehold af de særlige bestemmelser i artikel 207 forhandles og indgås aftaler mellem Unionen og tredjelande eller internationale organisationer efter nedenstående procedure.

2. Rådet godkender indledningen af forhandlinger, vedtager forhandlingsdirektiver, bemyndiger undertegnelse og indgår aftalerne.

3. Kommissionen eller Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, når aftalen udelukkende eller hovedsagelig vedrører den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, forelægger henstillinger for Rådet, som vedtager en afgørelse om bemyndigelse til at indlede forhandlinger og, afhængigt af emnet for den påtænkte aftale, om udpegelse af Unionens forhandler eller chefen for Unionens forhandlingsdelegation.

4. Rådet kan give forhandleren direktiver og udpege et særligt udvalg, som der skal føres samråd med under forhandlingerne.

5. Rådet vedtager på forslag af forhandleren en afgørelse om bemyndigelse til undertegnelse af aftalen samt eventuelt om midlertidig anvendelse heraf inden ikrafttrædelsen.

6. Rådet vedtager på forslag af forhandleren en afgørelse om indgåelse af aftalen.

Medmindre aftalen udelukkende vedrører den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, vedtager Rådet afgørelsen om indgåelse af aftalen

a) efter godkendelse fra Europa-Parlamentet i følgende tilfælde:

i) associeringsaftaler

ii) aftale om tiltrædelse af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder

iii) aftaler, hvorved der etableres en specifik institutionel ramme med samarbejdsprocedurer

iv) aftaler, som har betydelige budgetmæssige virkninger for Unionen

v) aftaler, som dækker områder, hvor den almindelige lovgivningsprocedure eller, når der kræves godkendelse af Europa-Parlamentet, den særlige lovgivningsprocedure finder anvendelse.

Europa-Parlamentet og Rådet kan i hastetilfælde aftale en frist for godkendelsen.

b) efter høring af Europa-Parlamentet i de øvrige tilfælde. Europa-Parlamentet afgiver udtalelse inden for en frist, som Rådet kan fastsætte, alt efter hvor meget sagen haster. Hvis der ikke er afgivet udtalelse ved fristens udløb, kan Rådet træffe afgørelse.

7. Uanset stk. 5, 6 og 9 kan Rådet, når det indgår en aftale, bemyndige forhandleren til på Unionens vegne at godkende ændringer af aftalen, hvis disse ændringer ifølge aftalen skal vedtages ved en forenklet procedure eller vedtages af et organ, der nedsættes ved aftalen. Rådet kan knytte særlige betingelser til en sådan bemyndigelse.

8. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal under hele proceduren.

Det træffer dog afgørelse med enstemmighed, når aftalen vedrører et område, hvor der kræves enstemmighed ved vedtagelse af en EU-retsakt, samt for så vidt angår associeringsaftaler og de i artikel 212 nævnte aftaler med stater, der er kandidater til tiltrædelse af Unionen. Rådet træffer ligeledes afgørelse med enstemmighed om aftalen om tiltrædelse af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder; afgørelsen om indgåelse af denne aftale træder i kraft efter medlemsstaternes godkendelse heraf i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

9. Rådet vedtager på forslag af Kommissionen eller Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik en afgørelse om suspension af anvendelsen af en aftale og om fastlæggelse af, hvilke holdninger der skal indtages på Unionens vegne i et organ nedsat ved en aftale, når dette organ skal vedtage retsakter, der har retsvirkninger, bortset fra retsakter, der supplerer eller ændrer den institutionelle ramme for aftalen.

10. Europa-Parlamentet skal straks underrettes fuldt ud i alle faser af proceduren.

11. En medlemsstat, Europa-Parlamentet, Rådet eller Kommissionen kan indhente udtalelse fra Domstolen om en påtænkt aftales forenelighed med traktaterne. I tilfælde af negativ udtalelse fra Domstolen kan den påtænkte aftale kun træde i kraft, hvis den ændres, eller traktaterne revideres.

Artikel 219

(tidl. artikel 111, stk. 1-3 og 5, i TEF)

1. Uanset artikel 218 kan Rådet enten på grundlag af en henstilling fra Den Europæiske Centralbank eller på grundlag af en henstilling fra Kommissionen og efter høring af Den Europæiske Centralbank, hvor det tilstræbes at opnå en konsensus, der er i overensstemmelse med målsætningen om prisstabilitet, indgå formelle aftaler om et valutakurssystem for euroen over for tredjelandsvalutaer. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet og efter proceduren i stk. 3.

Rådet kan enten på grundlag af en henstilling fra Den Europæiske Centralbank eller på grundlag af en henstilling fra Kommissionen og efter høring af Den Europæiske Centralbank, hvor det tilstræbes at opnå en konsensus, der er i overensstemmelse med målsætningen om prisstabilitet, vedtage, ændre eller ophæve centralkurserne for euroen inden for valutakurssystemet. Formanden for Rådet underretter Europa-Parlamentet om enhver vedtagelse, ændring eller ophævelse af centralkurserne for euroen.

2. Såfremt der ikke findes noget valutakurssystem i forhold til en eller flere tredjestatsvalutaer som nævnt i stk. 1, kan Rådet enten på grundlag af en henstilling fra Kommissionen og efter høring af Den Europæiske Centralbank eller på grundlag af en henstilling fra Den Europæiske Centralbank udarbejde generelle retningslinjer for valutakurspolitikken i forhold til disse valutaer. Disse generelle retningslinjer berører ikke ESCB's hovedmålsætning om at fastholde prisstabilitet.

3. Såfremt Unionen skal forhandle aftaler om monetære spørgsmål eller spørgsmål vedrørende valutakursordninger med en eller flere tredjestater eller internationale organisationer, fastlægger Rådet på grundlag af en henstilling fra Kommissionen og efter høring af Den Europæiske Centralbank uanset artikel 218 arrangementer for forhandling og indgåelse af sådanne aftaler. Disse arrangementer skal sikre, at Unionen udtrykker én enkelt holdning. Kommissionen tilknyttes forhandlingerne fuldt ud.

4. Med forbehold af Unionens kompetence og Unionens aftaler for så vidt angår Den Økonomiske og Monetære Union kan medlemsstaterne forhandle i internationale organer og indgå internationale aftaler.

AFSNIT VI

UNIONENS FORBINDELSER MED INTERNATIONALE ORGANISATIONER OG TREDJELANDE SAMT UNIONENS DELEGATIONER

Artikel 220

(tidl. artikel 302-304 i TEF)

1. Unionen indleder ethvert formålstjenligt samarbejde med De Forenede Nationers organer og særorganisationer, Europarådet, Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa og Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling.

Unionen opretholder i øvrigt passende forbindelser med andre internationale organisationer.

2. Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og Kommissionen står for gennemførelsen af denne artikel.

Artikel 221

1. Unionens delegationer i tredjelande og ved internationale organisationer sikrer Unionens repræsentation.

2. Unionens delegationer står under den højtstående repræsentants ansvar. De handler i tæt samarbejde med medlemsstaternes diplomatiske og konsulære missioner.

AFSNIT VII

SOLIDARITETSBESTEMMELSE*Artikel 222*

1. Unionen og dens medlemsstater handler i fællesskab på et solidarisk grundlag, hvis en medlemsstat udsættes for et terrorangreb eller er offer for en naturkatastrofe eller en menneskeskabt katastrofe. Unionen tager alle de instrumenter i brug, der står til dens rådighed, herunder de militære midler, medlemsstaterne stiller til dens rådighed, med henblik på:

a) — at forebygge terrortruslen på medlemsstaternes område

— at beskytte de demokratiske institutioner og civilbefolkningen mod et eventuelt terrorangreb

— at yde bistand til en medlemsstat på dennes område efter anmodning fra dens politiske myndigheder i tilfælde af et terrorangreb

b) at yde bistand til en medlemsstat på dennes område efter anmodning fra dens politiske myndigheder i tilfælde af en naturkatastrofe eller en menneskeskabt katastrofe.

2. Hvis en medlemsstat udsættes for et terrorangreb eller er offer for en naturkatastrofe eller en menneskeskabt katastrofe, kommer de øvrige medlemsstater denne medlemsstat til undsætning på anmodning af dens politiske myndigheder. Med henblik herpå foretager medlemsstaterne en samordning i Rådet.

3. De nærmere regler for Unionens gennemførelse af denne solidaritetsbestemmelse fastlægges ved en afgørelse vedtaget af Rådet på fælles forslag af Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. Når denne afgørelse har indvirkning på forsvarsområdet, træffer Rådet afgørelse i henhold til artikel 31, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union. Det underretter Europa-Parlamentet herom.

I forbindelse med dette stykke og med forbehold af artikel 240 bistår Rådet af Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité med støtte fra de organer, der er oprettet som led i den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, og af den komité, der er nævnt i artikel 71, der, når det er relevant, forelægger Rådet fælles udtalelser.

4. For at Unionen og dens medlemsstater skal kunne optræde effektivt, foretager Det Europæiske Råd regelmæssige vurderinger af de trusler, som Unionen står over for.

SJETTE DEL INSTITUTIONELLE OG FINANSIELLE BESTEMMELSER

AFSNIT I

BESTEMMELSER VEDRØRENDE INSTITUTIONERNE

KAPITEL 1

INSTITUTIONERNE

1. AFDELING

EUROPA-PARLAMENTET

Artikel 223

(tidl. artikel 190, stk. 4 og 5, i TEF)

1. Europa-Parlamentet udarbejder forslag med henblik på fastsættelse af de bestemmelser, der er nødvendige for, at dets medlemmer kan vælges ved almindelige direkte valg ifølge en i alle medlemsstater ensartet fremgangsmåde eller efter principper, der er fælles for alle medlemsstater.

Rådet fastsætter med enstemmighed de nødvendige bestemmelser efter en særlig lovgivningsprocedure og efter godkendelse fra Europa-Parlamentet, der udtaler sig med et flertal af sine medlemmer. Disse bestemmelser træder i kraft, når medlemsstaterne har godkendt dem i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

2. Europa-Parlamentet fastsætter på eget initiativ ved forordning efter en særlig lovgivningsprocedure sine medlemmers statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af deres hverv efter høring af Kommissionen og med godkendelse fra Rådet. Alle bestemmelser og betingelser i forbindelse med beskatningsordningen for medlemmer og forhenværende medlemmer vedtages med enstemmighed af Rådet.

Artikel 224

(tidl. artikel 191, stk. 2, i TEF)

Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure statuten for politiske partier på europæisk plan som nævnt i artikel 10, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union og navnlig reglerne for deres finansiering.

Artikel 225

(tidl. artikel 192, stk. 2, i TEF)

Europa-Parlamentet kan med et flertal af sine medlemmer anmode Kommissionen om at fremsætte passende forslag om spørgsmål, som efter dets opfattelse kræver udarbejdelse af en EU-retsakt til gennemførelse af traktaterne. Hvis Kommissionen ikke fremsætter noget forslag, giver den Europa-Parlamentet en begrundelse herfor.

Artikel 226

(tidl. artikel 193 i TEF)

Under udførelsen af sine opgaver kan Europa-Parlamentet efter anmodning fra en fjerdedel af sine medlemmer nedsætte et midlertidigt undersøgelsesudvalg, der, uden at de beføjelser, som traktaterne har tillagt andre institutioner eller organer, derved berøres, skal undersøge påstande om overtrædelser eller om fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten, medmindre de påståede forhold er under retslig behandling, i hvilket tilfælde denne retslige behandling først skal afsluttes.

Det midlertidige undersøgelsesudvalg ophører med at bestå, når det afgiver sin beretning.

De nærmere vilkår for udøvelse af undersøgelsesbeføjelsen fastsættes af Europa-Parlamentet, der træffer afgørelse på eget initiativ ved forordning efter en særlig lovgivningsprocedure og efter Rådets og Kommissionens godkendelse.

Artikel 227

(tidl. artikel 194 i TEF)

Enhver unionsborger samt enhver fysisk eller juridisk person med bopæl eller hjemsted i en medlemsstat er berettiget til på egen hånd eller i samvirke med andre borgere eller personer at indgive andragender til Europa-Parlamentet om forhold, der henhører under områder, som Unionen beskæftiger sig med, og som vedrører den pågældende direkte.

Artikel 228

(tidl. artikel 195 i TEF)

1. En europæisk ombudsmand valgt af Europa-Parlamentet er beføjet til at modtage klager fra enhver unionsborger eller enhver fysisk eller juridisk person med bopæl eller hjemsted i en medlemsstat over tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer med undtagelse af Den Europæiske Unions Domstol under udøvelsen af dens domstolsfunktioner. Den Europæiske Ombudsmand undersøger klagerne og aflægger beretning herom.

Ombudsmanden skal i overensstemmelse med sit hverv foretage de undersøgelser, som han finder berettigede, enten på eget initiativ eller på grundlag af de klager, der forelægges ham direkte eller gennem et medlem af Europa-Parlamentet, medmindre de påståede forhold er under eller har været under retslig behandling. Konstaterer ombudsmanden, at der foreligger fejl eller forsømmelser,

forelægger han sagen for den pågældende institution eller det pågældende organ, kontor eller agentur, som har en frist på tre måneder til at meddele ham sin udtalelse. Ombudsmanden sender derpå en rapport til Europa-Parlamentet og til den pågældende institution eller det pågældende organ, kontor eller agentur. Den person, som klagen hidrører fra, underrettes om resultatet af disse undersøgelser.

Ombudsmanden aflægger en årlig beretning til Europa-Parlamentet om resultatet af sine undersøgelser.

2. Ombudsmanden vælges efter hvert valg til Europa-Parlamentet for dettes valgperiode. Han kan genudnævnes.

Domstolen kan på begæring af Europa-Parlamentet afskedige ombudsmanden, hvis han ikke længere opfylder de nødvendige betingelser for at udøve sit hverv, eller hvis han har begået en alvorlig forseelse.

3. Ombudsmanden udfører sit hverv i fuldstændig uafhængighed. Han må ved udøvelsen af sine pligter hverken søge eller modtage instruktioner fra nogen regering, nogen anden institution eller noget andet organ, kontor eller agentur. Ombudsmanden må, så længe hans embedsperiode varer, ikke udøve nogen anden – lønnet eller ulønnet – erhvervsmæssig virksomhed.

4. Europa-Parlamentet fastsætter på eget initiativ ved forordning efter en særlig lovgivningsprocedure ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv efter høring af Kommissionen og med godkendelse af Rådet.

Artikel 229

(tidl. artikel 196 i TEF)

Europa-Parlamentet afholder en årlig session. Det træder uden indkaldelse sammen den anden tirsdag i marts.

Europa-Parlamentet kan træde sammen til ekstraordinær mødeperiode efter anmodning fra et flertal af dets medlemmer, fra Rådet eller fra Kommissionen.

Artikel 230

(tidl. artikel 197, stk. 2, 3 og 4, i TEF)

Kommissionen har adgang til alle møder og til at tage ordet på begæring.

Kommissionen besvarer mundtligt eller skriftligt de spørgsmål, som Europa-Parlamentet eller dets medlemmer stiller den.

Det Europæiske Råd og Rådet udtaler sig for Europa-Parlamentet på betingelser fastsat i henholdsvis Det Europæiske Råds og Rådets forretningsorden

Artikel 231

(tidl. artikel 198 i TEF)

Medmindre andet er fastsat i traktaterne, træffer Europa-Parlamentet sine afgørelser med flertal af de afgivne stemmer.

Forretningsordenen fastsætter det beslutningsdygtige antal medlemmer.

Artikel 232

(tidl. artikel 199 i TEF)

Europa-Parlamentet fastsætter sin forretningsorden; hertil kræves et flertal af medlemmernes stemmer.

Europa-Parlamentets aktstykker offentliggøres i henhold til traktaternes og dets forretningsordens bestemmelser.

Artikel 233

(tidl. artikel 200 i TEF)

Europa-Parlamentet drøfter i et offentligt møde den almindelige årsberetning, som Kommissionen forelægger det.

Artikel 234

(tidl. artikel 201 i TEF)

Indbringes forslag om mistillidsvotum vedrørende Kommissionens virksomhed, kan Europa-Parlamentet tidligst tage stilling hertil tre dage efter forslagets indbringelse og kun ved en offentlig afstemning.

Såfremt forslaget om mistillidsvotum vedtages med to tredjedels flertal af de afgivne stemmer og af et flertal af Europa-Parlamentets medlemmer, skal Kommissionens medlemmer samlet nedlægge deres hverv, og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik nedlægger de hverv, denne udøver i Kommissionen. De fungerer og viderefører dog de løbende forretninger, indtil deres efterfølgere er blevet udnævnt i henhold til artikel 17 i traktaten om Den Europæiske Union. I dette tilfælde udløber tjenesteperioden for de medlemmer af Kommissionen, der er udnævnt til at efterfølge dem, på den dato, hvor tjenesteperioden for de medlemmer af Kommissionen, der samlet har måttet nedlægge deres hverv, ville være udløbet.

2. AFDELING

DET EUROPÆISKE RÅD

Artikel 235

1. Hvert medlem af Det Europæiske Råd kan kun modtage fuldmagt til at stemme fra ét af de øvrige medlemmer.

Artikel 16, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 238, stk. 2, i denne traktat finder anvendelse på Det Europæiske Råd, når det træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Når Det Europæiske Råd træffer afgørelse ved afstemning, deltager dets formand og Kommissionens formand ikke i afstemningen.

Det forhold, at medlemmer, der er til stede eller repræsenteret, undlader at stemme, hindrer ikke vedtagelsen af de af Det Europæiske Råds afgørelser, der kræver enstemmighed.

2. Det Europæiske Råd kan indbyde formanden for Europa-Parlamentet til at blive hørt.
3. Det Europæiske Råd træffer afgørelse med simpelt flertal i forbindelse med procedurespørgsmål samt i forbindelse med vedtagelsen af sin forretningsorden.
4. Det Europæiske Råd bistås af Generalsekretariatet for Rådet.

Artikel 236

Det Europæiske Råd vedtager med kvalificeret flertal:

- a) en afgørelse, der fastlægger en liste over andre rådssammensætninger end sammensætningerne almindelige anliggender og udenrigsanliggender i overensstemmelse med artikel 16, stk. 6, i traktaten om Den Europæiske Union
- b) en afgørelse om formandskabet for Rådet, undtagen i sammensætningen udenrigsanliggender, i overensstemmelse med artikel 16, stk. 9, i traktaten om Den Europæiske Union.

3. AFDELING

RÅDET

Artikel 237

(tidl. artikel 204 i TEF)

Rådet træder sammen efter indkaldelse fra formanden på initiativ af denne, af et medlem af Rådet eller af Kommissionen.

Artikel 238

(tidl. artikel 205, stk. 1 og 2, i TEF)

1. Ved afgørelser, der kræver simpelt flertal, træffer Rådet afgørelse med et flertal af medlemmernes stemmer.
2. Hvis Rådet ikke træffer afgørelse på forslag af Kommissionen eller Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, defineres kvalificeret flertal uanset

artikel 16, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union fra den 1. november 2014 og med forbehold af bestemmelserne i protokollen om overgangsbestemmelser som mindst 72 % af Rådets medlemmer, der repræsenterer medlemsstater med tilsammen mindst 65 % af Unionens befolkning.

3. I de tilfælde, hvor det ifølge traktaterne ikke er alle Rådets medlemmer, der deltager i afstemningen, defineres kvalificeret flertal fra den 1. november 2014 og med forbehold af bestemmelserne i protokollen om overgangsbestemmelser således:

a) Kvalificeret flertal defineres som mindst 55 % af de medlemmer af Rådet, der repræsenterer de deltagende medlemsstater, idet dette flertal skal omfatte mindst 65 % af befolkningen i disse medlemsstater.

Et blokerende mindretal skal som minimum omfatte det mindste antal medlemmer af Rådet, der repræsenterer mere end 35 % af befolkningen i de deltagende medlemsstater, plus ét; er der ikke et sådant mindretal, anses det kvalificerede flertal for opnået.

b) Hvis Rådet ikke træffer afgørelse på forslag af Kommissionen eller Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, defineres kvalificeret flertal uanset litra a) som mindst 72 % af de medlemmer af Rådet, der repræsenterer de deltagende medlemsstater, idet dette flertal skal omfatte mindst 65 % af befolkningen i disse medlemsstater.

4. Det forhold, at medlemmer, der er til stede eller repræsenteret, undlader at stemme, hindrer ikke vedtagelsen af de af Rådets afgørelser, der kræver enstemmighed.

Artikel 239

(tidl. artikel 206 i TEF)

Hvert medlem af Rådet kan kun fra ét af de øvrige medlemmer modtage fuldmagt til at stemme.

Artikel 240

(tidl. artikel 207 i TEF)

1. En komité sammensat af de faste repræsentanter for medlemsstaternes regeringer er ansvarlig for at forberede Rådets arbejde og udføre de hverv, der tildeles den af Rådet. Komitéen kan vedtage procedureafgørelser i de tilfælde, der er nævnt i Rådets forretningsorden.

2. Rådet bistås af et generalsekretariat, der ledes af en generalsekretær udnævnt af Rådet.

Rådet træffer afgørelse om generalsekretariatets organisation med simpelt flertal.

3. Rådet træffer afgørelse med simpelt flertal i forbindelse med procedurespørgsmål samt i forbindelse med vedtagelsen af sin forretningsorden.

Artikel 241

(tidl. artikel 208 i TEF)

Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, kan anmode Kommissionen om at foretage sådanne undersøgelser, som det anser for hensigtsmæssige for at virkeliggøre de fælles mål, og om at forelægge det dertil egnede forslag. Hvis Kommissionen ikke fremsætter noget forslag, giver den Rådet en begrundelse herfor.

Artikel 242

(tidl. artikel 209 i TEF)

Efter høring af Kommissionen udfærdiger Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, vedtægterne for de i traktaterne forudsete udvalg.

Artikel 243

(tidl. artikel 210 i TEF)

Rådet fastsætter lønninger, godtgørelser og pensioner for Det Europæiske Råds formand, for Kommissionens formand, for Unionens højststående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, for Kommissionens medlemmer, for Den Europæiske Unions Domstols præsidenter, medlemmer og justitssekretærer samt for Rådets generalsekretær. Det fastsætter ligeledes alle godtgørelser, der ydes som vederlag.

4. AFDELING

KOMMISSIONEN

Artikel 244

I overensstemmelse med artikel 17, stk. 5, i traktaten om Den Europæiske Union vælges Kommissionens medlemmer på grundlag af en rotationsordning fastsat med enstemmighed af Det Europæiske Råd ud fra følgende principper:

- a) Medlemsstaterne behandles fuldstændig ligeligt for så vidt angår fastlæggelsen af rækkefølgen og varigheden af deres statsborgeres medlemskab af Kommissionen; følgelig kan differencen mellem det samlede antal tjenesteperioder varetaget af statsborgere fra to givne medlemsstater aldrig overstige én.
- b) Hver af de på hinanden følgende Kommissioner sammensættes således, at den demografiske og geografiske spredning i samtlige medlemsstater afspejles på tilfredsstillende måde, jf. dog litra a).

Artikel 245

(tidl. artikel 213 i TEF)

Kommissionens medlemmer afholder sig fra enhver handling, der er uforenelig med karakteren af deres hverv. Medlemsstaterne respekterer deres uafhængighed og forsøger ikke at påvirke dem under udførelsen af deres hverv.

Kommissionens medlemmer må ikke, så længe deres tjeneste varer, udøve nogen anden – lønnet eller ulønnet – erhvervsmæssig virksomhed. Ved indsættelsen i hvervet afgiver de en højtidelig forsikring, hvorefter de, såvel i deres tjenesteperiode som efter at denne er afsluttet, vil overholde de forpligtelser, der følger med deres hverv, i særdeleshed pligten til efter tjenesteperiodens ophør at udvise hæderlighed og tilbageholdenhed med hensyn til overtagelse af visse hverv eller opnåelse af visse fordele. Overtrædes disse forpligtelser, kan Domstolen på begæring af Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, eller af Kommissionen – alt efter omstændighederne – afskedige den pågældende fra hans stilling i henhold til artikel 247 eller fratage ham retten til pension eller andre tilsvarende fordele.

Artikel 246

(tidl. artikel 215 i TEF)

Bortset fra ordinære nyansættelser og dødsfald ophører tjenesten for et medlem af Kommissionen ved frivillig fratræden eller ved afskedigelse.

For resten af det fratrådte, afskedigede eller afdøde medlems tjenesteperiode udnævner Rådet i forståelse med Kommissionens formand et nyt medlem af samme nationalitet efter høring af Europa-Parlamentet og i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i artikel 17, stk. 3, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union.

Rådet kan med enstemmighed på forslag af Kommissionens formand beslutte, at der ikke skal udnævnes nogen efterfølger, navnlig når der kun er kort tid tilbage af det pågældende medlems tjenesteperiode.

Ved frivillig fratræden, afskedigelse eller dødsfald udnævnes der en efterfølger for formanden for resten af dennes tjenesteperiode. Udnævnelse af en efterfølger for formanden sker efter fremgangsmåden i artikel 17, stk. 7, første afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union.

Ved frivillig fratræden, afskedigelse eller dødsfald udnævnes der en efterfølger for Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik for resten af dennes tjenesteperiode i henhold til artikel 18, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union.

Hvis alle medlemmer af Kommissionen fratræder frivilligt, viderefører de de løbende forretninger og fungerer, indtil deres efterfølgere er blevet udnævnt for resten af deres tjenesteperiode i henhold til artikel 17 i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 247

(tidl. artikel 216 i TEF)

Ethvert medlem af Kommissionen kan afskediges af Domstolen på begæring af Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, eller Kommissionen, hvis han ikke længere opfylder de nødvendige betingelser for at udøve sit hverv, eller hvis han har begået en alvorlig forseelse.

Artikel 248

(tidl. artikel 217, stk. 2, i TEF)

Kommissionens ansvarsområder struktureres og fordeles mellem dens medlemmer af formanden i henhold til artikel 17, stk. 6, i traktaten om Den Europæiske Union, jf. dog artikel 18, stk. 4, i nævnte traktat. Formanden kan ændre fordelingen af disse ansvarsområder i løbet af en mandatperiode. Kommissionens medlemmer udøver de hverv, der tillægges dem af formanden, under dennes tilsyn.

Artikel 249

(tidl. artikel 218, stk. 2, og artikel 212, i TEF)

1. Kommissionen fastsætter sin forretningsorden med henblik på at sikre sin egen og sine tjenestegrenes virksomhed. Den drager omsorg for, at forretningsordenen offentliggøres.
2. Hvert år og senest en måned før åbningen af Europa-Parlamentets session offentliggør Kommissionen en almindelig beretning om Unionens virksomhed.

Artikel 250

(tidl. artikel 219 i TEF)

Kommissionens afgørelser træffes af et flertal af dens medlemmer.

Dens forretningsorden fastsætter det beslutningsdygtige antal medlemmer.

*5. AFDELING**DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL**Artikel 251*

(tidl. artikel 221 i TEF)

Domstolen sættes i afdelinger eller i den store afdeling i overensstemmelse med de regler herfor, der er fastsat i statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

Domstolen kan endvidere sættes i plenum, hvor statutten giver mulighed herfor.

Artikel 252

(tidl. artikel 222 i TEF)

Domstolen bistås af otte generaladvokater. På Domstolens begæring kan Rådet med enstemmighed vedtage at forøge antallet af generaladvokater.

Generaladvokaten skal fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, som i henhold til statuten for Den Europæiske Unions Domstol kræver hans medvirken.

Artikel 253

(tidl. artikel 223 i TEF)

Til dommere og generaladvokater ved Domstolen vælges personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som i deres hjemland opfylder betingelserne for at indtage de højeste dommerembeder, eller som er jurister, hvis faglige kvalifikationer er almindeligt anerkendt. De udnævnes af medlemsstaternes regeringer efter fælles overenskomst for et tidsrum af seks år efter høring af det udvalg, der er omhandlet i artikel 255.

Hvert tredje år finder en delvis nybesættelse af dommerembederne og generaladvokaternes embeder sted på de betingelser, der er fastsat i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.

Dommerne vælger af deres midte for et tidsrum af tre år Domstolens præsident. Denne kan genvælges.

De afgående dommere og generaladvokater kan genudnævnes.

Domstolen udnævner sin justitssekretær og træffer bestemmelse om hans stilling.

Domstolen fastsætter sit procesreglement. Reglementet skal godkendes af Rådet.

Artikel 254

(tidl. artikel 224 i TEF)

Antallet af dommere i Retten fastsættes i statuten for Den Europæiske Unions Domstol. Det kan i statuten bestemmes, at Retten bistås af generaladvokater.

Til medlemmer af Retten vælges personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som har de nødvendige kvalifikationer til at varetage høje retslige funktioner. De udnævnes af medlemsstaternes regeringer efter fælles overenskomst for et tidsrum af seks år efter høring af det udvalg, der er omhandlet i artikel 255. En delvis fornyelse finder sted hvert tredje år. Afgående medlemmer kan genudnævnes.

Dommerne vælger af deres midte for et tidsrum af tre år præsidenten for Retten. Denne kan genvælges.

Retten udnævner sin justitssekretær og træffer bestemmelse om hans stilling.

Retten fastsætter med Domstolens tiltrædelse sit procesreglement. Reglementet skal godkendes af Rådet.

Medmindre andet er fastsat i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, finder traktaternes bestemmelser om Domstolen anvendelse på Retten.

Artikel 255

Der nedsættes et udvalg, der skal afgive udtalelse om kandidaternes kvalifikationer til at udøve embederne som dommer og generaladvokat ved Domstolen og Retten, inden medlemsstaternes regeringer foretager udnævnelser i overensstemmelse med artikel 253 og 254.

Udvalget skal bestå af syv personer, der er valgt blandt tidligere medlemmer af Domstolen og Retten, medlemmer af de højeste nationale retter og jurister, hvis faglige kvalifikationer er almindeligt anerkendt, heraf én foreslået af Europa-Parlamentet. Rådet vedtager en afgørelse om reglerne for dette udvalgs funktionsmåde og en afgørelse om udpegelse af medlemmerne. Det træffer afgørelse på initiativ af Domstolens præsident.

Artikel 256

(tidl. artikel 225 i TEF)

1. Retten har kompetence til som første instans at træffe afgørelse i de sager, der er omhandlet i artikel 263, 265, 268, 270 og 272, bortset fra sager, der henvises til en specialret oprettet i medfør af artikel 257, og sager, der i henhold til statutten er forbeholdt Domstolen. Det kan fastsættes i statutten, at Retten har kompetence i andre arter af sager.

De afgørelser, der træffes af Retten i medfør af dette stykke, kan appelleres til Domstolen, dog kun for så vidt angår retsspørgsmål, på de betingelser og med de begrænsninger, der er fastsat i statutten.

2. Retten har kompetence til at træffe afgørelse i sager, der indbringes vedrørende afgørelser truffet af de oprettede specialretter.

De afgørelser, der træffes af Retten i medfør af dette stykke, kan på de betingelser og med de begrænsninger, der er fastsat i statutten, undtagelsesvis underkastes fornyet prøvelse ved Domstolen, hvis der er alvorlig risiko for, at EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng kan påvirkes.

3. Retten har kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål, som forelægges den i medfør af artikel 267, inden for særlige områder fastlagt i statutten.

Hvis Retten finder, at sagen kræver en principafgørelse, der kan påvirke EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng, kan den henvise sagen til Domstolen, for at denne skal træffe afgørelse.

De afgørelser, der træffes af Retten om præjudicielle spørgsmål, kan på de betingelser og med de begrænsninger, der er fastsat i statutten, undtagelsesvis underkastes fornyet prøvelse ved Domstolen, hvis der er alvorlig risiko for, at EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng kan påvirkes.

Artikel 257

(tidl. artikel 225 A i TEF)

Europa-Parlamentet og Rådet kan efter den almindelige lovgivningsprocedure oprette specialretter tilknyttet Retten, der i første instans skal træffe afgørelse i visse arter af sager inden for særlige områder. Europa-Parlamentet og Rådet træffer afgørelse ved forordning enten på forslag af Kommissionen og efter høring af Domstolen eller på begæring af Domstolen og efter høring af Kommissionen.

I forordningen om oprettelse af en specialret fastsættes bestemmelserne om sammensætningen af denne ret samt omfanget af dens beføjelser.

Specialretternes afgørelser kan appelleres til Retten, dog kun for så vidt angår retsspørgsmål samt, hvis dette er fastsat i forordningen om oprettelse af specialretten, spørgsmål vedrørende sagens faktiske omstændigheder.

Til medlemmer af specialretterne vælges personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som har de nødvendige kvalifikationer til at varetage retslige funktioner. De udnævnes af Rådet med enstemmighed.

Specialretterne fastsætter med Domstolens tiltrædelse deres procesreglement. Reglementet skal godkendes af Rådet.

Medmindre andet er fastsat i forordningen om oprettelse af den særlige retsinstans, finder traktaternes bestemmelser om Den Europæiske Unions Domstol og bestemmelserne i statutten for Den Europæiske Unions Domstol anvendelse på specialretterne. Afsnit I i statutten samt dens artikel 64 finder under alle omstændigheder anvendelse på specialretterne.

Artikel 258

(tidl. artikel 226 i TEF)

Finder Kommissionen, at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaterne, fremsætter den en begrundet udtalelse herom efter at have givet den pågældende stat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger.

Retter den pågældende stat sig ikke efter den fremsatte udtalelse inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, kan denne indbringe sagen for Den Europæiske Unions Domstol.

Artikel 259

(tidl. artikel 227 i TEF)

En medlemsstat, der finder, at en anden medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaterne, kan indbringe sagen for Den Europæiske Unions Domstol.

Før en medlemsstat indbringer en klage over en anden medlemsstat på grund af en påstået overtrædelse af de forpligtelser, der påhviler denne i henhold til traktaterne, skal den forelægge sagen for Kommissionen.

Efter at de pågældende stater har haft lejlighed til skriftligt og mundtligt at fremsætte deres bemærkninger i sagen og til det af modparten anførte, afgiver Kommissionen en begrundet udtalelse.

Såfremt Kommissionen ikke har afgivet sin udtalelse inden tre måneder efter sagens forelæggelse, skal dette ikke være til hinder for, at klagen indbringes for Domstolen.

Artikel 260

(tidl. artikel 228 i TEF)

1. Såfremt Den Europæiske Unions Domstol fastslår, at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, som påhviler den i henhold til traktaterne, skal denne stat gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

2. Hvis Kommissionen finder, at den pågældende medlemsstat ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for opfyldelsen af Domstolens dom, kan den indbringe sagen for Den Europæiske Unions Domstol efter at have givet denne stat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger. Den angiver i denne forbindelse størrelsen af det faste beløb eller den tvangsbøde, som den under omstændighederne finder det passende, at den pågældende medlemsstat betaler.

Hvis Domstolen fastslår, at den pågældende medlemsstat ikke har efterkommet dens dom, kan den pålægge den betaling af et fast beløb eller en tvangsbøde.

Denne fremgangsmåde berører ikke bestemmelserne i artikel 259.

3. Når Kommissionen indbringer en sag for Domstolen i henhold til artikel 258, fordi den finder, at den pågældende medlemsstat ikke har overholdt sin forpligtelse til at meddele gennemførelsesforanstaltninger til et direktiv vedtaget efter en lovgivningsprocedure, kan den, når den finder det hensigtsmæssigt, angive størrelsen af det faste beløb eller den tvangsbøde, som den under omstændighederne finder det passende, at den pågældende stat betaler.

Hvis Domstolen fastslår en overtrædelse, kan den pålægge den pågældende medlemsstat at betale et fast beløb eller en tvangsbøde, der ikke overstiger det af Kommissionen anførte beløb. Betalingspligten får virkning på den dato, Domstolen fastsætter i sin dom.

Artikel 261

(tidl. artikel 229 i TEF)

Forordninger udstedt af Europa-Parlamentet og Rådet i fællesskab eller af Rådet i henhold til traktaternes bestemmelser, kan tillægge Den Europæiske Unions Domstol fuld prøvelsesret vedrørende de i disse forordninger omhandlede sanktioner.

Artikel 262

(tidl. artikel 229 A i TEF)

Med forbehold af traktaternes øvrige bestemmelser kan Rådet med enstemmighed efter en særlig lovgivningsprocedure og efter høring af Europa-Parlamentet vedtage bestemmelser med henblik på at tillægge Den Europæiske Unions Domstol kompetence i et omfang, der fastsættes af Rådet, til at afgøre tvister vedrørende anvendelsen af retsakter vedtaget på grundlag af traktaterne, hvorved der indføres europæiske intellektuelle ejendomsrettigheder. Disse bestemmelser træder i kraft, når medlemsstaten har godkendt dem i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Artikel 263

(tidl. artikel 230 i TEF)

Den Europæiske Unions Domstol prøver lovligheden af lovgivningsmæssige retsakter, af retsakter vedtaget af Rådet, Kommissionen eller Den Europæiske Centralbank, bortset fra henstillinger og udtalelser, samt af de af Europa-Parlamentets og Det Europæiske Råds retsakter, der skal have retsvirkning over for tredjemand. Den prøver ligeledes lovligheden af de af Unionens organers, kontorers og agenturers retsakter, der skal have retsvirkning over for tredjemand.

I denne henseende har Domstolen kompetence til at udtale sig om klager, der af en medlemsstat, af Europa-Parlamentet, af Rådet eller af Kommissionen indbringes under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formelle mangler, overtrædelse af traktaterne eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse samt magtfordrejning.

Domstolen har på samme grundlag kompetence til at udtale sig om klager, der indbringes af Revisionsretten, af Den Europæiske Centralbank og af Regionsudvalget med henblik på at bevare disses prærogativer.

Enhver fysisk eller juridisk person kan på det grundlag, der er omhandlet i stk. 1 og 2, indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, eller som berører denne umiddelbart og individuelt, samt af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.

Retsakter om oprettelse af EU-organer, -kontorer og -agenturer kan fastsætte særlige betingelser og vilkår for fysiske eller juridiske personers indbringelse af klager med henblik på prøvelse af retsakter vedtaget af disse organer, kontorer og agenturer, som skal have retsvirkning for dem.

De i denne artikel omhandlede klager skal indgives, inden to måneder efter at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt klageren, eller i mangel heraf senest to måneder efter at klageren har fået kendskab til den.

Artikel 264

(tidl. artikel 231 i TEF)

Såfremt klagen findes berettiget, erklærer Den Europæiske Unions Domstol den anfægtede retsakt for ugyldig.

Domstolen angiver dog, dersom den skønner det nødvendigt, hvilke af den annullerede retsakts virkninger der skal betragtes som bestående.

Artikel 265

(tidl. artikel 232 i TEF)

Undlader Europa-Parlamentet, Det Europæiske Råd, Rådet, Kommissionen eller Den Europæiske Centralbank i strid med traktaterne at træffe afgørelse, kan medlemsstaterne eller Unionens andre institutioner indbringe klage for Den Europæiske Unions Domstol for at få fastslået denne overtrædelse af traktaten. Denne artikel finder på samme betingelser anvendelse på Unionens organer, kontorer og agenturer, hvis de undlader at træffe afgørelse.

En sådan klage kan kun antages til behandling, hvis den pågældende institution eller det pågældende organ, kontor eller agentur har været opfordret til at handle. Hvis institutionen, organet, kontoret eller agenturet ikke har taget stilling inden to måneder efter denne opfordring, kan klagen indbringes inden for en frist på yderligere to måneder.

På de i de foregående stykker fastsatte betingelser kan enhver fysisk eller juridisk person indbringe klage til Domstolen over, at en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer har undladt at udstede en retsakt til ham, henstillinger og udtalelser dog undtaget.

Artikel 266

(tidl. artikel 233 i TEF)

Den institution eller det organ, kontor eller agentur, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, eller hvis undladelse er erklæret stridende mod traktaterne, har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

Denne pligt berører ikke den forpligtelse, som måtte følge af anvendelsen af artikel 340, stk. 2.

Artikel 267

(tidl. artikel 234 i TEF)

Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål:

- a) om fortolkningen af traktaterne
- b) om gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer.

Såfremt et sådant spørgsmål rejses ved en ret i en af medlemsstaterne, kan denne ret, hvis den skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger sin dom, anmode Domstolen om at afgøre spørgsmålet.

Såfremt et sådant spørgsmål rejses under en retssag ved en national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, er retten pligtig at indbringe sagen for Domstolen.

Hvis et sådant spørgsmål rejses under en retssag ved en national ret, der vedrører en person, der er frihedsberøvet, træffer Domstolen afgørelse hurtigst muligt.

Artikel 268

(tidl. artikel 235 i TEF)

Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at afgøre tvister vedrørende de i artikel 340, stk. 2 og 3, omhandlede skadeserstatninger.

Artikel 269

Domstolen har kun kompetence til at udtale sig om lovligheden af en retsakt vedtaget af Det Europæiske Råd eller Rådet i henhold til artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Union efter anmodning fra den medlemsstat, hvormed Det Europæiske Råd eller Rådet har fastslået, at der foreligger en situation som omhandlet i nævnte artikel, og kun for så vidt angår overholdelsen af artiklens procedurebestemmelser.

Anmodningen skal fremsættes inden for en frist på en måned, efter at Rådet har fastslået, at den pågældende situation foreligger. Domstolen træffer afgørelse inden for en måned fra den dato, hvor anmodningen fremsættes.

Artikel 270

(tidl. artikel 236 i TEF)

Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at afgøre alle tvister mellem Unionen og dets ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten for Unionens tjenestemænd og de ansættelsesvilkår, der gælder for dens øvrige ansatte.

Artikel 271

(tidl. artikel 237 i TEF)

Med de nedenfor nævnte begrænsninger har Den Europæiske Unions Domstol kompetence til at afgøre tvister, som vedrører:

- a) opfyldelse af medlemsstaternes forpligtelse ifølge vedtægterne for Den Europæiske Investeringsbank. Bankens bestyrelse har i dette tilfælde de beføjelser, der i henhold til artikel 258 er tillagt Kommissionen
- b) afgørelser truffet af Den Europæiske Investeringsbanks styrelsesråd. Hver medlemsstat, Kommissionen og Bankens bestyrelse kan herom indbringe klage på de i artikel 263 fastsatte betingelser
- c) afgørelser truffet af Den Europæiske Investeringsbanks bestyrelse. Klager over disse afgørelser kan kun indbringes af medlemsstaterne eller af Kommissionen på de i artikel 263 fastsatte betingelser og kun for overtrædelse af de i artikel 19, stk. 2, 5, 6 og 7, i vedtægterne for Banken fastsatte formforskrifter
- d) de nationale centralbankers opfyldelse af deres forpligtelser ifølge traktaterne og statuten for ESCB og ECB. Styrelsesrådet for Den Europæiske Centralbank har i dette tilfælde over for de nationale centralbanker de beføjelser, der i henhold til artikel 258 er tillagt Kommissionen over for medlemsstaterne. Såfremt Domstolen fastslår, at en national centralbank ikke har overholdt en forpligtelse, som påhviler den i henhold til traktaterne, skal denne centralbank gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

Artikel 272

(tidl. artikel 238 i TEF)

Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at træffe afgørelse i henhold til en voldgiftsbestemmelse, som indeholdes i en af Unionen eller i en på dens vegne indgået offentligretlig eller privatretlig aftale.

Artikel 273

(tidl. artikel 239 i TEF)

Domstolen har kompetence til at afgøre enhver tvistighed mellem medlemsstaterne, der har forbindelse med traktaternes sagsområde, såfremt tvistigheden forelægges den i henhold til en voldgiftsaftale.

Artikel 274

(tidl. artikel 240 i TEF)

Med forbehold af den kompetence, der er tillagt Den Europæiske Unions Domstol ved traktaterne, er de tvister, i hvilke Unionen er part, ikke af den grund unddraget de nationale dømmende myndigheders kompetence.

Artikel 275

Den Europæiske Unions Domstol har ingen kompetence for så vidt angår bestemmelserne vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik eller for så vidt angår retsakter vedtaget på grundlag af disse bestemmelser.

Domstolen har dog kompetence til at kontrollere overholdelsen af artikel 40 i traktaten om Den Europæiske Union og træffe afgørelse i sager anlagt på de betingelser, der fremgår af artikel 263, stk. 4, i denne traktat vedrørende prøvelsen af lovligheden af afgørelser om restriktive foranstaltninger over for fysiske eller juridiske personer vedtaget af Rådet på grundlag af afsnit V, kapitel 2, i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 276

Under udøvelsen af sine beføjelser vedrørende bestemmelserne i tredje del, afsnit V, kapitel 4 og 5, vedrørende et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har Den Europæiske Unions Domstol ingen kompetence til at prøve gyldigheden eller proportionaliteten af operationer, som udføres af en medlemsstats politi eller andre retshåndhævende myndigheder, eller udøvelsen af medlemsstaternes beføjelser med hensyn til opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed.

Artikel 277

(tidl. artikel 241 i TEF)

Uanset udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 263, stk. 6, kan hver part i en retstvist, der angår en almen gyldig retsakt vedtaget af en institution, et organ, et kontor eller et agentur under Unionen, over for Den Europæiske Unions Domstol påberåbe sig de i artikel 263, stk. 2, nævnte grunde og gøre gældende, at retsakten ikke kan finde anvendelse.

Artikel 278

(tidl. artikel 242 i TEF)

Indbringelse af klager for Den Europæiske Unions Domstol har ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt.

Artikel 279

(tidl. artikel 243 i TEF)

I sager, der er indbragt for Den Europæiske Unions Domstol, kan den foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

Artikel 280

(tidl. artikel 244 i TEF)

De af Den Europæiske Unions Domstol afsagte domme fuldbyrdes i overensstemmelse med de i artikel 299 fastsatte regler.

Artikel 281

(tidl. artikel 245 i TEF)

Statutten for Den Europæiske Unions Domstol er fastsat i en særlig protokol.

Europa-Parlamentet og Rådet kan efter den almindelige lovgivningsprocedure ændre bestemmelserne i statutten, bortset fra afsnit I og artikel 64 heri. Europa-Parlamentet og Rådet træffer afgørelse enten på begæring af Domstolen og efter høring af Kommissionen eller på forslag af Kommissionen og efter høring af Domstolen.

6. AFDELING

DEN EUROPÆISKE CENTRALBANK

Artikel 282

1. Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker udgør Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB). Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker i de medlemsstater, der har euroen som valuta – som tilsammen udgør Eurosystemet – fører Unionens monetære politik.
2. ESCB styres af Den Europæiske Centralbanks besluttende organer. Hovedmålet for ESCB er at fastholde prisstabilitet. Uden at dette mål herved berøres, støtter systemet de generelle økonomiske politikker i Unionen for at bidrage til gennemførelsen af Unionens mål.
3. Den Europæiske Centralbank har status som juridisk person. Den har eneret til at bemyndige udstedelse af euro. Den er uafhængig i udøvelsen af sine beføjelser og i forvaltningen af sine finanser. Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer samt medlemsstaternes regeringer respekterer denne uafhængighed.
4. Den Europæiske Centralbank vedtager de foranstaltninger, der er nødvendige for udøvelsen af dens funktioner, i henhold til artikel 127-133 og artikel 138 og på de betingelser, der er fastsat i statutten for ESCB og ECB. I henhold til nævnte artikler bevarer de medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, og deres centralbanker deres beføjelser på det monetære område.
5. Den Europæiske Centralbank skal på sine beføjelsesområder høres om ethvert udkast til EU-retsakt og om ethvert udkast til national retsforskrift og kan afgive udtalelse.

Artikel 283

(tidl. artikel 112 i TEF)

1. Den Europæiske Centralbanks Styrelsesråd består af medlemmerne af Den Europæiske Centralbanks direktion og cheferne for de nationale centralbanker i de medlemsstater, der har euroen som valuta.

2. Direktionen består af formanden, næstformanden og fire andre medlemmer.

Formanden og næstformanden samt de øvrige medlemmer af direktionen udnævnes blandt personer, som er værdige i almindeligt omdømme, og som har professionel erfaring i monetære forhold eller i bankvæsen, af Det Europæiske Råd med kvalificeret flertal på grundlag af en henstilling fra Rådet, efter høring af Europa-Parlamentet og Den Europæiske Centralbanks Styrelsesråd.

Deres embedsperiode er på otte år, og mandatet kan ikke fornyes.

Kun statsborgere i medlemsstaterne kan være medlemmer af direktionen.

Artikel 284

(tidl. artikel 113 i TEF)

1. Formanden for Rådet og et medlem af Kommissionen kan uden stemmeret deltage i møderne i Den Europæiske Centralbanks Styrelsesråd.

Formanden for Rådet kan fremsætte forslag til drøftelse i Den Europæiske Centralbanks Styrelsesråd.

2. Formanden for Den Europæiske Centralbank opfordres til at deltage i Rådets møder, når dette behandler spørgsmål vedrørende ESCB's mål og opgaver.

3. Den Europæiske Centralbank fremsender en årsberetning om ESCB's aktiviteter og om den monetære politik i det foregående og det indeværende år til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen og også til Det Europæiske Råd. Formanden for Den Europæiske Centralbank forelægger beretningen for Rådet og for Europa-Parlamentet, som kan foranstalte en generel drøftelse på grundlag heraf.

Formanden for Den Europæiske Centralbank og de øvrige medlemmer af direktionen kan på anmodning af Europa-Parlamentet eller på eget initiativ høres af Europa-Parlamentets kompetente udvalg.

7. AFDELING

REVISIONSRET TEN

Artikel 285

(tidl. artikel 246 i TEF)

Revisionsretten varetager revisionen af Unionens regnskaber.

Den består af en statsborger fra hver medlemsstat. Medlemmerne udfører deres hverv i fuldkommen uafhængighed og i Unionens almene interesse.

Artikel 286

(tidl. artikel 247 i TEF)

1. Revisionsrettens medlemmer udvælges blandt personer, som i deres respektive stater tilhører eller har tilhørt eksterne kontrolinstitutioner, eller som er særligt kvalificerede til dette hverv. Deres uafhængighed skal være uomtvistelig.

2. Revisionsrettens medlemmer udnævnes for seks år. Rådet vedtager efter høring af Europa-Parlamentet den liste over medlemmer, der er udarbejdet i overensstemmelse med hver enkelt medlemsstats indstilling. Revisionsrettens medlemmer kan genudnævnes.

De udpeger af deres midte Revisionsrettens formand for et tidsrum af tre år. Hans mandat kan fornyes.

3. Ved udførelsen af deres pligter må Revisionsrettens medlemmer ikke søge eller modtage instruktioner fra nogen regering eller noget andet organ. De afholder sig fra enhver handling, som er uforenelig med karakteren af deres hverv.

4. Revisionsrettens medlemmer må ikke, så længe deres tjeneste varer, udøve nogen anden - lønnet eller ulønnet - erhvervsmæssig virksomhed. Ved indsættelsen i hvervet afgiver de en højtidelig forsikring om, at de, såvel i deres tjenesteperiode som efter at denne er afsluttet, vil overholde de forpligtelser, der følger af deres hverv, i særdeleshed pligten til efter tjenesteperiodens ophør at udvise hæderlighed og tilbageholdenhed med hensyn til overtagelse af visse hverv eller opnåelse af visse fordele.

5. Bortset fra ordinære nybesættelser og dødsfald ophører tjenesten for et medlem af Revisionsretten ved frivillig fratræden eller ved afskedigelse, der fastslås af Domstolen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 6.

For resten af den pågældendes tjenesteperiode udnævnes en efterfølger.

Bortset fra afskedigelse fungerer Revisionsrettens medlemmer, indtil deres efterfølger er udpeget.

6. Revisionsrettens medlemmer kan hverken afskediges eller frakendes retten til pension eller til andre fordele, der træder i stedet herfor, medmindre Domstolen på Revisionsrettens begæring fastslår, at de ikke længere opfylder de nødvendige betingelser eller ikke længere iagttager de forpligtelser, der følger med hvervet.

7. Rådet fastsætter arbejdsvilkår, navnlig vederlag, godtgørelser og pensioner for Revisionsrettens formand og dens medlemmer. Det fastsætter ligeledes alle godtgørelser, der træder i stedet for vederlag.

8. Bestemmelserne i protokollen vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, der gælder for dommerne ved Den Europæiske Unions Domstol, gælder ligeledes for Revisionsrettens medlemmer.

Artikel 287

(tidl. artikel 248 i TEF)

1. Revisionsretten reviderer regnskaberne over samtlige Unionens indtægter og udgifter. Den reviderer endvidere regnskaberne vedrørende samtlige indtægter og udgifter for ethvert af Unionen oprettet organ, kontor eller agentur, for så vidt oprettelsesakten ikke udelukker det.

Revisionsretten afgiver en erklæring til Europa-Parlamentet og Rådet om regnskabernes rigtighed og de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed; erklæringen offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. Erklæringen kan suppleres med specifikke vurderinger for hvert enkelt af Unionens større aktivitetsområder.

2. Revisionsretten efterprøver lovligheden og den formelle rigtighed af indtægterne og udgifterne og sikrer sig, at den økonomiske forvaltning har været forsvarlig. I forbindelse hermed aflægger den navnlig beretning om eventuelle uregelmæssigheder.

Revision af indtægterne sker på grundlag af fastlæggelser og indbetalinger af indtægter til Unionen.

Revision af udgifterne sker på grundlag af indgåede forpligtelser og afholdte udgifter.

Sådan revision kan foretages inden afslutningen af regnskaberne for det pågældende regnskabsår.

3. Revisionen foretages på grundlag af regnskabsbilag og i fornødent omfang ved undersøgelser på stedet i Unionens øvrige institutioner, i organer, kontorer eller agenturer, der forvalter indtægter eller udgifter på Unionens vegne, og i medlemsstaterne, herunder hos enhver fysisk eller juridisk person, der modtager betalinger fra budgettet. Revision i medlemsstaterne foretages i forbindelse med de nationale revisionsinstitutioner eller, såfremt disse ikke har de fornødne beføjelser, i forbindelse med de kompetente nationale myndigheder. Revisionsretten og medlemsstaternes revisionsinstitutioner skal samarbejde på grundlag af tillid, men samtidig således, at de bevarer deres uafhængighed. Disse institutioner eller myndigheder meddeler Revisionsretten, om de er indforstået med at deltage i revisionen.

Unionens øvrige institutioner, de organer, kontorer eller agenturer, der forvalter indtægter eller udgifter på Unionens vegne, enhver fysisk eller juridisk person, der modtager betalinger fra budgettet, og de nationale revisionsinstitutioner eller, såfremt disse ikke har de fornødne beføjelser, de kompetente nationale myndigheder afgiver på Revisionsrettens begæring alle dokumenter eller oplysninger, der er nødvendige til gennemførelse af Revisionsrettens opgaver.

I forbindelse med Den Europæiske Investeringsbanks forvaltning af Unionens udgifter og indtægter reguleres Revisionsrettens adgang til oplysninger, som Banken ligger inde med, af en aftale mellem Revisionsretten, Banken og Kommissionen. Hvis der ikke indgås nogen aftale, skal Revisionsretten ikke desto mindre have adgang til oplysninger, der er nødvendige for revisionen af de af Unionens udgifter og indtægter, som Banken forvalter.

4. Efter hvert regnskabsårs udløb udarbejder Revisionsretten en årsberetning. Denne beretning oversendes til Unionens øvrige institutioner og offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* sammen med de nævnte institutioners besvarelser af Revisionsrettens bemærkninger.

Revisionsretten kan endvidere når som helst fremkomme med bemærkninger, navnlig i form af særberetninger, til særlige spørgsmål og på begæring fra en af Unionens øvrige institutioner afgive udtalelser.

Den vedtager sine årsberetninger, sine særberetninger eller sine udtalelser med et flertal af sine medlemmers stemmer. Dog kan den af sin midte oprette afdelinger med henblik på vedtagelse af bestemte typer beretninger eller udtalelser på betingelser fastsat i dens forretningsorden.

Den bistår Europa-Parlamentet og Rådet ved udøvelsen af deres kontrolbeføjelser med hensyn til gennemførelsen af budgettet.

Revisionsretten fastsætter selv sin forretningsorden. Denne skal godkendes af Rådet.

KAPITEL 2

UNIONENS RETSAKTER, VEDTAGELSESPROCEDURER OG ANDRE BESTEMMELSER

1. AFDELING

UNIONENS RETSAKTER

Artikel 288

(tidl. artikel 249 i TEF)

For at udøve Unionens beføjelser vedtager institutionerne forordninger, direktiver, afgørelser, henstillinger og udtalelser.

En forordning er almen gyldig. Den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Et direktiv er med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen.

En afgørelse er bindende i alle enkeltheder. Når den angiver, hvem den er rettet til, er den kun bindende for disse.

Henstillinger og udtalelser er ikke bindende.

Artikel 289

1. Den almindelige lovgivningsprocedure består i, at en forordning, et direktiv eller en afgørelse vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet i fællesskab på forslag af Kommissionen. Denne procedure er fastlagt i artikel 294.
2. I specifikke tilfælde, der er fastsat i traktaterne, vedtages forordningen, direktivet eller afgørelsen af Europa-Parlamentet med deltagelse af Rådet eller af Rådet med deltagelse af Europa-Parlamentet, og dette udgør en særlig lovgivningsprocedure.
3. Retsakter vedtaget ved en lovgivningsprocedure er lovgivningsmæssige retsakter.
4. I de specifikke tilfælde, der er fastsat i traktaterne, kan retsakter vedtages på initiativ af en gruppe medlemsstater eller af Europa-Parlamentet efter henstilling fra Den Europæiske Centralbank eller på begæring af Domstolen eller Den Europæiske Investeringsbank.

Artikel 290

1. Kommissionen kan i en lovgivningsmæssig retsakt få delegeret beføjelse til at vedtage almen-gyldige ikke-lovgivningsmæssige retsakter, der udbygger eller ændrer visse ikke-væsentlige bestemmelser i den lovgivningsmæssige retsakt.

De lovgivningsmæssige retsakter afgrænser udtrykkeligt delegationens formål, indhold, omfang og varighed. De væsentlige bestemmelser på et område er forbeholdt den lovgivningsmæssige retsakt og kan derfor ikke være omfattet af delegation.

2. De lovgivningsmæssige retsakter fastlægger udtrykkeligt de betingelser, der gælder for delegationen, og som kan være følgende:

- a) Europa-Parlamentet eller Rådet kan beslutte at tilbagekalde delegationen
- b) den delegerede retsakt kan kun træde i kraft, hvis Europa-Parlamentet eller Rådet ikke gør indsigelse inden for den frist, der er fastsat i den lovgivningsmæssige retsakt.

I de tilfælde, der er nævnt i litra a) og b), træffer Europa-Parlamentet afgørelse med et flertal af medlemmernes stemmer, og Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

3. Adjektivet »delegeret« eller »delegerede« indsættes i de delegerede retsakters overskrift.

Artikel 291

1. Medlemsstaterne træffer alle de nationale foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre Unionens juridisk bindende retsakter.
2. Når ensartede betingelser for gennemførelse af Unionens juridisk bindende retsakter er nødvendige, tildeler disse retsakter Kommissionen eller – i specifikke behørigt begrundede tilfælde samt i de tilfælde, der er fastsat i artikel 24 og 26 i traktaten om Den Europæiske Union – Rådet gennemførelsesbeføjelser.
3. Med henblik på stk. 2 fastsætter Europa-Parlamentet og Rådet ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure på forhånd generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser.
4. Orddelen »gennemførelses-« eller ordene »om gennemførelse af« indsættes i gennemførelsesretsakternes overskrift.

Artikel 292

Rådet vedtager henstillinger. Det træffer afgørelse på forslag af Kommissionen i alle de tilfælde, hvor det i henhold til traktaterne skal vedtage retsakter på forslag af Kommissionen. Det træffer afgørelse med enstemmighed på de områder, hvor der kræves enstemmighed ved vedtagelse af en EU-retsakt. Kommissionen samt Den Europæiske Centralbank i de specifikke tilfælde, der er fastsat i traktaterne, vedtager henstillinger.

2. AFDELING

PROCEDURER FOR VEDTAGELSE AF RETSAKTER OG ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 293

(tidl. artikel 250 i TEF)

1. Når Rådet i medfør af traktaterne træffer afgørelse på forslag af Kommissionen, kan Rådet kun ændre dette forslag med enstemmighed, jf. dog artikel 294, stk. 10 og 13, artikel 310, 312, 314 og artikel 315, stk. 2.
2. Så længe Rådet ikke har truffet afgørelse, kan Kommissionen ændre sit forslag under hele forløbet af de procedurer, der fører frem til vedtagelse af en EU-retsakt.

Artikel 294

(tidl. artikel 251 i TEF)

1. Når der i traktaterne henvises til den almindelige lovgivningsprocedure med henblik på vedtagelse af en retsakt, anvendes følgende fremgangsmåde:
2. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet et forslag.

Førstebehandling

3. Europa-Parlamentet fastlægger sin førstebehandlingsholdning og meddeler Rådet den.
4. Hvis Rådet godkender Europa-Parlamentets holdning, vedtages den pågældende retsakt i den formulering, der svarer til Europa-Parlamentets holdning.
5. Hvis Rådet ikke godkender Europa-Parlamentets holdning, vedtager det sin førstebehandlingsholdning og meddeler Europa-Parlamentet den.
6. Rådet giver Europa-Parlamentet en udførlig redegørelse for grundene til sin førstebehandlingsholdning. Kommissionen giver Europa-Parlamentet en udførlig redegørelse for sin holdning.

Andenbehandling

7. Hvis Europa-Parlamentet inden for en frist på tre måneder efter meddelelsen
 - a) godkender Rådets førstebehandlingsholdning eller ikke har udtalt sig, anses den pågældende retsakt for vedtaget i den formulering, der svarer til Rådets holdning
 - b) med et flertal af sine medlemmer forkaster Rådets førstebehandlingsholdning, anses den pågældende retsakt for ikke-vedtaget
 - c) med et flertal af sine medlemmer foreslår ændringer til Rådets førstebehandlingsholdning, sendes den således ændrede tekst til Rådet og til Kommissionen, som afgiver udtalelse om disse ændringer.
8. Hvis Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal, inden for en frist på tre måneder efter modtagelsen af Europa-Parlamentets ændringer
 - a) godkender alle disse ændringer, anses den pågældende retsakt for vedtaget
 - b) ikke godkender alle ændringerne, indkalder formanden for Rådet efter aftale med formanden for Europa-Parlamentet inden for en frist på seks uger til et møde i Forligsudvalget.
9. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed om de ændringer, som Kommissionen har afgivet negativ udtalelse om.

Forligsprocedure

10. Forligsudvalget, der sammensættes af Rådets medlemmer eller deres repræsentanter og et tilsvarende antal medlemmer, der repræsenterer Europa-Parlamentet, har til opgave at skabe enighed om et fælles udkast, som kan accepteres af et kvalificeret flertal af Rådets medlemmer eller disses repræsentanter og et flertal af de medlemmer, der repræsenterer Europa-Parlamentet, inden for en frist på seks uger efter indkaldelsen på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets andenbehandlingsholdninger.

11. Kommissionen deltager i Forligsudvalgets arbejde og tager de nødvendige initiativer med henblik på at forlige Europa-Parlamentets og Rådets holdninger.

12. Hvis Forligsudvalget inden for en frist på seks uger efter indkaldelsen ikke godkender noget fælles udkast, anses den foreslåede retsakt for ikke-vedtaget.

Tredjebehandling

13. Hvis Forligsudvalget inden for denne frist godkender et fælles udkast, har Europa-Parlamentet og Rådet hver især en frist på seks uger fra godkendelsen til at vedtage den pågældende retsakt i overensstemmelse med det fælles udkast, idet Europa-Parlamentet træffer afgørelse med et flertal af de afgivne stemmer og Rådet med kvalificeret flertal. Hvis dette ikke sker, anses den foreslåede retsakt for ikke-vedtaget.

14. De i denne artikel anførte frister på tre måneder og seks uger forlænges på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ med henholdsvis højst en måned og højst to uger.

Særlige bestemmelser

15. Når en lovgivningsmæssig retsakt i de tilfælde, der er fastsat i traktaterne, underkastes den almindelige lovgivningsprocedure på initiativ af en gruppe af medlemsstater, efter henstilling fra Den Europæiske Centralbank eller på anmodning af Domstolen, finder stk. 2, stk. 6, andet punktum, og stk. 9 ikke anvendelse.

I disse tilfælde sender Europa-Parlamentet og Rådet udkastet til retsakt samt deres første- og andenbehandlingsholdninger til Kommissionen. Europa-Parlamentet eller Rådet kan anmode om en udtalelse fra Kommissionen under hele forløbet af proceduren, ligesom Kommissionen kan afgive udtalelse på eget initiativ. Den kan, hvis den finder det nødvendigt, deltage i Forligsudvalget i overensstemmelse med stk. 11.

Artikel 295

Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen holder indbyrdes samråd og aftaler i fællesskab formerne for deres samarbejde. Med henblik herpå kan de inden for traktaternes rammer indgå interinstitutionelle aftaler, der kan antage bindende karakter.

Artikel 296

(tidl. artikel 253 i TEF)

Når det ikke er fastsat i traktaterne, hvilken type retsakt der skal vedtages, tager institutionerne i hvert enkelt tilfælde stilling hertil under overholdelse af gældende procedurer og proportionalitetsprincippet.

Retsakter skal begrundes og henvise til de forslag, initiativer, henstillinger, anmodninger og udtalelser, der kræves i henhold til traktaterne.

Når Europa-Parlamentet og Rådet får forelagt et udkast til en lovgivningsmæssig retsakt, kan de ikke vedtage retsakter, der ikke er omhandlet i den lovgivningsprocedure, der gælder på det pågældende område.

Artikel 297

(tidl. artikel 254 i TEF)

1. Lovgivningsmæssige retsakter, der vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure, undertegnes af både formanden for Europa-Parlamentet og formanden for Rådet.

Lovgivningsmæssige retsakter, der vedtages efter en særlig lovgivningsprocedure, undertegnes af formanden for den institution, der har vedtaget dem.

Lovgivningsmæssige retsakter offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. De træder i kraft på det tidspunkt, der er fastsat i retsakterne, eller, hvis et sådant ikke er angivet, på tyvendedagen efter offentliggørelsen.

2. Ikke-lovgivningsmæssige retsakter vedtaget i form af forordninger, direktiver og afgørelser, der ikke angiver, hvem de er rettet til, undertegnes af formanden for den institution, der har vedtaget dem.

Forordninger, direktiver, der er rettet til alle medlemsstaterne, samt afgørelser, der ikke angiver, hvem de er rettet til, offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. De træder i kraft på det tidspunkt, der er fastsat i retsakterne, eller, hvis et sådant ikke er angivet, på tyvendedagen efter offentliggørelsen.

Andre direktiver samt afgørelser, der angiver, hvem de er rettet til, meddeles dem, de er rettet til, og får virkning ved denne meddelelse.

Artikel 298

1. Under udførelsen af deres opgaver støtter Unionens institutioner, organer, kontorer og agenter sig på en åben, effektiv og uafhængig europæisk forvaltning.

2. Under overholdelse af den vedtægt og de ansættelsesvilkår, der er vedtaget på grundlag af artikel 336, fastsætter Europa-Parlamentet og Rådet ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure bestemmelser med henblik herpå.

Artikel 299

(tidl. artikel 256 i TEF)

De af Rådets, Kommissionens eller Den Europæiske Centralbanks retsakter, der indebærer en forpligtelse for andre end stater til at betale en pengeydelse, kan tvangsfuldbyrdes.

Tvangsfuldbyrdelsen sker efter den borgerlige retsplejes regler i den medlemsstat, på hvis område den finder sted. Fuldbyrdelespåtegning skal efter en prøvelse, der kun omfatter ægtheden af det pågældende fuldbyrdelsesgrundlag, påføres af den nationale myndighed, som hver af medlemsstaternes regeringer har udpeget og anmeldt for Kommissionen og Den Europæiske Unions Domstol.

Når disse formkrav er opfyldt på rekvirentens begæring, kan denne lade tvangsfuldbyrdelsen udføre ved indbringelse direkte for den myndighed, der ifølge den nationale lovgivning er kompetent hertil.

Tvangsfuldbyrdelsen kan kun udsættes efter beslutning af Domstolen. Prøvelsen af fuldbyrdelsesforanstaltningernes lovlighed falder dog inden for de nationale dømmende myndigheders kompetence.

KAPITEL 3

UNIONENS RÅDGIVENDE ORGANER

Artikel 300

1. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bistås af et økonomisk og socialt udvalg og et regionsudvalg med rådgivende funktioner.

2. Det Økonomiske og Sociale Udvalg består af repræsentanter for arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer og for organisationer for andre aktører, der er repræsentative for civilsamfundet, navnlig på det socioøkonomiske, borgerretlige, faglige og kulturelle område.

3. Regionsudvalget består af repræsentanter for regionale og lokale myndigheder, der enten skal være valgt til en regional eller lokal myndighed eller være politisk ansvarlige over for en valgt forsamling.

4. Det Økonomiske og Sociale Udvalgs og Regionsudvalgets medlemmer må ikke være bundet af nogen instruktion. De udfører deres hverv i fuldkommen uafhængighed og i Unionens almene interesse.

5. Reglerne i stk. 2 og 3 om karakteren af disse udvalgs sammensætning revideres med jævne mellemrum af Rådet for at tage hensyn til den økonomiske, sociale og demografiske udvikling i Unionen. Rådet vedtager på forslag af Kommissionen afgørelser herom.

1. AFDELING

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

Artikel 301

(tidl. artikel 258 i TEF)

Antallet af medlemmer i Det Økonomiske og Sociale Udvalg må ikke overstige 350.

Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed på forlag af Kommissionen, vedtager en afgørelse om udvalgets sammensætning.

Rådet fastsætter udvalgsmedlemmernes dagpenge.

Artikel 302

(tidl. artikel 259 i TEF)

1. Udvalgets medlemmer beskikkes for fem år. Rådet vedtager den liste over medlemmer, der er udarbejdet i overensstemmelse med hver medlemsstats indstilling. Genbeskikkelse af udvalgets medlemmer kan finde sted.

2. Rådet træffer afgørelse efter høring af Kommissionen. Det kan indhente udtalelser fra europæiske organisationer, der repræsenterer de forskellige økonomiske og sociale sektorer og civilsamfundet, som berøres af Unionens virksomhed.

Artikel 303

(tidl. artikel 260 i TEF)

Udvalget vælger af sin midte sin formand og sit præsidium for et tidsrum af to et halvt år.

Det fastsætter selv sin forretningsorden.

Udvalget indkaldes af formanden efter Europa-Parlamentets, Rådets eller Kommissionens anmodning. Det kan ligeledes træde sammen på eget initiativ.

Artikel 304

(tidl. artikel 262 i TEF)

Udvalget høres i de tilfælde, der er nævnt i traktaterne, af Europa-Parlamentet, Rådet eller Kommissionen. Disse institutioner kan høre udvalget i alle tilfælde, hvor de finder det hensigtsmæssigt. Udvalget kan selv tage initiativ til at afgive udtalelse i tilfælde, hvor det finder det hensigtsmæssigt.

Hvis Europa-Parlamentet, Rådet eller Kommissionen finder det nødvendigt, giver de udvalget en frist for fremsættelsen af dets udtalelse. Denne frist skal være på mindst en måned fra det tidspunkt, hvor formanden har fået meddelelse herom. Efter fristens udløb kan sagen behandles, uanset at udtalelse ikke foreligger.

Udvalgets udtalelse samt et referat af forhandlingerne tilstilles Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

2. AFDELING

REGIONSUDVALGET

Artikel 305

(tidl. artikel 263, stk. 2, 3 og 4, i TEF)

Antallet af medlemmer i Regionsudvalget må ikke overstige 350.

Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed på forslag af Kommissionen, vedtager en afgørelse om udvalgets sammensætning.

Udvalgets medlemmer samt et tilsvarende antal suppleanter beskikkes for fem år. Genbeskikkelse kan finde sted. Rådet vedtager den liste over medlemmer og suppleanter, der er udarbejdet efter indstilling fra hver enkelt medlemsstat. Ved udløbet af det i artikel 300, stk. 3, omhandlede mandat, som kvalificerede de pågældende til indstillingen, ophører deres mandat i udvalget automatisk, og der beskikkes efter samme fremgangsmåde en efterfølger for den resterende del af mandatperioden. Et medlem af udvalget kan ikke samtidig være medlem af Europa-Parlamentet.

Artikel 306

(tidl. artikel 264 i TEF)

Regionsudvalget vælger af sin midte sin formand og sit præsidium for et tidsrum af to og et halvt år.

Det fastsætter selv sin forretningsorden.

Udvalget indkaldes af formanden efter Europa-Parlamentets, Rådets eller Kommissionens anmodning. Det kan ligeledes træde sammen på eget initiativ.

Artikel 307

(tidl. artikel 265 i TEF)

Regionsudvalget høres af Europa-Parlamentet, Rådet eller Kommissionen i de tilfælde, der er nævnt i traktaterne, og i alle andre tilfælde, især vedrørende grænseoverskridende samarbejde, hvor en af disse institutioner finder det hensigtsmæssigt.

Hvis Europa-Parlamentet, Rådet eller Kommissionen finder det nødvendigt, giver de udvalget en frist for fremsættelsen af dets udtalelse. Denne frist skal være på mindst en måned fra det tidspunkt, hvor formanden har fået meddelelse herom. Efter fristens udløb kan sagen behandles, uanset at udtalelsen ikke foreligger.

Når Det Økonomiske og Sociale Udvalg høres i henhold til artikel 304, underrettes Regionsudvalget af Europa-Parlamentet, Rådet eller Kommissionen om denne anmodning om udtalelse. Regionsudvalget kan, når det finder, at der er særlige regionale interesser på spil, afgive en udtalelse herom.

Det kan afgive udtalelse på eget initiativ i de tilfælde, hvor det finder det hensigtsmæssigt.

Udvalgets udtalelser samt et referat af forhandlingerne tilstilles Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

KAPITEL 4

DEN EUROPÆISKE INVESTERINGSBANK

Artikel 308

(tidl. artikel 266 i TEF)

Den Europæiske Investeringsbank har status som juridisk person.

Den Europæiske Investeringsbanks medlemmer er medlemsstaterne.

Den Europæiske Investeringsbanks vedtægter indeholdes i en protokol, der knyttes som bilag til traktaterne. Rådet kan på anmodning af Den Europæiske Investeringsbank og efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen eller på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Den Europæiske Investeringsbank med enstemmighed efter en særlig lovgivningsprocedure ændre Bankens vedtægter.

Artikel 309

(tidl. artikel 267 i TEF)

Den Europæiske Investeringsbank har til opgave ved anvendelse dels af midler lånt på kapitalmarkedet, dels af egne midler i Unionens interesse at bidrage til en afbalanceret og gnidningsløs udvikling af det indre marked. I dette øjemed letter den, ved ydelse af lån og garantier og uden sigte på fortjeneste finansieringen af nedennævnte projekter inden for alle erhvervssektorer:

- a) projekter, som har ophjælpning af mindre udviklede områder for øje
- b) projekter, som tager sigte på modernisering eller omstilling af virksomheder eller skabelse af nye beskæftigelsesmuligheder foranlediget af det indre markeds gennemførelse eller funktion, men som på grund af deres omfang eller karakter ikke fuldt ud kan finansieres ved udnyttelse af de i de enkelte medlemsstater tilstedeværende midler
- c) projekter af fælles interesse for flere medlemsstater, som på grund af deres omfang eller karakter ikke fuldt ud kan finansieres ved udnyttelse af de i de enkelte medlemsstater tilstedeværende midler.

Under udførelsen af sine opgaver letter Banken finansieringen af investeringsprogrammer sammen med støtte fra strukturfondene og andre af Unionens finansielle instrumenter.

AFSNIT II

FINANSIELLE BESTEMMELSER

Artikel 310

(tidl. artikel 268 i TEF)

1. Alle Unionens indtægter og udgifter skal anslås for hvert regnskabsår og optages i budgettet.

Unionens årlige budget fastlægges af Europa-Parlamentet og Rådet i overensstemmelse med artikel 314. Indtægter og udgifter på budgettet skal balancere.

2. De udgifter, der er opført på budgettet, bevilges for et regnskabsår ad gangen i overensstemmelse med den forordning, der er nævnt i artikel 322.

3. Før der kan afholdes udgifter på budgettet, skal der vedtages en juridisk bindende EU-retsakt, der giver et retsgrundlag for Unionens tiltag og for afholdelsen af den dertil svarende udgift i overensstemmelse med den forordning, der er nævnt i artikel 322, med de undtagelser, der måtte være fastsat heri.

4. For at sikre budgetdisciplin vedtager Unionen ingen retsakter, der kan have betydelig indvirkning på budgettet, uden at afgive forsikring om, at de udgifter, der følger af disse retsakter, kan finansieres inden for rammerne af Unionens egne indtægter og under overholdelse af den flerårige finansielle ramme, der er nævnt i artikel 312.

5. Budgettet gennemføres i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning. Medlemsstaterne og Unionen samarbejder med henblik på at sikre, at bevillingerne på budgettet anvendes i overensstemmelse med dette princip.

6. Unionen og medlemsstaterne bekæmper i overensstemmelse med artikel 325 svig og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Unionens finansielle interesser.

KAPITEL 1

UNIONENS EGNE INDTÆGTER

Artikel 311

(tidl. artikel 269 i TEF)

Unionen tilvejebringer de nødvendige midler med henblik på at nå sine mål og gennemføre sin politik.

Budgettet finansieres med forbehold af andre indtægter fuldt ud af egne indtægter.

Rådet vedtager efter en særlig lovgivningsprocedure med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet en afgørelse, der fastlægger bestemmelser vedrørende ordningen for Unionens egne indtægter. Inden for denne ramme kan der også indføres nye kategorier af egne indtægter, og en eksisterende kategori kan ophæves. Denne afgørelse træder først i kraft, når medlemsstaterne har godkendt den i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Rådet fastsætter ved forordning efter en særlig lovgivningsprocedure gennemførelsesforanstaltningerne i forbindelse med ordningen for Unionens egne indtægter, for så vidt dette er fastsat i den afgørelse, der er vedtaget på grundlag af stk. 3. Rådet træffer afgørelse efter at have indhentet Europa-Parlamentets godkendelse.

KAPITEL 2

DEN FLERÅRIGE FINANSIELLE RAMME

Artikel 312

1. Formålet med den flerårige finansielle ramme er at sikre en velordnet udvikling i Unionens udgifter inden for rammerne af dens egne indtægter.

Den fastlægges for en periode på mindst fem år.

Unionens årlige budget overholder den flerårige finansielle ramme.

2. Rådet vedtager efter en særlig lovgivningsprocedure en forordning, der fastlægger den flerårige finansielle ramme. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed, når Europa-Parlamentet har givet sin godkendelse med et flertal af sine medlemmer.

Det Europæiske Råd kan med enstemmighed vedtage en afgørelse, der gør det muligt for Rådet at vedtage den forordning, der er nævnt i første afsnit, med kvalificeret flertal.

3. Den finansielle ramme fastlægger de årlige lofter for bevillinger til forpligtelser for hver enkelt udgiftskategori og det årlige loft for bevillinger til betalinger. Udgiftskategorierne, hvoraf der er et begrænset antal, svarer til Unionens vigtigste aktivitetsområder.

Den finansielle ramme omfatter alle andre bestemmelser, der kan medvirke til en problemfri afvikling af den årlige budgetprocedure.

4. Hvis Rådet ved udløbet af den foregående finansielle ramme ikke har vedtaget en forordning om en ny finansiell ramme, forlænges gyldighedsperioden for de lofter og andre bestemmelser, der gælder for den foregående finansielle rammes sidste år, indtil denne retsakt er vedtaget.

5. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen træffer under hele proceduren frem til vedtagelsen af den finansielle ramme de nødvendige foranstaltninger med henblik på at lette denne vedtagelse.

KAPITEL 3 UNIONENS ÅRLIGE BUDGET

Artikel 313

(tidl. artikel 272, stk. 1, i TEF)

Regnskabsåret løber fra den 1. januar til den 31. december.

Artikel 314

(tidl. artikel 272, stk. 2-10, i TEF)

Europa-Parlamentet og Rådet fastlægger efter en særlig lovgivningsprocedure Unionens årlige budget i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

1. Hver institution, bortset fra Den Europæiske Centralbank, opstiller inden den 1. juli et overslag over sine udgifter for det følgende regnskabsår. Kommissionen sammenfatter disse overslag i et budgetforslag, der kan indeholde afvigende overslag.

Dette forslag indeholder et overslag over indtægterne og et overslag over udgifterne.

2. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet et forslag, som indeholder budgetforslaget, senest den 1. september i det år, der ligger forud for det, forslaget vedrører.

Kommissionen kan ændre budgetforslaget under procedurens forløb indtil indkaldelsen af det forligsudvalg, der er nævnt i stk. 5.

3. Rådet vedtager sin holdning til budgetforslaget og sender den til Europa-Parlamentet senest den 1. oktober i det år, der ligger forud for det, forslaget vedrører. Det giver Europa-Parlamentet en udførlig redegørelse for grundene til sin holdning.

4. Hvis Europa-Parlamentet inden for en frist på 42 dage efter modtagelsen

a) godkender Rådets holdning, er budgettet vedtaget

b) ikke har udtalt sig, anses budgettet for vedtaget

c) med et flertal af sine medlemmer vedtager ændringer, sendes det således ændrede forslag til Rådet og Kommissionen. Formanden for Europa-Parlamentet indkalder efter aftale med formanden for Rådet straks til et møde i Forligsudvalget. Forligsudvalget træder imidlertid ikke sammen, hvis

Rådet inden for en frist på ti dage efter fremsendelsen meddeler Europa-Parlamentet, at det godkender alle dets ændringer.

5. Forligsudvalget, der sammensættes af Rådets medlemmer eller deres repræsentanter og et tilsvarende antal medlemmer, der repræsenterer Europa-Parlamentet, har til opgave på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets holdninger inden for en frist på 21 dage efter indkaldelsen at skabe enighed om et fælles udkast, som kan accepteres af et kvalificeret flertal af Rådets medlemmer eller disses repræsentanter og et flertal af de medlemmer, der repræsenterer Europa-Parlamentet.

Kommissionen deltager i Forligsudvalgets arbejde og tager de nødvendige initiativer med henblik på at forlige Europa-Parlamentets og Rådets holdninger.

6. Hvis Forligsudvalget inden for den frist på 21 dage, der er omhandlet i stk. 5, når til enighed om et fælles udkast, har Europa-Parlamentet og Rådet hver især en frist på fjorten dage fra datoen for opnåelsen af denne enighed til at godkende det fælles udkast.

7. Hvis inden for den frist på 14 dage, der er omhandlet i stk. 6,

- a) Europa-Parlamentet og Rådet begge godkender det fælles udkast eller undlader at træffe afgørelse, eller hvis en af disse institutioner godkender det fælles udkast, mens den anden undlader at træffe afgørelse, anses budgettet for endeligt vedtaget i overensstemmelse med det fælles udkast, eller
- b) Europa-Parlamentet, der træffer afgørelse med et flertal af sine medlemmer, og Rådet begge forkaster det fælles udkast, eller hvis en af disse institutioner forkaster det fælles udkast, mens den anden undlader at træffe afgørelse, forelægger Kommissionen et nyt budgetforslag, eller
- c) Europa-Parlamentet, der træffer afgørelse med et flertal af sine medlemmer, forkaster det fælles udkast, mens Rådet godkender det, forelægger Kommissionen et nyt budgetforslag, eller
- d) Europa-Parlamentet godkender det fælles udkast, mens Rådet forkaster det, kan Europa-Parlamentet, der træffer afgørelse med et flertal af sine medlemmer og tre femtedele af de afgivne stemmer, inden for en frist på fjorten dage fra datoen for Rådets forkastelse beslutte at bekræfte alle eller nogle af de ændringer, der er nævnt i stk. 4, litra c). Hvis en ændring foretaget af Europa-Parlamentet ikke bekræftes, bevares den holdning, der er godkendt i Forligsudvalget, med hensyn til den budgetpost, som den pågældende ændring vedrører. Budgettet anses for endeligt vedtaget på dette grundlag.

8. Hvis Forligsudvalget inden for den frist på 21 dage, der er omhandlet i stk. 5, ikke når til enighed om et fælles udkast, forelægger Kommissionen et nyt budgetforslag.

9. Når den i denne artikel foreskrevne procedure er afsluttet, fastslår Europa-Parlamentets formand, at budgettet er endeligt vedtaget.

10. Hver institution udøver de beføjelser, der tilkommer den i henhold til denne artikel, under iagttagelse af traktaterne og de i medfør af disse udstedte retsakter, navnlig vedrørende Unionens egne indtægter og balancen mellem indtægter og udgifter.

Artikel 315

(tidl. artikel 273 i TEF)

Såfremt budgettet ikke er endeligt vedtaget ved regnskabsårets begyndelse, kan der i henhold til bestemmelserne i den i medfør af artikel 322 udstedte forordning på grundlag af hver hovedkonto afholdes månedlige udgifter på indtil en tolvtedel af de bevillinger, der er opført under det pågældende kapitel i budgettet for det forrige regnskabsår, dog uden mulighed for overskridelse af en tolvtedel af de bevillinger, der er opført i samme kapitel i budgetforslaget.

Under forudsætning af at de øvrige betingelser i stk. 1 iagttages, kan Rådet på forslag af Kommissionen tillade udgifter, der overstiger denne tolvtedel i overensstemmelse med den i medfør af artikel 322 udstedte forordning. Det sender straks sin afgørelse til Europa-Parlamentet.

Den afgørelse, der er nævnt i stk. 2, fastsætter de nødvendige foranstaltninger vedrørende indtægter med henblik på at sikre gennemførelsen af denne artikel under overholdelse af de retsakter, der er nævnt i artikel 311.

Den træder i kraft tredive dage efter vedtagelsen, hvis Europa-Parlamentet, der træffer afgørelse med et flertal af sine medlemmer, inden for denne frist ikke beslutter at reducere disse udgifter.

Artikel 316

(tidl. artikel 271 i TEF)

På de betingelser, der fastsættes i medfør af artikel 322, kan bevillinger, som ikke er beregnet til dækning af personaleudgifter, og som ikke er udnyttede ved regnskabsårets udløb, overføres, men kun til det følgende regnskabsår.

Bevillingerne opdeles i hovedkonti efter udgifternes art eller formål og opdeles yderligere i overensstemmelse med den i medfør af artikel 322 udstedte forordning.

Europa-Parlamentets, Det Europæiske Råds og Rådets, Kommissionens samt Den Europæiske Unions Domstols udgifter opføres i særskilte afsnit i budgettet, dog således at en særlig ordning kan gennemføres for visse fællesudgifter

KAPITEL 4

GENNEMFØRELSE AF BUDGETTET OG DECHARGE

Artikel 317

(tidl. artikel 274 i TEF)

Inden for rammerne af de givne bevillinger og i overensstemmelse med bestemmelserne i den i medfør af artikel 322 udstedte forordning gennemfører Kommissionen på eget ansvar budgettet i samarbejde med medlemsstaterne i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning. Medlemsstaterne samarbejder med Kommissionen med henblik på at sikre, at bevillingerne anvendes i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning.

Forordningen fastsætter medlemsstaternes kontrol- og revisionsforpligtelser i forbindelse med gennemførelsen af budgettet og det deraf følgende ansvar. Den fastsætter også det ansvar og de særlige bestemmelser, der gælder i forbindelse med den enkelte institutions medvirken ved afholdelsen af egne udgifter.

Med de begrænsninger og på de betingelser, der fastsættes i den i medfør af artikel 322 udstedte forordning, kan Kommissionen inden for budgettets rammer overføre bevillinger dels fra en hovedkonto til en anden hovedkonto, dels fra en underkonto til en anden underkonto.

Artikel 318

(tidl. artikel 275 i TEF)

Kommissionen forelægger hvert år Europa-Parlamentet og Rådet regnskabet vedrørende anvendelsen af budgettets poster i det forløbne regnskabsår. Den forelægger endvidere en oversigt over Unionens aktiver og passiver.

Kommissionen forelægger ligeledes Europa-Parlamentet og Rådet en evalueringsrapport om Unionens finanser på grundlag af de resultater, der er opnået især i forhold til bemærkningerne fra Europa-Parlamentet og Rådet i henhold til artikel 319.

Artikel 319

(tidl. artikel 276 i TEF)

1. Europa-Parlamentet meddeler efter henstilling fra Rådet Kommissionen decharge for gennemførelsen af budgettet. Med henblik herpå gennemgår det næst efter Rådet det regnskab, den oversigt og den evalueringsrapport, der er nævnt i artikel 318, Revisionsrettens årsberetning med tilhørende svar fra de kontrollerede institutioner til Revisionsrettens bemærkninger, den revisionserklæring, der er omhandlet i artikel 287, stk. 1, andet afsnit, samt Revisionsrettens særberetninger.

2. Før Europa-Parlamentet meddeler Kommissionen decharge, og når det ellers finder det påkrævet i forbindelse med Kommissionens udøvelse af dennes beføjelser med hensyn til gennemførelsen af budgettet, kan det anmode Kommissionen om at redegøre for afholdelsen af udgifterne eller for, hvorledes de finansielle kontrolsystemer fungerer. Kommissionen forelægger alle fornødne oplysninger for Europa-Parlamentet på dettes begæring.

3. Kommissionen træffer alle egnede foranstaltninger til at efterkomme bemærkningerne i afgørelserne om decharge og andre bemærkninger fra Europa-Parlamentet i forbindelse med afholdelsen af udgifterne samt de kommentarer, der ledsager de henstillinger om decharge, som Rådet vedtager.

Kommissionen aflægger efter anmodning fra Europa-Parlamentet eller Rådet beretning om, hvilke foranstaltninger den har truffet på baggrund af disse bemærkninger og kommentarer, navnlig om instrukserne til de tjenestegrene, der varetager budgettets gennemførelse. Sådanne beretninger tilsendes ligeledes Revisionsretten.

KAPITEL 5

FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 320

(tidl. artikel 277 i TEF)

Den flerårige finansielle ramme og det årlige budget opstilles i euro.

Artikel 321

(tidl. artikel 278 i TEF)

Under forudsætning af at Kommissionen underretter de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater, kan den overføre sine tilgodehavender i en medlemsstats valuta til en anden medlemsstats valuta i det omfang, det er påkrævet for at kunne anvende disse tilgodehavender til de i traktaterne fastsatte formål. Hvis Kommissionen har disponible tilgodehavender eller tilgodehavender, der kan frigøres, i de valutaer, den har brug for, skal den så vidt muligt undgå at foretage sådanne overførsler.

Kommissionen står i forbindelse med hver medlemsstat gennem en af medlemsstaten udpeget myndighed. Ved gennemførelsen af sine finansielle transaktioner anvender den den pågældende medlemsstats seddelbank eller et andet af medlemsstaten godkendt pengeinstitut.

Artikel 322

(tidl. artikel 279 i TEF)

1. Europa-Parlamentet og Rådet, der træffer afgørelse efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Revisionsretten, vedtager ved forordning:

a) finansielle regler, der navnlig fastsætter de nærmere retningslinjer for opstillingen og gennemførelsen af budgettet og for regnskabsaflæggelsen og revisionen

- b) regler for kontrollen med de finansielle aktørers og navnlig de anvisningsberettigedes og regnskabsførernes ansvar.

2. På forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Revisionsretten skal Rådet fastsætte de retningslinjer og den fremgangsmåde, hvorefter de i ordningen om Unionens egne indtægter fastsatte budgetindtægter stilles til rådighed for Kommissionen, samt fastlægge de foranstaltninger, der skal træffes for i givet fald at imødekomme likviditetsbehovet.

Artikel 323

Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen sørger for, at der er tilstrækkelige finansielle midler til rådighed til, at Unionen kan opfylde sine juridiske forpligtelser over for tredjemand.

Artikel 324

Formændene for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen indkaldes på Kommissionens initiativ med jævne mellemrum til møde som led i de budgetprocedurer, der er nævnt i dette afsnit. Formændene træffer alle foranstaltninger, der er nødvendige for at fremme samråd og indbyrdes tilnærmelse af deres respektive institutioners holdninger med henblik på at lette gennemførelsen af dette afsnit.

KAPITEL 6

BEKÆMPELSE AF SVIG

Artikel 325

(tidl. artikel 280 i TEF)

1. Unionen og medlemsstaterne bekæmper svig og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Unionens finansielle interesser, ved hjælp af foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med denne artikel, som virker afskrækkende og er af en sådan art, at de yder en effektiv beskyttelse i medlemsstaterne samt i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer.

2. Medlemsstaterne træffer de samme foranstaltninger til bekæmpelse af svig, der skader Unionens finansielle interesser, som til bekæmpelse af svig, der skader deres egne finansielle interesser.

3. Med forbehold af andre bestemmelser i traktaterne samordner medlemsstaterne deres optræden med henblik på at beskytte Unionens finansielle interesser mod svig. Med henblik herpå tilrettelægger de sammen med Kommissionen et snævert, løbende samarbejde mellem de kompetente myndigheder.

4. Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Revisionsretten de nødvendige foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af svig, der skader Unionens finansielle interesser, med henblik på at yde en effektiv og ensartet beskyttelse i medlemsstaterne samt i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer.

5. Kommissionen aflægger i samarbejde med medlemsstaterne årligt rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om de foranstaltninger, der er truffet for at gennemføre denne artikel.

AFSNIT III

FORSTÆRKET SAMARBEJDE

Artikel 326

(tidl. artikel 27 A-27 E, artikel 40-40 B og artikel 43-45 i TEU og tidl. artikel 11 og 11 A i TEF)

Et forstærket samarbejde skal overholde traktaterne og gældende EU-ret.

Det må ikke skade det indre marked eller den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed. Det må ikke indebære begrænsning af eller forskelsbehandling i samhandelen mellem medlemsstaterne og må ikke fordreje konkurrencevilkårene mellem dem.

Artikel 327

(tidl. artikel 27 A-27 E, artikel 40-40 B og artikel 43-45 i TEU og tidl. artikel 11 og 11 A i TEF)

Et forstærket samarbejde respekterer ikke-deltagende medlemsstatsers beføjelser, rettigheder og forpligtelser. Disse medlemsstater må ikke hæmme de deltagende medlemsstatsers gennemførelse heraf.

Artikel 328

(tidl. artikel 27 A-27 E, artikel 40-40 B og artikel 43-45 i TEU og tidl. artikel 11 og 11 A i TEF)

1. Et forstærket samarbejde er åbent for alle medlemsstater, når det indføres, forudsat at medlemsstaterne opfylder de eventuelle betingelser for deltagelse, der er fastsat i den bemyndigende afgørelse. Det er ligeledes åbent for alle medlemsstater når som helst derefter, forudsat at medlemsstaterne foruden de nævnte betingelser efterkommer de retsakter, der allerede er vedtaget i henhold hertil.

Kommissionen og de medlemsstater, der deltager i et forstærket samarbejde, skal tilskynde til det størst mulige antal medlemsstatsers deltagelse heri.

2. Kommissionen og, når det er relevant, Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik underretter regelmæssigt Europa-Parlamentet og Rådet om udviklingen inden for forstærket samarbejde.

Artikel 329

(tidl. artikel 27 A-27 E, artikel 40-40 B og artikel 43-45 i TEU og tidl. artikel 11 og 11 A i TEF)

1. Medlemsstater, der ønsker at indføre et forstærket indbyrdes samarbejde på et af de områder, der er nævnt i traktaterne, dog med undtagelse af områder med enekompetence og den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, retter en anmodning til Kommissionen, hvori de nærmere angiver anvendelsesområdet for det påtænkte forstærkede samarbejde og de mål, der tilstræbes opfyldt hermed. Kommissionen kan forelægge Rådet et forslag herom. Hvis Kommissionen ikke fremsætter noget forslag, giver den de berørte medlemsstater en begrundelse herfor.

Bemyndigelsen til at indlede et forstærket samarbejde som nævnt i første afsnit gives af Rådet på forslag af Kommissionen og efter Europa-Parlamentets godkendelse.

2. De medlemsstater, der ønsker at indføre et forstærket indbyrdes samarbejde inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, retter anmodning til Rådet. Anmodningen sendes til Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, der afgiver udtalelse om sammenhængen mellem det påtænkte forstærkede samarbejde og Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, samt til Kommissionen, der afgiver udtalelse, navnlig om sammenhængen mellem det påtænkte forstærkede samarbejde og Unionens øvrige politikker. Anmodningen sendes ligeledes til Europa-Parlamentet til orientering.

Bemyndigelsen til at indlede et forstærket samarbejde gives i form af en afgørelse vedtaget af Rådet med enstemmighed.

Artikel 330

(tidl. artikel 27 A-27 E, artikel 40-40 B og artikel 43-45 i TEU og tidl. artikel 11 og 11 A i TEF)

Alle Rådets medlemmer kan deltage i dets forhandlinger, men kun medlemmer af Rådet, som repræsenterer medlemsstater, der deltager i et forstærket samarbejde, deltager i afstemningen.

Ved enstemmighed tæller kun de deltagende medlemsstaters repræsentanters stemmer.

Kvalificeret flertal defineres som angivet i artikel 238, stk. 3.

Artikel 331

(tidl. artikel 27 A-27 E, artikel 40-40 B og artikel 43-45 i TEU og tidl. artikel 11 og 11 A i TEF)

1. En medlemsstat, der ønsker at deltage i et igangværende forstærket samarbejde på et af de områder, der er nævnt i artikel 329, stk. 1, meddeler dette til Rådet og Kommissionen.

Inden fire måneder efter datoen for modtagelsen af meddelelsen bekræfter Kommissionen den pågældende medlemsstats deltagelse. Den anfører om nødvendigt, at betingelserne for deltagelse er opfyldt, og vedtager de overgangsforanstaltninger, der er nødvendige i forbindelse med gennemførelsen af retsakter, der allerede er vedtaget inden for rammerne af det forstærkede samarbejde.

Hvis Kommissionen imidlertid finder, at betingelserne for deltagelse ikke er opfyldt, angiver den, hvilke bestemmelser der skal træffes for at opfylde disse betingelser, og fastsætter en tidsfrist for fornyet behandling af anmodningen. Efter udløbet af denne tidsfrist tager den anmodningen op til fornyet behandling efter den procedure, der er omhandlet i andet afsnit. Hvis Kommissionen finder, at betingelserne for deltagelse fortsat ikke er opfyldt, kan den pågældende medlemsstat henvise sagen til Rådet, der tager stilling til anmodningen. Rådet træffer afgørelse i henhold til artikel 330. Det kan ligeledes på forslag af Kommissionen vedtage de overgangsforanstaltninger, der er nævnt i andet afsnit.

2. En medlemsstat, der ønsker at deltage i et allerede etableret forstærket samarbejde inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, meddeler dette til Rådet, til Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og til Kommissionen.

Rådet bekræfter den pågældende medlemsstats deltagelse efter høring af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og efter eventuelt at have fastslået, at betingelserne for deltagelse er opfyldt. Rådet kan ligeledes på forslag af den højtstående repræsentant vedtage de overgangsforanstaltninger, der er nødvendige i forbindelse med gennemførelsen af retsakter, der allerede er vedtaget inden for rammerne af det forstærkede samarbejde. Hvis Rådet imidlertid finder, at betingelserne for deltagelse ikke er opfyldt, angiver det, hvilke bestemmelser der skal træffes for at opfylde disse betingelser, og fastsætter en tidsfrist for fornyet behandling af anmodningen.

Med henblik på dette stykke træffer Rådet afgørelse med enstemmighed i henhold til artikel 330.

Artikel 332

(tidl. artikel 27 A-27 E, artikel 40-40 B og artikel 43-45 i TEU og tidl. artikel 11 og 11 A i TEF)

De udgifter, bortset fra institutionernes administrationsomkostninger, som gennemførelsen af et forstærket samarbejde medfører, afholdes af de deltagende medlemsstater, medmindre Rådet efter høring af Europa-Parlamentet beslutter andet med enstemmighed blandt alle sine medlemmer.

Artikel 333

(tidl. artikel 27 A-27 E, artikel 40-40 B og artikel 43-45 i TEU og tidl. artikel 11 og 11 A i TEF)

1. Når Rådet i henhold til en bestemmelse i traktaterne, der kan anvendes i forbindelse med et forstærket samarbejde, skal træffe afgørelse med enstemmighed, kan det med enstemmighed efter reglerne i artikel 330, vedtage en afgørelse om, at det skal træffe afgørelse med kvalificeret flertal.

2. Når Rådet i henhold til en bestemmelse i traktaterne, der kan anvendes i forbindelse med et forstærket samarbejde, skal vedtage retsakter efter en særlig lovgivningsprocedure, kan det med enstemmighed efter reglerne i artikel 330 vedtage en afgørelse om, at det skal træffe afgørelse efter den almindelige lovgivningsprocedure. Rådet træffer afgørelse efter høring af Europa-Parlamentet.

3. Stk. 1 og 2 gælder ikke for afgørelser, der har indvirkning på militær- eller forsvarsområdet.

Artikel 334

(tidl. artikel 27 A-27 E, artikel 40-40 B og artikel 43-45 i TEU og tidl. artikel 11 og 11 A i TEF)

Rådet og Kommissionen sikrer sammenhæng i de foranstaltninger, der gennemføres inden for rammerne af et forstærket samarbejde, samt sammenhæng mellem disse foranstaltninger og Unionens politikker, og de samarbejder med henblik herpå.

SYVENDE DEL

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 335

(tidl. artikel 282 i TEF)

Unionen har i hver medlemsstat den videstgående rets- og handleevne, som vedkommende stats lovgivning tillægger juridiske personer; det kan i særdeleshed erhverve og afhænde fast ejendom og løsøre og optræde som part i retssager. I denne henseende repræsenteres det af Kommissionen. Unionen repræsenteres dog af hver af institutionerne inden for rammerne af deres administrative autonomi for så vidt angår de spørgsmål, der vedrører deres respektive funktioner.

Artikel 336

(tidl. artikel 283 i TEF)

Europa-Parlamentet og Rådet udfærdiger ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af de øvrige interesserede institutioner vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte.

Artikel 337

(tidl. artikel 284 i TEF)

Med henblik på gennemførelsen af de opgaver, der er overdraget den, kan Kommissionen med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat af Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, i overensstemmelse med traktaternes bestemmelser, indhente alle nødvendige oplysninger og foretage alle nødvendige undersøgelser.

Artikel 338

(tidl. artikel 285 i TEF)

1. Med forbehold af artikel 5 i protokollen om statutten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank vedtager Europa-Parlamentet og Rådet i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger til udarbejdelse af statistikker, hvor det er nødvendigt for, at Unionen kan udøve sin virksomhed.

2. Udarbejdelsen af statistikker skal være karakteriseret ved upartiskhed, pålidelighed, objektivitet, videnskabelig uafhængighed, omkostningseffektivitet og de statistiske oplysningers fortrolighed; den må ikke medføre uforholdsmæssigt store byrder for erhvervslivet.

Artikel 339

(tidl. artikel 287 i TEF)

Medlemmer af Unionens institutioner, medlemmerne af udvalgene samt Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte har – selv efter at deres hverv er ophørt – forpligtelse til ikke at give oplysninger om forhold, som ifølge deres natur er tjenestehemmeligheder, navnlig oplysninger om virksomheder og om deres forretningsforbindelser eller omkostningsforhold.

Artikel 340

(tidl. artikel 288 i TEF)

Unionens ansvar i kontraktforhold bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på den pågældende kontrakt.

For så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold, skal Unionen i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af dets institutioner eller af dets ansatte under udøvelsen af deres hverv.

Uanset stk. 2 skal Den Europæiske Centralbank i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af den selv eller af dens ansatte under udøvelsen af deres hverv.

De ansattes personlige ansvar over for Unionen fastsættes i den vedtægt eller i de ansættelsesvilkår, der gælder for dem.

Artikel 341

(tidl. artikel 289 i TEF)

Hjemstedet for Unionens institutioner fastlægges ved overenskomst mellem medlemsstaternes regeringer.

Artikel 342

(tidl. artikel 290 i TEF)

Med forbehold af de i statutten for Den Europæiske Unions Domstol fastsatte bestemmelser fastlægger Rådet ved forordning med enstemmighed den ordning, der skal gælde for Unionens institutioner på det sproglige område.

Artikel 343

(tidl. artikel 291 i TEF)

Unionen nyder på medlemsstaternes område de for udførelsen af dets opgave nødvendige privilegier og immuniteter på de betingelser, der er fastsat i protokollen af 8. april 1965 vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter. Dette gælder også Den Europæiske Centralbank og Den Europæiske Investeringsbank.

Artikel 344

(tidl. artikel 292 i TEF)

Medlemsstaterne forpligter sig til ikke at søge tvister vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af traktaterne afgjort på anden måde end fastsat heri.

Artikel 345

(tidl. artikel 295 i TEF)

De ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne berøres ikke af traktaterne.

Artikel 346

(tidl. artikel 296 i TEF)

1. Traktaternes bestemmelser er ikke til hinder for følgende regler:

- a) ingen medlemsstat er forpligtet til at meddele oplysninger, hvis udbredelse efter dens opfattelse ville stride mod dens væsentlige sikkerhedsinteresser
- b) hver medlemsstat kan træffe de foranstaltninger, som den anser for nødvendige til beskyttelse af sine væsentlige sikkerhedsinteresser, og som vedrører fabrikation af eller handel med våben, ammunition og krigsmateriel; disse foranstaltninger må ikke forringe konkurrencevilkårene inden for det indre marked for varer, som ikke er bestemt specielt til militære formål.

2. Rådet fastlægger med enstemmighed på forslag af Kommissionen ændringer til den liste, det har fastlagt den 15. april 1958, over de varer, hvorpå bestemmelserne i stk. 1, litra b), finder anvendelse.

Artikel 347

(tidl. artikel 297 i TEF)

Medlemsstaterne rådfører sig med hinanden med henblik på i fællesskab at træffe de bestemmelser, der er nødvendige for at undgå, at det indre markeds funktion påvirkes af de foranstaltninger, som en medlemsstat kan føle sig foranlediget til at træffe i tilfælde af alvorlige indre uroligheder, der forstyrrer den offentlige orden, i tilfælde af krig eller alvorlig international spænding, der udgør en krigstrussel, eller for at opfylde de forpligtelser, som den har indgået med henblik på bevarelse af freden og den internationale sikkerhed.

Artikel 348

(tidl. artikel 298 i TEF)

Såfremt foranstaltninger, der er truffet i de i artiklerne 346 og 347 nævnte tilfælde, medfører, at konkurrencevilkårene inden for det indre marked fordrejes, undersøger Kommissionen sammen med den pågældende stat betingelserne for, at disse foranstaltninger kan tilpasses bestemmelserne i traktaterne.

Uanset den i artiklerne 258 og 259 fastsatte fremgangsmåde kan Kommissionen eller en medlemsstat henvende sig direkte til Domstolen, hvis de finder, at en anden medlemsstat misbruger de i artiklerne 346 og 347 fastsatte beføjelser. Domstolen træffer afgørelse for lukkede døre.

Artikel 349

(tidl. artikel 299, stk. 2, andet, tredje og fjerde afsnit, i TEF)

For at tage hensyn til den strukturelle sociale og økonomiske situation på Guadeloupe, i Fransk Guyana, på Martinique, Réunion, Saint-Barthélemy og Saint-Martin samt på Azorerne, Madeira og De Kanariske Øer, der forværres af deres fjerne beliggenhed, deres status som øsamfund, deres lille areal, deres vanskelige topografiske og klimatiske forhold, deres økonomiske afhængighed af nogle få produkter, forhold, som er vedvarende og kumulative, og som alvorligt hæmmer disse regioner i deres udvikling, vedtager Rådet på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet særlige foranstaltninger, der navnlig tager sigte på at fastsætte betingelserne for anvendelsen af traktaterne i de pågældende regioner, herunder fælles politikker. Når sådanne særlige foranstaltninger vedtages af Rådet efter en særlig lovgivningsprocedure, træffer dette ligeledes afgørelse på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet.

De foranstaltninger, der er nævnt i stk. 1, vedrører navnlig told- og handelspolitik, finanspolitik, frizoner, landbrugs- og fiskeripolitik, betingelser for levering af råvarer og nødvendige forbrugsvarer, statsstøtte samt betingelser for adgang til strukturfondene og Unionens horisontale programmer.

Rådet vedtager de i stk. 1 nævnte foranstaltninger under hensyn til de særlige karakteristika og begrænsninger i forbindelse med regionerne i den yderste periferi uden at underminere EU-retten, herunder det indre markeds og de fælles politikkers, integritet og sammenhæng.

Artikel 350

(tidl. artikel 306 i TEF)

Bestemmelserne i traktaterne er ikke til hinder for, at de regionale unioner mellem Belgien og Luxembourg og mellem Belgien, Luxembourg og Nederlandene fortsat består og gennemføres, i det omfang disse regionale unioners mål ikke nås ved anvendelsen af traktaterne.

Artikel 351

(tidl. artikel 307 i TEF)

De rettigheder og forpligtelser, der følger af konventioner, som før den 1. januar 1958 eller før tiltrædelsesdatoen for tiltrædende medlemsstater vedkommende er indgået mellem på den ene side en eller flere medlemsstater og på den anden side et eller flere tredjelande, berøres ikke af bestemmelserne i traktaterne.

I det omfang disse konventioner er uforenelige med traktaterne, bringer den eller de pågældende medlemsstater alle egnede midler i anvendelse med henblik på at fjerne de konstaterede uoverensstemmelser. Om fornødent bistår medlemsstaterne hinanden i dette øjemed og indtager i påkommende tilfælde en fælles holdning.

Ved anvendelsen af de konventioner, der omtales i stk. 1, tager medlemsstaterne i betragtning, at de fordele, hvorom de hver især har givet tilsagn i traktaterne, indgår som integrerende dele af Unionens tilblivelsesproces og derfor uløseligt hænger sammen med oprettelsen af fælles institutioner, med overdragelsen af beføjelser til disse og med de andre medlemsstaters indrømmelse af samme fordele.

Artikel 352

(tidl. artikel 308 i TEF)

1. Såfremt en handling fra Unionens side forekommer påkrævet inden for rammerne af de politikker, der er fastlagt i traktaterne, for at nå et af målene i heri, og disse ikke indeholder fornøden hjemmel hertil, vedtager Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen og med Europa-Parlamentets godkendelse passende bestemmelser hertil. Hvis de pågældende bestemmelser vedtages af Rådet efter en særlig lovgivningsprocedure, træffer dette ligeledes afgørelse med enstemmighed på forslag af Kommissionen og med Europa-Parlamentets godkendelse.

2. Kommissionen gør inden for rammerne af proceduren for kontrol med overholdelsen af nærhedsprincippet i artikel 5, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union de nationale parlamenter opmærksom på forslag, der fremsættes på grundlag af nærværende artikel.

3. Foranstaltninger, der vedtages på grundlag af denne artikel, kan ikke omfatte harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser i tilfælde, hvor traktaterne udelukker en sådan harmonisering.

4. Denne artikel kan ikke tjene som grundlag for at nå mål henhørende under den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og alle retsakter, der vedtages i medfør af denne artikel, skal respektere de begrænsninger, der er fastsat i artikel 40, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 353

Artikel 48, stk. 7, i traktaten om Den Europæiske Union finder ikke anvendelse på følgende artikler:

- artikel 311, stk. 3 og 4
- artikel 312, stk. 2, første afsnit
- artikel 352 og
- artikel 354.

Artikel 354

(tidl. artikel 309 i TEF)

Ved anvendelsen af artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende suspension af visse rettigheder, der følger af medlemskab af Unionen, deltager det medlem af Det Europæiske Råd eller Rådet, der repræsenterer den pågældende medlemsstat, ikke i afstemningen, og den pågældende medlemsstat tages ikke i betragtning ved beregningen af den tredjedel eller de fire femtedele af medlemsstaterne, der er nævnt i stk. 1 og 2 i nævnte artikel. Hvis medlemmer, der er til stede eller repræsenteret, undlader at stemme, hindrer dette ikke vedtagelsen af afgørelser som nævnt i stk. 2 i nævnte artikel.

I forbindelse med vedtagelsen af afgørelser som nævnt i artikel 7, stk. 3 og 4, i traktaten om Den Europæiske Union defineres kvalificeret flertal som angivet i artikel 238, stk. 3, litra b), i denne traktat.

Når Rådet som følge af en afgørelse om suspension af stemmerettigheder vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union træffer afgørelse med kvalificeret flertal på grundlag af en af traktaternes bestemmelser, defineres dette kvalificerede flertal som angivet i artikel 238, stk. 3, litra b), i denne traktat eller, hvis Rådet handler på forslag af Kommissionen eller Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a), i denne traktat.

Ved anvendelsen af artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Union træffer Europa-Parlamentet afgørelse med et flertal på to tredjedele af de afgivne stemmer, der repræsenterer et flertal af dets medlemmer.

Artikel 355

(tidl. artikel 299, stk. 2, første afsnit, og stk. 3-6, i TEF)

Ud over bestemmelserne i artikel 52 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende traktaternes territoriale anvendelsesområde finder følgende bestemmelser anvendelse:

1. Traktaterne gælder for Guadeloupe, Fransk Guyana, Martinique, Réunion, Saint-Barthélemy, Saint-Martin, Azorerne, Madeira og De Kanariske Øer i overensstemmelse med artikel 349.
2. På de oversøiske lande og territorier, der er opregnet i listen i bilag II, anvendes den særlige associeringsordning, som er nærmere fastlagt i fjerde del.

Traktaterne finder ikke anvendelse på de oversøiske lande og territorier, der opretholder særlige forbindelser med Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, og som ikke er nævnt i ovenstående liste.

3. Traktaternes bestemmelser finder anvendelse på de europæiske områder, hvis udenrigsaffægender varetages af en medlemsstat.

4. Traktaternes bestemmelser finder anvendelse på Ålandsøerne i overensstemmelse med bestemmelserne i protokol nr. 2 i akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse.

5. Uanset artikel 52 i traktaten om Den Europæiske Union og stk. 1-4 i denne artikel gælder følgende:

a) Traktaterne finder ikke anvendelse på Færøerne.

b) Traktaterne finder kun anvendelse på baseområderne Akrotiri og Dhekelia i Cypern, hvorover Det Forenede Kongerige udøver overhøjhed, i det omfang det er nødvendigt for at sikre gennemførelsen af de ordninger, der er fastsat i den protokol om de baseområder i Cypern, hvorover det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland udøver overhøjhed, som er knyttet til akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse af Den Europæiske Union, og efter bestemmelserne i nævnte protokol.

c) Bestemmelserne i traktaterne finder kun anvendelse på Kanaløerne og øen Man, i det omfang det er nødvendigt for at sikre anvendelsen på disse øer af den ordning, der er fastsat i traktaten vedrørende de nye medlemsstats tiltrædelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og af Det Europæiske Atomenergifællesskab, undertegnet den 22. januar 1972.

6. Det Europæiske Råd kan på den berørte medlemsstats initiativ vedtage en afgørelse om ændring af den status, som de i stk. 1 og 2 nævnte danske, franske eller nederlandske lande eller territorier har i forhold til Unionen. Det Europæiske Råd træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Kommissionen.

Artikel 356

(tidl. artikel 312 i TEF)

Denne traktat er indgået for ubegrænset tid.

Artikel 357

(tidl. artikel 313 i TEF)

Denne traktat skal ratificeres af De Høje Kontraherende Parter i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Ratifikationsdokumenterne deponeres hos Den Italienske Republiks regering.

Denne traktat træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter deponeringen af det sidste ratifikationsdokument. Finder deponeringen sted mindre end femten dage før begyndelsen af den følgende måned, træder traktaten dog i kraft den første dag i den anden måned efter deponeringen.

Artikel 358

Bestemmelserne i artikel 55 i traktaten om Den Europæiske Union finder anvendelse på denne traktat.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne traktat.

Udfærdiget i Rom, den femogtyvende marts nitten hundrede og syvoghalvtreds.

(listen over befuldmægtigede er ikke gengivet)

PROTOKOLLER

PROTOKOL (nr. 1)
OM DE NATIONALE PARLAMENTERES ROLLE I DEN
EUROPÆISKE UNION

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM MINDER OM, at den måde, hvorpå de nationale parlamenter udøver kontrol med deres regering i relation til Den Europæiske Unions aktiviteter, falder ind under den enkelte medlemsstats særlige forfatningsmæssige system og praksis,

SOM ØNSKER at tilskynde til, at de nationale parlamenter i højere grad inddrages i Den Europæiske Unions aktiviteter, og at øge deres muligheder for at udtrykke deres synspunkter vedrørende såvel udkast til EU's lovgivningsmæssige retsakter som andre spørgsmål, der kan være af særlig interesse for dem,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab:

AFSNIT I

INFORMATION TIL DE NATIONALE PARLAMENTER

Artikel 1

Kommissionen sender sine høringsdokumenter (grøn- og hvidbøger og meddelelser) direkte til de nationale parlamenter, så snart de bliver offentliggjort. Kommissionen sender ligeledes det årlige lovgivningsprogram og alle andre instrumenter vedrørende planlægning af lovgivningen eller politikstrategier til de nationale parlamenter samtidig med fremsendelsen til Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 2

Udkast til lovgivningsmæssige retsakter, der forelægges Europa-Parlamentet og Rådet, sendes samtidig til de nationale parlamenter.

I denne protokol forstås ved udtrykket »udkast til lovgivningsmæssig retsakt« forslag fra Kommissionen, initiativer fra en gruppe medlemsstater, initiativer fra Europa-Parlamentet, anmodninger fra Domstolen, henstillinger fra Den Europæiske Centralbank og anmodninger fra Den Europæiske Investeringsbank, der tager sigte på vedtagelse af en lovgivningsmæssig retsakt.

Kommissionen sender sine udkast til lovgivningsmæssige retsakter direkte til de nationale parlamenter samtidig med fremsendelsen til Europa-Parlamentet og Rådet.

Europa-Parlamentet sender sine udkast til lovgivningsmæssige retsakter direkte til de nationale parlamenter.

Rådet sender de udkast til lovgivningsmæssige retsakter, der hidrører fra en gruppe medlemsstater, Domstolen, Den Europæiske Centralbank eller Den Europæiske Investeringsbank, til de nationale parlamenter.

Artikel 3

De nationale parlamenter kan efter den procedure, der er fastlagt i protokollen om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, sende formændene for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en begrundet udtalelse om, hvorvidt et udkast til lovgivningsmæssig retsakt overholder nærhedsprincippet.

Hvis udkastet til lovgivningsmæssig retsakt hidrører fra en gruppe medlemsstater, sender Rådets formand den eller de begrundede udtalelser til disse medlemsstaters regeringer.

Hvis udkastet til lovgivningsmæssig retsakt hidrører fra Domstolen, Den Europæiske Centralbank eller Den Europæiske Investeringsbank, sender Rådets formand den eller de begrundede udtalelser til den pågældende institution eller det pågældende organ.

Artikel 4

Der skal forløbe en periode på otte uger mellem det tidspunkt, hvor et udkast til lovgivningsmæssig retsakt stilles til rådighed for de nationale parlamenter på Unionens officielle sprog, og det tidspunkt, hvor det sættes på Rådets foreløbige dagsorden med henblik på vedtagelse eller vedtagelse af en holdning inden for rammerne af en lovgivningsprocedure. Denne frist kan dog fraviges i tilfælde af en sags hastende karakter, som begrundes i retsaktens eller Rådets holdning. Bortset fra i behørigt begrundede hastetilfælde må der ikke i denne otteugers periode fastslås enighed om et udkast til lovgivningsmæssig retsakt. Bortset fra i behørigt begrundede hastetilfælde skal der gå ti dage mellem det tidspunkt, hvor et udkast til lovgivningsmæssig retsakt optages på Rådets foreløbige dagsorden, og Rådets vedtagelse af en holdning.

Artikel 5

Rådets dagsordener og resultaterne af Rådets samlinger, herunder protokollerne fra de samlinger, hvor Rådet har drøftet udkast til lovgivningsmæssige retsakter, sendes direkte til de nationale parlamenter samtidig med fremsendelsen til medlemsstaternes regeringer.

Artikel 6

Når Det Europæiske Råd påtænker at gøre brug af artikel 48, stk. 7, første eller andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union, underrettes de nationale parlamenter om Det Europæiske Råds initiativ mindst seks måneder før vedtagelsen af en afgørelse.

Artikel 7

Revisionsretten sender sin årsberetning til de nationale parlamenter til orientering samtidig med fremsendelsen til Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 8

Hvis det nationale parlamentariske system ikke er et etkammersystem, finder artikel 1-7 anvendelse på de kamre, det består af.

AFSNIT II

INTERPARLAMENTARISK SAMARBEJDE*Artikel 9*

Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter tilrettelægger i fællesskab og fremmer et effektivt og regelmæssigt interparlamentarisk samarbejde inden for Unionen.

Artikel 10

En konference af parlamentariske organer med ansvar for EU-anliggender kan forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen de bidrag, som den finder hensigtsmæssige. Denne konference fremmer endvidere udveksling af oplysninger og bedste praksis mellem de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet, herunder mellem deres fagudvalg. Den kan ligeledes afholde interparlamentariske konferencer om specifikke emner, navnlig for at drøfte spørgsmål vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik. Bidrag fra konferencen forpligter ikke de nationale parlamenter og foregriber ikke deres holdning.

PROTOKOL (nr. 2)
**OM ANVENDELSE AF NÆRHEDSPRINCIPPET OG
PROPORTIONALITETSPRINCIPPET**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER, at beslutningerne træffes så tæt på borgerne som muligt,

SOM ER BESLUTTET PÅ at fastsætte betingelser for anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet som defineret i artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union samt på at indføre et system for kontrol med anvendelsen af disse principper,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Hver enkelt institution sikrer til stadighed, at nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet som defineret i artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union overholdes.

Artikel 2

Inden Kommissionen fremsætter forslag til en lovgivningsmæssig retsakt, foretager den omfattende konsultationer. Disse konsultationer skal, når det er relevant, tage hensyn til de planlagte foranstaltningers regionale og lokale dimension. I ekstraordinært hastende tilfælde foretager Kommissionen ikke sådanne konsultationer. Den begrundes sin beslutning i forslaget.

Artikel 3

I denne protokol forstås ved udtrykket »udkast til lovgivningsmæssig retsakt« forslag fra Kommissionen, initiativer fra en gruppe medlemsstater, initiativer fra Europa-Parlamentet, anmodninger fra Domstolen, henstillinger fra Den Europæiske Centralbank og anmodninger fra Den Europæiske Investeringsbank, der tager sigte på vedtagelse af en lovgivningsmæssig retsakt.

Artikel 4

Kommissionen sender sine udkast til lovgivningsmæssige retsakter samt sine ændrede udkast til medlemsstaternes nationale parlamenter samtidig med fremsendelsen til EU-lovgiveren.

Europa-Parlamentet sender sine udkast til lovgivningsmæssige retsakter samt sine ændrede udkast til de nationale parlamenter.

Rådet sender de udkast til lovgivningsmæssige retsakter, der hidrører fra en gruppe medlemsstater, Domstolen, Den Europæiske Centralbank eller Den Europæiske Investeringsbank, samt ændrede udkast til de nationale parlamenter.

Så snart Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutninger og Rådets holdninger er vedtaget, sendes de til de nationale parlamenter.

Artikel 5

Udkastene til lovgivningsmæssige retsakter begrundes med hensyn til nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet. Ethvert udkast til lovgivningsmæssig retsakt bør indeholde en detaljeret analyse, der gør det muligt at vurdere overholdelsen af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet. Analysen bør omfatte oplysninger, der gør det muligt at vurdere de finansielle virkninger og, når der er tale om et direktiv, følgerne for den lovgivning, som medlemsstaterne skal iværksætte, herunder eventuelt regional lovgivning. Begrundelsen for at fastslå, at et af Unionens mål bedre kan nås på EU-plan, underbygges af kvalitative og om muligt kvantitative indikatorer. Der skal i udkastene til lovgivningsmæssige retsakter tages hensyn til, at enhver byrde af finansiel eller administrativ art, der pålægges Unionen, nationale regeringer, regionale eller lokale myndigheder, erhvervsdrivende og borgere, skal begrænses mest muligt og stå i rimeligt forhold til det mål, der skal nås.

Artikel 6

Ethvert nationalt parlament eller ethvert kammer i et af disse parlamenter kan senest otte uger efter fremsendelsen af et udkast til lovgivningsmæssig retsakt på Unionens officielle sprog sende formændene for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en begrundet udtalelse, der forklarer, hvorfor det mener, at det pågældende udkast ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. De nationale parlamenter eller kamrene i de nationale parlamenter skal, når det er relevant, konsultere de regionale parlamenter, der har lovgivningskompetence.

Hvis udkastet til lovgivningsmæssig retsakt hidrører fra en gruppe medlemsstater, sender Rådets formand udtalelsen til disse medlemsstaters regeringer.

Hvis udkastet til lovgivningsmæssig retsakt hidrører fra Domstolen, Den Europæiske Centralbank eller Den Europæiske Investeringsbank, sender Rådets formand udtalelsen til den pågældende institution eller det pågældende organ.

Artikel 7

1. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen samt i givet fald gruppen af medlemsstater, Domstolen, Den Europæiske Centralbank eller Den Europæiske Investeringsbank, hvis udkastet til lovgivningsmæssig retsakt hidrører fra dem, tager hensyn til de begrundede udtalelser, der fremsættes af de nationale parlamenter eller af et kammer i et af disse parlamenter.

Hvert nationalt parlament råder over to stemmer fordelt alt efter det nationale parlamentariske system. I et nationalt parlamentarisk tokammersystem råder hvert af de to kamre over én stemme.

2. Såfremt de begrundede udtalelser om, at et udkast til lovgivningsmæssig retsakt ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, repræsenterer mindst en tredjedel af samtlige de stemmer, der er tildelt de nationale parlamenter i overensstemmelse med stk. 1, andet afsnit, skal udkastet tages op til fornyet overvejelse. Denne tærskel er en fjerdedel, når der er tale om et udkast til lovgivningsmæssig retsakt, der forelægges med hjemmel i artikel 76 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde vedrørende området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Efter denne fornyede overvejelse kan Kommissionen eller eventuelt gruppen af medlemsstater, Europa-Parlamentet, Domstolen, Den Europæiske Centralbank eller Den Europæiske Investeringsbank, hvis udkastet til lovgivningsmæssig retsakt hidrører fra dem, beslutte at opretholde udkastet, ændre det eller trække det tilbage. Beslutningen skal begrundes.

3. Under den almindelige lovgivningsprocedure gælder det endvidere, at såfremt begrundede udtalelser om, at et udkast til lovgivningsmæssig retsakt ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, repræsenterer mindst et simpelt flertal af de stemmer, der er tildelt de nationale parlamenter i overensstemmelse med stk. 1, andet afsnit, skal udkastet tages op til fornyet overvejelse. Efter denne fornyede overvejelse kan Kommissionen beslutte at opretholde udkastet, ændre det eller trække det tilbage.

Hvis Kommissionen beslutter at opretholde udkastet, skal den i en begrundet udtalelse underbygge sin opfattelse af, at det er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Denne begrundede udtalelse såvel som de begrundede udtalelser fra de nationale parlamenter skal sendes til EU-lovgiveren til overvejelse i proceduren:

- a) inden afslutningen af førstebehandlingen overvejer lovgiveren (Europa-Parlamentet og Rådet) lovgivningsforslagets overensstemmelse med nærhedsprincippet under særlig hensyntagen til de begrundelser, som flertallet af de nationale parlamenter har givet udtryk for og deler, samt Kommissionens begrundede udtalelse
- b) hvis lovgiveren med et flertal på 55 % af Rådets medlemmer eller et flertal af de stemmer, der er afgivet i Europa-Parlamentet, er af den opfattelse, at forslaget ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, behandles lovgivningsforslaget ikke yderligere.

Artikel 8

Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at træffe afgørelse i sager vedrørende lovgivningsmæssige retsakters overtrædelse af nærhedsprincippet, der anlægges i henhold til de nærmere bestemmelser i artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde af en medlemsstat eller forelægges af denne i overensstemmelse med dens interne retssystem på vegne af dens nationale parlament eller et kammer i dette parlament.

I overensstemmelse med nævnte artikel kan Regionsudvalget også anlægge sådanne sager vedrørende lovgivningsmæssige retsakter, hvis vedtagelse det ifølge traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal høres om.

Artikel 9

Kommissionen forelægger hvert år Det Europæiske Råd, Europa-Parlamentet, Rådet og de nationale parlamenter en rapport om anvendelsen af artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. Årsrapporten sendes også til Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

PROTOKOL (nr. 3)
**VEDRØRENDE STATUTTEN FOR DEN EUROPÆISKE UNIONS
DOMSTOL**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at fastsætte den statut for Den Europæiske Unions Domstol, der er omhandlet i artikel 281 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab:

Artikel 1

Den Europæiske Unions Domstol træder sammen og udøver sin virksomhed i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaterne, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratomtraktaten) og i denne statut.

AFSNIT I

DOMMERNE OG GENERALADVOKATERNE

Artikel 2

Enhver dommer skal, inden han påbegynder sin embedsvirksomhed, i et offentligt retsmøde aflægge ed for Domstolen på at ville udføre sit hverv med fuldstændig upartiskhed og samvittighedsfuldhed og bevare tavshed om Domstolens rådslagninger og afstemninger.

Artikel 3

Dommerne er fritaget for retsforfølgning. For så vidt angår deres embedshandlinger, herunder mundtlige og skriftlige ytringer, nyder de denne immunitet også efter ophøret af deres embedsvirksomhed.

Domstolen kan i plenum ophæve immuniteten. Vedrører afgørelsen et medlem af Retten eller en specialret, træffer Domstolen afgørelse efter høring af den berørte ret.

Indledes der efter immunitetens ophævelse strafferetlig forfølgning mod en dommer, kan denne i enhver af medlemsstaterne kun stilles for den ret, der er kompetent til at behandle sager mod medlemmerne af landets øverste domstol.

Artikel 11-14 og artikel 17 i protokollen vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter finder anvendelse på Den Europæiske Unions Domstols dommere, generaladvokater, justitssekretær og assisterende referenter dog med forbehold af bestemmelserne i de foregående afsnit vedrørende dommernes fritagelse for retsforfølgning.

Artikel 4

Dommerne må ikke varetage noget politisk eller administrativt hverv.

De må ikke udøve nogen — lønnet eller ulønnet — erhvervsmæssig virksomhed, medmindre Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, undtagelsesvis giver tilladelse hertil.

Ved deres tiltræden afgiver de en højtidelig forsikring, hvorefter de under deres embedsvirksomhed og efter dennes ophør vil overholde de forpligtelser, der følger med deres hverv, i særdeleshed pligten til, efter at deres embedsvirksomhed er ophørt, at udvise hæderlighed og tilbageholdenhed med hensyn til påtagelse af visse hverv eller opnåelse af visse fordele.

I tvivlstilfælde træffer Domstolen afgørelse. Vedrører afgørelsen et medlem af Retten eller en specialret, træffer Domstolen afgørelse efter høring af den berørte ret.

Artikel 5

Bortset fra ordinære nybesættelser samt dødsfald ophører en dommers embedsvirksomhed ved fratræden.

Ved en dommers fratræden indgives afskedsansøgningen til Domstolens præsident, der videresender den til Rådets formand. Ved sidstnævnte meddelelse bliver embedet ledigt.

Bortset fra tilfælde, hvor artikel 6 finder anvendelse, fungerer enhver dommer i embedet, indtil hans efterfølger er tiltrådt.

Artikel 6

En dommer kan hverken afskediges eller frakendes retten til pension eller til andre fordele, der træder i stedet herfor, medmindre han efter Domstolens dommeres og generaladvokaters enstemmige opfattelse ikke længere opfylder de nødvendige forudsætninger eller lever op til de forpligtelser, der følger med embedet. Den pågældende dommer medvirker ikke ved sådanne afgørelser. Er den pågældende medlem af Retten eller en specialret, træffer Domstolen afgørelse efter høring af den berørte ret.

Justitssekretæren underretter Europa-Parlamentets formand og Kommissionens formand om Domstolens afgørelse og oversender den til Rådets formand.

Såfremt en dommer ved en sådan afgørelse afskediges fra sit embede, bliver embedet ledigt ved meddelelsen til Rådets formand.

Artikel 7

Ophører en dommer med at udøve sit hverv inden embedsperiodens udløb, udnævnes en efterfølger for resten af perioden.

Artikel 8

Bestemmelserne i artikel 2-7 finder anvendelse på generaladvokaterne.

AFSNIT II

DOMSTOLENS ORGANISATION*Artikel 9*

Ved den delvise nybesættelse af dommerembederne, der finder sted hvert tredje år, afgår der skiftevis fjorten og tretten dommere.

Ved den delvise nybesættelse af generaladvokaternes embeder, der finder sted hvert tredje år, afgår der hver gang fire generaladvokater.

Artikel 10

Justitssekretæren aflægger for Domstolen ed på at ville udøve sin virksomhed med fuldstændig upartiskhed og samvittighedsfuldhed og på at bevare tavshed om Domstolens rådslagninger og afstemninger.

Artikel 11

Domstolen udfærdiger bestemmelser om afløsning af justitssekretæren for tilfælde, hvor denne får forfald.

Artikel 12

Til Domstolen knyttes tjenestemænd og andre ansatte, for at den skal kunne udøve sin virksomhed. De er undergivet justitssekretæren under præsidentens tilsyn.

Artikel 13

På anmodning af Domstolen kan Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure tillade udnævnelsen af assisterende referenter og træffe bestemmelse om deres stilling. De assisterende referenter kan på vilkår, der fastsættes i procesreglementet, kaldes til at deltage i forberedelsen af sager, der er indbragt for Domstolen, og til at samarbejde med den refererende dommer.

Til assisterende referenter vælges personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som kan dokumentere den nødvendige juridiske egnethed; de udnævnes af Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal. De aflægger for Domstolen ed på at ville udføre deres hverv med fuldstændig upartiskhed og samvittighedsfuldhed og på at bevare tavshed om Domstolens rådslagninger og afstemninger.

Artikel 14

Dommerne, generaladvokaterne og justitssekretæren er forpligtet til at have bopæl ved Domstolens sæde.

Artikel 15

Domstolen udøver sin virksomhed vedvarende. Retsferiernes længde fastsættes af Domstolen under hensyn til tjenestens krav.

Artikel 16

Domstolen opretter af sin midte afdelinger, der sættes af tre eller fem dommere. Dommerne vælger af deres midte formænd for afdelingerne. Formændene for afdelinger med fem dommere vælges for et tidsrum af tre år. De kan genvælges én gang.

Den store afdeling sættes af tretten dommere. Dens forsæde føres af Domstolens præsident. Den store afdeling sammensættes endvidere af formændene for afdelingerne med fem dommere og af andre dommere udpeget i henhold til regler, der fastsættes i procesreglementet.

Domstolen sættes som stor afdeling, når en medlemsstat eller en af Unionens institutioner, som er part i sagen, anmoder herom.

Domstolen sættes i plenum, når den behandler sager, der er indbragt for den i henhold til artikel 228, stk. 2, artikel 245, stk. 2, artikel 247 eller artikel 286, stk. 6, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Finder Domstolen, at en sag, der er indbragt for den, er af særlig vigtighed, kan den desuden efter at have hørt generaladvokaten beslutte at henvise sagen til Domstolens plenum.

Artikel 17

Domstolens afgørelser kan kun gyldigt træffes af et ulige antal dommere.

Afgørelser truffet af afdelinger, der sættes af tre eller fem dommere, er kun gyldige, hvis de træffes af tre dommere.

Afgørelser truffet af den store afdeling er kun gyldige, når ni dommere er til stede.

Afgørelser truffet af Domstolen i plenum er kun gyldige, når femten dommere er til stede.

Får en dommer i en afdeling forfald, kan en dommer fra en anden afdeling tilkaldes i henhold til regler, der fastsættes i procesreglementet.

Artikel 18

Dommerne og generaladvokaterne kan ikke deltage i afgørelsen af nogen sag, hvori de tidligere har optrådt som befuldmægtiget, rådgiver eller advokat for en af parterne, eller hvorom de har måttet udtale sig som medlem af en ret eller en undersøgelseskommision eller i anden egenskab.

Mener en dommer eller en generaladvokat, at han af særlige grunde ikke kan deltage i afgørelsen eller i undersøgelsen af en bestemt sag, underretter han præsidenten herom. Finder præsidenten, at en dommer eller en generaladvokat af særlige grunde ikke bør sidde med eller fremkomme med forslag til afgørelser i en bestemt sag, gør han den pågældende opmærksom herpå.

Opstår der vanskeligheder angående anvendelsen af denne artikel, træffer Domstolen afgørelse.

En part kan ikke begære sammensætningen af Domstolen eller af en af dens afdelinger ændret under påberåbelse det være sig af en dommers nationalitet eller af, at der ikke til Domstolen eller en af dens afdelinger er knyttet nogen dommer af partens nationalitet.

AFSNIT III

RETTERGANGSMÅDEN VED DOMSTOLEN

Artikel 19

Medlemsstaterne såvel som Unionens institutioner repræsenteres for Domstolen af en befuldmægtiget, der udpeges for hver enkelt sag; den befuldmægtigede kan bistås af en rådgiver eller af en advokat.

De stater, som er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, bortset fra medlemsstaterne, samt den i aftalen omhandlede EFTA-Tilsynsmyndighed repræsenteres på samme måde.

Andre parter skal repræsenteres af en advokat.

Kun en advokat, der har beskikkelse i en medlemsstat eller i en anden stat, som er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan repræsentere eller bistå en part for Domstolen.

De befuldmægtigede, rådgivere og advokater, der møder for Domstolen, nyder på vilkår, der fastsættes i procesreglementet, de rettigheder og garantier, der er nødvendige for, at de kan udøve deres hverv uafhængigt.

Domstolen skal i henhold til procesreglementets bestemmelser over for de rådgivere og advokater, der møder for den, have de beføjelser, der normalt tilkommer domstole.

Lærere ved højere læreanstalter, der er statsborgere i medlemsstater, hvis lovgivning tillader dem at være rettergangsfuldmægtige, nyder for Domstolen samme rettigheder, som i denne artikel indrømmes advokater.

Artikel 20

Retsforhandlingerne for Domstolen opdeles i to stadier: et skriftligt og et mundtligt.

Den skriftlige forhandling omfatter overgivelsen til parterne og til de institutioner i Unionen, hvis beslutninger omtvistes, af stævninger, indlæg, svarskifter og erklæringer tillige med eventuelle replikker og duplikker samt af alle påberåbte bilag og aktstykker eller af bekræftede genparter deraf.

Overgivelsen varetages af justitssekretæren i den rækkefølge og inden for de frister, der er fastsat i procesreglementet.

Den mundtlige forhandling omfatter oplæsningen af den rapport, der forelægges af den refererende dommer, Domstolens påhør af de befuldmægtigede, rådgiverne og advokaterne samt af generaladvokatens forslag til afgørelser og i påkommende tilfælde afhøringen af vidner og sagkyndige.

Finder Domstolen, at sagen ikke rejser nogen nye retsspørgsmål, kan den efter at have hørt generaladvokaten beslutte, at sagen skal pådømmes uden generaladvokatens forslag til afgørelse.

Artikel 21

Sag anlægges ved Domstolen ved indlevering af stævning til justitssekretæren. Stævningen skal angive sagsøgerens navn og bopæl, underskriverens stilling, den part eller de parter, mod hvem stævningen udtages, søgsmålets genstand, påstandene og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene.

Stævningen ledsages i påkommende tilfælde af det aktstykke, der begæres kendt ugyldigt, eller i det i artikel 265 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde omhandlede tilfælde af dokumentation vedrørende tidspunktet for den opfordring, der omhandles i nævnte artikel. Er disse dokumenter ikke vedlagt stævningen, opfordrer justitssekretæren vedkommende part til at fremskaffe dem inden en passende frist; søgsmålet kan ikke afvises, fordi forholdet først bringes i orden efter klagefristens udløb.

Artikel 22

I de tilfælde, der er omhandlet i Euratomtraktatens artikel 18, anlægges sag ved Domstolen ved indgivelse af søgsmålet til justitssekretæren. Søgsmålet skal angive sagsøgerens navn og bopæl, underskriverens stilling, den afgørelse, der anfægtes, modparterne, tvistens genstand, påstandene og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene.

Søgsmålet ledsages af en bekræftet genpart af den anfægtede afgørelse fra Voldgiftsudvalget.

Hvis Domstolen ikke giver sagsøgeren medhold, bliver Voldgiftsudvalgets afgørelse endelig.

Hvis Domstolen ophæver Voldgiftsudvalgets afgørelse, kan sagen i givet fald på foranledning af en af parterne på ny forelægges Voldgiftsudvalget. Dette er bundet af Domstolens afgørelse af retsspørgsmål.

Artikel 23

I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, påhviler det den nationale ret, der beslutter at udsætte en sag og retter henvendelse til Domstolen, at oversende denne beslutning til Domstolen. Domstolens justitssekretær giver herefter meddelelse om beslutningen til sagens parter, medlemsstaterne og Kommissionen samt til den institution, det organ, det kontor eller det agentur i Unionen, der har vedtaget den retsakt, hvis gyldighed eller fortolkning omtvistes.

Parterne, medlemsstaterne, Kommissionen og i påkommende tilfælde den institution, det organ, det kontor eller det agentur i Unionen, der har vedtaget den retsakt, hvis gyldighed eller fortolkning omtvistes, kan inden to måneder fra sidstnævnte meddelelse indgive indlæg eller andre skriftlige udtalelser til Domstolen.

I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, giver Domstolens justitssekretær endvidere meddelelse om den nationale rets beslutning til de stater, som er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, bortset fra medlemsstaterne, samt til den i aftalen omhandlede EFTA-Tilsynsmyndighed, som alle inden to måneder efter meddelelsen kan indgive indlæg eller andre skriftlige udtalelser til Domstolen, såfremt sagen hører under aftalens anvendelsesområde.

Når der af Rådet er indgået en aftale med et eller flere tredjelande vedrørende et nærmere bestemt sagsområde, og det deri er bestemt, at disse tredjelande kan indgive skriftlige indlæg eller udtalelser i tilfælde, hvor en ret i en medlemsstat har forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål, der vedrører den pågældende aftales anvendelsesområde, gives der ligeledes meddelelse om den nationale rets beslutning, hvori et sådant spørgsmål stilles, til de pågældende tredjelande, som inden to måneder fra meddelelsen kan indgive indlæg eller andre skriftlige udtalelser til Domstolen.

Artikel 23a ⁽¹⁾

Der kan i procesreglementet fastsættes bestemmelser om en fremskyndet procedure og, for så vidt angår præjudicielle forelæggelser vedrørende området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, en hasteprocedure.

Det kan for disse procedurer bestemmes, at der gælder en kortere frist for indgivelse af indlæg eller andre skriftlige udtalelser end den frist, der er fastsat i artikel 23, og at der, uanset artikel 20, stk. 4, skal ske pådømmelse uden generaladvokatens forslag til afgørelse.

For hasteproceduren kan der desuden fastsættes bestemmelse om en begrænsning af de parter og øvrige berørte, der er omfattet af statuttens artikel 23, som kan indgive indlæg eller andre skriftlige udtalelser, og at den skriftlige forhandling i yderst hastende tilfælde kan udelades.

⁽¹⁾ Artiklen blev indført ved afgørelse 2008/79/EF, Euratom (EUT L 24 af 29.1.2008, s. 42).

Artikel 24

Domstolen kan forlange, at parterne fremlægger ethvert dokument og meddeler enhver oplysning, som den finder ønskelig. I tilfælde af at dette nægtes, fastslår Domstolen dette udtrykkeligt.

Domstolen kan ligeledes afkræve medlemsstaterne og de institutioner, organer, kontorer eller agenter, der ikke er parter i retssagen, enhver oplysning, som den finder nødvendig for sagens behandling.

Artikel 25

Domstolen kan til enhver tid efter eget valg betro enkeltpersoner, grupper, bureauer, kommissioner eller organer den opgave at foretage en sagkyndig undersøgelse.

Artikel 26

Der kan afhøres vidner i overensstemmelse med procesreglementets bestemmelser.

Artikel 27

Domstolen kan i henhold til regler, der fastsættes i procesreglementet, over for udeblevne vidner udøve de beføjelser, der sædvanligt tilkommer domstole, og kan ikende bøder.

Artikel 28

Vidner og sagkyndige kan afhøres under ed ved benyttelse af den edsformular, der er foreskrevet i procesreglementet, eller på den måde, der er fastsat i vidnets eller den sagkyndiges nationale lovgivning.

Artikel 29

Domstolen kan beslutte, at et vidne eller en sagkyndig skal afhøres for den ret, i hvis område vidnet eller den sagkyndige har bopæl.

Denne beslutning tilstilles i overensstemmelse med procesreglementets bestemmelser vedkommende ret til udførelse. De dokumenter, der udfærdiges i forbindelse med udførelsen af denne retsanmodning, skal i henhold til samme bestemmelser sendes tilbage til Domstolen.

Domstolen påtager sig de hermed forbundne udgifter, men kan i påkommende tilfælde pålægge sagens parter disse omkostninger.

Artikel 30

Hver medlemsstat anser vidners eller sagkyndiges edsbrud som den tilsvarende lovovertrædelse begået for en national ret i et civilt søgsmål. Efter Domstolens anmeldelse indleder vedkommende medlemsstat retsforfølgning mod gerningsmanden for den kompetente nationale ret.

Artikel 31

Retsmøderne er offentlige, medmindre Domstolen af egen drift eller på begæring af parterne, af vægtige grunde, træffer anden bestemmelse.

Artikel 32

Under retsforhandlingerne kan Domstolen afhøre de sagkyndige, vidnerne samt parterne selv. De sidstnævnte kan dog kun forhandle mundtligt gennem deres rettergangsfuldmægtige.

Artikel 33

Om hvert retsmøde føres en retsbog, der underskrives af præsidenten og justitssekretæren.

Artikel 34

Retslisten fastlægges af præsidenten.

Artikel 35

Domstolens rådslagninger og afstemninger er og forbliver hemmelige.

Artikel 36

Dommene skal begrundes. De skal angive navnene på de dommere, der har medvirket ved afgørelsen.

Artikel 37

Dommene underskrives af præsidenten og justitssekretæren. De afsiges i et offentligt retsmøde.

Artikel 38

Domstolen træffer afgørelse om sagsomkostningerne.

Artikel 39

Under anvendelse af en summarisk fremgangsmåde, der fastlægges i procesreglementet, og som i fornødent omfang kan afvige fra visse af bestemmelserne i denne statut, kan Domstolens præsident på begæring træffe afgørelse enten om udsættelse som nævnt i artikel 278 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Euratomtraktatens artikel 157, eller om anvendelse af foreløbige forholdsregler som nævnt i artikel 279 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, eller om udsættelse af tvangsfuldbyrdelse i overensstemmelse med artikel 299, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller Euratomtraktatens artikel 164, stk. 3.

I tilfælde af præsidentens forfald træder en anden dommer i hans sted i overensstemmelse med bestemmelserne i procesreglementet.

Afgørelser, der træffes af præsidenten eller af dennes stedfortræder, er kun foreløbige og foregriber på ingen måde Domstolens afgørelse i hovedsagen.

Artikel 40

Medlemsstaterne og Unionens institutioner kan indtræde i retstvister, der er indbragt for Domstolen.

Samme ret tilkommer Unionens organer, kontorer og agenturer samt alle andre personer, hvis de kan godtgøre, at de har en berettiget interesse i afgørelsen af en for Domstolen indbragt retstvist. Fysiske eller juridiske personer kan ikke indtræde i sager mellem medlemsstater, mellem Unionens institutioner eller mellem medlemsstater på den ene side og Unionens institutioner på den anden side.

Med forbehold af stk. 2 kan de stater, som er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, bortset fra medlemsstaterne, samt den i aftalen omhandlede EFTA-Tilsynsmyndighed indtræde i retstvister, der er indbragt for Domstolen, når disse tvister vedrører et af aftalens anvendelsesområder.

Påstande, der fremsættes i en begæring om intervention, kan kun gå ud på at understøtte en af parternes påstande.

Artikel 41

Undlader den, der behørigt er indstævnet, at indgive svarskrift, afsiges der en udeblivelsesdom over den pågældende. Inden en måned efter forkyndelsen af dom i sagen kan der fremsendes indsigelse imod den. Medmindre Domstolen træffer anden bestemmelse, har en sådan fremsendelse af indsigelse ikke opsættende virkning på fuldbyrdelsen af udeblivelsesdommen.

Artikel 42

Medlemsstaterne, Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og alle andre fysiske eller juridiske personer kan i tilfælde og i henhold til regler, der fastsættes i procesreglementet, rejse tredjemandsindsigelse mod dommen i en sag, i hvilken de ikke er blevet tilvarslet, hvis dommen gør indgreb i deres rettigheder.

Artikel 43

Opstår der vanskeligheder vedrørende betydningen og rækkevidden af en dom, tilkommer det Domstolen at fortolke denne på begæring af en part eller en af Unionens institutioner, der godtgør at have en berettiget interesse heri.

Artikel 44

En pådømt sag kan kun begæres genoptaget af Domstolen, hvis der fremkommer en faktisk omstændighed af afgørende betydning, der inden dommens afsigelse var ukendt for Domstolen og for den part, der begærer sagen genoptaget.

Genoptagelsessagen indledes med en kendelse, hvorved Domstolen udtrykkeligt fastslår tilstedeværelsen af en ny faktisk omstændighed, anerkender, at denne har de egenskaber, der kan begrunde genoptagelse af sagen, og erklærer, at begæringen derfor kan imødekommes.

Begæringen om genoptagelse kan ikke fremsættes senere end ti år efter dommens afsigelse.

Artikel 45

Særlige frister, der tager hensyn til afstandene, fastsættes i procesreglementet.

Overskridelse af fristerne bevirker intet retstab, når den pågældende part godtgør, at der foreligger omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure.

Artikel 46

Krav mod Unionen, der støttes på ansvar uden for kontraktforhold, forældes fem år efter, at den omstændighed, der ligger til grund for kravet, er indtrådt. Forældelsen afbrydes enten ved indgivelse af stævning til Domstolen, eller ved, at den skadelidte forud gør sit krav gældende over for vedkommende EU-institution. I sidstnævnte tilfælde skal sag anlægges inden den frist på to måneder, der er omhandlet i artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde; i påkommende tilfælde finder bestemmelserne i artikel 265, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde anvendelse.

Denne artikel finder også anvendelse på krav mod Den Europæiske Centralbank, der støttes på ansvar uden for kontraktforhold.

AFSNIT IV

RETEN

Artikel 47

Artikel 9, stk. 1, artikel 14 og 15, artikel 17, stk. 1, 2, 4 og 5, samt artikel 18 finder anvendelse på Retten og dens medlemmer.

Artikel 3, stk. 4, samt artikel 10, 11 og 14 finder tilsvarende anvendelse på Rettens justitssekretær.

Artikel 48

Retten består af syvogtyve dommere.

Artikel 49

Rettens medlemmer kan udpeges til at udøve hvervet som generaladvokat.

Generaladvokaten skal med henblik på at bistå Retten i udførelsen af dens opgave fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt fremsætte begrundede forslag til afgørelse af visse sager, der indbringes for Retten.

Kriterierne for fastlæggelse af, i hvilke sager dette skal ske, samt reglerne for udpegelse af generaladvokaterne fastsættes i procesreglementet for Retten.

Et medlem af Retten, der er udpeget til generaladvokat i en sag, kan ikke deltage i afgørelsen af den pågældende sag.

Artikel 50

Retten sættes i form af afdelinger bestående af tre eller fem dommere. Dommerne vælger af deres midte formænd for afdelingerne. Formændene for afdelinger med fem dommere vælges for et tidsrum af tre år. De kan genvælges én gang.

I procesreglementet fastsættes regler om oprettelse af afdelingerne og om sagsfordelingen. I visse tilfælde, som fastlægges nærmere i procesreglementet, kan Retten sættes af samtlige medlemmer eller af en enedommer.

Det kan i procesreglementet ligeledes fastsættes, at Retten sættes som stor afdeling i tilfælde og i henhold til regler, der fastsættes i dette reglement.

Artikel 51

Som en undtagelse fra bestemmelsen i artikel 256, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har Domstolen enekompetence i de søgsmål, som er omhandlet i artikel 263 og 265 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som er anlagt af en medlemsstat, og som er rettet mod:

- a) en retsakt udstedt af Europa-Parlamentet eller af Rådet eller af de to institutioner i fællesskab, eller rettet mod en af disse institutioners undladelse af at træffe afgørelse, eller mod begge disse institutioners undladelse af i fællesskab at træffe afgørelse, dog bortset fra
 - afgørelser truffet af Rådet i medfør af artikel 108, stk. 2, tredje afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
 - retsakter vedtaget af Rådet i medfør af en rådeforordning om handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger som omhandlet i artikel 207 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
 - Rådets retsakter, hvorved det udøver gennemførelsesbeføjelser i henhold til artikel 291, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

b) en retsakt udstedt af Kommissionen eller Kommissionens undladelse af at træffe afgørelse i medfør af artikel 331, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Ligeledes har Domstolen enekompetence i de søgsmål, som er omhandlet i de nævnte bestemmelser, og som er anlagt af en af EU-institutionerne, til prøvelse af en retsakt udstedt af Europa-Parlamentet, Rådet, de to institutioner i fællesskab eller af Kommissionen, eller til prøvelse af den omstændighed, at Europa-Parlamentet, Rådet, de to institutioner i fællesskab eller Kommissionen har undladt at træffe afgørelse, og det samme gælder søgsmål, som er anlagt af en af EU-institutionerne til prøvelse af en retsakt udstedt af Den Europæiske Centralbank eller af, at Den Europæiske Centralbank har undladt at træffe afgørelse.

Artikel 52

Domstolens præsident og Rettens præsident fastsætter efter fælles aftale regler, hvorefter tjenestemænd og øvrige ansatte ved Domstolen skal kunne gøre tjeneste ved Retten med henblik på udøvelsen af dennes virksomhed. Visse tjenestemænd eller øvrige ansatte er undergivet Rettens justitssekretær under Rettens præsidents tilsyn.

Artikel 53

Afsnit III i denne statut finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten.

I nødvendigt omfang præciseres og udfyldes disse regler i Rettens procesreglement. Procesreglementet kan fravige artikel 40, stk. 4, og artikel 41 for at tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for sager om intellektuel ejendomsret.

Uanset artikel 20, stk. 4, kan generaladvokaten fremsætte sine begrundede forslag til afgørelse skriftligt.

Artikel 54

Indgives en stævning eller et processkrift, der er stilet til Retten, fejlagtigt til Domstolens justitssekretær, fremsender denne straks dokumentet til Rettens justitssekretær; på samme måde når en stævning eller et andet processkrift, der er stilet til Domstolen, fejlagtigt indgives til Rettens justitssekretær, fremsender denne straks dokumentet til Domstolens justitssekretær.

Finder Retten, at den ikke er kompetent til at påkende en sag, der er omfattet af Domstolens kompetence, henviser den sagen til Domstolen; når Domstolen finder, at en sag henhører under Rettens kompetence, henviser den på samme måde sagen til Retten, der i så fald ikke kan erklære sig inkompetent.

Såfremt der indbringes sager for Domstolen og Retten, som har samme genstand, som rejser de samme fortolkningsspørgsmål, eller hvori gyldigheden af den samme retsakt anfægtes, kan Retten, efter at have hørt parterne, udsætte sin behandling af den pågældende sag, indtil Domstolen har afsagt dom, eller kan, når der er tale om søgsmål, der er anlagt i medfør af artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, erklære sig inkompetent, således at Domstolen kan træffe afgørelse i sagen. Under de samme betingelser kan Domstolen ligeledes beslutte at udsætte sin behandling af sagen; i så fald fortsætter behandlingen ved Retten.

Anfægter en medlemsstat og en af Unionens institutioner den samme retsakt, erklærer Retten sig inkompetent, således at Domstolen kan træffe afgørelse.

Artikel 55

Afgørelser, hvorved en sags behandling ved Retten afsluttes, samt afgørelser, der afgør en del af en sags realitet, eller hvorved der tages stilling til en formalitetsindsigelse vedrørende Rettens kompetence eller en påstand om afvisning af sagen, skal af Rettens justitssekretær forkyndes for alle sagens parter samt alle medlemsstater og EU-institutioner, selv om disse ikke har intervenseret i sagen for Retten.

Artikel 56

Der kan iværksættes appel til Domstolen, senest to måneder efter forkyndelsen af den pågældende anfægtede afgørelse, af afgørelser, hvorved den pågældende sags behandling ved Retten er blevet afsluttet, samt af afgørelser, der afgør en del af en sags realitet, eller hvorved der tages stilling til en formalitetsindsigelse vedrørende Rettens kompetence eller en påstand om afvisning af sagen.

Appel kan iværksættes af enhver part, som helt eller delvis ikke har fået medhold. Andre intervenienter end medlemsstaterne og EU-institutionerne kan dog kun iværksætte appel, såfremt den af Retten truffne afgørelse berører dem umiddelbart.

Undtagen i sager imellem Unionen og dennes ansatte kan appel ligeledes iværksættes af medlemsstater og EU-institutioner, der ikke har intervenseret i den pågældende sag for Retten. I sådanne tilfælde har de pågældende medlemsstater eller institutioner den samme retsstilling som medlemsstater eller institutioner, der har intervenseret i første instans.

Artikel 57

Den, hvis begæring om intervention ikke er blevet taget til følge af Retten, kan appellere afgørelsen til Domstolen senest to uger efter forkyndelsen af afgørelsen om, at begæringen ikke tages til følge.

Afgørelser truffet af Retten i henhold til artikel 278 eller 279 eller artikel 299, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller Euratomtraktatens artikel 157 eller artikel 164, stk. 3, kan appelleres af parterne i sagen inden to måneder efter, at afgørelsen er forkyndt for dem.

Appel efter stk. 1 og 2 i nærværende artikel påkendes efter fremgangsmåden i artikel 39.

Artikel 58

Appel til Domstolen er begrænset til retsspørgsmål. Den kan kun støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt EU-retten.

Appel kan ikke iværksættes alene til forandring af afgørelser om sagsomkostningerne eller om disses størrelse.

Artikel 59

Når en afgørelse fra Retten appelleres, består retsforhandlingerne ved Domstolen af en skriftveksling og en mundtlig forhandling. I henhold til regler, der fastsættes i procesreglementet, kan Domstolen efter at have hørt generaladvokaten og parterne træffe afgørelse uden mundtlig forhandling.

Artikel 60

Appel har ikke opsættende virkning, jf. dog artikel 278 og 279 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Euratomtraktatens artikel 157.

Uanset artikel 280 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har en afgørelse fra Retten om annullation af en forordning først retsvirkning fra udløbet af den frist, der er omhandlet i artikel 56, stk. 1, i denne statut, eller, såfremt appel er iværksat inden for denne frist, fra stadfæstelsen eller fra afvisningen af appellen, dog med forbehold af muligheden for en part til at fremsætte begæring til Domstolen om midlertidig ophævelse af retsvirkningerne af den annullerede forordning eller om andre foreløbige forholdsregler i medfør af artikel 278 og 279 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller Euratomtraktatens artikel 157.

Artikel 61

Giver Domstolen appellanten medhold, ophæver den den af Retten truffe afgørelse. Domstolen kan i denne forbindelse enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.

I tilfælde af hjemvisning er Retten bundet af de afgørelser om retsspørgsmål, der er indeholdt i Domstolens afgørelse.

Når der under en appel, der iværksættes af en medlemsstat eller en EU-institution, der ikke har interveneret i den pågældende sag for Retten, gives appellanten medhold, kan Domstolen, dersom den skønner det nødvendigt, angive, hvilke af virkningerne af den af Retten truffe afgørelse, som er blevet ophævet, der skal betragtes som endelige for parterne i sagen.

Artikel 62

I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 256, stk. 2 og 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, kan førstegeneraladvokaten, når han finder, at der er en alvorlig risiko for, at EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng kan påvirkes, foreslå Domstolen at foretage en fornyet prøvelse af den afgørelse, der er truffet af Retten.

Forslaget skal fremsættes en måned efter, at Retten har truffet afgørelsen. Domstolen beslutter, inden en måned efter at førstegeneraladvokaten har fremsat sit forslag, om der skal foretages en fornyet prøvelse af afgørelsen.

Artikel 62a

Domstolen afgør de spørgsmål, der er underkastet fornyet prøvelse, efter en hasteprocedure på grundlag af de sagsakter, som Retten har fremsendt.

De parter, der er omhandlet i artikel 23, og i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 256, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, parterne i sagen for Retten har inden for en nærmere fastsat frist ret til at indgive indlæg eller andre skriftlige udtalelser til Domstolen om de spørgsmål, der er underkastet fornyet prøvelse.

Domstolen kan beslutte at åbne den mundtlige forhandling, før den træffer afgørelse.

Artikel 62b

I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 256, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har forslaget om fornyet prøvelse og beslutningen om indledning af proceduren for fornyet prøvelse ikke opsættende virkning, jf. dog artikel 278 og 279 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Fastslår Domstolen, at Rettens afgørelse påvirker EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng, hjemviser den sagen til Retten, som er bundet af de afgørelser om retsspørgsmål, der er indeholdt i Domstolens afgørelse; Domstolen kan angive, hvilke af virkningerne af Rettens afgørelse der skal betragtes som endelige for parterne i sagen. Følger afgørelsen af retstvisten, under hensyn til udfaldet af den fornyede prøvelse, af de faktiske omstændigheder, som Rettens afgørelse støttes på, afgør Domstolen imidlertid sagen endeligt.

I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 256, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, får Rettens besvarelser af de spørgsmål, som Retten har fået forelagt, virkning ved udløbet af de frister, der er fastsat i artikel 62, stk. 2, medmindre der foreligger et forslag om fornyet prøvelse eller en beslutning om indledning af en procedure for fornyet prøvelse. Indledes der en procedure for fornyet prøvelse, får de besvarelser, der er underkastet fornyet prøvelse, virkning ved procedurens afslutning, medmindre Domstolen træffer anden afgørelse. Fastslår Domstolen, at Rettens afgørelse påvirker EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng, træder Domstolens besvarelse af de spørgsmål, der er underkastet fornyet prøvelse, i stedet for Rettens.

AFSNIT IVa

SPECIALRETTERNE

Artikel 62c

Bestemmelserne om de specialretter, der oprettes i henhold til artikel 257 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvad angår disses kompetence, sammensætning, organisation og rettergangsmåde, findes i bilaget til denne statut.

AFSNIT V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 63

Procesreglementet for Domstolen og procesreglementet for Retten skal indeholde alle forskrifter, der er nødvendige for at anvende og om fornødent udfylde denne statut.

Artikel 64

Den ordning, der skal gælde for Den Europæiske Unions Domstol på det sproglige område, fastsættes ved en forordning vedtaget af Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed. Denne forordning vedtages enten på begæring af Domstolen og efter høring af Kommissionen og Europa-Parlamentet eller på forslag af Kommissionen og efter høring af Domstolen og Europa-Parlamentet.

Indtil vedtagelsen af disse regler, finder reglerne om sprog i procesreglementet for Domstolen og i procesreglementet for Retten fortsat anvendelse. Uanset artikel 253 og 254 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kræver enhver ændring eller ophævelse af disse bestemmelser Rådets enstemmige godkendelse.

BILAG I

RETEN FOR EU-PERSONALESAGER

Artikel 1

Retten for EU-personalesager, herefter benævnt »EU-Personaleretten«, udøver i første instans de beføjelser til at træffe afgørelse om tvister mellem Unionen og dens ansatte i henhold til artikel 270 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, herunder tvister mellem ethvert organ og dets personale, der er tillagt Den Europæiske Unions Domstol.

Artikel 2

EU-Personaleretten består af syv dommere. Hvis Domstolen anmoder herom, kan Rådet vedtage at forøge antallet af dommere.

Dommerne udnævnes for en periode på seks år. Afgående dommere kan genudnævnes.

Hvis en stilling som dommer bliver ledig, udnævnes der en ny dommer for en periode på seks år.

Artikel 3

1. Dommerne udnævnes af Rådet, der træffer afgørelse i henhold til artikel 257, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, efter høring af det udvalg, der nedsættes i henhold til denne artikel. Rådet påser ved udnævnelsen af dommerne, at EU-Personaleretten får en afbalanceret sammensætning på så bredt et geografisk grundlag som muligt blandt medlemsstaternes statsborgere og for så vidt angår de repræsenterede nationale retssystemer.

2. Enhver unionsborger, der opfylder betingelserne i artikel 257, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, kan indgive sin ansøgning. Rådet, der træffer afgørelse efter henstilling fra Domstolen, fastsætter betingelserne og de nærmere bestemmelser vedrørende indgivelse og behandling af ansøgningerne.

3. Der nedsættes et udvalg bestående af syv medlemmer, der er valgt blandt tidligere medlemmer af Domstolen og Retten og jurister med anerkendte faglige kvalifikationer. Rådet træffer efter indstilling fra Domstolens præsident afgørelse om udpegelsen af udvalgets medlemmer og dets forretningsorden.

4. Udvalget afgiver udtalelse om kandidaternes kvalifikationer til at udøve embedet som dommer ved EU-Personaleretten. Udvalget knytter til denne udtalelse en liste over kandidater, der besidder de mest hensigtsmæssige erfaringer på højt niveau. En sådan liste skal indeholde et antal kandidater svarende til mindst det dobbelte af det antal dommere, Rådet skal udnævne.

Artikel 4

1. Dommerne vælger af deres midte for et tidsrum af tre år EU-Personalerettens præsident. Denne kan genvælges.
2. EU-Personaleretten sættes i afdelinger bestående af tre dommere. I visse tilfælde, som fastlægges nærmere i procesreglementet, kan retten sættes i plenum, i en afdeling bestående af fem dommere eller af én enkelt dommer.
3. Præsidenten for EU-Personaleretten er formand for plenum og for afdelingen med fem dommere. Formændene for afdelingerne med tre dommere udpeges efter reglerne i stk. 1. Hvis EU-Personalerettens præsident er tilknyttet en afdeling med tre dommere, fører han forsædet i denne afdeling.
4. I procesreglementet fastsættes plenums beføjelser og beslutningsdygtige antal medlemmer samt regler om afdelingernes sammensætning og om sagsfordelingen.

Artikel 5

Artikel 2-6, artikel 14, artikel 15, artikel 17, stk. 1, 2 og 5, samt artikel 18 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol finder anvendelse på EU-Personaleretten og dens medlemmer.

Den ed, der er omhandlet i artikel 2 i statuten, aflægges for Domstolen, og de beslutninger, der er omhandlet i statuttens artikel 3, 4 og 6, træffes af Domstolen efter høring af EU-Personaleretten.

Artikel 6

1. EU-Personaleretten anvender Domstolens og Rettens administrative tjenester. Domstolens præsident eller eventuelt Rettens præsident fastsætter efter fælles aftale med præsidenten for EU-Personaleretten de regler, hvorefter tjenestemænd og øvrige ansatte ved Domstolen eller Retten skal kunne gøre tjeneste i EU-Personaleretten med henblik på udøvelsen af dennes virksomhed. Visse tjenestemænd eller øvrige ansatte skal undergives EU-Personalerettens justitssekretær under tilsyn af denne rets præsident.
2. EU-Personaleretten udnævner sin justitssekretær og træffer bestemmelse om hans stilling. Artikel 3, stk. 4, og artikel 10, 11 og 14 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol finder anvendelse på rettens justitssekretær.

Artikel 7

1. Afsnit III i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, bortset fra artikel 22 og 23, finder anvendelse på rettergangsmåden ved EU-Personaleretten. I nødvendigt omfang præciseres og udfyldes disse regler i denne rets procesreglement.
2. Bestemmelserne om den sprogordning, der gælder for Retten, gælder også for EU-Personaleretten.
3. Skriftudvekslingen omfatter indgivelse af stævning og svarskrift, medmindre EU-Personaleretten bestemmer, at yderligere skriftudveksling er nødvendig. Når en yderligere skriftudveksling har fundet sted, kan EU-Personaleretten med parternes samtykke beslutte at træffe afgørelse uden mundtlig forhandling.

4. På ethvert stadium i sagens behandling, også umiddelbart efter stævningens indgivelse, kan EU-Personaleretten undersøge mulighederne for en mindelig bilæggelse af tvisten og bestrebe sig på at fremme en sådan bilæggelse.

5. Afgørelse om sagsomkostninger træffes af EU-Personaleretten. Medmindre andet gælder i henhold til særlige bestemmelser i procesreglementet, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

Artikel 8

1. Indgives en stævning eller et processkrift, der er stilet til EU-Personaleretten, fejlagtigt til Domstolens eller Rettens justitssekretær, fremsender denne straks dokumentet til EU-Personalerettens justitssekretær. På samme måde gælder, at når en stævning eller et andet processkrift, der er stilet til Domstolen eller Retten, fejlagtigt indgives til EU-Personalerettens justitssekretær, fremsender denne straks dokumentet til Domstolens eller Rettens justitssekretær.

2. Finder EU-Personaleretten, at den ikke er kompetent til at påkende en sag, der er omfattet af Domstolens eller Rettens kompetence, henviser den sagen til Domstolen eller Retten. Når Domstolen eller Retten finder, at en sag henhører under EU-Personalerettens kompetence, henviser den ret, ved hvilken sagen anlægges, på samme måde sagen til denne, der i så fald ikke kan erklære sig inkompetent.

3. Såfremt der indbringes sager for EU-Personaleretten og Retten, som rejser det samme fortolkningsspørgsmål, eller hvori gyldigheden af den samme retsakt anfægtes, kan EU-Personaleretten efter høring af parterne suspendere proceduren, indtil Retten har truffet afgørelse.

Såfremt der indbringes sager for EU-Personaleretten og Retten, som har samme genstand, erklærer EU-Personaleretten sig inkompetent, således at Retten kan træffe afgørelse.

Artikel 9

Der kan iværksættes appel til Retten, senest to måneder efter forkyndelsen af den pågældende anfægtede afgørelse, af afgørelser, hvorved den pågældende sags behandling ved EU-Personaleretten er blevet afsluttet, samt af afgørelser, der afgør en del af en sags realitet, eller hvorved der tages stilling til en formalitetsindsigelse vedrørende rettens kompetence eller en påstand om afvisning af sagen.

Appel kan iværksættes af enhver part, som helt eller delvis ikke har fået medhold. Andre intervenienter end medlemsstaterne og EU-institutionerne kan dog kun iværksætte appel, såfremt den af EU-Personaleretten truffne afgørelse berører dem direkte.

Artikel 10

1. Den, hvis begæring om intervention ikke er blevet taget til følge af EU-Personaleretten, kan appellere afgørelsen til Retten senest to uger efter forkyndelsen af afgørelsen om, at begæringen ikke tages til følge.

2. Afgørelser truffet af EU-Personaleretten i henhold til artikel 278 eller 279 eller artikel 299, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller Euratomtraktatens artikel 157 eller artikel 164, stk. 3, kan appelleres af parterne i sagen inden to måneder efter, at afgørelsen er forkyndt for dem.

3. Appel efter stk. 1 og 2 kan påkendes af præsidenten for Retten efter en summarisk fremgangsmåde, der i fornødent omfang kan afvige fra visse af bestemmelserne i dette bilag, og som fastlægges i Rettens procesreglement.

Artikel 11

1. Appel til Retten er begrænset til retsspørgsmål. Den kan kun støttes på, at EU-Personaleretten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl ved denne ret, der krænker appellants interesser, eller at EU-Personaleretten har overtrådt EU-retten.

2. Appel kan ikke iværksættes alene til forandring af afgørelser om sagsomkostningerne eller om disses størrelse.

Artikel 12

1. Appel til Retten har ikke opsættende virkning, jf. dog artikel 278 og 279 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Euratomtraktatens artikel 157.

2. Når en afgørelse fra EU-Personaleretten appelleres, består retsforhandlingerne ved Retten af en skriftveksling og en mundtlig forhandling. I henhold til reglerne i Rettens procesreglement kan denne efter at have hørt parterne træffe afgørelse uden mundtlig forhandling.

Artikel 13

1. Giver Retten appellanten medhold, ophæver den den af EU-Personaleretten truffne afgørelse og træffer selv afgørelse i sagen. Retten hjemviser sagen til EU-Personaleretten til afgørelse, hvis den ikke er moden til påkendelse.

2. I tilfælde af hjemvisning er EU-Personaleretten bundet af de afgørelser om retsspørgsmål, der er indeholdt i Rettens afgørelse.

PROTOKOL (nr. 4)
OM STATUTTEN FOR DET EUROPÆISKE SYSTEM AF
CENTRALBANKER OG DEN EUROPÆISKE
CENTRALBANK

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at fastsætte statutten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank, der er omhandlet i artikel 129, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

KAPITEL I
DET EUROPÆISKE SYSTEM AF CENTRALBANKER

Artikel 1

Det Europæiske System af Centralbanker

Den Europæiske Centralbank (ECB) og de nationale centralbanker udgør i overensstemmelse med artikel 282, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB). ECB og de nationale centralbanker i de medlemsstater, der har euroen som valuta, udgør Eurosystemet.

ESCB og ECB udøver deres funktioner og deres virksomhed i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaterne og i denne statut.

KAPITEL II
ESCB'S MÅL OG OPGAVER

Artikel 2

Mål

I overensstemmelse med artikel 127, stk. 1, og artikel 282, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde er hovedmålet for ESCB at fastholde prisstabilitet. Uden at målsætningen om prisstabilitet derved berøres, støtter ESCB de generelle økonomiske politikker i Unionen med henblik på at bidrage til gennemførelsen af Unionens mål, som fastsat i artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union. ESCB handler i overensstemmelse med princippet om en åben markedsøkonomi med fri konkurrence, som fremmer en effektiv ressourceallokering, og i overensstemmelse med principperne i artikel 119 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Artikel 3

Opgaver

3.1. I overensstemmelse med artikel 127, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde er de grundlæggende opgaver, der skal udføres af ESCB:

- at formulere og gennemføre Unionens monetære politik
- at foretage transaktioner i udenlandsk valuta i overensstemmelse med bestemmelserne i nævnte traktats artikel 219
- at besidde og forvalte medlemsstaternes officielle valutaeserver
- at fremme betalingssystemernes smidige funktion.

3.2. I overensstemmelse med nævnte traktats artikel 127, stk. 3, berører artikel 3.1, tredje led, ikke medlemsstaternes regeringers besiddelse og forvaltning af arbejdsbeholdninger i udenlandske valutaer.

3.3. I overensstemmelse med nævnte traktats artikel 127, stk. 5, bidrager ESCB til en smidig gennemførelse af de kompetente myndigheders politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutterne og det finansielle systems stabilitet.

Artikel 4

Rådgivende funktioner

I overensstemmelse med artikel 127, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

- a) skal ECB høres
- om ethvert forslag til EU-retsakt inden for dens kompetenceområder
 - af de nationale myndigheder om ethvert udkast til retsforskrift inden for dens kompetenceområder, men inden for de rammer og på de betingelser, der fastsættes af Rådet efter fremgangsmåden i artikel 41.
- b) kan ECB forelægge udtalelser for EU-institutioner, -organer, -kontorer eller -agenturer eller nationale myndigheder om spørgsmål inden for dens kompetenceområder.

Artikel 5

Indsamling af statistisk information

5.1. ECB skal med støtte fra de nationale centralbanker indsamle den statistiske information, som er nødvendig for at udføre ESCB's opgaver, enten fra de kompetente nationale myndigheder eller direkte fra de økonomiske enheder. ECB skal samarbejde om disse spørgsmål med EU-institutionerne, -organerne, -kontorerne og -agenturerne samt med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne eller i tredjelande og med internationale organisationer.

5.2. De nationale centralbanker skal i videst muligt omfang udføre de opgaver, der er beskrevet i artikel 5.1.

5.3. ECB skal bidrage til harmoniseringen, når denne er nødvendig, af de regler og den praksis, der gælder for indsamling, udarbejdelse og udgivelse af statistikker inden for dens kompetenceområder.

5.4. Rådet fastsætter i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 41, hvilke fysiske og juridiske personer der er undergivet anmeldelseskrav, forskrifter om tavshedspligt og passende regler om håndhævelse.

Artikel 6

Internationalt samarbejde

6.1. I spørgsmål om internationalt samarbejde, som vedrører ESCB's opgaver, afgør ECB, hvordan ESCB skal repræsenteres.

6.2. ECB og — med dennes godkendelse — de nationale centralbanker kan deltage i internationale monetære institutioner.

6.3. Bestemmelserne i artikel 6.1 og 6.2 berører ikke bestemmelserne i artikel 138 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

KAPITEL III

ESCB's ORGANISATION

Artikel 7

Uafhængighed

I overensstemmelse med artikel 130 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde må hverken ECB, de nationale centralbanker eller medlemmerne af disses besluttende organer under udøvelsen af de beføjelser og gennemførelsen af de opgaver og pligter, som traktaterne og denne statut pålægger dem, søge eller modtage instrukser fra EU-institutioner, -organer, -kontorer eller -agenturer, fra nogen regering i en medlemsstat eller fra noget andet organ. Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer samt medlemsstaternes regeringer forpligter sig til at respektere dette princip og til ikke at søge at øve indflydelse på, hvordan medlemmerne af ECB's og de nationale centralbankers besluttende organer udfører deres opgaver.

Artikel 8

Generelt princip

ESCB skal styres af ECB's besluttende organer.

Artikel 9

Den Europæiske Centralbank

9.1. ECB, som i overensstemmelse med artikel 282, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har status som juridisk person, nyder i hver medlemsstat den mest vidtgående rets- og handleevne, som den pågældende stats lovgivning tillægger juridiske personer.

9.2. ECB skal sikre, at de opgaver, som er overdraget ESCB i medfør af nævnte traktats artikel 127, stk. 2, 3 og 5, bliver udført, enten ved ECB's egne aktiviteter i henhold til nærværende statut eller af de nationale centralbanker i henhold til artikel 12.1 og 14.

9.3. I overensstemmelse med nævnte traktats artikel 129, stk. 3, er ECB's besluttende organer Styrelsesrådet og direktionen.

Artikel 10

Styrelsesrådet

10.1. I overensstemmelse med artikel 283, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde består Styrelsesrådet af medlemmerne af direktionen og cheferne for de nationale centralbanker i de medlemsstater, der har euroen som valuta.

10.2. Hvert medlem af Styrelsesrådet har én stemme. Fra det tidspunkt, hvor antallet af medlemmer af Styrelsesrådet overstiger 21, har hvert medlem af direktionen én stemme, og antallet af centralbankchefer med stemmeret udgør 15. Sidstnævnte stemmerettigheder fordeles og roterer som følger:

- Når antallet af centralbankchefer overstiger 15, og indtil det udgør 22, inddeles centralbankcheferne i to grupper på grundlag af en fordeling efter størrelsen af deres NCB's medlemsstaters andel af det aggregerede bruttonationalprodukt til markedspriser og af den samlede aggregerede balance for de monetære finansielle institutioner i de medlemsstater, der har euroen som valuta. Andelen af det aggregerede bruttonationalprodukt til markedspriser og af den samlede aggregerede balance for de monetære finansielle institutioner tildeles vægte på henholdsvis 5/6 og 1/6. Den første gruppe består af fem centralbankchefer og den anden gruppe af de øvrige centralbankchefer. Den hyppighed, hvormed centralbankcheferne i den første gruppe kan udøve stemmeret, kan ikke være lavere end den hyppighed, som gælder for centralbankcheferne i den anden gruppe. Den første gruppe tildeles fire stemmerettigheder og den anden gruppe 11, jf. dog foregående punktum.
- Når antallet af centralbankchefer udgør 22, inddeles centralbankcheferne i tre grupper på grundlag af en fordeling efter størrelse i henhold til ovennævnte kriterier. Den første gruppe består af fem centralbankchefer og tildeles fire stemmerettigheder. Den anden gruppe består af halvdelen af det samlede antal centralbankchefer, i givet fald rundet op til nærmeste tal, og tildeles otte stemmerettigheder. Den tredje gruppe består af de øvrige centralbankchefer og tildeles tre stemmerettigheder.

- Inden for hver gruppe udøver centralbankcheferne stemmeret i lige lange perioder.
- Ved beregningen af andelene i det aggregerede bruttonationalprodukt til markedspriser finder artikel 29.2 anvendelse. Den samlede aggregerede balance for de monetære finansielle institutioner beregnes i overensstemmelse med det statistiske grundlag, som gælder i Unionen på tidspunktet for beregningen.
- Når det aggregerede bruttonationalprodukt i markedspriser justeres i henhold til artikel 29.3, eller når antallet af centralbankchefer øges, justeres størrelsen og/eller sammensætningen af grupperne i overensstemmelse med ovennævnte principper.
- Styrelsesrådet, som træffer afgørelse med to tredjedeles flertal blandt alle medlemmer, såvel med som uden stemmeret, vedtager alle nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af ovennævnte principper og kan træffe afgørelse om at udskyde starten af rotationssystemet indtil det tidspunkt, hvor antallet af centralbankchefer overstiger 18.

Udøvelse af stemmeretten kan kun ske ved personlig tilstedeværelse. Som en undtagelse fra denne regel kan den i artikel 12.3 omhandlede forretningsorden fastsætte, at Styrelsesrådets medlemmer kan afgive deres stemme ved anvendelse af telekonferencer. I denne forretningsorden skal det endvidere fastsættes, at et medlem af Styrelsesrådet, som er forhindret i at deltage i Styrelsesrådets møder i en længere periode, kan udpege en stedfortræder som medlem af Styrelsesrådet.

Bestemmelserne i de foregående led berører ikke stemmerettigheder for alle medlemmer af Styrelsesrådet i henhold til artikel 10.3, 40.2. og 40.3.

Medmindre andet er fastsat i denne statut, træffer Styrelsesrådet afgørelse med simpelt flertal. Ved stemmelighed er formandens stemme afgørende.

Styrelsesrådet er beslutningsdygtigt, når mindst to tredjedele af de medlemmer, som kan udøve stemmeret, er til stede. Hvis Styrelsesrådet ikke er beslutningsdygtigt, kan formanden indkalde til et ekstraordinært møde, på hvilket der kan træffes afgørelse uden hensyn til reglen om beslutningsdygtighed.

10.3. Ved afgørelser, der træffes i henhold til artikel 28, 29, 30, 32 og 33, skal Styrelsesrådets medlemmers stemmer vægtes i overensstemmelse med de nationale centralbankers andel af ECB's indskudte kapital. Direktionsmedlemmernes stemmewægt er nul. En afgørelse anses for at være vedtaget med kvalificeret flertal, hvis dette flertal udgør mindst to tredjedele af ECB's indskudte kapital og repræsenterer mindst halvdelen af indehaverne af kapitalandele. Hvis en centralbankchef er forhindret i at være til stede, kan denne udpege en stedfortræder, der afgiver den vægtede stemme.

10.4. Møderne er fortrolige. Styrelsesrådet kan træffe afgørelse om at offentliggøre resultatet af sine drøftelser.

10.5. Styrelsesrådet mødes mindst ti gange om året.

Artikel 11

Direktionen

11.1. I overensstemmelse med artikel 283, stk. 2, første afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde består direktionen af formanden, næstformanden og fire andre medlemmer.

Medlemmerne skal udføre deres hverv på fuld tid. Intet medlem må, medmindre Styrelsesrådet undtagelsesvis giver tilladelse hertil, påtage sig nogen anden beskæftigelse, uanset om den aflønnes eller ej.

11.2. I overensstemmelse med nævnte traktats artikel 283, stk. 2, andet afsnit, udnævnes formanden, næstformanden samt de øvrige medlemmer af direktionen blandt personer, som er værdige i almindeligt omdømme, og som har professionel erfaring i monetære forhold eller i bankvæsen, af Det Europæiske Råd med kvalificeret flertal på grundlag af en henstilling fra Rådet, efter høring af Europa-Parlamentet og Styrelsesrådet.

Deres embedsperiode er på otte år, og mandatet kan ikke fornyes.

Kun statsborgere i medlemsstaterne kan være medlemmer af direktionen.

11.3. Ansættelsesvilkårene for direktionens medlemmer, især deres aflønning, pensioner og andre sociale ydelser, aftales i kontrakter med ECB og fastsættes af Styrelsesrådet efter forslag fra en komité, der består af tre medlemmer udnævnt af Styrelsesrådet og tre medlemmer udnævnt af Rådet. Direktionens medlemmer har ikke stemmeret i spørgsmål, som er omfattet af dette stykke.

11.4. Hvis et direktionsmedlem ikke længere opfylder de betingelser, som er nødvendige for udførelsen af medlemmets pligter, eller hvis vedkommende har begået en alvorlig forseelse, kan Domstolen afskedige medlemmet efter indstilling fra Styrelsesrådet eller direktionen.

11.5. Alle personligt tilstedeværende direktionsmedlemmer har ret til at stemme og har til det formål én stemme. Hvis ikke andet er fastsat, træffer direktionen afgørelse med simpelt flertal af de afgivne stemmer. Ved stemmelighed er formandens stemme afgørende. De nærmere bestemmelser for afstemning fastlægges i den i artikel 12.3 omhandlede forretningsorden.

11.6. Direktionen er ansvarlig for ECB's løbende forretninger.

11.7. Hvis en stilling som medlem af direktionen bliver ledig, skal der udnævnes et nyt medlem efter bestemmelserne i artikel 11.2.

Artikel 12

De besluttende organers ansvarsområder

12.1. Styrelsesrådet fastsætter de retningslinjer og træffer de afgørelser, der er nødvendige for at udføre de opgaver, der er pålagt ESCB i henhold til traktaterne og denne statut. Styrelsesrådet udformer Unionens monetære politik, herunder — når det er hensigtsmæssigt — afgørelser om mellemliggende pengepolitiske målsætninger, om officielle rentesatser og om forsyningen med reserver i ESCB, og fastsætter de nødvendige retningslinjer for afgørelsernes gennemførelse.

Direktionen skal gennemføre den monetære politik i overensstemmelse med de retningslinjer og afgørelser, der er vedtaget af Styrelsesrådet. I den forbindelse skal direktionen give de nationale centralbanker de nødvendige instrukser. Endvidere kan direktionen få delegeret visse beføjelser ved afgørelse truffet af Styrelsesrådet.

I det omfang, det skønnes muligt og hensigtsmæssigt, og med forbehold af bestemmelserne i denne artikel, anvender ECB de nationale centralbanker til at udføre transaktioner, der henhører under ESCB's opgaver.

12.2. Direktionen er ansvarlig for forberedelsen af møderne i Styrelsesrådet.

12.3. Styrelsesrådet vedtager en forretningsorden, som fastlægger den interne organisation af ECB og dens besluttende organer.

12.4. De rådgivende funktioner, som er anført i artikel 4, skal udføres af Styrelsesrådet.

12.5. Styrelsesrådet skal træffe de afgørelser, der er anført i artikel 6.

Artikel 13

Formanden

13.1. Formanden, eller i dennes fravær næstformanden, leder møderne i ECB's Styrelsesråd og direktion.

13.2. Med forbehold af artikel 38 repræsenterer formanden eller en af denne udpeget person ECB i forhold til omverdenen.

Artikel 14

De nationale centralbanker

14.1. I overensstemmelse med artikel 131 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sikrer hver medlemsstat, at dens nationale lovgivning, herunder statutterne for dens nationale centralbank, er forenelige med traktaterne og denne statut.

14.2. Statutterne for de nationale centralbanker skal især tilsikre, at embedsperioden for en chef for en national centralbank er mindst fem år.

En centralbankchef kan kun afskediges, hvis vedkommende ikke længere opfylder de betingelser, som er nødvendige for udførelsen af dennes pligter, eller hvis vedkommende har begået en alvorlig forseelse. En afgørelse om afskedigelse kan af den pågældende centralbankchef eller af Styrelsesrådet indbringes for Domstolen under påberåbelse af, at traktaterne eller en gennemførelsesretsakt hertil er overtrådt. Sagen skal anlægges inden to måneder fra offentliggørelsen af nævnte afgørelse, eller dens meddelelse til klageren, eller i mangel heraf fra den dato, på hvilken klageren blev bekendt med afgørelsen.

14.3. De nationale centralbanker udgør en integrerende del af ESCB og skal udføre deres funktioner i overensstemmelse med ECB's retningslinjer og instrukser. Styrelsesrådet træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at retningslinjer og instrukser fra ECB efterleves, og det kan forlange, at alle nødvendige oplysninger stilles til rådighed for det.

14.4. De nationale centralbanker kan udføre funktioner, som ikke er nævnt i nærværende statut, medmindre Styrelsesrådet med et flertal på to tredjedele af de afgivne stemmer træffer afgørelse om, at disse funktioner strider mod ESCB's mål og opgaver. Sådanne funktioner udføres på de nationale centralbankers eget ansvar og for deres egen regning og risiko og betragtes ikke som en del af ESCB's funktioner.

Artikel 15

Pligt til at aflægge beretninger

15.1. ECB skal mindst hvert kvartal udarbejde og offentliggøre beretninger om ESCB's aktiviteter.

15.2. En konsolideret oversigt over ESCB's finansielle stilling skal offentliggøres hver uge.

15.3. I overensstemmelse med artikel 284, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal ECB fremsende en årsberetning om ESCB's aktiviteter og om den monetære politik i det foregående og det indeværende år til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen og også til Det Europæiske Råd.

15.4. De i denne artikel nævnte beretninger og oversigter stilles vederlagsfrit til rådighed for interesserede.

Artikel 16

Pengesedler

I overensstemmelse med artikel 128, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har Styrelsesrådet eneret til at bemyndige udstedelse af eurosedler i Unionen. ECB og de nationale centralbanker kan udstede sådanne pengesedler. De pengesedler, der udstedes af ECB og de nationale centralbanker, er de eneste, der har status som lovlige betalingsmidler i Unionen.

ECB skal så vidt muligt overholde eksisterende praksis for udstedelse og udformning af pengesedler.

KAPITEL IV

ESCB's MONETÆRE FUNKTIONER OG TRANSAKTIONER

*Artikel 17***Konti i ECB og de nationale centralbanker**

Til gennemførelse af deres transaktioner kan ECB og de nationale centralbanker åbne konti for kreditinstitutter, offentlige myndigheder og andre markedsdeltagere og kan modtage aktiver, herunder indskrevne værdipapirer, som sikkerhed.

*Artikel 18***Markedsoperationer og långivning**

18.1. For at opfylde ESCB's mål og udføre sine opgaver kan ECB og de nationale centralbanker:

- deltage i de finansielle markeder dels ved at købe og sælge fordringer og pengemarkedsinstrumenter (til omgående levering eller på termin), dels ved genkøbsforretninger og dels ved långivning og låntagning i sådanne fordringer og instrumenter, i euro eller andre valutaer, samt ædelmetaller
- udføre lånetransaktioner med kreditinstitutter og andre markedsdeltagere, hvor lån ydes imod passende sikkerhed.

18.2. ECB fastlægger generelle principper for markedsoperationer og långivning, der udføres af ECB eller af de nationale centralbanker, herunder for offentliggørelse af de betingelser, hvorunder de er rede til at indgå i sådanne transaktioner.

*Artikel 19***Mindstereserver**

19.1. ECB kan kræve, at kreditinstitutter, der er etableret i medlemsstaterne, holder mindstereserver på konti hos ECB og de nationale centralbanker for at opfylde målene for den monetære politik, jf. dog artikel 2. Reglerne om beregning og fastsættelse af de krævede mindstereserver kan udfærdiges af Styrelsesrådet. I tilfælde af manglende overholdelse af reservekravene er ECB berettiget til at pålægge strafrente og andre sanktioner med tilsvarende virkning.

19.2. Med henblik på anvendelsen af denne artikel skal Rådet efter fremgangsmåden i artikel 41 fastsætte grundlaget for mindstereserverne og de maksimale tilladte forhold mellem disse reserver og grundlaget herfor samt passende sanktioner i tilfælde af manglende efterlevelse.

Artikel 20

Andre instrumenter til monetær kontrol

Styrelsesrådet kan med et flertal på to tredjedele af de afgivne stemmer beslutte at anvende andre metoder til monetær kontrol, som det finder hensigtsmæssige under hensyn til artikel 2.

Rådet skal efter fremgangsmåden i artikel 41 fastlægge sådanne metoders omfang, hvis de indebærer forpligtelser for tredjemand.

Artikel 21

Transaktioner med offentlige myndigheder

21.1. I overensstemmelse med artikel 123 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde er det ECB og de nationale centralbanker forbudt at give Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer, centralregeringer, regionale, lokale eller andre offentlige myndigheder, andre organer inden for den offentlige sektor eller offentlige foretagender i medlemsstaterne mulighed for at foretage overtræk eller at yde dem andre former for kreditfaciliteter, og det samme gælder ECB's og de nationale centralbankers køb af gældsinstrumenter direkte fra disse.

21.2. ECB og de nationale centralbanker kan optræde som fiskal agent for de i artikel 21.1 omhandlede institutioner, organer mv.

21.3. Bestemmelserne i denne artikel omfatter ikke offentligt ejede kreditinstitutter, der i forbindelse med forsyning med reserver fra centralbanker skal have samme behandling fra de nationale centralbankers og ECB's side som private kreditinstitutter.

Artikel 22

Clearing- og betalingssystemer

Med henblik på at sikre effektive og pålidelige clearing- og betalingssystemer inden for Unionen og over for tredjelande kan ECB og de nationale centralbanker tilbyde faciliteter, og ECB kan udstede forordninger.

Artikel 23

Eksterne transaktioner

ECB og de nationale centralbanker kan:

- etablere relationer med centralbanker og finansielle institutioner i andre lande og, hvis det er hensigtsmæssigt, med internationale organisationer
- erhverve og sælge enhver form for valutaaktiver og ædelmetaller til omgående levering eller på termin; begrebet »valutaaktiv« omfatter værdipapirer og alle andre aktiver i hvilken som helst form, der lyder på regningsenheder eller ethvert lands valuta

- besidde og forvalte de i denne artikel nævnte aktiver
- udføre alle slags bankforretninger med tredjelande og internationale organisationer, herunder låntagning og långivning.

Artikel 24

Andre transaktioner

Ud over de transaktioner, der følger af systemets opgaver, kan ECB og de nationale centralbanker foretage transaktioner vedrørende deres administration eller deres personale.

KAPITEL V

TILSYNSVIRKSOMHED

Artikel 25

Tilsynsvirksomhed

25.1. ECB kan rådgive og blive konsulteret af Rådet, Kommissionen og medlemsstaternes kompetente myndigheder angående anvendelsesområdet for og gennemførelsen af EU-lovgivningen vedrørende tilsynet med kreditinstitutter og stabiliteten af det finansielle system.

25.2. I overensstemmelse med en forordning vedtaget af Rådet i henhold til artikel 127, stk. 6, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kan ECB udføre specifikke opgaver vedrørende politikker med hensyn til tilsynet med kreditinstitutter og andre finansielle institutioner bortset fra forsikringsselskaber.

KAPITEL VI

FINANSIELLE BESTEMMELSER FOR ESCB

Artikel 26

Regnskab

26.1. Regnskabsåret for ECB og de nationale centralbanker begynder den første dag i januar og udløber den sidste dag i december.

26.2. ECB's årsregnskab skal udfærdiges af direktionen efter principper fastlagt af Styrelsesrådet. Regnskabet skal godkendes af Styrelsesrådet og derefter offentliggøres.

26.3. Direktionen skal til analytiske og operationelle formål udfærdige en konsolideret balance for ESCB, som skal omfatte de af de nationale centralbankers aktiver og passiver, som hører ind under ESCB.

26.4. Med henblik på anvendelsen af denne artikel fastsætter Styrelsesrådet de nødvendige regler for en standardisering af bogføringen og af beretningerne om de transaktioner, der er foretaget af de nationale centralbanker.

Artikel 27

Revision

27.1. ECB's og de nationale centralbankers regnskaber revideres af uafhængige eksterne revisorer, der indstilles af Styrelsesrådet og godkendes af Rådet. Revisorerne skal have fri adgang til alle ECB's og de nationale centralbankers bøger og konti og skal have adgang til al information om disses transaktioner.

27.2. Artikel 287 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde gælder kun for efterprøvning af, hvor effektiv ECB's forvaltning er i operationel henseende.

Artikel 28

ECB's kapital

28.1. ECB's kapital skal udgøre 5 mia. EUR. Kapitalen kan udvides med de beløb, som Styrelsesrådet træffer afgørelse om med det i artikel 10.3 omhandlede kvalificerede flertal inden for de grænser og under de vilkår, der fastsættes af Rådet efter fremgangsmåden i artikel 41.

28.2. De nationale centralbanker er de eneste indskydere og ejere af ECB's kapital. Kapitalindskuddet bestemmes efter den fordelingsnøgle, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 29.

28.3. Styrelsesrådet fastsætter med det i artikel 10.3 omhandlede kvalificerede flertal, i hvilket omfang og i hvilken form kapitalen skal indbetales.

28.4. Med forbehold af artikel 28.5 kan de nationale centralbankers kapitalandele i ECB ikke overdrages, pantsættes eller gøres til genstand for udlæg.

28.5. Såfremt den fordelingsnøgle, som der henvises til i artikel 29, ændres, omfordeler de nationale centralbanker deres kapitalandele imellem sig i nødvendigt omfang for at sikre, at fordelingen af kapitalandelene svarer til den ændrede fordelingsnøgle. Styrelsesrådet fastlægger de nærmere vilkår for sådanne omfordelinger.

Artikel 29

Fordelingsnøgle for kapitalindskud

29.1. Fordelingsnøglen for kapitalindskuddet i ECB, der for første gang blev fastsat i 1998 i forbindelse med oprettelsen af ESCB, fastsættes ved at tildele hver national centralbank en vægt i denne fordelingsnøgle, der er lig med summen af:

- 50 % af den pågældende medlemsstats andel af Unionens befolkning det næstsidste år forud for ESCB's oprettelse
- 50 % af den pågældende medlemsstats andel af Unionens bruttonationalprodukt i markedspriser, som opgjort de seneste fem år forud for det næstsidste år før ESCB's oprettelse.

Procentdelene rundes op eller ned til det nærmeste multiplum af 0,0001 procentpoint.

29.2. De statistiske data med henblik på anvendelsen af denne artikel tilvejebringes af Kommissionen i overensstemmelse med de regler, der vedtages af Rådet efter fremgangsmåden i artikel 41.

29.3. De vægte, der tildeles de nationale centralbanker, justeres hvert femte år efter ESCB's oprettelse i analogi med bestemmelserne i artikel 29.1. Den ændrede fordelingsnøgle får virkning den første dag i det følgende år.

29.4. Styrelsesrådet træffer alle andre foranstaltninger, der er nødvendige for anvendelsen af denne artikel.

Artikel 30

Overførsel af valutareserveaktiver til ECB

30.1. Med forbehold af artikel 28 forsynes ECB af de nationale centralbanker med valutareserveaktiver, bortset fra medlemsstaternes valutaer, euro, IMF-reservestillinger og SDR, svarende til et beløb på op til 50 mia. EUR. Styrelsesrådet beslutter, hvor stor en del der skal indbetales til ECB efter dens oprettelse, og hvor store beløb der skal indbetales på senere tidspunkter. ECB skal have fuld ret til at besidde og forvalte de valutareserver, der overføres til den, og anvende dem til de formål, der er fastsat i denne statut.

30.2. Den enkelte nationale centralbanks bidrag fastsættes i forhold til dens andel i ECB's indskudte kapital.

30.3. ECB krediterer hver national centralbank med en fordring, der svarer til bidragets størrelse. Styrelsesrådet fastsætter pålydende og forrentning af disse fordringer.

30.4. ECB kan indkalde valutareserveaktiver ud over den i artikel 30.1 fastlagte grænse i overensstemmelse med artikel 30.2 inden for de grænser og på de vilkår, der fastsættes af Rådet efter fremgangsmåden i artikel 41.

30.5. ECB kan besidde og forvalte IMF-reservestillinger og SDR samt sørge for sammenlægning af sådanne aktiver.

30.6. Styrelsesrådet træffer alle andre foranstaltninger, der er nødvendige for anvendelsen af denne artikel.

Artikel 31

De nationale centralbankers valutareserveaktiver

31.1. De nationale centralbanker har ret til at udføre transaktioner til opfyldelse af deres forpligtelser over for internationale organisationer i overensstemmelse med artikel 23.

31.2. Alle andre transaktioner i valutareserveaktiver, som forbliver i de nationale centralbanker efter de overførsler, der er nævnt i artikel 30, samt medlemsstaternes transaktioner med deres arbejdsbeholdninger i udenlandske valutaer skal over en bestemt grænse, der skal fastsættes i medfør af artikel 31.3, godkendes af ECB for at sikre overensstemmelse med Unionens valutakurspolitik og pengepolitik.

31.3. Styrelsesrådet skal udstede retningslinjer med henblik på at lette gennemførelsen af disse transaktioner.

Artikel 32

Fordeling af de nationale centralbankers monetære indtægter

32.1. De nationale centralbankers indtægter i forbindelse med deres udførelse af ESCB's pengepolitiske opgaver, i det følgende benævnt »de monetære indtægter«, fordeles ved udgangen af hvert regnskabsår i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel.

32.2. Størrelsen af den enkelte nationale centralbanks monetære indtægter er identisk med den årlige indtægt, som den har af de aktiver, den besidder som modværdi for seddelomløbet samt for forpligtelserne i forbindelse med kreditinstitutternes indlån. Disse aktiver øremærkes af de nationale centralbanker i overensstemmelse med de retningslinjer, som Styrelsesrådet fastsætter.

32.3. Hvis Styrelsesrådet efter euroens indførelse finder, at de nationale centralbankers balancestruktur ikke giver mulighed for at anvende artikel 32.2, kan det med kvalificeret flertal træffe afgørelse om, at de monetære indtægter uanset artikel 32.2 skal beregnes efter en anden metode i en periode, der højst må være på fem år.

32.4. Den enkelte nationale centralbanks monetære indtægter reduceres med et beløb svarende til den pågældende centralbanks rentebetaling på forpligtelser i forbindelse med kreditinstitutters indlån i overensstemmelse med artikel 19.

Styrelsesrådet kan træffe afgørelse om at yde de nationale centralbanker en kompensation for deres udgifter i forbindelse med seddeludstedelse eller under exceptionelle omstændigheder for særlige tab i forbindelse med transaktioner som led i den monetære politik, der er udført for ESCB. Kompensationen skal have en form, som Styrelsesrådet finder passende; sådanne beløb kan udlignes med de nationale centralbankers monetære indtægter.

32.5. Summen af de nationale centralbankers monetære indtægter fordeles mellem disse banker indbyrdes i forhold til deres indbetalte andele i ECB's kapital med forbehold af afgørelser, der måtte blive truffet af Styrelsesrådet i overensstemmelse med artikel 33.2.

32.6. Udligningen og betalingen af saldi hidrørende fra fordelingen af de monetære indtægter foretages af ECB i overensstemmelse med de retningslinjer, der fastsættes af Styrelsesrådet.

32.7. Styrelsesrådet træffer alle andre foranstaltninger, der er nødvendige for anvendelsen af denne artikel.

Artikel 33

Fordeling af ECB's nettooverskud og -tab

33.1. ECB's nettooverskud overføres på følgende måde:

- a) Et beløb, hvis størrelse fastsættes af Styrelsesrådet, og som ikke må overstige 20 % af nettooverskuddet, overføres til den almindelige reservefond inden for en grænse på 100 % af kapitalen.
- b) Det resterende nettooverskud fordeles til indehaverne af kapitalandele i ECB i forhold til deres andel i den indskudte kapital.

33.2. Hvis ECB lider et tab, kan dette udlignes af ECB's almindelige reservefond og om nødvendigt efter en afgørelse truffet af Styrelsesrådet af de monetære indtægter i det pågældende regnskabsår i forhold til og op til de beløb, der fordeles mellem de nationale centralbanker i overensstemmelse med artikel 32.5.

KAPITEL VII

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 34

Retsakter

34.1. I overensstemmelse med artikel 132 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal ECB

- udstede forordninger i det omfang, det er nødvendigt for at gennemføre de opgaver, der er fastlagt i artikel 3.1, første led, og i artikel 19.1, 22 eller 25.2, samt i tilfælde, der fastsættes i de retsakter vedtaget af Rådet, der er nævnt i artikel 41
- vedtage de afgørelser, der er nødvendige for at udføre de opgaver, der er pålagt ESCB efter traktaterne og statutten for ESCB og ECB
- rette henstillinger og afgive udtalelser.

34.2. ECB kan træffe afgørelse om at offentliggøre sine afgørelser, henstillinger og udtalelser.

34.3. Inden for de grænser og på de vilkår, der vedtages af Rådet efter fremgangsmåden i artikel 41, skal ECB være berettiget til at pålægge foretagender bøder eller tvangsbøder i tilfælde af manglende opfyldelse af forpligtelser i henhold til dens forordninger og afgørelser.

Artikel 35

Domstolskontrol mv.

35.1. ECB's handlinger eller undladelser bedømmes eller fortolkes af Den Europæiske Unions Domstol i de tilfælde og på de vilkår, der er fastlagt i traktaterne. ECB kan anlægge sag i de tilfælde og på de vilkår, der er fastlagt i traktaterne.

35.2. Tvister mellem ECB på den ene side og dens kreditorer, debitorer eller nogen anden person på den anden side afgøres af de kompetente nationale domstole, medmindre Den Europæiske Unions Domstol er tillagt kompetence.

35.3. ECB er ansvarlig efter artikel 340 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. De nationale centralbanker er ansvarlige efter deres respektive nationale lovgivning.

35.4. Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at træffe afgørelse i henhold til en voldgiftsklausul, som indeholdes i en af ECB eller en på ECB's vegne indgået offentligretlig eller privatretlig aftale.

35.5. ECB's afgørelse om at indbringe en sag for Den Europæiske Unions Domstol skal træffes af Styrelsesrådet.

35.6. Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at træffe afgørelse i tvister vedrørende de nationale centralbankers opfyldelse af deres forpligtelser i henhold til traktaterne og denne statut. Hvis ECB finder, at en national centralbank har undladt at opfylde en af sine forpligtelser i henhold til traktaterne og denne statut, skal den fremsætte en begrundet udtalelse efter at have givet den nationale centralbank lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger. Retter den pågældende nationale centralbank sig ikke efter den fremsatte udtalelse inden for den frist, der er fastsat af ECB, kan denne indbringe sagen for Den Europæiske Unions Domstol.

Artikel 36

Personale

36.1. Styrelsesrådet fastsætter på forslag af direktionen ansættelsesvilkårene for ECB's ansatte.

36.2. Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at træffe afgørelse i enhver tvist mellem ECB og dens ansatte inden for de rammer og på de betingelser, der er fastsat i ansættelsesvilkårene.

Artikel 37 (tidl. artikel 38)**Tavshedspligt**

37.1. Medlemmerne af de besluttende organer og ECB's og de nationale centralbankers ansatte er — selv efter at deres hverv er ophørt — forpligtet til ikke at give oplysning om forhold, som ifølge deres natur er tjenestehemmeligheder.

37.2. Personer med adgang til oplysninger, der er omfattet af EU-lovgivning, der pålægger tavshedspligt, er underlagt denne lovgivning.

Artikel 38 (tidl. artikel 39)**Underskriftsberettigede**

ECB tegnes over for tredjemand af formanden eller to direktionsmedlemmer eller to af ECB's ansatte, som af formanden er behørigt bemyndiget til at underskrive på ECB's vegne.

Artikel 39 (tidl. artikel 40)**Privilegier og immuniteter**

ECB nyder på medlemsstaternes område de privilegier og immuniteter, der er nødvendige for udførelsen af dens opgaver, på de vilkår, der er fastsat i protokollen vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter.

KAPITEL VIII

PROCEDURE FOR ÆNDRING AF STATUTTEN OG SUPPLERENDE FORSKRIFTER

Artikel 40 (tidl. artikel 41)**Forenklet ændringsprocedure**

40.1. I overensstemmelse med artikel 129, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kan artikel 5.1, 5.2, 5.3, 17, 18, 19.1, 22, 23, 24, 26, 32.2, 32.3, 32.4, 32.6, artikel 33.1, litra a) og artikel 36 i denne statut ændres af Europa-Parlamentet og Rådet, der træffer afgørelse efter den almindelige lovgivningsprocedure enten efter henstilling fra ECB og efter høring af Kommissionen eller på forslag af Kommissionen og efter høring af ECB.

40.2. Artikel 10.2 kan ændres ved en afgørelse truffet af Det Europæiske Råd med enstemmighed enten på grundlag af en henstilling fra ECB og efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen eller på grundlag af en henstilling fra Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og ECB. Disse ændringer træder først i kraft, når medlemsstaterne har godkendt dem i overensstemmelse med deres respektive forfatningsmæssige bestemmelser.

40.3. En henstilling fra ECB i medfør af denne artikel kræver enstemmig afgørelse truffet af Styrelsesrådet.

Artikel 41 (tidl. artikel 42)

Supplerende forskrifter

I overensstemmelse med artikel 129, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal Rådet enten på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og ECB eller efter en henstilling fra ECB og efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen vedtage de bestemmelser, der er nævnt i artikel 4, 5.4, 19.2, 20, 28.1, 29.2, 30.4 og 34.3 i denne statut.

KAPITEL IX

OVERGANGSBESTEMMELSER OG ANDRE BESTEMMELSER FOR ESCB

Artikel 42 (tidl. artikel 43)

Almindelige bestemmelser

42.1. En dispensation som omhandlet i artikel 139 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde indebærer, at følgende artikler i denne statut ikke påfører den berørte medlemsstat nogen rettigheder eller forpligtelser: 3, 6, 9.2, 12.1, 14.3, 16, 18, 19, 20, 22, 23, 26.2, 27, 30, 31, 32, 33, 34 og 49.

42.2. Centralbankerne i medlemsstater med dispensation som omhandlet i nævnte traktats artikel 139, bevarer deres beføjelser på den monetære politiks område i henhold til national lovgivning.

42.3. I overensstemmelse med nævnte traktats artikel 139 forstås ved »medlemsstater» »medlemsstater, der har euroen som valuta,» i følgende artikler i denne statut: 3, 11.2 og 19.

42.4. Ved »nationale centralbanker» forstås »centralbanker i medlemsstater, der har euroen som valuta,» i følgende artikler i denne statut: 9.2, 10.2, 10.3, 12.1, 16, 17, 18, 22, 23, 27, 30, 31, 32, 33.2 og 49.

42.5. Ved »indehavere af kapitalandele» forstås »centralbankerne i medlemsstater, der har euroen som valuta,» i artikel 10.3 og 33.1.

42.6. Ved »ECB's indskudte kapital» forstås »ECB's kapital indskudt af centralbankerne i medlemsstater, der har euroen som valuta,» i artikel 10.3 og 30.2.

Artikel 43 (tidl. artikel 44)**Overgangsopgaver for ECB**

ECB overtager de af EMI's tidligere opgaver, jf. artikel 141, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der som følge af dispensationer for en eller flere medlemsstater fortsat skal udføres efter euroens indførelse.

ECB yder rådgivning i forbindelse med forberedelsen af ophævelsen af de dispensationer, der er fastsat i nævnte traktats artikel 140.

Artikel 44 (tidl. artikel 45)**ECB's Generelle Råd**

44.1. Med forbehold af artikel 129, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde nedsættes Det Generelle Råd som ECB's tredje besluttende organ.

44.2. Det Generelle Råd består af formanden og næstformanden for ECB samt af cheferne for de nationale centralbanker. De øvrige medlemmer af direktionen kan deltage i møderne i Det Generelle Råd uden stemmeret.

44.3. Det Generelle Råds ansvarsområder er anført i deres helhed i artikel 46 i denne statut.

Artikel 45 (tidl. artikel 46)**Forretningsorden for Det Generelle Råd**

45.1. Formanden eller i dennes fravær næstformanden for ECB leder møderne i ECB's Generelle Råd.

45.2. Formanden for Rådet og et medlem af Kommissionen kan deltage i møderne i Det Generelle Råd uden stemmeret.

45.3. Formanden forbereder møderne i Det Generelle Råd.

45.4. Uanset artikel 12.3 fastsætter Det Generelle Råd selv sin forretningsorden.

45.5. Sekretariat for Det Generelle Råd stilles til rådighed af ECB.

Artikel 46 (tidl. artikel 47)**Det Generelle Råds ansvarsområder**

46.1. Det Generelle Råd skal

— udføre de opgaver, der er omhandlet i artikel 43

— bidrage til de rådgivende funktioner, der er omhandlet i artikel 4 og 25.1.

46.2. Det Generelle Råd skal bidrage til:

- indsamlingen af statistisk information som omhandlet i artikel 5
- ECB's beretninger som omhandlet i artikel 15
- udarbejdelsen af de regler, der er nødvendige for anvendelsen af artikel 26, som omhandlet i artikel 26.4
- vedtagelsen af alle andre foranstaltninger, der er nødvendige for anvendelsen af artikel 29, som omhandlet i artikel 29.4
- fastsættelsen af ansættelsesvilkårene for ECB's ansatte, som omhandlet i artikel 36.

46.3. Det Generelle Råd skal bidrage til de nødvendige forberedelser med henblik på den uigenkaldelige fastlåsning af vekselkurserne for valutaerne i medlemsstater med dispensation over for euroen, som omhandlet i artikel 140, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

46.4. Det Generelle Råd underrettes af formanden for ECB om Styrelsesrådets afgørelser.

Artikel 47 (tidl. artikel 48)

Overgangsbestemmelser vedrørende ECB's kapital

I medfør af artikel 29.1 skal hver enkelt af de nationale centralbanker tildeles en vægt i fordelingsnøglen for kapitalindskuddet i ECB. Uanset artikel 28.3 skal centralbankerne i medlemsstater med dispensation ikke indbetale deres kapitalandele, medmindre Det Generelle Råd med et flertal, der udgør mindst to tredjedele af ECB's indskudte kapital og repræsenterer mindst halvdelen af indehaverne af kapitalandele, træffer afgørelse om, at der skal indbetales en minimumsprocentdel som bidrag til ECB's driftsudgifter.

Artikel 48 (tidl. artikel 49)

Senere indbetaling af kapital, reserver og hensættelser i ECB

48.1. En centralbank i en medlemsstat, hvis dispensation er blevet ophævet, skal indbetale sin kapitalandel i ECB i samme omfang som centralbankerne i andre medlemsstater, der har euroen som valuta, og overføre valutareserveaktiver til ECB i overensstemmelse med artikel 30.1. Det beløb, der skal overføres, fastsættes ved at gange euroværdien, beregnet efter de gældende vekselkurser, af de valutareserveaktiver, som allerede er blevet overført til ECB i overensstemmelse med artikel 30.1, med forholdet mellem antallet af kapitalandele indskudt af den pågældende nationale centralbank og antallet af kapitalandele, der allerede er indbetalt af de øvrige nationale centralbanker.

48.2. Ud over den indbetaling, der skal foretages i medfør af artikel 48.1, skal den pågældende centralbank bidrage til ECB's reserver, til de hensættelser, der svarer til reserver, samt til de beløb, der stadig skal afsættes til reserver og hensættelser svarende til saldoen på resultatopgørelsen pr. 31. december i året forud for ophævelsen af dispensationen. Det beløb, der skal bidrages med, fastsættes

ved at gange omfanget af reserverne, som defineret ovenfor og som fastslået på den godkendte balance for ECB, med forholdet mellem antallet af kapitalandele betalt af den pågældende centralbank og antallet af kapitalandele, der allerede er indbetalt af de øvrige centralbanker.

48.3. Når en eller flere stater bliver medlemmer og deres respektive centralbanker bliver en del af ESCB, sker der automatisk en udvidelse af ECB's kapital og en forhøjelse af grænsen for, hvor store valutareserveaktiver der kan overføres til ECB. Udvidelsen/forhøjelsen fastsættes ved at gange de respektive på det tidspunkt gældende beløb med forholdet i den udvidede fordelingsnøgle for kapitalindskud mellem de tilkommende nationale centralbankers vægt og vægten af de nationalbanker, der allerede er medlemmer af ESCB. Den enkelte centralbanks vægt i fordelingsnøglen for kapitalindskud beregnes i analogi med artikel 29.1, og i henhold til artikel 29.2. De referenceperioder, der skal anvendes for de statistiske data, skal være de samme, som er blevet anvendt ved den seneste femårige justering af vægten i henhold til artikel 29.3.

Artikel 49 (tidl. artikel 52)

Omveksling af pengesedler i medlemsstaternes valutaer

Efter den uigenkaldelige fastlåsning af vekselkurserne i henhold til artikel 140, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde træffer Styrelsesrådet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at pengesedler udstedt i valutaer med uigenkaldeligt fastlåste vekselkurser omveksles af de nationale centralbanker til deres respektive pariværdier.

Artikel 50 (tidl. artikel 53)

Anvendelse af overgangsbestemmelserne

Såfremt og så længe der er medlemsstater med dispensation, finder artikel 42-47 anvendelse.

PROTOKOL (nr. 5)
**VEDRØRENDE VEDTÆGTERNE FOR DEN
EUROPÆISKE INVESTERINGSBANK**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at fastsætte vedtægterne for Den Europæiske Investeringsbank, der er omhandlet i artikel 308 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Den ved artikel 308 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde oprettede Europæiske Investeringsbank — herefter benævnt »Banken« — etableres og udøver sine funktioner og sin virksomhed i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaterne og i disse vedtægter.

Artikel 2

Bankens opgave er fastsat i artikel 309 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Artikel 3

I overensstemmelse med artikel 308 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde er Bankens medlemmer medlemsstaterne.

Artikel 4

1. Banken tildeles en kapital på 232 392 989 000 EUR, tegnet af medlemsstaterne med følgende beløb:

Tyskland	37 578 019 000
Frankrig	37 578 019 000
Italien	37 578 019 000
Det Forenede Kongerige	37 578 019 000
Spanien	22 546 811 500
Belgien	10 416 365 500
Nederlandene	10 416 365 500
Sverige	6 910 226 000
Danmark	5 274 105 000
Østrig	5 170 732 500
Polen	4 810 160 500
Finland	2 970 783 000

Grækenland	2 825 416 500
Portugal	1 820 820 000
Den Tjekkiske Republik	1 774 990 500
Ungarn	1 679 222 000
Irland	1 318 525 000
Rumænien	1 217 626 000
Slovakiet	604 206 500
Slovenien	560 951 500
Bulgarien	410 217 500
Litauen	351 981 000
Luxembourg	263 707 000
Cypern	258 583 500
Letland	214 805 000
Estland	165 882 000
Malta	98 429 500

Medlemsstaterne er kun ansvarlige for et beløb, der svarer til deres andel af den tegnede, ikke-indbetalte kapital.

2. Et nyt medlems optagelse medfører en forhøjelse af den tegnede kapital svarende til det nye medlems indskud.

3. Styrelsesrådet kan med enstemmighed træffe beslutning om en forhøjelse af den tegnede kapital.

4. Andelen i den tegnede kapital kan hverken overdrages, pantsættes eller gøres til genstand for udlæg.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne indbetaler den tegnede kapital med 5 % i gennemsnit af de i artikel 4, stk. 1, anførte beløb.

2. I tilfælde af en forhøjelse af den tegnede kapital fastsætter styrelsesrådet med enstemmighed den procentdel, der skal indbetales, samt de nærmere bestemmelser for indbetalingen. Kontante indbetalinger kan udelukkende ske i euro.

3. Bestyrelsen kan kræve resten af den tegnede kapital indbetalt i det omfang, denne indbetaling er nødvendig for at opfylde Bankens forpligtelser.

Hver medlemsstats indbetaling foretages i forhold til dens andel i den tegnede kapital.

Artikel 6

(tidl. artikel 8)

Banken administreres og ledes af et styrelsesråd, en bestyrelse og en direktion.

Artikel 7

(tidl. artikel 9)

1. Styrelsesrådet består af ministre udpeget af medlemsstaterne.
2. Styrelsesrådet fastsætter de almindelige retningslinjer for Bankens kreditpolitik i overensstemmelse med Unionens mål.

Det påser, at disse retningslinjer følges.

3. Styrelsesrådet skal desuden:
 - a) træffe beslutning om forhøjelse af den tegnede kapital i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, og artikel 5, stk. 2
 - b) med henblik på artikel 9, stk. 1, fastlægge de principper, der skal gælde for finansieringstransaktioner, der udføres som led i Bankens opgaver
 - c) udøve de beføjelser, der er omhandlet i artiklerne 9 og 11 vedrørende udnævnelse og afskedigelse af bestyrelsens og direktionens medlemmer, såvel som de i artikel 11, stk. 1, andet afsnit, omhandlede beføjelser
 - d) vedtage at finansiere investeringer, der helt eller delvis gennemføres uden for medlemsstaternes område, i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1
 - e) godkende bestyrelsens årsberetning
 - f) godkende den årlige balance og resultatopgørelsen
 - g) udøve de øvrige beføjelser, som tillægges det ved disse vedtægter
 - h) godkende Bankens forretningsorden.
4. Styrelsesrådet er beføjet til inden for rammerne af traktaten og disse vedtægter med enstemmighed at træffe alle beslutninger med hensyn til indstilling af Bankens virksomhed og dens eventuelle likvidation.

Artikel 8

(tidl. artikel 10)

Medmindre andet er fastsat i disse vedtægter, træffes Styrelsesrådets beslutninger med et flertal af dets medlemmers stemmer. Dette flertal skal repræsentere mindst 50 % af den tegnede kapital.

Kvalificeret flertal kræver et samlet antal af 18 stemmer og 68 % af den tegnede kapital.

Hvis medlemmer, der er til stede eller repræsenteret, undlader at stemme, hindrer dette ikke vedtagelsen af beslutninger, der kræver enstemmighed.

Artikel 9

(tidl. artikel 11)

1. Bestyrelsen træffer beslutning om ydelse af finansiering, især i form af kreditter og garantier og om optagelse af lån; den fastsætter rentesatserne for udlån samt provision og andre gebyrer. Den kan på grundlag af en beslutning truffet med kvalificeret flertal uddelegere visse af sine beføjelser til direktionen. Den fastlægger vilkårene og de nærmere regler for denne delegation og overvåger dens gennemførelse.

Bestyrelsen fører tilsyn med, at Banken administreres på forsvarlig måde, og sørger for, at Banken ledes i overensstemmelse såvel med traktatens bestemmelser og disse vedtægter som med de af Styrelsesrådet fastsatte almindelige retningslinjer.

Ved regnskabsårets udgang skal den forelægge Styrelsesrådet en beretning og offentliggøre den, efter at den er godkendt.

2. Bestyrelsen består af 28 medlemmer og 18 suppleanter.

Medlemmerne udnævnes af Styrelsesrådet for et tidsrum af fem år med et medlem udpeget af hver medlemsstat og et medlem udpeget af Kommissionen.

Suppleanterne udnævnes af Styrelsesrådet for et tidsrum af fem år således:

- to suppleanter udpeget af Forbundsrepublikken Tyskland
- to suppleanter udpeget af Den Franske Republik
- to suppleanter udpeget af Den Italienske Republik
- to suppleanter udpeget af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland
- en suppleant udpeget efter fælles aftale af Kongeriget Spanien og Den Portugisiske Republik

- en suppleant udpeget efter fælles aftale af Kongeriget Belgien, Storhertugdømmet Luxembourg og Kongeriget Nederlandene
- en suppleant udpeget efter fælles aftale af Kongeriget Danmark, Den Helleniske Republik, Irland og Rumænien
- to suppleanter udpeget efter fælles aftale af Republikken Estland, Republikken Letland, Republikken Litauen, Republikken Østrig, Republikken Finland og Kongeriget Sverige
- tre suppleanter udpeget efter fælles aftale af Republikken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Republikken Cypern, Republikken Ungarn, Republikken Malta, Republikken Polen, Republikken Slovenien og Den Slovakiske Republik
- en suppleant udpeget af Kommissionen.

Bestyrelsen udpeger ved selvsupplering seks eksperter uden stemmeret: tre som medlemmer og tre som suppleanter.

Medlemmernes og suppleanternes mandat kan fornyes.

Reglerne for deltagelse i bestyrelsens møder og bestemmelserne vedrørende suppleanter og eksperter udpeget ved selvsupplering fastlægges i forretningsordenen.

Direktionens formand, eller ved hans forfald en af næstformændene, leder bestyrelsens møder uden at deltage i afstemningen.

Til medlemmer af bestyrelsen vælges personer, hvis uafhængighed og sagkundskab er uomtvistelig; de er kun ansvarlige over for Banken.

3. Kun når et bestyrelsesmedlem ikke længere opfylder de nødvendige betingelser for at udøve sit hverv, kan Styrelsesrådet med kvalificeret flertal afskedige ham.

Såfremt årsberetningen ikke godkendes, træder bestyrelsen tilbage.

4. Bestyrelsesposter, som ved dødsfald, frivillig fratræden, afskedigelse eller samlet tilbagetræden bliver ledige, besættes i overensstemmelse med reglerne i stk. 2. De ledige poster besættes, undtagen ved generelle nybesættelser, for resten af mandatets løbetid.

5. Styrelsesrådet fastsætter bestyrelsesmedlemmernes honorar. Det fastslår, hvilke former for virksomhed der eventuelt er uforenelige med hvervet som bestyrelsesmedlem eller suppleant.

Artikel 10

(tidl. artikel 12)

1. I bestyrelsen har hvert medlem én stemme. Et medlem kan i alle tilfælde delegere sin stemme efter nærmere regler, der fastsættes i Bankens forretningsorden.
2. Medmindre andet er bestemt i disse vedtægter, træffes bestyrelsens beslutninger af mindst en tredjedel af de stemmeberettigede medlemmer, der repræsenterer mindst 50 % af den tegnede kapital. Kvalificeret flertal kræver et samlet antal af 18 stemmer og 68 % af den tegnede kapital. Bankens forretningsorden fastsætter antallet af medlemmer, hvis tilstedeværelse er en forudsætning for bestyrelsens beslutningsdygtighed.

Artikel 11

(tidl. artikel 13)

1. Direktionen består af en formand og otte næstformænd, der på forslag af bestyrelsen udnævnes af Styrelsesrådet for et tidsrum af seks år. Deres mandat kan fornyes.

Styrelsesrådet kan med enstemmighed ændre antallet af direktionens medlemmer.

2. På forslag af bestyrelsen, der har truffet afgørelse med kvalificeret flertal, kan Styrelsesrådet, ligeledes med kvalificeret flertal, afskedige medlemmer af direktionen.

3. Under formandens ledelse og bestyrelsens kontrol varetager direktionen Bankens løbende forretninger.

Den forbereder bestyrelsens beslutninger, især med hensyn til optagelse af lån og ydelse af finansiering, navnlig i form af kreditter og garantier; den drager omsorg for udførelsen af disse beslutninger.

4. Efter flertalsbeslutning fremsætter direktionen sine udtalelser om forslag om optagelse af lån og ydelse af finansiering, navnlig i form af kreditter og garantier.

5. Styrelsesrådet fastsætter vederlaget til direktionens medlemmer og bestemmer, hvilke former for virksomhed der er uforenelige med deres stilling.

6. Formanden, eller hvis han er forhindret, en af næstformændene, repræsenterer Banken i indenretlige eller udenretlige anliggender.

7. Formanden er foresat for Bankens personale. De ansættes og afskediges af ham. Ved valg af personale skal der ikke alene tages hensyn til personlig egnethed og faglige kvalifikationer, men desuden til en rimelig repræsentation af statsborgere fra de enkelte medlemsstater. Det fastlægges i forretningsordenen, hvilket organ der har kompetence til at vedtage bestemmelser angående personalet.

8. Direktionen og Bankens personale er kun ansvarlige over for Banken og udfører deres hverv i fuld uafhængighed.

Artikel 12

(tidl. artikel 14)

1. Et udvalg bestående af seks medlemmer, udpeget af Styrelsesrådet på grundlag af deres kvalifikationer, efterprøver, om Bankens aktiviteter er i overensstemmelse med bedste bankpraksis, og er ansvarligt for at kontrollere Bankens regnskaber.

2. Det i stk. 1 nævnte udvalg undersøger hvert år, om Bankens forretninger er udført i overensstemmelse med gældende regler, og om dens bøger har været rigtig ført. Til det formål efterprøver den, om Bankens forretninger er udført under overholdelse af de formaliteter og procedurer, der er fastsat i disse vedtægter og i forretningsordenen.

3. Det i stk. 1 nævnte udvalg bekræfter, at årsregnskaberne samt enhver oplysning om økonomiske forhold i årsregnskaberne, som bestyrelsen udarbejder, giver et troværdigt billede af Bankens økonomiske situation, såvel på aktiv- som på passivside, samt af resultaterne af dens transaktioner og af likviditetsstrømmene i det pågældende regnskabsår.

4. Forretningsordenen præciserer, hvilke kvalifikationer det i stk. 1 nævnte udvalgs medlemmer skal have, og fastlægger de nærmere vilkår og regler for dets arbejde.

Artikel 13

(tidl. artikel 15)

Banken står i forbindelse med hver medlemsstat gennem den af den pågældende medlemsstat udpegede myndighed. Ved udførelsen af sine finansielle transaktioner benytter den pågældende medlemsstats nationale centralbank eller andre af medlemsstaten godkendte pengeinstitutter.

Artikel 14

(tidl. artikel 16)

1. Banken samarbejder med alle internationale organisationer, der udøver virksomhed på tilsvarende områder.

2. Banken søger at oprette formålstjenlige forbindelser med henblik på at samarbejde med bank- eller pengeinstitutter i de lande, til hvilke den udstrækker sin virksomhed.

Artikel 15

(tidl. artikel 17)

På begæring af en medlemsstat eller af Kommissionen eller på eget initiativ fortolker eller uddyber Styrelsesrådet de retningslinjer, det har fastlagt i medfør af artikel 7 i disse vedtægter, hvilket skal ske i overensstemmelse med de bestemmelser, hvorefter retningslinjerne er udfærdiget.

Artikel 16
(tidl. artikel 18)

1. Inden for rammerne af de opgaver, som er nævnt i artikel 309 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, yder Banken finansiering, navnlig i form af lån og garantier, til sine medlemmer eller til private eller offentlige virksomheder til investeringer, der påtænkes udført på medlemsstaternes områder, i det omfang midler ikke kan fremskaffes på rimelige vilkår fra andre kilder.

Dog kan Banken ved en afgørelse truffet af Styrelsesrådet med kvalificeret flertal på forslag af bestyrelsen yde finansiering til investeringer, der helt eller delvis påtænkes gennemført uden for medlemsstaternes områder.

2. Ydelse af lån betinges så vidt muligt af, at også andre finansieringsmidler sættes ind.

3. Bevilges et lån til en virksomhed eller kollektiv enhed, som ikke er en medlemsstat, betinger Banken ydelsen af lånet enten af en garanti fra den medlemsstat, på hvis område investeringen skal gennemføres, eller af andre tilstrækkelige garantier eller af debtors finansielle soliditet.

På grundlag af principper fastlagt af Styrelsesrådet i henhold til artikel 7, stk. 3, litra b), fastlægger bestyrelsen endvidere, hvis gennemførelsen af de i artikel 309 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde nævnte transaktioner kræver det, med kvalificeret flertal de nærmere vilkår og regler for enhver finansiering, der udgør en specifik risiko og dermed anses for en særlig aktivitet.

4. Banken kan garantere for lån, som optages af offentlige eller private virksomheder eller kollektive enheder, til gennemførelse af de i artikel 309 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde nævnte projekter.

5. Den samlede sum af de til enhver tid løbende lån og garantier, som er ydet af Banken, må ikke overstige 250 % af den tegnede kapital, reserverne, de ubundne midler og overskuddet af resultatopgørelsen. Det kumulerede beløb på de pågældende poster beregnes med fradrag af et beløb svarende til det tegnede beløb for Bankens erhvervelse af kapitalandele, hvad enten det er udbetalt eller ej.

Det beløb, der betales som led i Bankens erhvervelse af kapitalandele, må på intet tidspunkt overstige den samlede disponible del af dens kapital, reserver, ubundne midler og overskuddet af resultatopgørelsen.

Der afsættes undtagelsesvis en reserve med en specifik bevillingsramme til Bankens særlige aktiviteter, som Styrelsesrådet og bestyrelsen har vedtaget i henhold til stk. 3.

Dette stykke gælder endvidere for Bankens konsoliderede regnskaber.

6. Banken sikrer sig mod kursrisiko ved at forsyne låne- og garantikontrakter med sådanne klausuler, som den finder egnede.

Artikel 17
(tidl. artikel 19)

1. Rentesatserne for Bankens udlån og provisionerne og andre gebyrer skal tilpasses de på kapitalmarkedet herskende vilkår og beregnes således, at indtægterne herved gør det muligt for Banken at opfylde sine forpligtelser, at dække sine udgifter og risici og at oprette en reservefond i overensstemmelse med artikel 22.

2. Banken bevilger ikke nedslag i rentesatserne. Hvis indrømmelse af en lavere rente - under hensyn til den særlige karakter af den investering, der skal finansieres - synes rimelig, kan den pågældende medlemsstat eller tredjepart yde rentegodtgørelse i det omfang, det er foreneligt med de i artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fastsatte regler.

Artikel 18
(tidl. artikel 20)

Banken skal ved sine finansieringstransaktioner iagttage følgende principper:

1. Den påser, at dens midler anvendes i Unionens interesse på den mest rationelle måde.

Den kan kun yde lån eller stille garantier for optagelse af lån:

- a) når betaling af renter og afdrag er sikret i driftsoverskuddet, såfremt investeringerne iværksættes af foretagender i produktionssektoren, eller, hvor der er tale om andre investeringer, ved en forpligtelse tiltrådt af den stat, i hvilken investeringen iværksættes, eller på anden måde
- b) og når investeringens gennemførelse bidrager til at forøge den økonomiske produktivitet i almindelighed og fremmer virkeliggørelsen af det indre marked.

2. Den må hverken erhverve interesser i virksomheder eller påtage sig ansvar for deres ledelse, medmindre beskyttelsen af dens rettigheder kræver det for at sikre, at dens fordringer indgår.

På grundlag af principper fastlagt af Styrelsesrådet i henhold til artikel 7, stk. 3, litra b), fastlægger bestyrelsen dog, hvis gennemførelsen af de i artikel 309 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde nævnte transaktioner kræver det, med kvalificeret flertal de nærmere vilkår og regler for enhver erhvervelse af kapitalandele i et handelsforetagendes kapital, som hovedregel som supplement til et lån eller en garanti, for så vidt det er nødvendigt for at finansiere en investering eller et program.

3. Den kan overdrage sine fordringer på kapitalmarkedet og med henblik herpå kræve af låntagerne, at de udsteder obligationer eller andre værdipapirer.

4. Hverken Banken eller medlemsstaterne må stille betingelser om, at de udlånte beløb skal gives ud i en bestemt medlemsstat.
5. Den kan gøre ydelsen af lån betinget af, at international licitation finder sted.
6. Den må hverken helt eller delvis finansiere nogen investering, som den medlemsstat, på hvis område investeringen skal gennemføres, modsætter sig.
7. Som supplement til sine låneaktiviteter kan Banken yde teknisk bistand i henhold til vilkår og regler fastlagt af Styrelsesrådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal, og under overholdelse af disse vedtægter.

Artikel 19
(tidl. artikel 21)

1. Enhver virksomhed eller offentlig eller privat enhed kan direkte forelægge Banken en ansøgning om finansiering. Ansøgning kan endvidere forelægges Banken gennem Kommissionen eller gennem den medlemsstat, på hvis område investeringen skal gennemføres.

2. Såfremt ansøgninger indsendes gennem Kommissionen, skal de forelægges til udtalelse for den medlemsstat, på hvis område investeringen skal gennemføres. Såfremt de indsendes gennem en stat, forelægges de Kommissionen til udtalelse. Hidrører de direkte fra en virksomhed, forelægges de den pågældende medlemsstat og Kommissionen.

De pågældende medlemsstater og Kommissionen skal afgive deres udtalelser inden to måneders forløb. Foreligger der ikke svar inden udløbet af denne frist, kan Banken gå ud fra, at den pågældende investering ikke giver anledning til indvendinger.

3. Bestyrelsen træffer afgørelse om de finansieringstransaktioner, som direktionen forelægger den.

4. Direktionen undersøger, om de finansieringstransaktioner, som forelægges den, er i overensstemmelse med bestemmelserne i disse vedtægter, især de i artikel 16 og 18 indeholdte. Hvis direktionen udtaler sig til fordel for finansieringen, forelægger den det tilsvarende forslag for bestyrelsen; den kan gøre sin tilslutning afhængig af sådanne forudsætninger, som den anser for væsentlige. Udtaler direktionen sig imod finansieringen, skal den tilstille bestyrelsen sagens akter sammen med sin udtalelse.

5. Er direktionens udtalelse negativ, kan bestyrelsen kun bevilge finansieringen efter enstemmig vedtagelse.

6. Er Kommissionens udtalelse negativ, kan bestyrelsen kun bevilge finansieringen efter enstemmig vedtagelse. Det af Kommissionen udpegede bestyrelsesmedlem afholder sig fra at deltage i afstemningen.

7. Er direktionens og Kommissionens udtalelse negativ, kan bestyrelsen ikke bevilge pågældende finansiering.

8. Når det af hensyn til beskyttelsen af Bankens rettigheder og interesser er berettiget at foretage en omstrukturering af en finansieringstransaktion, der vedrører godkendte investeringer, træffer direktionen straks de hasteforanstaltninger, som den finder nødvendige, idet den dog straks underretter bestyrelsen herom.

Artikel 20

(tidl. artikel 22)

1. Banken låner på kapitalmarkederne de midler, der er nødvendige til gennemførelsen af dens opgaver.

2. Banken kan optage lån på medlemsstaternes kapitalmarked inden for rammerne af den lovgivning, der gælder for disse markeder.

De kompetente myndigheder i en medlemsstat med dispensation i medfør af artikel 139, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kan kun gøre indsigelse, hvis alvorlige vanskeligheder på kapitalmarkedet i den pågældende stat må frygtes.

Artikel 21

(tidl. artikel 23)

1. Banken kan anvende disponible midler, som den ikke umiddelbart har brug for til opfyldelse af sine forpligtelser, på følgende måder:

- a) Den kan foretage kapitalanbringelser på pengemarkederne
- b) med forbehold af bestemmelserne i artikel 18, stk. 2, kan den købe eller sælge værdipapirer
- c) den kan udføre enhver anden finansiell transaktion i forbindelse med opfyldelsen af dens formål.

2. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 23 må Banken ikke ved forvaltningen af sine kapitalanbringelser foretage valutaarbitrage, som ikke direkte er nødvendiggjort af hensyn til gennemførelsen af dens udlån eller opfyldelsen af de forpligtelser, den har indgået i forbindelse med de af den optagne lån eller stillede garantier.

3. I de forhold, der er omtalt i denne artikel, handler Banken i forståelse med vedkommende medlemsstats kompetente myndigheder eller nationale centralbank.

Artikel 22
(tidl. artikel 24)

1. Der oprettes en reservefond, som gradvis bringes op på et beløb svarende til 10 % af den tegnede kapital. Såfremt Bankens engagementer berettiger det, kan bestyrelsen træffe bestemmelse om oparbejdelse af yderligere reserver. Så længe reservefonden endnu ikke er bragt op på sit fulde beløb, skal der tilføres den:

- a) renteindtægter af lån, som Banken har ydet af de beløb, der i henhold til artikel 5 skal indbetales af medlemsstaterne
- b) renteindtægter af lån, som Banken har ydet af de beløb, der fremkommer ved tilbagebetaling af de under punkt a) nævnte lån,

i det omfang disse renteindtægter ikke er nødvendige for at opfylde Bankens forpligtelser og til at dække dens udgifter.

2. Reservefondens midler skal anbringes på en sådan måde, at de til enhver tid er disponible til opfyldelse af fondens formål.

Artikel 23
(tidl. artikel 25)

1. Banken har altid ret til at overføre sine beholdninger og tilgodehavender til valutaen i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, for at gennemføre finansielle transaktioner i overensstemmelse med dens formål, således som det er fastsat i artikel 309 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og under hensyntagen til bestemmelserne i artikel 21 i disse vedtægter. Banken undgår så vidt muligt at foretage sådanne overførsler, såfremt den har beholdninger, som er disponible eller kan frigøres i den valuta, den har brug for.

2. Banken kan ikke konvertere sine beholdninger i valutaen fra en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, til tredjelandes valuta uden medlemsstatens samtykke.

3. Banken kan frit råde såvel over den del af kapitalen, der er indbetalt, som over valuta, der er lånt på markedet uden for Unionen.

4. Medlemsstaterne forpligter sig til at stille den valuta til rådighed for Bankens debitorer, som er nødvendig til betaling af afdrag og renter af lån, som Banken har ydet eller garanteret vedrørende investeringer, der skal gennemføres på deres områder.

Artikel 24
(tidl. artikel 26)

Såfremt en medlemsstat misligholder sine medlemsforpligtelser ifølge disse vedtægter, navnlig forpligtelsen til at indbetale sin andel af den tegnede kapital eller til at forrente og amortisere optagne lån, kan Styrelsesrådet med kvalificeret flertal beslutte at indstille långivning eller garantiydelse til denne medlemsstat eller dens statsborgere.

Denne beslutning fritager hverken staten eller dens statsborgere for deres forpligtelser over for Banken.

Artikel 25
(tidl. artikel 27)

1. Træffer Styrelsesrådet beslutning om at indstille Bankens virksomhed, skal al virksomhed omgående ophøre, med undtagelse af de dispositioner, som er påkrævet for at sikre en behørig anvendelse, beskyttelse og bevarelse af Bankens aktiver og indfrielse af dens engagementer.

2. I tilfælde af likvidation udnævner Styrelsesrådet likvidatorerne og giver dem instrukser med hensyn til likvidationens gennemførelse. Det sørger for at beskytte de ansattes rettigheder.

Artikel 26
(tidl. artikel 28)

1. Banken nyder i hver medlemsstat den videstgående rets- og handleevne, som den pågældende stats lovgivning tillægger juridiske personer; den kan i særdeleshed erhverve og afhænde løsøre og fast ejendom og optræde som part i retssager.

2. Bankens formue skal være undtaget fra enhver form for rekvisition eller ekspropriation.

Artikel 27
(tidl. artikel 29)

Med forbehold af den kompetence, som er tillagt Den Europæiske Unions Domstol, afgøres tvistigheder mellem på den ene side Banken og på den anden side dens långivere, låntagere eller tredjemand af de kompetente nationale domsmyndigheder. Banken kan i en kontrakt indsætte en voldgiftsklausul.

Banken vælger et hjemting i hver medlemsstat. Den kan dog i en kontrakt træffe bestemmelse om et særligt værneting.

Bankens aktiver kan kun i henhold til en retskendelse gøres til genstand for beslaglæggelse eller tvangsfuldbyrdelse.

Artikel 28
(tidl. artikel 30)

1. Styrelsesrådet kan med enstemmighed vedtage at oprette datterselskaber eller andre enheder med status som juridiske personer og finansiell selvbestemmelsesret.
 2. Styrelsesrådet fastlægger med enstemmighed vedtægterne for de i stk. 1 nævnte selskaber og enheder. Heri defineres navnlig målsætninger, struktur, kapital, medlemmer, hjemstedets placering, finansielle ressourcer, interventionsmuligheder og revisionsordninger samt deres forhold til Bankens organer.
 3. Banken er berettiget til at deltage i forvaltningen af disse selskaber og enheder og bidrage til deres tegnede kapital indtil det af Styrelsesrådet fastsatte beløb, idet Styrelsesrådet træffer enstemmig beslutning herom.
 4. Protokollen om Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter finder anvendelse på de i stk. 1 nævnte selskaber og enheder, for så vidt de er omfattet af EU-retten, på medlemmerne af deres organer under udøvelsen af deres hverv og på deres personale på samme vilkår og betingelser som dem, der gælder for Banken.
- Udbytte, kapitalgevinster og andre former for indtægter, der stammer fra sådanne selskaber og enheder, og som medlemmerne, bortset fra Den Europæiske Union og Banken, har ret til, forbliver imidlertid underkastet den for dem gældende skattelovgivning.
5. Den Europæiske Unions Domstol har med de begrænsninger, der er fastsat i det følgende, kompetence til at afgøre tvister vedrørende foranstaltninger vedtaget af organerne i et selskab eller en enhed, der er omfattet af EU-retten. Klager over sådanne foranstaltninger kan indbringes af sådanne selskabers eller enheders medlemmer i deres egenskab af medlemmer eller af medlemsstaterne på de betingelser, der er fastsat i artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.
 6. Styrelsesrådet kan med enstemmighed beslutte at give de ansatte i de selskaber og enheder, der er omfattet af EU-retten, adgang til ordninger, der er fælles med Banken, under overholdelse af de respektive interne procedurer.
-

PROTOKOL (nr. 6)
OM FASTLÆGGELSE AF HJEMSTEDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER OG FOR
VISSE AF UNIONENS ORGANER, KONTORER,
AGENTURER OG TJENESTER

REPRÆSENTANTERNE FOR MEDLEMSSTATERNES REGERINGER ER —

UNDER HENVISNING til artikel 341 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 189 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab,

IDET DE ERINDRER OM OG BEKRÆFTER afgørelsen af 8. april 1965 og uden at foregribe afgørelser om hjemstedet for fremtidige institutioner, organer og tjenester

BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab:

Eneste artikel

- a) Europa-Parlamentet har hjemsted i Strasbourg og afholder dér de tolv månedlige plenarmøderækker, herunder også budgetmøderækken. Yderligere plenarmøderækker afholdes i Bruxelles. Europa-Parlamentets udvalg holder deres møder i Bruxelles. Europa-Parlamentets Generalsekretariat og dets tjenester er fortsat placeret i Luxembourg.
- b) Rådet har hjemsted i Bruxelles. I april, juni og oktober holder Rådet sine samlinger i Luxembourg.
- c) Kommissionen har hjemsted i Bruxelles. De i artikel 7, 8 og 9 i afgørelsen af 8. april 1965 nævnte afdelinger er placeret i Luxembourg.
- d) Den Europæiske Unions Domstol har hjemsted i Luxembourg.
- e) Revisionsretten har hjemsted i Luxembourg.
- f) Det Økonomiske og Sociale Udvalg har hjemsted i Bruxelles.
- g) Regionsudvalget har hjemsted i Bruxelles.
- h) Den Europæiske Investeringsbank har hjemsted i Luxembourg.
- i) Den Europæiske Centralbank har hjemsted i Frankfurt.
- j) Den Europæiske Politienhed (Europol) har hjemsted i Haag.

PROTOKOL (nr. 7)
**VEDRØRENDE DEN EUROPÆISKE UNIONS
PRIVILEGIER OG IMMUNITETER**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at Den Europæiske Union og Euratom i henhold til artikel 343 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 191 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratom) på medlemsstaternes områder skal nyde de for opfyldelsen af deres opgaver nødvendige privilegier og immuniteter,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab:

KAPITEL I

DEN EUROPÆISKE UNIONS EJENDOM, PENGEMIDLER, AKTIVER OG FORRETNINGER

Artikel 1

Unionens lokaler og bygninger er ukrænkelige. De er fritaget for ransagning, rekvisition, beslaglæggelse og ekspropriation. Unionens ejendom og aktiver kan ikke uden bemyndigelse fra Domstolen gøres til genstand for tvangsforanstaltninger, hvad enten disse er af administrativ eller judiciel art.

Artikel 2

Unionens arkiver er ukrænkelige.

Artikel 3

Unionen, dens aktiver, indtægter og øvrige ejendom er fritaget for alle direkte skatter.

Medlemsstaternes regeringer skal, hver gang det er muligt, træffe egnede forholdsregler med henblik på eftergivelse eller tilbagebetaling af indirekte skatter og afgifter, der indgår i prisen for fast ejendom eller løsøre, når Unionen til tjenestebrug foretager større indkøb, hvis pris omfatter skatter og afgifter af denne art. Anvendelsen af disse bestemmelser må dog ikke fordreje konkurrencevilkårene inden for Unionen.

Der indrømmes ingen fritagelse for afgifter, skatter og gebyrer, som blot udgør betaling for almen-nyttige offentlige ydelser.

Artikel 4

Unionen er fritaget for al told, såvel som for forbud og restriktioner vedrørende indførsel og udførsel af genstande, der er bestemt til tjenestebud; de således indførte genstande må ikke afhændes i det land, til hvilket de er blevet importeret — hverken mod eller uden vederlag — medmindre det sker på betingelser, som godkendes af det pågældende lands regering.

Unionen er endvidere fritaget for al told samt for forbud og restriktioner vedrørende indførsel og udførsel af dens publikationer.

KAPITEL II

MEDDELELSER OG PASSÉRSEDLER

Artikel 5

(tidl. artikel 6)

Unionens institutioner skal med hensyn til deres tjenstlige meddelelser og forsendelse af alle deres dokumenter på enhver medlemsstats område tilstå samme behandling, som den pågældende stat tilstår diplomatiske repræsentationer.

Unionens institutioners tjenstlige korrespondance og andre tjenstlige meddelelser må ikke være genstand for censur.

Artikel 6

(tidl. artikel 7)

Formændene for Unionens institutioner kan for disse institutioners medlemmer og ansatte udstede passersedler, hvis form bestemmes af Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, og som skal anerkendes af medlemsstaternes myndigheder som gyldig rejselegitimation. Disse passersedler udstedes til tjenstemænd og andre ansatte i henhold til de betingelser, der er fastsat i vedtægten for tjenstemænd og i ansættelsesvilkårene for andre ansatte i Unionen.

Kommissionen kan indgå aftaler om anerkendelse af disse passersedler som gyldig rejselegitimation på tredjelandets område.

KAPITEL III

MEDLEMMER AF EUROPA-PARLAMENTET

Artikel 7

(tidl. artikel 8)

Europa-Parlamentets medlemmer er hverken administrativt eller på anden måde undergivet nogen begrænsning i deres bevægelsesfrihed på vej til eller fra Europa-Parlamentets mødested.

Med hensyn til toldforhold og valutakontrol tilstås Europa-Parlamentets medlemmer:

- a) af deres egen regering samme lettelser, som tilstås højere tjenestemænd, der begiver sig til udlandet i midlertidigt officielt hverv
- b) af de øvrige medlemsstaters regeringer samme lettelser, som tilstås repræsentanter fra fremmede regeringer i midlertidigt officielt hverv.

Artikel 8

(tidl. artikel 9)

Europa-Parlamentets medlemmer kan hverken eftersøges, tilbageholdes eller retsligt forfølges på grund af meningstilkendegivelser eller stemmeafgivelser under udøvelsen af deres hverv.

Artikel 9

(tidl. artikel 10)

Under Europa-Parlamentets mødeperioder nyder medlemmerne:

- a) på deres eget lands område de immuniteter, der tilstås medlemmerne af deres lands lovgivende forsamling
- b) på en anden medlemsstats område fritagelse for enhver form for tilbageholdelse og retsforfølgning.

De er ligeledes dækket af immuniteten på vej til eller fra Europa-Parlamentets mødested.

Immuniteten kan ikke påberåbes af et medlem, som gribes på fersk gerning, og kan ikke hindre Europa-Parlamentets ret til at ophæve et af dets medlemmers immunitet.

KAPITEL IV

REPRÆSENTANTER FOR MEDLEMSSTATERNE, SOM DELTAGER I ARBEJDET I DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER

Artikel 10

(tidl. artikel 11)

Repræsentanterne for medlemsstaterne, som deltager i arbejdet i Unionens institutioner, såvel som deres rådgivere og tekniske eksperter, nyder under udøvelsen af deres hverv og under rejse til og fra mødestedet sædvanlige privilegier, immuniteter og lettelser.

Denne artikel finder ligeledes anvendelse på medlemmerne af Unionens rådgivende organer.

KAPITEL V

DEN EUROPÆISKE UNIONS TJENESTEMÆND OG ØVRIGE ANSATTE

Artikel 11

(tidl. artikel 12)

Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte skal uanset deres nationalitet på hver af medlemsstaternes områder nyde følgende privilegier og immuniteter:

- a) fritagelse for retsforfølgning for de i embeds medfør foretagne handlinger, herunder mundtlige og skriftlige ytringer, dog med det forbehold, at bestemmelserne i traktaterne dels om reglerne vedrørende tjenestemænds og andre ansattes ansvar over for Unionen, dels om Den Europæiske Unions Domstols kompetence til at afgøre tvister mellem Unionen og dens tjenestemænd og øvrige ansatte, finder anvendelse. Denne fritagelse gælder også efter tjenesteforholdets ophør
- b) fritagelse sammen med deres ægtefæller og familiemedlemmer, der forsørges af dem, for indvandringsrestriktioner og bestemmelser om registrering af udlændinge
- c) med hensyn til valuta- og omvekslingsbestemmelser de samme lettelser, som sædvanligt indrømmes tjenestemænd i internationale organisationer
- d) ret til ved deres tiltræden af stillingen i det pågældende land toldfrit at indføre deres bohave og ejendele samt ret til ved udløbet af deres tjenestetid i det pågældende land toldfrit at genudføre deres bohave og ejendele, i begge tilfælde under forbehold af de betingelser, som regeringen i det land, hvori retten udøves, måtte finde fornødne
- e) ret til toldfrit til personligt brug at indføre deres motorkøretøj, såfremt det er erhvervet i deres sidste bopælsland eller i det land, hvor de er statsborgere, under de vilkår, der gælder på dette lands hjemmemarked, samt ret til toldfrit at genudføre det, i begge tilfælde under forbehold af de betingelser, som regeringen i det pågældende land måtte finde fornødne.

Artikel 12

(tidl. artikel 13)

Løn, vederlag og honorarer, som Unionen udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte, beskattes til fordel for Unionen på de betingelser og efter den fremgangsmåde, der fastsættes af Europa-Parlamentet og Rådet ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af de berørte institutioner.

Tjenestemændene og de øvrige ansatte fritages for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som de modtager fra Unionen.

Artikel 13

(tidl. artikel 14)

Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte, som udelukkende med henblik på virksomhed i Unionens tjeneste tager ophold på en anden medlemsstats område end den stat, hvori de ved deres tiltræden i Unionens tjeneste havde bopæl i skattemæssig henseende, skal med hensyn til beskatning af indkomst og formue og til arveafgift samt til anvendelsen af de mellem Unionens medlemsstater indgåede overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning af begge de nævnte stater betragtes, som om de havde bevaret deres tidligere bopæl, under forudsætning af at denne var beliggende i en af Unionens medlemsstater. Denne bestemmelse finder ligeledes anvendelse på ægtefællen, i det omfang denne ikke er selverhvervende, og på børn, som de i denne artikel nævnte personer tager vare på og forsørger.

Løsøre, der tilhører de i foregående stykke omhandlede personer, og som befinder sig på opholdslandets område, fritages for arveafgift i denne stat; ved fastsættelsen af sådan afgift betragtes løsøret, med forbehold af tredjelandets ret og af eventuel anvendelse af bestemmelser i internationale overenskomster vedrørende dobbeltbeskatning, som om det befandt sig i den stat, hvor det skattemæssige hjemsted findes.

En bopæl, der udelukkende er erhvervet med henblik på virksomhed i andre internationale organisationers tjeneste, tages ikke i betragtning ved anvendelsen af denne artikels bestemmelser.

Artikel 14

(tidl. artikel 15)

Europa-Parlamentet og Rådet fastlægger ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af de berørte institutioner den ordning for sociale ydelser, som skal gælde for Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte.

Artikel 15

(tidl. artikel 16)

Europa-Parlamentet og Rådet bestemmer ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af andre interesserede institutioner, på hvilke grupper af Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte bestemmelserne i artiklerne 11, 12, stk. 2, og 13 finder anvendelse helt eller delvis.

Medlemsstaternes regeringer vil med regelmæssige mellemrum blive underrettet om navn, stilling og adresse på de tjenestemænd og øvrige ansatte, der tilhører disse grupper.

KAPITEL VI

PRIVILEGIER OG IMMUNITETER FOR DE REPRÆSENTATIONER FOR TREDJELANDE, DER ER
AKKREDITERET HOS UNIONEN*Artikel 16*

(tidl. artikel 17)

Den medlemsstat, på hvis område Unionens hovedsæde befinder sig, indrømmer de af tredjeland hos Unionen akkrediterede repræsentationer sædvanlige diplomatiske privilegier og immuniteter.

KAPITEL VII

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 17

(tidl. artikel 18)

Privilegier, immuniteter og lettelser indrømmes Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte udelukkende i Unionens interesse.

Enhver af Unionens institutioner skal ophæve den en tjenestemand eller anden ansat tilståede immunitet, såfremt den skønner, at ophævelse af immuniteten ikke strider mod Unionens interesser.

Artikel 18

(tidl. artikel 19)

Ved anvendelse af denne protokol handler Unionens institutioner i gensidig forståelse med de pågældende medlemsstaters ansvarlige myndigheder.

Artikel 19

(tidl. artikel 20)

Artiklerne 11-14 og 17 finder anvendelse på Det Europæiske Råds formand.

De finder ligeledes anvendelse på Kommissionens medlemmer.

Artikel 20

(tidl. artikel 21)

Artiklerne 11-14 og 17 finder anvendelse på Den Europæiske Unions Domstols dommere, generaladvokater, justitssekretærer og assisterende referenter med forbehold af bestemmelserne i artikel 3 i protokollen om statutten for Den Europæiske Unions Domstol vedrørende dommernes og generaladvokaternes fritagelse for retsforfølgning.

Artikel 21
(tidl. artikel 22)

Denne protokol finder ligeledes anvendelse på Den Europæiske Investeringsbank, på medlemmerne af dens organer, på dens personale og på de repræsentanter for medlemsstaterne, der deltager i dens arbejde, dog med forbehold af bestemmelserne i protokollen om Bankens vedtægter.

Den Europæiske Investeringsbank er i øvrigt fritaget for alle skatter og lignende afgifter i anledning af udvidelser af dens kapital, såvel som for de forskellige formaliteter, som måtte være forbundet hermed i det land, hvor den har sit sæde. Tilsvarende skal dens opløsning og likvidation heller ikke give anledning til nogen skatteopkrævning. Endelig skal Bankens og dens organers arbejde, for så vidt det udøves under de i vedtægterne fastlagte betingelser, ikke medføre pålæggelse af omsætningsafgifter.

Artikel 22
(tidl. artikel 23)

Denne protokol gælder også for Den Europæiske Centralbank, for medlemmerne af dens besluttende organer og for dens personale med forbehold af bestemmelserne i protokollen om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank.

Den Europæiske Centralbank er i øvrigt fritaget for alle skatter og afgifter eller lignende i anledning af kapitaludvidelser såvel som forskellige formaliteter, som måtte være forbundet hermed i den stat, hvor banken har sit hjemsted. Bankens og dens besluttende organers virksomhed i henhold til statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank pålægges ikke nogen form for omsætningsafgift.

PROTOKOL (nr. 8)

**VEDRØRENDE ARTIKEL 6, STK. 2, I TRAKTATEN OM
DEN EUROPÆISKE UNION OM UNIONENS
TILTRÆDELSE AF DEN EUROPÆISKE KONVENTION
TIL BESKYTTELSE AF MENNESKERETTIGHEDER OG
GRUNDLÆGGENDE FRIHEDSRETTIGHEDER**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Aftalen om Unionens tiltrædelse af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (i det følgende benævnt »den europæiske menneskerettighedskonvention«), jf. artikel 6, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, skal afspejle nødvendigheden af at bevare Unionens og EU-rettens særlige karakteristika, navnlig for så vidt angår:

- a) de nærmere bestemmelser for Unionens eventuelle deltagelse i den europæiske menneskerettighedskonventions kontrolinstanser
- b) de mekanismer, der er nødvendige for at sikre, at sager indbragt af ikke-medlemsstater samt individuelle klager henføres korrekt til medlemsstaterne og/eller Unionen afhængigt af det enkelte tilfælde.

Artikel 2

Den aftale, der er nævnt i artikel 1, skal sikre, at tiltrædelsen hverken berører Unionens kompetencer eller institutionernes beføjelser. Den skal sikre, at intet heri berører medlemsstaternes situation i forhold til den europæiske menneskerettighedskonvention, navnlig i forhold til protokollerne hertil, foranstaltninger truffet af medlemsstaterne, der fraviger konventionen i overensstemmelse med dennes artikel 15, og forbehold med hensyn til konventionen, som medlemsstater har taget i overensstemmelse med dennes artikel 57.

Artikel 3

Den aftale, der er nævnt i artikel 1, berører ikke artikel 344 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

PROTOKOL (nr. 9)
**OM RÅDETS AFGØRELSE OM GENNEMFØRELSE AF
ARTIKEL 16, STK. 4, I TRAKTATEN OM DEN
EUROPÆISKE UNION OG ARTIKEL 238, STK. 2, I
TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNIONS
FUNKTIONSMÅDE DELS MELLEM DEN 1. NOVEMBER
2014 OG DEN 31. MARTS 2017 OG DELS FRA DEN
1. APRIL 2017**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM TAGER HENSYN TIL den grundlæggende betydning af at nå til enighed om Rådets afgørelse om gennemførelse af artikel 16, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde dels mellem den 1. november 2014 og den 31. marts 2017 og dels fra den 1. april 2017 (i det følgende benævnt »afgørelsen«) i forbindelse med godkendelsen af Lissabontraktaten,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelse, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Eneste artikel

Inden Rådet behandler et udkast, der tager sigte på at ændre eller ophæve afgørelsen eller en eller flere af dens bestemmelser eller på indirekte at ændre dens rækkevidde eller betydning i kraft af ændring af en anden EU-retsakt, har Det Europæiske Råd en foreløbig drøftelse om udkastet og træffer afgørelse ved konsensus i overensstemmelse med artikel 15, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union.

PROTOKOL (nr. 10)
**OM PERMANENT STRUKTURERET SAMARBEJDE
ETABLERET VED ARTIKEL 42 I TRAKTATEN OM DEN
EUROPÆISKE UNION**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM HENVISER TIL artikel 42, stk. 6, og artikel 46 i traktaten om Den Europæiske Union,

SOM MINDER OM, at Unionen fører en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der bygger på opnåelse af en stadig stigende konvergens i medlemsstaternes optræden,

SOM MINDER OM, at den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik udgør en integrerende del af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, at den sikrer Unionen en operationel kapacitet, der gør brug af civile og militære midler, at Unionen kan anvende disse i forbindelse med de i artikel 43 i traktaten om Den Europæiske Union nævnte opgaver uden for Unionens område med henblik på fredsbevarelse, konfliktforebyggelse og styrkelse af den internationale sikkerhed i overensstemmelse med principperne i De Forenede Nationers pagt, og at udførelsen af disse opgaver bygger på militære kapaciteter tilvejebragt af medlemsstaterne i overensstemmelse med princippet om »kun ét sæt styrker«,

SOM MINDER OM, at Unionens fælles sikkerheds- og forsvarspolitik ikke berører den særlige karakter af visse medlemsstaters sikkerheds- og forsvarspolitik,

SOM MINDER OM, at Unionens fælles sikkerheds- og forsvarspolitik overholder de forpligtelser, der følger af den nordatlantiske traktat for de medlemsstater, der betragter deres fælles forsvar som omfattet af Den Nordatlantiske Traktats Organisation, der fortsat udgør grundlaget for dens medlemmers kollektive forsvar, og at den er forenelig med den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, der er fastlagt inden for denne ramme,

SOM ER OVERBEVIST OM, at en mere aktiv rolle for Unionen på sikkerheds- og forsvarsområdet vil bidrage til en livskraftig fornyet atlantisk alliance i overensstemmelse med Berlin plus-ordningerne,

SOM ER BESLUTTET PÅ, at Unionen fuldt ud skal kunne påtage sig det ansvar, der påhviler den inden for det internationale samfund,

SOM ANERKENDER, at De Forenede Nationer kan anmode om Unionens bistand, hvis der meget hurtigt skal udføres opgaver i henhold til kapitel VI og VII i De Forenede Nationers pagt,

SOM ANERKENDER, at en styrkelse af sikkerheds- og forsvarspolitikken vil kræve en indsats fra medlemsstaternes side med hensyn til kapaciteter,

SOM ER KLAR OVER, at der, for at man kan komme videre til næste fase i udviklingen af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, forudsættes en beslutsom indsats fra de medlemsstater, der er rede til det,

SOM MINDER OM, at det er vigtigt, at Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik inddrages fuldt ud i arbejdet inden for det permanente strukturerede samarbejde,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Det permanente strukturerede samarbejde, som nævnt i artikel 42, stk. 6, i traktaten om Den Europæiske Union, er åbent for enhver medlemsstat, der fra datoen for Lissabontraktatens ikrafttrædelse forpligter sig til:

- a) at intensivere udviklingen af sine forsvarskapaciteter gennem udvikling af sine nationale bidrag og eventuelt gennem deltagelse i multinationale styrker, i de vigtigste europæiske materielprogrammer og i Agenturet for Udvikling af Forsvarskapaciteter, Forskning, Anskaffelse og Forsvarsmateriel (Det Europæiske Forsvarsagentur) og til
- b) senest i 2010 enten nationalt eller som en del af multinationale grupper af styrker at kunne levere kampenheder, der er specielt uddannet til de påtænkte opgaver, som på det taktiske plan er sammensat som kampgrupper med støtteelementer, herunder transport og logistik, som er i stand til inden for 5-30 dage at udføre opgaver som omhandlet i artikel 43 i traktaten om Den Europæiske Union, især for at imødekomme anmodninger fra De Forenede Nationer, og som har forsyninger til at klare sig i en første periode på 30 dage, der kan forlænges til mindst 120 dage.

Artikel 2

De medlemsstater, der deltager i det permanente strukturerede samarbejde, forpligter sig med henblik på at opfylde målene i artikel 1 til:

- a) fra og med Lissabontraktatens ikrafttrædelse at samarbejde med henblik på at nå de aftalte mål for niveauet for investeringsudgifter til forsvarsmateriel og til at tage disse mål op til vurdering med jævne mellemrum på baggrund af sikkerhedssituationen og Unionens internationale ansvar
- b) så vidt muligt at tilnærme deres forsvarsinstrumenter til hinanden, især ved at harmonisere fastlæggelsen af de militære behov, ved at samle og eventuelt specialisere deres forsvarsaktiver og -kapaciteter og ved at fremme samarbejde inden for uddannelse og logistik
- c) at træffe konkrete foranstaltninger for at øge deres styrkers disponibilitet, interoperabilitet, fleksibilitet og deployeringsevne, navnlig ved at fastlægge fælles mål med hensyn til styrkeprojektion, herunder ved eventuelt at revidere deres nationale beslutningsprocedurer
- d) at samarbejde for at sikre sig, at de træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på, bl.a. gennem multinationale tiltag og med forbehold af deres relevante forpligtelser inden for Den Nordatlantiske Traktats Organisation, at afhjælpe de mangler, der konstateres inden for rammerne af kapacitetsudviklingsmekanismen

- e) eventuelt at deltage i udvikling af fælles eller europæiske programmer for større materiel inden for rammerne af Det Europæiske Forsvarsagentur.

Artikel 3

Det Europæiske Forsvarsagentur medvirker til en regelmæssig evaluering af de deltagende medlemsstaters kapacitetsbidrag, navnlig bidrag ydet efter de kriterier, der fastsættes bl.a. på grundlag af artikel 2, og aflægger mindst en gang om året rapport herom. Evalueringen kan danne grundlag for de henstillinger og afgørelser, som Rådet vedtager i overensstemmelse med artikel 46 i traktaten om Den Europæiske Union.

PROTOKOL (nr. 11)
**AD ARTIKEL 42 I TRAKTATEN OM DEN
EUROPÆISKE UNION**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM TAGER HENSYN TIL behovet for fuldt ud at gennemføre bestemmelserne i artikel 42, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

SOM TAGER HENSYN TIL, at Unionens politik i artikel 42's betydning ikke berører den særlige karakter af visse medlemsstaters sikkerheds- og forsvarspolitik og skal overholde de forpligtelser, som visse medlemsstater, hvis fælles forsvar foregår i Nato, har i henhold til den nordatlantiske traktat, og skal være forenelig med den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, der er fastlagt inden for denne ramme,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelse, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Den Europæiske Union udarbejder sammen med Den Vesteuropæiske Union ordninger for udvidet samarbejde mellem dem.

PROTOKOL (nr. 12)
**OM PROCEDUREN I FORBINDELSE MED
UFORHOLDSMÆSSIGT STORE UNDERSKUD**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at fastsætte nærmere bestemmelser for proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, som nævnt i artikel 126 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

De referenceværdier, der er nævnt i artikel 126, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, er:

- 3 % for den andel, som det forventede eller faktiske offentlige underskud udgør af bruttonationalproduktet i markedspriser
- 60 % for den andel, som den offentlige gæld udgør af bruttonationalproduktet i markedspriser.

Artikel 2

I nævnte traktats artikel 126 og i denne protokol forstås ved:

- offentlig: den samlede offentlige sektor, dvs. centralregeringen, regionale eller lokale myndigheder samt sociale sikringsordninger, med undtagelse af kommercielle transaktioner, som defineret i det europæiske nationalregnskabssystem
- underskud: nettolåntagning, som defineret i det europæiske nationalregnskabssystem
- investering: faste bruttoinvesteringer, som defineret i det europæiske nationalregnskabssystem
- gæld: den samlede bruttogæld til pålydende værdi, der er udestående ved årets afslutning, og som er konsolideret mellem og inden for sektorerne i den samlede offentlige sektor som defineret i første led.

Artikel 3

For at sikre, at proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud fungerer effektivt, er medlemsstaternes regeringer i henhold til denne procedure ansvarlige for underskuddet i den samlede

offentlige sektor som defineret i artikel 2, første led. Medlemsstaterne sørger for, at nationale procedurer på budgetområdet sætter dem i stand til at opfylde deres forpligtelser inden for dette område, som de følger af traktaterne. Medlemsstaterne underretter straks og regelmæssigt Kommissionen om deres forventede og faktiske underskud og om niveauerne for deres gæld.

Artikel 4

Kommissionen tilvejebringer de statistiske data, der skal benyttes med henblik på anvendelsen af denne protokol.

PROTOKOL (nr. 13) OM KONVERGENSKRITERIERNE

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at præcisere de konvergenskriterier, der er nævnt i artikel 140 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og som skal vejlede Unionen, når den træffer afgørelse, jf. nævnte traktats artikel 140, om ophævelse af dispensationerne for medlemsstater med dispensation,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Kriteriet vedrørende prisstabilitet som nævnt i artikel 140, stk. 1, første led, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde betyder, at en medlemsstat har en holdbar prisudvikling og en gennemsnitlig inflationstakt, som betragtet i en periode på et år før undersøgelsen ikke overstiger inflationstakten i de højst tre medlemsstater, der har nået de bedste resultater med hensyn til prisstabilitet, med mere end 1,5 procentpoint. Inflationen måles ved hjælp af forbrugerprisindekset på et sammenligneligt grundlag, der tager hensyn til forskelle i nationale definitioner.

Artikel 2

Kriteriet vedrørende den offentlige budgetstilling som nævnt i nævnte traktats artikel 140, stk. 1, andet led, betyder, at medlemsstaten på tidspunktet for undersøgelsen, ikke er omfattet af en rådsafgørelse som omhandlet i nævnte traktats artikel 126, stk. 6, om, at den pågældende medlemsstat har et uforholdsmæssigt stort underskud.

Artikel 3

Kriteriet vedrørende deltagelse i det europæiske monetære systems valutakursmekanisme som nævnt i nævnte traktats artikel 140, stk. 1, tredje led, betyder, at en medlemsstat har overholdt de normale udsvingsmargener i det europæiske monetære systems valutakursmekanisme uden alvorlige spændinger i mindst de seneste to år før undersøgelsen. Medlemsstaten må især ikke i samme periode på eget initiativ have devalueret sin valutas bilaterale centrankurs over for euroen.

Artikel 4

Kriteriet vedrørende konvergens i rentesatserne som nævnt i nævnte traktats artikel 140, stk. 1, fjerde led, betyder, at en medlemsstat over en periode på et år før undersøgelsen har haft en gennemsnitlig langfristet nominel rentesats, som ikke overstiger den tilsvarende rentesats i de højst tre

medlemsstater, der har nået de bedste resultater med hensyn til prisstabilitet, med mere end 2 procentpoint. Rentesatserne måles på grundlag af langfristede statsobligationer eller tilsvarende værdipapirer, idet der tages hensyn til forskelle i nationale definitioner.

Artikel 5

Kommissionen tilvejebringer de statistiske data, der skal bruges med henblik på anvendelsen af denne protokol.

Artikel 6

Rådet vedtager med enstemmighed på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet, ECB samt Det Økonomiske og Finansielle Udvalg, passende bestemmelser om detaljerne i forbindelse med konvergenskriterierne som nævnt i nævnte traktats artikel 140, som derefter skal træde i stedet for denne protokol.

PROTOKOL (nr. 14) OM EUROGRUPPEN

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at fremme betingelserne for en stærkere økonomisk vækst i Den Europæiske Union og med henblik herpå at udvikle en stadig tættere samordning af de økonomiske politikker i euroområdet,

SOM ER OPMÆRKSOMME PÅ nødvendigheden af at fastlægge særlige bestemmelser med henblik på en styrket dialog mellem de medlemsstater, der har euroen som valuta, indtil euroen bliver valutaen i alle Unionens medlemsstater,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Ministrene fra de medlemsstater, der har euroen som valuta, mødes uformelt. Disse møder finder sted efter behov for at drøfte spørgsmål i tilknytning til det specifikke ansvar, som de deler for så vidt angår den fælles valuta. Kommissionen deltager i møderne. Den Europæiske Centralbank opfordres til at deltage i disse møder, som forberedes af repræsentanterne for finansministre fra de medlemsstater, der har euroen som valuta, og for Kommissionen.

Artikel 2

Ministrene fra de medlemsstater, der har euroen som valuta, vælger med et flertal af disse medlemsstater en formand for to et halvt år.

PROTOKOL (nr. 15)
**OM VISSE BESTEMMELSER VEDRØRENDE DET
FORENEDE KONGERIGE STORBRITANNIEN OG
NORDIRLAND**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ANERKENDER, at Det Forenede Kongerige ikke er forpligtet eller bundet til at indføre euroen, uden at dets regering og Parlament har truffet særskilt beslutning derom,

SOM KONSTATERER, at Det Forenede Kongeriges regering den 16. oktober 1996 og den 30. oktober 1997 meddelte Rådet, at den ikke agter at deltage i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase,

SOM TAGER TIL EFTERRETNING, at Det Forenede Kongeriges regering normalt finansierer sit lånebehov ved salg af gældsinstrumenter til den private sektor,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

1. Medmindre Det Forenede Kongerige meddeler Rådet, at det agter at indføre euroen, skal det ikke være forpligtet dertil.
2. Punkt 3-8 og 10 finder anvendelse på Det Forenede Kongerige under hensyn til meddelelsen fra Det Forenede Kongeriges regering til Rådet af 16. oktober 1996 og 30. oktober 1997.
3. Det Forenede Kongerige bevarer alle sine beføjelser med hensyn til monetær politik i overensstemmelse med sin nationale lovgivning.
4. Artikel 119, stk. 2, artikel 126, stk. 1, 9 og 11, artikel 127, stk. 1-5, artikel 128, artikel 130, 131, 132 og 133, artikel 138, artikel 140, stk. 3, artikel 219, artikel 282, stk. 2, bortset fra dette stykkes første og sidste punktum, artikel 282, stk. 5 og artikel 283 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder ikke anvendelse på Det Forenede Kongerige. Det samme gælder traktatens artikel 121, stk. 2, for så vidt angår vedtagelsen af de dele af de overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker, der vedrører euroområdet generelt. Henvisninger i disse bestemmelser til Unionen eller medlemsstaterne omfatter ikke Det Forenede Kongerige, og henvisninger til de nationale centralbanker omfatter ikke Bank of England.
5. Det Forenede Kongerige bestræber sig på at undgå et uforholdsmæssigt stort offentligt underskud.

Artikel 143 og 144 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder fortsat anvendelse på Det Forenede Kongerige. Artikel 134, stk. 4, og artikel 135 finder anvendelse på Det Forenede Kongerige på samme måde, som hvis det havde en dispensation.

6. Det Forenede Kongeriges stemmerettigheder suspenderes i forbindelse med rådsakter, hvortil der henvises i de i punkt 4 nævnte artikler, og i de tilfælde, der er nævnt i artikel 139, stk. 4, første afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Med henblik herpå finder nævnte traktats artikel 139, stk. 4, andet og tredje afsnit, anvendelse.

Det Forenede Kongerige er heller ikke berettiget til at deltage i udnævnelse af formanden og næstformanden for samt de øvrige medlemmer af ECB's direktion i henhold til nævnte traktats artikel 283, stk. 2, andet afsnit.

7. Artikel 3, 4, 6, 7, 9.2, 10.1, 10.3, 11.2, 12.1, 14, 16, 18, 19, 20, 22, 23, 26, 27, 30-34 og 49 i protokollen om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank (statuten for ESCB og ECB) finder ikke anvendelse på Det Forenede Kongerige.

Henvisninger i disse artikler til Unionen eller medlemsstaterne omfatter ikke Det Forenede Kongerige, og henvisninger til de nationale centralbanker eller indehavere af kapitalandele omfatter ikke Bank of England.

Henvisninger i artikel 10.3 og 30.2 i statuten for ESCB og ECB til ECB's indskudte kapital omfatter ikke kapital indskudt af Bank of England.

8. Artikel 141, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 43-47 i statuten for ESCB og ECB's gælder, uanset om der er medlemsstater med dispensation, idet der dog skal foretages følgende ændringer:

- a) Henvisninger i artikel 43 til ECB's og EMI's opgaver skal indbefatte sådanne opgaver, som fortsat skal udføres efter indførelsen af euroen, dersom Det Forenede Kongerige træffer beslutning om, at det ikke vil indføre euroen.
- b) Foruden de i artikel 46 omhandlede opgaver skal ECB ligeledes rådgive og medvirke i forbindelse med forberedelsen af enhver afgørelse, som Rådet i medfør af denne protokols artikel 9, litra a) og c), måtte træffe vedrørende Det Forenede Kongerige.
- c) Bank of England skal fuldt ud indbetale sin kapitalandel til ECB's egenkapital som bidrag til dækning af ECB's driftsudgifter på samme grundlag som de nationale centralbanker i medlemsstater med dispensation.

9. Det Forenede Kongerige kan når som helst meddele Rådet, at det agter at indføre euroen. I så fald:

- a) har Det Forenede Kongerige ret til at indføre euroen, forudsat at det opfylder de nødvendige betingelser. Rådet træffer efter anmodning fra Det Forenede Kongerige og på de i artikel 140, stk. 1 og 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde opstillede betingelser og efter den heri fastsatte fremgangsmåde afgørelse om, hvorvidt Det Forenede Kongerige opfylder de nødvendige betingelser.
- b) Bank of England indbetaler sit kapitalindskud fuldt ud, overfører valutareserveaktiver til ECB og bidrager til dennes reserver på samme grundlag som den nationale centralbank i en medlemsstat, hvis dispensation er ophævet.

- c) Rådet træffer på de i nævnte traktats artikel 140, stk. 3, opstillede betingelser og efter den heri fastsatte fremgangsmåde alle øvrige nødvendige afgørelser for at sætte Det Forenede Kongerige i stand til at indføre euroen.

Hvis Det Forenede Kongerige indfører euroen i medfør af bestemmelserne i denne protokol, ophører punkt 3-8 med at gælde.

10. Uanset bestemmelserne i artikel 123 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og statuttens artikel 21.1 kan Det Forenede Kongeriges regering opretholde sin »Ways and Means«-facilitet hos Bank of England, såfremt og så længe Det Forenede Kongerige ikke indfører euroen.

PROTOKOL (nr. 16)
**OM VISSE BESTEMMELSER VEDRØRENDE
DANMARK**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at den danske grundlov indeholder bestemmelser, der kan indebære en folkeafstemning i Danmark, inden Danmark giver afkald på sin undtagelse,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at den danske regering den 3. november 1993 meddelte Rådet, at den ikke agter at deltage i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

1. På baggrund af den danske regerings meddelelse til Rådet af 3. november 1993 har Danmark en undtagelse. Virkningen af denne undtagelse er, at alle artikler og bestemmelser i traktaterne og statutten for ESCB og ECB, hvori der henvises til en dispensation, vil gælde for Danmark.
 2. For så vidt angår ophævelsen af denne undtagelse, vil proceduren i artikel 140 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kun blive indledt på Danmarks anmodning.
 3. I tilfælde af at undtagelsen ophæves, finder bestemmelserne i denne protokol ikke længere anvendelse.
-

PROTOKOL (nr. 17)
VEDRØRENDE DANMARK

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at løse visse særlige problemer i forbindelse med Danmark,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Bestemmelserne i artikel 14 i protokollen om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank berører ikke Danmarks Nationalbanks ret til at udføre sine nuværende opgaver vedrørende de dele af Kongeriget Danmark, der ikke udgør en del af Unionen.

PROTOKOL (nr. 18)
VEDRØRENDE FRANKRIG

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at tage hensyn til et særligt spørgsmål vedrørende Frankrig,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Frankrig beholder eneretten til pengeudstedelse i Ny Kaledonien, Fransk Polynesien og Wallis og Futuna på de vilkår, der er fastlagt i Frankrigs nationale lovgivning, og vil have eneret til at fastsætte CFP-franc'ens paritet.

PROTOKOL (nr. 19)
**OM SCHENGENREGLERNE SOM INTEGRERET I DEN EUROPÆISKE
UNION**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM NOTERER SIG, at de aftaler om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, som visse af Den Europæiske Unions medlemsstater undertegnede i Schengen den 14. juni 1985 og den 19. juni 1990, samt de dermed forbundne aftaler og de regler, der er vedtaget på grundlag af disse aftaler, er blevet integreret i Den Europæiske Union ved Amsterdamtraktaten af 2. oktober 1997,

SOM ØNSKER at bevare Schengenreglerne, som de er blevet udbygget siden Amsterdamtraktatens ikrafttræden, og udbygge disse regler for at bidrage til opfyldelsen af målet om at give unionsborgerne et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed uden indre grænser,

SOM TAGER HENSYN til Danmarks særlige stilling,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at Irland og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ikke deltager i alle Schengenreglerne, men at der bør træffes foranstaltning til at gøre det muligt for disse medlemsstater at acceptere andre bestemmelser i disse regler helt eller delvist,

SOM ERKENDER, at det som en konsekvens heraf er nødvendigt at anvende de bestemmelser i traktaterne, der vedrører et forstærket samarbejde mellem nogle medlemsstater,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at det er nødvendigt at bevare et særligt forhold til Republikken Island og Kongeriget Norge, idet disse to stater og de nordiske lande, der er medlemmer af Den Europæiske Union, er bundet af den nordiske pasunions regler,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Estland, Den Helleniske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Italienske Republik, Republikken Cypern, Republikken Letland, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Republikken Ungarn, Republikken Malta, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken Polen, Den Portugisiske Republik, Rumænien, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republikken Finland og Kongeriget Sverige bemyndiges til at indlede et forstærket indbyrdes samarbejde på de områder, der er omfattet af de af Rådet fastlagte bestemmelser, der udgør »Schengenreglerne«. Dette samarbejde gennemføres inden for Den Europæiske Unions institutionelle og juridiske rammer og under overholdelse af de relevante bestemmelser i traktaterne.

Artikel 2

Schengenreglerne gælder for de medlemsstater, der er nævnt i artikel 1, jf. dog artikel 3 i tiltrædelsesakten af 16. april 2003 og artikel 4 i tiltrædelsesakten af 25. april 2005. Rådet træder i stedet for den eksekutivkomité, der blev nedsat ved Schengenaftalerne.

Artikel 3

Danmarks deltagelse i vedtagelsen af foranstaltninger, der udgør en udbygning af Schengenreglerne, samt gennemførelsen og anvendelsen af disse foranstaltninger i Danmark er omfattet af de relevante bestemmelser i protokollen om Danmarks stilling.

Artikel 4

Irland og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland kan til enhver tid anmode om at deltage i nogle af eller alle Schengenreglerne.

Rådet træffer afgørelse om anmodningen med enstemmighed blandt medlemmerne som nævnt i artikel 1 og repræsentanten for den pågældende stats regering.

Artikel 5

1. Forslag og initiativer til udbygning af Schengenreglerne er underlagt de relevante traktatbestemmelser.

Hvis enten Irland eller Det Forenede Kongerige ikke inden for en rimelig tid skriftligt har meddelt Rådet, at de ønsker at deltage, anses i den forbindelse de i artikel 1 nævnte medlemsstater samt Irland eller Det Forenede Kongerige, såfremt en af disse stater ønsker at deltage i de pågældende samarbejdsområder, for at have opnået den bemyndigelse, der er omhandlet i artikel 329 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

2. Hvis enten Irland eller Det Forenede Kongerige i medfør af en afgørelse i henhold til artikel 4 anses for at have givet meddelelse, kan de ikke desto mindre inden tre måneder skriftligt meddele Rådet, at de ikke ønsker at deltage i et sådant forslag eller initiativ. I så fald deltager Irland eller Det Forenede Kongerige ikke i vedtagelsen heraf. Fra denne seneste meddelelse at regne suspenderes proceduren for vedtagelse af den foranstaltning, der bygger på Schengenreglerne, indtil afslutningen af proceduren i stk. 3 eller 4, eller indtil denne meddelelse trækkes tilbage på et hvilket som helst tidspunkt i løbet af denne procedure.

3. For den medlemsstat, der har givet den i stk. 2 nævnte meddelelse, ophører enhver afgørelse truffet af Rådet i medfør af artikel 4 fra datoen for ikrafttrædelsen af den foreslåede foranstaltning med at finde anvendelse i det omfang, Rådet betragter som nødvendigt, og på de betingelser, der fastlægges i en afgørelse, der træffes af Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen. Afgørelsen træffes i overensstemmelse med følgende kriterier: Rådet søger at opretholde den videst mulige grad af deltagelse for den berørte medlemsstat, uden at det alvorligt berører den praktiske

gennemførelse af de forskellige dele af Schengenreglerne, og samtidig med at sammenhængen mellem disse dele respekteres. Kommissionen forelægger sit forslag snarest muligt efter den i stk. 2 nævnte meddelelse. Rådet træffer afgørelse senest fire måneder efter Kommissionens forslag, om nødvendigt efter at være trådt sammen to gange.

4. Hvis Rådet ved udgangen af perioden på fire måneder ikke har vedtaget sin afgørelse, kan en medlemsstat straks anmode om, at sagen forelægges for Det Europæiske Råd. I så fald træffer Det Europæiske Råd på sit førstkommende møde med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen en afgørelse i overensstemmelse med kriterierne i stk. 3.

5. Hvis Rådet eller Det Europæiske Råd, alt efter omstændighederne, ved afslutningen af proceduren i stk. 3 eller 4 ikke har vedtaget en afgørelse, ophører suspensionen af proceduren for vedtagelse af den foranstaltning, der bygger på Schengenreglerne. Hvis den pågældende foranstaltning efterfølgende vedtages, ophører enhver afgørelse truffet af Rådet i medfør af artikel 4 fra datoen for foranstaltningens ikrafttrædelse med at gælde for den berørte medlemsstat i det omfang og på de betingelser, der besluttet af Kommissionen, medmindre den pågældende medlemsstat har trukket sin meddelelse i henhold til stk. 2 tilbage inden vedtagelsen af foranstaltningen. Kommissionen træffer afgørelse senest på datoen for denne vedtagelse. Når Kommissionen træffer sin afgørelse, overholder den kriterierne i stk. 3.

Artikel 6

Republikken Island og Kongeriget Norge deltager som associeret i gennemførelsen af Schengenreglerne og den videre udvikling heraf. Relevante procedurer i den forbindelse fastsættes i en aftale, som Rådet indgår med disse stater, idet det træffer afgørelse med enstemmighed blandt de i artikel 1 nævnte medlemmer. En sådan aftale skal omfatte bestemmelser om Islands og Norges bidrag i forbindelse med eventuelle finansielle konsekvenser af gennemførelsen af denne protokol.

Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed, indgår en særskilt aftale med Island og Norge om fastsættelse af rettighederne og forpligtelserne i forholdet mellem Irland og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, på den ene side, og Island og Norge, på den anden side, på de områder af Schengenreglerne, der gælder for disse stater.

Artikel 7

I forbindelse med forhandlingerne om optagelse af nye medlemsstater i Den Europæiske Union betragtes Schengenreglerne og yderligere foranstaltninger, der træffes af institutionerne inden for rammerne heraf, som gældende regler, der skal accepteres fuldt ud af alle stater, der søger om optagelse.

PROTOKOL (nr. 20)
**OM ANVENDELSE AF VISSE ASPEKTER AF
ARTIKEL 26 I TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE
UNIONS FUNKTIONSMÅDE PÅ DET FORENEDE
KONGERIGE OG PÅ IRLAND**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at løse visse spørgsmål vedrørende Det Forenede Kongerige og Irland,

SOM TAGER HENSYN til, at der i mange år har eksisteret særlige rejseordninger mellem Det Forenede Kongerige og Irland,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, som knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Uanset artikel 26 og 77 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, andre bestemmelser i nævnte traktat eller i traktaten om Den Europæiske Union, foranstaltninger vedtaget i henhold til disse traktater eller internationale aftaler indgået af Unionen eller af Unionen og dens medlemsstater med et eller flere tredjelande har Det Forenede Kongerige ret til ved sine grænser til andre medlemsstater at foretage en sådan kontrol af personer, der ønsker indrejse i Det Forenede Kongerige, som det finder nødvendigt, med det formål:

- a) at kontrollere retten til indrejse i Det Forenede Kongerige for statsborgere fra medlemsstaterne og for personer, over for hvilke ovennævnte personer har forsørgerpligt, og som udøver rettigheder i henhold til EU-lovgivningen, samt borgere i andre stater, der har fået sådanne rettigheder tillagt ved en aftale, som Det Forenede Kongerige er bundet af, og
- b) at træffe afgørelse om, hvorvidt andre personer skal have tilladelse til indrejse i Det Forenede Kongerige.

Intet i artikel 26 og 77 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller i nogen anden bestemmelse i nævnte traktat eller i traktaten om Den Europæiske Union eller i foranstaltninger, der er vedtaget i medfør af dem, anfægter Det Forenede Kongeriges ret til at vedtage eller foretage en sådan kontrol. Henvisninger til Det Forenede Kongerige i denne artikel omfatter områder, hvis eksterne forbindelser henhører under Det Forenede Kongeriges ansvar.

Artikel 2

Det Forenede Kongerige og Irland kan fortsætte med at indgå indbyrdes aftaler vedrørende personbevægelser mellem deres områder (det fælles rejseområde) under fuld overholdelse af rettighederne for de personer, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, litra a), i denne protokol. Så længe de opretholder sådanne ordninger, finder artikel 1 i denne protokol derfor anvendelse på

Irland på samme betingelser og vilkår som for Det Forenede Kongerige. Intet i artikel 26 og 77 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, i andre bestemmelser i nævnte traktat eller i traktaten om Den Europæiske Union eller i foranstaltninger, som er vedtaget i medfør af dem, berører sådanne ordninger.

Artikel 3

De øvrige medlemsstater har ret til ved deres grænser eller ethvert andet indrejsested til deres område at foretage en sådan kontrol af personer, der ønsker at indrejse på deres område fra Det Forenede Kongerige eller fra områder, hvis eksterne forbindelser henhører under dets ansvar, i samme øjemed som nævnt i artikel 1 i denne protokol, eller fra Irland, så længe bestemmelserne i artikel 1 i denne protokol gælder for Irland.

Intet i artikel 26 og 77 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller i nogen anden bestemmelse i nævnte traktat eller i traktaten om Den Europæiske Union eller i foranstaltninger, der er vedtaget i medfør af dem, anfægter de øvrige medlemsstaters ret til at vedtage eller foretage en sådan kontrol.

PROTOKOL (nr. 21)
**OM DET FORENEDE KONGERIGES OG IRLANDS STILLING FOR SÅ
VIDT ANGÅR OMRÅDET MED FRIHED, SIKKERHED OG RETFÆR-
DIGHED**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at løse visse spørgsmål vedrørende Det Forenede Kongerige og Irland,

SOM HENVISER TIL protokollen om anvendelse af visse aspekter af artikel 26 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på Det Forenede Kongerige og Irland,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, som knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Med forbehold af artikel 3 deltager Det Forenede Kongerige og Irland ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. For rådsafgørelser, der skal vedtages med enstemmighed, kræves der enstemmighed blandt Rådets medlemmer med undtagelse af repræsentanterne for Det Forenede Kongeriges og Irlands regeringer.

Ved anvendelsen af denne artikel defineres kvalificeret flertal som angivet i artikel 238, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Artikel 2

Som følge af artikel 1 og med forbehold af artikel 3, 4 og 6 er ingen bestemmelser i tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, ingen foranstaltninger vedtaget i henhold til nævnte afsnit, ingen bestemmelser i internationale aftaler indgået af Unionen i henhold til nævnte afsnit og ingen afgørelser truffet af Den Europæiske Unions Domstol om fortolkning af sådanne bestemmelser eller foranstaltninger bindende for eller finder anvendelse i Det Forenede Kongerige eller Irland; ingen af disse bestemmelser, foranstaltninger eller afgørelser berører på nogen måde disse staters beføjelser, rettigheder og forpligtelser; ingen af disse bestemmelser, foranstaltninger eller afgørelser berører på nogen måde gældende fællesskabsret eller EU-ret eller udgør en del af EU-retten, således som de finder anvendelse på Det Forenede Kongerige eller Irland.

Artikel 3

1. Det Forenede Kongerige eller Irland kan inden tre måneder efter, at et forslag eller initiativ er blevet forelagt for Rådet i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, skriftligt meddele Rådets formand, at den pågældende stat ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af sådanne foreslåede foranstaltninger, hvorefter den skal have ret hertil.

For rådsafgørelser, der skal vedtages med enstemmighed, kræves der enstemmighed blandt Rådets medlemmer med undtagelse af et medlem, der ikke har indgivet en sådan meddelelse. En foranstaltning, der vedtages i henhold til dette stykke, er bindende for alle de medlemsstater, der har deltaget i vedtagelsen.

I de foranstaltninger, der vedtages i henhold til artikel 70 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, fastsættes betingelser for Det Forenede Kongeriges og Irlands deltagelse i evalueringer vedrørende de områder, der er omfattet af tredje del, afsnit V, i nævnte traktat.

Ved anvendelsen af denne artikel defineres kvalificeret flertal som angivet i artikel 238, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

2. Hvis en foranstaltning som nævnt i stk. 1 ikke kan vedtages inden for en rimelig tid med deltagelse af Det Forenede Kongerige eller Irland, kan Rådet vedtage den i henhold til artikel 1 uden deltagelse af Det Forenede Kongerige eller Irland. I så fald finder artikel 2 anvendelse.

Artikel 4

Det Forenede Kongerige eller Irland kan når som helst efter Rådets vedtagelse af en foranstaltning i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde meddele Rådet og Kommissionen, at den pågældende stat ønsker at acceptere foranstaltningen. I så fald finder proceduren i artikel 331, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde tilsvarende anvendelse.

Artikel 4a

1. Bestemmelserne i denne protokol finder anvendelse på Det Forenede Kongerige og Irland, også for så vidt angår foranstaltninger, der er foreslået eller vedtaget i medfør af tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og som ændrer en eksisterende foranstaltning, som de er bundet af.

2. I tilfælde, hvor Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen, beslutter, at Det Forenede Kongeriges eller Irlands ikke-deltagelse i den ændrede udgave af den eksisterende foranstaltning gør denne foranstaltning uanvendelig for andre medlemsstater eller Unionen, kan det imidlertid tilskynde Det Forenede Kongerige eller Irland til at give meddelelse i henhold til artikel 3 eller 4. I forbindelse med artikel 3 begynder en ny periode på to måneder at løbe fra datoen for Rådets afgørelse.

Hvis Det Forenede Kongerige eller Irland ved udløbet af denne periode på to måneder fra Rådets afgørelse ikke har givet meddelelse i henhold til artikel 3 eller 4, ophører den eksisterende foranstaltning med at være bindende for og finde anvendelse på den pågældende medlemsstat, medmindre denne har givet meddelelse i henhold til artikel 4 inden ændringsforanstaltningens ikrafttrædelse. Dette har virkning fra datoen for ændringsforanstaltningens ikrafttrædelse eller fra udløbet af perioden på to måneder, alt efter hvilken dato der er den seneste.

I forbindelse med dette stykke træffer Rådet efter en indgående drøftelse af sagen afgørelse med et kvalificeret flertal af de af dets medlemmer, som repræsenterer medlemsstater, der deltager eller har deltaget i vedtagelsen af ændringsforanstaltningen. Kvalificeret flertal i Rådet defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

3. Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, kan beslutte, at Det Forenede Kongerige eller Irland skal bære eventuelle direkte finansielle konsekvenser, der måtte opstå som en nødvendig og uundgåelig følge af, at den pågældende medlemsstat ikke længere deltager i den eksisterende foranstaltning.

4. Denne artikel berører ikke artikel 4.

Artikel 5

En medlemsstat, der ikke er bundet af en foranstaltning vedtaget i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, påføres ingen finansielle følger af denne foranstaltning, bortset fra de administrationsomkostninger, der påhviler institutionerne, medmindre Rådet med enstemmighed blandt alle sine medlemmer efter høring af Europa-Parlamentet træffer anden afgørelse.

Artikel 6

Hvis Det Forenede Kongerige eller Irland i tilfælde, som er nævnt i denne protokol, er bundet af en foranstaltning, som Rådet har vedtaget i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, finder de relevante bestemmelser i traktaterne anvendelse på denne stat for den pågældende foranstaltning.

Artikel 6a

Det Forenede Kongerige og Irland vil ikke være bundet af regler fastsat på grundlag af artikel 16 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der vedrører medlemsstaternes behandling af personoplysninger under udøvelsen af aktiviteter, der er omfattet af nævnte traktats tredje del, afsnit V, kapitel 4 eller 5, når Det Forenede Kongerige og Irland ikke er bundet af EU-regler vedrørende former for strafferetligt samarbejde eller politisamarbejde, der kræver overholdelse af de bestemmelser, der er fastsat på grundlag af artikel 16.

Artikel 7

Artikel 3, 4 og 4a berører ikke protokollen om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union.

Artikel 8

Irland kan skriftligt meddele Rådet, at Irland ikke længere ønsker at være omfattet af denne protokol. I så fald gælder de almindelige traktatbestemmelser for Irland.

Artikel 9

For Irlands vedkommende finder denne protokol ikke anvendelse på artikel 75 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

PROTOKOL (nr. 22) OM DANMARKS STILLING

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ERINDRER OM afgørelsen truffet af stats- og regeringscheferne, forsamlet i Det Europæiske Råd i Edinburgh den 12. december 1992, om visse problemer, som Danmark har rejst vedrørende traktaten om Den Europæiske Union,

SOM HAR NOTERET SIG Danmarks holdning med hensyn til unionsborgerskab, Den Økonomiske og Monetære Union, forsvarspolitik og retlige og indre anliggender, som fastlagt i Edinburghafgørelsen,

SOM ER SIG BEVIDST, at en videreførelse under traktaterne af den retlige ordning, der findes i Edinburghafgørelsen, i betydelig grad vil begrænse Danmarks deltagelse på vigtige områder af EU-samarbejdet, og at det vil være i Unionens interesse at sikre EU-rettens integritet på området frihed, sikkerhed og retfærdighed,

SOM derfor ØNSKER, at der fastlægges en retlig ramme, som giver Danmark mulighed for at deltage i vedtagelsen af foranstaltninger, der foreslås på grundlag af tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og som med tilfredshed noterer sig, at Danmark agter at benytte sig af denne mulighed, når det er muligt, i overensstemmelse med sine forfatningsmæssige bestemmelser,

SOM NOTERER SIG, at Danmark ikke vil forhindre de andre medlemsstater i at udvikle deres samarbejde yderligere med hensyn til foranstaltninger, der ikke er bindende for Danmark,

SOM ERINDRER OM artikel 3 i protokollen om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, som knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

DEL I

Artikel 1

Danmark deltager ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. For rådsafgørelser, der skal vedtages med enstemmighed, kræves der enstemmighed blandt Rådets medlemmer med undtagelse af repræsentanten for Danmarks regering.

Ved anvendelsen af denne artikel defineres kvalificeret flertal som angivet i artikel 238, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Artikel 2

Ingen af bestemmelserne i tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, ingen foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til nævnte afsnit, ingen bestemmelser i internationale aftaler indgået af Unionen i henhold til nævnte afsnit og ingen afgørelser truffet af Den Europæiske Unions Domstol om fortolkning af sådanne bestemmelser eller foranstaltninger eller foranstaltninger, der er ændret eller kan ændres i henhold til dette afsnit, er bindende for eller finder anvendelse i Danmark; ingen af disse bestemmelser, foranstaltninger eller afgørelser berører på nogen måde Danmarks beføjelser, rettigheder og forpligtelser; ingen af disse bestemmelser, foranstaltninger eller afgørelser berører på nogen måde gældende fællesskabsret eller EU-ret eller udgør en del af EU-retten, således som de finder anvendelse på Danmark. Især er EU-retsakter på området politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager, der er vedtaget inden Lissabontraktatens ikrafttrædelse, og som ændres, fortsat bindende for og finder anvendelse i Danmark uændret.

Artikel 2a

Artikel 2 i denne protokol finder ligeledes anvendelse i forbindelse med de regler, der er fastsat på grundlag af artikel 16 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og vedrører medlemsstaternes behandling af personoplysninger under udøvelsen af aktiviteter, der er omfattet af nævnte traktats tredje del, afsnit V, kapitel 4 eller 5.

Artikel 3

Danmark påføres ingen finansielle følger af foranstaltninger, som anført i artikel 1, bortset fra de administrationsomkostninger, der påhviler institutionerne.

Artikel 4

1. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om et forslag om eller initiativ til udbygning af Schengenreglerne, som er omfattet af denne del, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne foranstaltning i sin nationale lovgivning. Hvis Danmark beslutter sig herfor, vil denne foranstaltning skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater, der er bundet af foranstaltningen.

2. Hvis Danmark beslutter ikke at gennemføre en rådsforanstaltning som nævnt i stk. 1, overvejer de medlemsstater, der er bundet af foranstaltningen, og Danmark, hvilke passende foranstaltninger der skal træffes.

DEL II

Artikel 5

Med hensyn til foranstaltninger, der træffes af Rådet i henhold til artikel 26, stk. 1, artikel 42 og artikel 43-46 i traktaten om Den Europæiske Union, deltager Danmark ikke i udarbejdelsen og gennemførelsen af Unionens afgørelser og aktioner, som har indvirkning på forsvarsområdet.

Danmark deltager derfor ikke i vedtagelsen heraf. Danmark vil ikke forhindre de andre medlemsstater i at udvikle deres samarbejde yderligere på dette område. Danmark vil ikke være forpligtet til at bidrage til finansiering af aktionsudgifter i forbindelse med sådanne foranstaltninger eller til at stille militær kapacitet til rådighed for Unionen.

For retsakter, som Rådet skal vedtage med enstemmighed, kræves der enstemmighed blandt Rådets medlemmer med undtagelse af repræsentanten for den danske regering.

Ved anvendelsen af denne artikel defineres kvalificeret flertal som angivet i artikel 238, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

DEL III

Artikel 6

Artikel 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse på foranstaltninger, der udpeger de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, eller foranstaltninger vedrørende en ensartet udformning af visa.

DEL IV

Artikel 7

Danmark kan til enhver tid i overensstemmelse med sine forfatningsmæssige bestemmelser underrette de øvrige medlemsstater om, at det ikke længere ønsker at benytte sig af alle eller en del af bestemmelserne i denne protokol. I så fald vil Danmark fuldt ud gennemføre alle de til den tid gældende relevante foranstaltninger, som er truffet inden for rammerne af Den Europæiske Union.

Artikel 8

1. Danmark kan til enhver tid i overensstemmelse med sine forfatningsmæssige bestemmelser meddele de andre medlemsstater, at denne protokols del I fra den første dag i den måned, der følger efter meddelelsen, vil bestå af bestemmelserne i bilaget, jf. dog artikel 7. I så fald omnummereres artikel 5-8 i overensstemmelse hermed.

2. Seks måneder efter den dato, hvor den i stk. 1 nævnte meddelelse får virkning, vil alle Schengenregler og foranstaltninger vedtaget til udbygning af disse regler, der indtil da har været bindende for Danmark som folkeretlige forpligtelser, være bindende for Danmark som EU-ret.

BILAG

Artikel 1

Med forbehold af artikel 3 deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. For retsakter, som Rådet skal vedtage med enstemmighed, kræves der enstemmighed blandt Rådets medlemmer med undtagelse af repræsentanten for den danske regering.

Ved anvendelsen af denne artikel defineres kvalificeret flertal som angivet i artikel 238, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Artikel 2

Som følge af artikel 1 og med forbehold af artikel 3, 4 og 8 er ingen bestemmelser i tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, ingen foranstaltninger vedtaget i henhold til nævnte afsnit, ingen bestemmelser i internationale aftaler indgået af Unionen i henhold til nævnte afsnit og ingen afgørelser truffet af Den Europæiske Unions Domstol om fortolkning af sådanne bestemmelser eller foranstaltninger bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Ingen af disse bestemmelser, foranstaltninger eller afgørelser berører på nogen måde Danmarks beføjelser, rettigheder og forpligtelser. Ingen af disse bestemmelser, foranstaltninger eller afgørelser berører på nogen måde gældende fællesskabsret eller EU-ret eller udgør en del af EU-retten, således som de finder anvendelse på Danmark.

Artikel 3

1. Danmark kan, inden tre måneder efter at et forslag eller initiativ er blevet forelagt for Rådet i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, skriftligt meddele Rådets formand, at Danmark ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af sådanne foreslåede foranstaltninger, hvorefter det skal have ret hertil.

2. Hvis en foranstaltning som nævnt i stk. 1 ikke kan vedtages inden for en rimelig tid med deltagelse af Danmark, kan Rådet vedtage en sådan foranstaltning i henhold til artikel 1 uden deltagelse af Danmark. I så fald finder artikel 2 anvendelse.

Artikel 4

Danmark kan når som helst efter vedtagelsen af en foranstaltning i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde meddele Rådet og Kommissionen, at Danmark ønsker at acceptere foranstaltningen. I så fald finder proceduren i nævnte traktats artikel 331, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

Artikel 5

1. Bestemmelserne i denne protokol finder anvendelse på Danmark, også for så vidt angår foranstaltninger, der er foreslået eller vedtaget i medfør af tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og som ændrer en eksisterende foranstaltning, som Danmark er bundet af.

2. I tilfælde, hvor Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen, beslutter, at Danmarks ikke-deltagelse i den ændrede udgave af den eksisterende foranstaltning gør denne foranstaltning uanvendelig for andre medlemsstater eller Unionen, kan det imidlertid tilskynde Danmark til at give meddelelse i henhold til artikel 3 eller 4. I forbindelse med artikel 3 begynder en ny periode på to måneder at løbe fra datoen for Rådets afgørelse.

Hvis Danmark ved udløbet af denne periode på to måneder fra Rådets afgørelse ikke har givet meddelelse i henhold til artikel 3 eller 4, ophører den eksisterende foranstaltning med at være bindende for eller finde anvendelse på Danmark, medmindre Danmark har givet meddelelse i henhold til artikel 4 inden ændringsforanstaltningens ikrafttrædelse. Dette har virkning fra datoen for ændringsforanstaltningens ikrafttrædelse eller fra udløbet af perioden på to måneder, alt efter hvilken dato der er den seneste.

I forbindelse med dette stykke træffer Rådet efter en indgående drøftelse af sagen afgørelse med et kvalificeret flertal af de af dets medlemmer, som repræsenterer medlemsstater, der deltager eller har deltaget i vedtagelsen af ændringsforanstaltningen. Kvalificeret flertal i Rådet defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

3. Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, kan beslutte, at Danmark skal bære eventuelle direkte finansielle konsekvenser, der måtte opstå som en nødvendig og uundgåelig følge af, at Danmark ikke længere deltager i den eksisterende foranstaltning.

4. Denne artikel berører ikke artikel 4.

Artikel 6

1. Meddelelsen i henhold til artikel 4 skal gives senest seks måneder efter den endelige vedtagelse af en foranstaltning, der er en foranstaltning til udbygning af Schengenreglerne.

Hvis Danmark ikke giver meddelelse i overensstemmelse med artikel 3 og 4 vedrørende foranstaltninger til udbygning af Schengenreglerne, overvejer de medlemsstater, der er bundet af disse foranstaltninger, og Danmark, hvilke passende skridt der skal tages.

2. En meddelelse i henhold til artikel 3 vedrørende foranstaltninger til udbygning af Schengenreglerne anses uigenkaldeligt for at være en meddelelse i henhold til artikel 3 med hensyn til ethvert yderligere forslag eller initiativ til udbygning af denne foranstaltning, for så vidt et sådant forslag eller initiativ er en udbygning af Schengenreglerne.

Artikel 7

Danmark vil ikke være bundet af regler fastsat på grundlag af artikel 16 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der vedrører medlemsstaternes behandling af personoplysninger under udøvelsen af aktiviteter, der er omfattet af nævnte traktats tredje del, afsnit V, kapitel 4 eller 5, når Danmark ikke er bundet af EU-regler vedrørende former for strafferetligt samarbejde eller politisamarbejde, der kræver overholdelse af de bestemmelser, der er fastsat på grundlag af artikel 16.

Artikel 8

Hvis Danmark i tilfælde, som er nævnt i denne del, er bundet af en foranstaltning, som Rådet har vedtaget i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, finder de relevante bestemmelser i traktaterne anvendelse på Danmark for så vidt angår den pågældende foranstaltning.

Artikel 9

I de tilfælde, hvor Danmark ikke er bundet af en foranstaltning, der er vedtaget i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, bærer Danmark ingen finansielle konsekvenser af denne foranstaltning, bortset fra de administrationsomkostninger, der påhviler institutionerne, medmindre Rådet med enstemmighed blandt alle sine medlemmer efter høring af Europa-Parlamentet træffer anden afgørelse.

PROTOKOL (nr. 23)
OM MEDLEMSSTATERNES FORBINDELSER MED TREDJELANDE MED
HENSYN TIL PASSAGE AF DE YDRE GRÆNSER

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM TAGER medlemsstaternes behov for effektiv kontrol ved deres ydre grænser, i givet fald i samarbejde med tredjelande, i betragtning,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelse, der knyttes til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Bestemmelserne om foranstaltninger vedrørende passage af de ydre grænser i artikel 77, stk. 2, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde berører ikke medlemsstaternes kompetence til at forhandle eller indgå aftaler med tredjelande, så længe de overholder EU-retten og andre relevante internationale aftaler.

PROTOKOL (nr. 24)
**OM ASYL FOR STATSBORGERE I DEN EUROPÆISKE
UNIONS MEDLEMSSTATER**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at Unionen i henhold til artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union anerkender de rettigheder, friheder og principper, der er nævnt i chartret om grundlæggende rettigheder,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at de grundlæggende rettigheder, som de er garanteret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, udgør generelle principper i EU-retten i henhold til artikel 6, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at sikre, at Unionen overholder lovgivningen ved fortolkningen og anvendelsen af artikel 6, stk. 1 og 3, i traktaten om Den Europæiske Union,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at alle europæiske stater i henhold til artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Union skal overholde værdierne i artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union, når de ansøger om at blive medlem af Unionen,

SOM TAGER HENSYN TIL, at der ved artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Union indføres en procedure, hvorefter visse rettigheder kan suspenderes, hvis en medlemsstat groft og vedvarende overtræder disse værdier,

SOM ERINDRER OM, at enhver statsborger i en medlemsstat som unionsborger nyder en særlig status og beskyttelse, som medlemsstaterne skal garantere i henhold til bestemmelserne i anden del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

SOM TAGER HENSYN TIL, at traktaterne indfører et område uden indre grænser og sikrer alle unionsborgere ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område,

SOM ØNSKER AT UNDGÅ, at asylinstituttet udnyttes til andre formål end de tilsigtede,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at denne protokol respekterer karakteren af og målene med Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Eneste artikel

På grund af niveauet for beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder i medlemsstaterne i Den Europæiske Union anses medlemsstaterne som sikre oprindelseslande i relation til hinanden i alle retlige og praktiske spørgsmål i forbindelse med asyl. En ansøgning om asyl, der indgives af en statsborger i en medlemsstat, kan derfor kun tages i betragtning eller antages til behandling i en anden medlemsstat i følgende tilfælde:

- a) hvis den medlemsstat, hvori ansøgeren er statsborger, under anvendelse af artikel 15 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder efter ikrafttrædelsen af Amsterdamtraktaten træffer foranstaltninger til på sit område at fravige sine forpligtelser i henhold til denne konvention
 - b) hvis proceduren i artikel 7, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union er indledt, og indtil Rådet eller, hvis det bliver aktuelt, Det Europæiske Råd, træffer beslutning i den forbindelse med hensyn til den medlemsstat, hvori ansøgeren er statsborger
 - c) hvis Rådet har vedtaget en afgørelse i henhold til artikel 7, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende den medlemsstat, hvori asylansøgeren er statsborger, eller hvis Det Europæiske Råd har vedtaget en afgørelse i henhold til artikel 7, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende den medlemsstat, hvori asylansøgeren er statsborger
 - d) hvis en medlemsstat ensidigt træffer en sådan beslutning vedrørende en ansøgning fra en statsborger i en anden medlemsstat; i så fald underrettes Rådet omgående; ansøgningen behandles ud fra formodningen om, at den er åbenbart grundløs, uden at dette uanset tilfældets art på nogen måde berører medlemsstatens beslutningskompetence.
-

PROTOKOL (nr. 25)
OM DELT KOMPETENCE

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelse, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Eneste artikel

Når Unionen tager initiativer på et bestemt område, omfatter denne udøvelse af kompetence kun de elementer, der indgår i den pågældende EU-retsakt, og omfatter derfor ikke hele området, jf. artikel 2, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde om delt kompetence.

PROTOKOL (nr. 26) OM TJENESTEYDELSER AF ALMEN INTERESSE

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

DER ØNSKER at understrege vigtigheden af tjenesteydelser af almen interesse

ER BLEVET ENIGE OM følgende fortolkende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Unionens fælles værdier med hensyn til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, jf. artikel 14 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, omfatter især

- nationale, regionale og lokale myndigheders vigtige rolle og vide skønsebeføjelser med hensyn til at levere, udlægge og tilrettelægge tjenesteydelser af almen økonomisk interesse så tæt på brugernes behov som muligt
- diversiteten i forskellige tjenesteydelser af almen økonomisk interesse og forskellene mellem brugernes behov og præferencer, der kan være et resultat af forskellige geografiske, sociale eller kulturelle situationer
- et højt niveau med hensyn til kvalitet, sikkerhed og overkommelige priser, lige behandling og fremme af universel adgang og af brugernes rettigheder.

Artikel 2

Traktaternes bestemmelser berører på ingen måde medlemsstaternes beføjelse til at levere, udlægge og tilrettelægge ikke-økonomiske tjenesteydelser af almen interesse.

PROTOKOL (nr. 27)
OM DET INDRE MARKED OG KONKURRENCE

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM FINDER, at det indre marked, jf. artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union, omfatter et system, der sikrer, at konkurrencen ikke forvrides,

ER BLEVET ENIGE OM,

at Unionen med henblik herpå om nødvendigt vil handle i henhold til traktaternes bestemmelser, herunder artikel 352 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Denne protokol knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

PROTOKOL (nr. 28)
OM ØKONOMISK, SOCIAL OG TERRITORIAL
SAMHØRIGHED

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ERINDRER OM, at artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union bl.a. nævner det mål at fremme økonomisk, social og territorial samhørighed og solidaritet mellem medlemsstaterne, og at denne samhørighed er med blandt de områder med delt kompetence for Unionen, som er opregnet i artikel 4, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

SOM ERINDRER OM, at bestemmelserne i tredje del, afsnit XVIII, om økonomisk, social og territorial samhørighed som helhed udgør retsgrundlaget for en konsolidering og yderligere udvikling af Unionens indsats inden for den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed, herunder muligheden for at oprette en ny fond,

SOM ERINDRER OM, at bestemmelserne i artikel 177 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde forudser oprettelse af en samhørighedsfond,

SOM BEMÆRKER, at Den Europæiske Investeringsbank (EIB) udlåner store og stigende beløb til gavn for de mindst velstillede regioner,

SOM BEMÆRKER ønsket om større fleksibilitet ved tildelingen af midler fra strukturfondene,

SOM BEMÆRKER ønsket om en graduering af niveauerne for EU-deltagelsen i programmer og projekter i visse lande,

SOM BEMÆRKER forslaget om at tage større hensyn til medlemsstaternes relative velstand i ordningen med egne indtægter,

BEKRÆFTER PÅ NY, at fremme af økonomisk, social og territorial samhørighed er afgørende for Unionens fulde udvikling og vedvarende succes,

BEKRÆFTER PÅ NY deres overbevisning om, at strukturfondene fortsat bør spille en betydelig rolle i gennemførelsen af Unionens målsætninger med hensyn til samhørighed,

BEKRÆFTER PÅ NY deres overbevisning om, at Den Europæiske Investeringsbank fortsat skal anvende størstedelen af sine midler på fremme af den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed, og erklærer, at de er villige til at tage EIB's kapitalbehov op til fornyet overvejelse, så snart det bliver nødvendigt af hensyn til dette formål,

ER ENIGE OM, at Samhørighedsfonden skal yde finansielle bidrag fra Unionen til projekter på miljøområdet og inden for transeuropæiske net i medlemsstater, der har en bruttonationalindkomst pr. indbygger på mindre end 90 % af gennemsnittet i Unionen, og som har et program, der fører til opfyldelse af betingelserne for økonomisk konvergens som nævnt i artikel 126 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

ERKLÆRER, at de agter at tillade en større fleksibilitetsmargen ved tildelingen af midler fra struktur-fondene til opfyldelse af specifikke behov, som ikke er dækket af de nuværende regler om struktur-fondene,

ERKLÆRER, at de er villige til at graduere niveauerne for Unionens deltagelse i strukturfondenes programmer og projekter med henblik på at undgå uforholdsmæssigt store udgiftsstigninger på budgetterne i de mindre velstillede medlemsstater,

ERKENDER behovet for regelmæssigt at overvåge de fremskridt, der er gjort i retning mod at opnå økonomisk, social og territorial samhørighed, tillige med deres vilje til at undersøge alle nødvendige foranstaltninger i den henseende,

ERKLÆRER, at de har til hensigt at tage større hensyn til de enkelte medlemsstaters bidragsevne i forbindelse med ordningen med egne indtægter og at undersøge, hvorledes der over for de mindre velstillede medlemsstater kan kompenseres for de regressive elementer, som findes i den nuværende ordning med egne indtægter,

ER ENIGE OM, at denne protokol knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

PROTOKOL (nr. 29)
**OM OFFENTLIG RADIO- OG TV-VIRKSOMHED I
MEDLEMSSTATERNE**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne hænger direkte sammen med de demokratiske, sociale og kulturelle behov i de enkelte samfund og med nødvendigheden af at bevare mediepluralisme,

ER BLEVET ENIGE OM følgende fortolkende bestemmelse, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Traktaternes bestemmelser griber ikke ind i medlemsstaternes beføjelse til at finansiere public service radio- og tv-virksomhed, for så vidt finansieringen ydes til radio- og fjernsynsforetagender, så disse kan opfylde deres public service-opgaver som pålagt dem, defineret og tilrettelagt af de enkelte medlemsstater, og denne finansiering ikke ændrer handels- og konkurrencevilkårene i Unionen i et omfang, der strider mod de fælles interesser, idet der tages hensyn til opfyldelsen af disse public service-opgaver.

PROTOKOL (nr. 30)
**OM ANVENDELSEN AF DEN EUROPÆISKE UNIONS
CHARTER OM GRUNDLÆGGENDE RETTIGHEDER I
POLEN OG I DET FORENEDE KONGERIGE**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at Unionen i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union anerkender de rettigheder, friheder og principper, der er fastlagt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at chartret skal anvendes i nøje overensstemmelse med bestemmelserne i ovennævnte artikel 6 og chartrets afsnit VII,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at chartret ifølge ovennævnte artikel 6 skal anvendes og fortolkes af Polens og Det Forenede Kongeriges domstole i nøje overensstemmelse med de forklaringer, der er anført i denne artikel,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at chartret indeholder både rettigheder og principper,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at chartret indeholder både bestemmelser af civil og politisk karakter og bestemmelser af økonomisk og social karakter,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at chartret bekræfter de rettigheder, friheder og principper, der er anerkendt i Unionen, og gør dem mere synlige, men ikke skaber nye rettigheder og principper,

SOM ERINDRER OM Polens og Det Forenede Kongeriges forpligtelser i henhold til traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Unionens lovgivning i almindelighed,

SOM NOTERER SIG Polens og Det Forenede Kongeriges ønske om at præcisere visse aspekter med hensyn til chartrets anvendelse,

SOM DERFOR TILSTRÆBER at præcisere chartrets anvendelse i forhold til Polens og Det Forenede Kongeriges lovgivning og administrative praksis og mulighederne for juridisk håndhævelse i Polen og Det Forenede Kongerige,

SOM PÅ NY BEKRÆFTER, at henvisninger i denne protokol til anvendelsen af specifikke bestemmelser i chartret på ingen måde berører anvendelsen af andre bestemmelser i chartret,

SOM PÅ NY BEKRÆFTER, at denne protokol ikke berører chartrets anvendelse i andre medlemsstater,

SOM PÅ NY BEKRÆFTER, at denne protokol ikke berører Polens og Det Forenede Kongeriges andre forpligtelser i henhold til traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Unionens lovgivning i almindelighed,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

1. Chartret giver ikke øget kompetence til Den Europæiske Unions Domstol eller til nogen domstol i Polen eller i Det Forenede Kongerige til at træffe kendelse om, at Polens eller Det Forenede Kongeriges love og administrative bestemmelser, praksis eller foranstaltninger er i modstrid med de grundlæggende rettigheder, friheder og principper, som chartret bekræfter.

2. Det skal navnlig udtrykkelig fastslås, at chartrets afsnit IV på ingen måde skaber rettigheder, der kan håndhæves juridisk i Polen eller i Det Forenede Kongerige, medmindre Polen eller Det Forenede Kongerige har sådanne rettigheder i deres nationale lovgivning.

Artikel 2

Såfremt en bestemmelse i chartret henviser til national lovgivning og praksis, finder den kun anvendelse i Polen og Det Forenede Kongerige, for så vidt de rettigheder og principper, den indeholder, er anerkendt i henholdsvis Polens og Det Forenede Kongeriges lovgivning eller praksis.

PROTOKOL (nr. 31)
**OM IMPORT TIL UNIONEN AF OLIEPRODUKTER
RAFFINERET PÅ DE NEDERLANDSKE ANTILLER**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER nærmere at fastlægge samhandelsordningen ved import til Den Europæiske Union af olieprodukter raffineret på De Nederlandske Antiller,

ER ENIGE om følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

Denne protokol gælder for olieprodukter, der henhører under positionerne 27.10, 27.11, 27.12, ex 27.13 (paraffin, mikrovoks, mineralvoks (gatch eller slack wax) samt anden mineralvoks) og 27.14 i Bruxellesnomenklaturen indført til forbrug i medlemsstaterne.

Artikel 2

Medlemsstaterne forpligter sig til at indrømme olieprodukter raffineret på De Nederlandske Antiller de toldmæssige fordele, der følger af sidstnævntes associering med Unionen, på de betingelser, der er fastsat i denne protokol. Disse bestemmelser gælder uanset de oprindelsesregler, der anvendes af medlemsstaterne.

Artikel 3

1. Såfremt Kommissionen på en medlemsstats anmodning eller på eget initiativ konstaterer, at importen til Unionen af olieprodukter raffineret på De Nederlandske Antiller i henhold til den i ovennævnte artikel 2 fastsatte ordning skaber virkelige vanskeligheder på markedet i en eller flere medlemsstater, beslutter den, at de på denne import anvendelige toldafgifter indføres, forhøjes eller genindføres af de pågældende medlemsstater i det omfang og så længe, det er nødvendigt for at imødegå denne situation. De således indførte, forhøjede eller genindførte toldsatsler kan ikke overstige dem, der anvendes for de samme produkter over for tredjelande.

2. De i stk. 1 omhandlede bestemmelser kan under alle omstændigheder anvendes, såfremt importen til Unionen af olieprodukter raffineret på De Nederlandske Antiller udgør to millioner tons eller mere pr. år.

3. De afgørelser, der træffes af Kommissionen i henhold til stk. 1 og 2, herunder beslutninger, der har til formål at afvise anmodningen fra en medlemsstat, bringes til Rådets kundskab. Dette kan på anmodning fra enhver medlemsstat behandle disse afgørelser og kan på ethvert tidspunkt ændre eller omstøde disse.

Artikel 4

1. Såfremt en medlemsstat skønner, at importen af olieprodukter raffineret på De Nederlandske Antiller direkte eller via en anden medlemsstat under den i artikel 2 fastsatte ordning skaber virkelige vanskeligheder på dens marked, og at omgående handling er nødvendig for at imødegå disse, kan den på eget initiativ beslutte at pålægge denne importtold, hvis satser ikke må overstige de toldsatser, der anvendes over for tredjelande for samme produkter. Den underretter Kommissionen, der inden en måned træffer afgørelse om, hvorvidt de af den pågældende stat trufne forholdsregler kan opretholdes eller skal ændres eller ophæves. Bestemmelserne i artikel 3, stk. 3, anvendes på Kommissionens afgørelse.

2. Såfremt importen til en eller flere EU-medlemsstater af olieprodukter raffineret på De Nederlandske Antiller direkte eller via en anden medlemsstat under den i artikel 2 fastsatte ordning i et kalenderår overstiger de tonnager, der er anført i bilaget til denne protokol, betragtes de foranstaltninger, der eventuelt i medfør af stk. 1 er truffet af denne eller disse medlemsstater for det løbende år, som lovlige. Efter at have sikret sig, at den fastsatte tonnage er nået, tager Kommissionen de trufne foranstaltninger til efterretning. I så fald undlader de øvrige medlemsstater at forelægge spørgsmålet for Rådet.

Artikel 5

Såfremt Unionen vedtager at anvende kvantitative restriktioner på import af olieprodukter hidrørende fra andre lande, kan disse restriktioner ligeledes anvendes på import af disse produkter hidrørende fra De Nederlandske Antiller. I så fald sikres der De Nederlandske Antiller en præferencebehandling i forhold til tredjelande.

Artikel 6

1. De i artikel 2-5 omhandlede bestemmelser revideres af Rådet, der efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen træffer afgørelse med enstemmighed, i forbindelse med vedtagelsen af en fælles oprindelsesdefinition for olieprodukter hidrørende fra tredjelande og de associerede lande, eller når det inden for rammerne af en fælles handelspolitik for de pågældende produkter træffer afgørelser, eller ved fastlæggelse af en fælles energipolitik.

2. Ved en sådan revision skal fordele af tilsvarende omfang dog under alle omstændigheder opretholdes for De Nederlandske Antiller på egnet vis og for et kvantum på mindst to en halv million tons olieprodukter.

3. Unionens forpligtelser for så vidt angår de i stk. 2 nævnte fordele af tilsvarende omfang kan i påkommende tilfælde fordeles på hvert land under hensyntagen til de tonnager, der er anført i bilaget til denne protokol.

Artikel 7

Med henblik på gennemførelsen af denne protokol pålægges det Kommissionen at følge udviklingen i importen til medlemsstaterne af olieprodukter raffineret på De Nederlandske Antiller. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, der sørger for videregivelsen heraf, alle hensigtsmæssige oplysninger efter de af Kommissionen anbefalede administrative forskrifter.

BILAG TIL PROTOKOLLEN

For gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 4, stk. 2, i protokollen om import til Den Europæiske Union af olieprodukter raffineret på De Nederlandske Antiller har De Høje Kontraherende Parter besluttet, at mængden på 2 millioner tons olieprodukter fra Antillerne fordeles som følger mellem medlemsstaterne:

Tyskland	625 000 tons
Den Belgisk-Luxembourgske Økonomiske Union	200 000 tons
Frankrig	75 000 tons
Italien	100 000 tons
Nederlandene	1 000 000 tons

PROTOKOL (nr. 32)
OM EJENDOMSERHVERVELSE I DANMARK

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at finde en løsning på visse særlige problemer, der er af interesse for Danmark,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelse, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Uanset bestemmelserne i traktaterne kan Danmark opretholde den gældende lovgivning om erhvervelse af ejendomme, der ikke er helårsboliger.

PROTOKOL (nr. 33)
**AD ARTIKEL 157 I TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNIONS
FUNKTIONSMÅDE**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelse, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Med henblik på anvendelsen af artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal ydelser i medfør af en erhvervstilknyttet social sikringsordning ikke anses for løn, hvis og i det omfang de kan henføres til beskæftigelsesperioder, der ligger forud for den 17. maj 1990, undtagen for arbejdstagere eller deres ydelsesberettigede pårørende, der inden denne dato har anlagt søgsmål eller indbragt en dertil svarende klage i overensstemmelse med den relevante nationale ret.

PROTOKOL (nr. 34)
OM DEN SÆRLIGE ORDNING FOR GRØNLAND

Eneste artikel

1. Behandlingen ved indførsel til Unionen af varer, der har oprindelse i Grønland og omfattes af den fælles markedsordning for fiskevarer, skal under overholdelse af de fælles markedsordning, ske under fritagelse for told og afgifter med tilsvarende virkning samt under fritagelse for kvantitative restriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning, såfremt Unionen i medfør af en aftale mellem Unionen og den kompetente myndighed for Grønland får tilfredsstillende adgangsmuligheder til de grønlandske fiskerizoner.
 2. Alle foranstaltninger vedrørende importordningen for nævnte varer, herunder foranstaltninger med henblik på vedtagelsen af sådanne foranstaltninger, vedtages efter fremgangsmåden i artikel 43 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.
-

PROTOKOL (nr. 35)
OM ARTIKEL 40.3.3 I IRLANDS FORFATNING

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelse, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab:

Intet i traktaterne, traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab og senere traktater og akter om ændring eller supplerings af disse berører anvendelsen i Irland af artikel 40.3.3 i Irlands forfatning.

PROTOKOL (nr. 36) OM OVERGANGSBESTEMMELSER

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at det for at tilrettelægge overgangen fra de institutionelle bestemmelser i traktaterne, der finder anvendelse inden Lissabontraktatens ikrafttrædelse, til de bestemmelser, der er fastsat i nævnte traktat, er nødvendigt at fastlægge overgangsbestemmelser,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab:

Artikel 1

I denne protokol forstås ved »traktaterne« traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab.

AFSNIT I

BESTEMMELSER VEDRØRENDE EUROPA-PARLAMENTET

Artikel 2

I god tid inden Europa-Parlaments-valget i 2009 vedtager Det Europæiske Råd i overensstemmelse med artikel 14, stk. 2, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union en afgørelse om Europa-Parlamentets sammensætning.

Indtil udløbet af valgperioden 2004-2009 forbliver sammensætningen og antallet af medlemmer af Europa-Parlamentet, som de var ved Lissabontraktatens ikrafttrædelse.

AFSNIT II

BESTEMMELSER VEDRØRENDE KVALIFICERET FLERTAL

Artikel 3

1. I overensstemmelse med artikel 16, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union træder bestemmelserne i dette stykke og bestemmelserne i artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde om definitionen af kvalificeret flertal i Det Europæiske Råd og Rådet i kraft den 1. november 2014.

2. Mellem den 1. november 2014 og den 31. marts 2017 kan et medlem af Rådet, når en afgørelse skal vedtages med kvalificeret flertal, kræve, at afgørelsen træffes med kvalificeret flertal som defineret i stk. 3. Stk. 3 og 4 finder i så fald anvendelse.

3. Indtil den 31. oktober 2014 gælder følgende bestemmelser med forbehold af artikel 235, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Ved afgørelser i Det Europæiske Råd og Rådet, der kræver kvalificeret flertal, tildeles medlemmernes stemmer følgende vægt:

Belgien	12	Luxembourg	4
Bulgarien	10	Ungarn	12
Den Tjekkiske Republik	12	Malta	3
Danmark	7	Nederlandene	13
Tyskland	29	Østrig	10
Estland	4	Polen	27
Irland	7	Portugal	12
Grækenland	12	Rumænien	14
Spanien	27	Slovenien	4
Frankrig	29	Slovakiet	7
Italien	29	Finland	7
Cypern	4	Sverige	10
Letland	4	Det Forenede Kongerige	29
Litauen	7		

Afgørelserne træffes med mindst 255 stemmer for afgivet af et flertal af medlemmerne, når afgørelsen i henhold til traktaterne skal træffes på forslag af Kommissionen. I alle andre tilfælde træffes afgørelserne med mindst 255 stemmer for afgivet af mindst to tredjedele af medlemmerne.

Når Det Europæiske Råd eller Rådet vedtager en retsakt med kvalificeret flertal, kan et medlem af Det Europæiske Råd eller Rådet kræve, at det kontrolleres, at de medlemsstater, der udgør dette kvalificerede flertal, repræsenterer mindst 62 % af Unionens samlede befolkning. Hvis det viser sig, at denne betingelse ikke er opfyldt, er den pågældende retsakt ikke vedtaget.

4. I de tilfælde, hvor det ifølge traktaterne ikke er alle Rådets medlemmer, der deltager i afstemningen, det vil sige i de tilfælde, hvor der henvises til kvalificeret flertal som defineret i artikel 238, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, defineres kvalificeret flertal indtil den 31. oktober 2014 som samme forholdsmæssige andel af de vægtede stemmer og samme forholdsmæssige andel af antallet af rådsmedlemmer samt eventuelt samme procentdel af de berørte medlemsstaters befolkning som dem, der er fastsat i stk. 3 i nærværende artikel.

AFSNIT III

BESTEMMELSER VEDRØRENDE RÅDETS SAMMENSÆTNINGER

Artikel 4

Indtil ikrafttrædelsen af den afgørelse, der henvises til i artikel 16, stk. 6, første afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union kan Rådet mødes i de sammensætninger, der er nævnt i omhandlede stykkes* andet og tredje afsnit, samt i de øvrige sammensætninger, der angives på en liste i en afgørelse vedtaget med simpelt flertal af Rådet for Almindelige Anliggender.

AFSNIT IV

**BESTEMMELSER VEDRØRENDE KOMMISSIONEN, HERUNDER UNIONENS
HØJTSTÅENDE REPRÆSENTANT FOR UDENRIGSANLIGGENDER OG
SIKKERHEDSPOLITIK***Artikel 5*

De medlemmer af Kommissionen, der fungerer på den dato, hvor Lissabontraktaten træder i kraft, skal fungere, indtil deres tjenesteperiode udløber. Dog ophører tjenesteperioden for det medlem, der har samme nationalitet som Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, på datoen for den højtstående repræsentants udnævnelse.

AFSNIT V

**BESTEMMELSER VEDRØRENDE GENERALSEKRETÆREN FOR RÅDET/DEN
HØJTSTÅENDE REPRÆSENTANT FOR DEN FÆLLES UDENRIGS- OG
SIKKERHEDSPOLITIK OG VICEGENERALSEKRETÆREN FOR RÅDET***Artikel 6*

Tjenesteperioden for generalsekretæren for Rådet/den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og vicegeneralsekretæren for Rådet ophører på den dato, hvor Lissabontraktaten træder i kraft. Rådet udnævner en generalsekretær i overensstemmelse med artikel 240, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

AFSNIT VI

BESTEMMELSER VEDRØRENDE DE RÅDGIVENDE ORGANER*Artikel 7*

Indtil ikrafttrædelsen af den afgørelse, der er nævnt i artikel 301 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, er fordelingen af Det Økonomiske og Sociale Udvalgs medlemmer således:

Belgien	12	Spanien	21
Bulgarien	12	Frankrig	24
Den Tjekkiske Republik	12	Italien	24
Danmark	9	Cypern	6
Tyskland	24	Letland	7
Estland	7	Litauen	9
Irland	9	Luxembourg	6
Grækenland	12	Ungarn	12

Malta	5	Slovenien	7
Nederlandene	12	Slovakiet	9
Østrig	12	Finland	9
Polen	21	Sverige	12
Portugal	12	Det Forenede Kongerige	24
Rumænien	15		

Artikel 8

Indtil ikrafttrædelsen af den afgørelse, der er nævnt i artikel 305 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, er fordelingen af Regionsudvalgets medlemmer således:

Belgien	12	Ungarn	12
Bulgarien	12	Malta	5
Den Tjekkiske Republik	12	Nederlandene	12
Danmark	9	Østrig	12
Tyskland	24	Polen	21
Estland	7	Portugal	12
Irland	9	Rumænien	15
Grækenland	12	Slovenien	7
Spanien	21	Slovakiet	9
Frankrig	24	Finland	9
Italien	24	Sverige	12
Cypern	6	Det Forenede Kongerige	24
Letland	7		
Litauen	9		
Luxembourg	6		

AFSNIT VII

OVERGANGSBESTEMMELSER VEDRØRENDE RETSAKTER VEDTAGET PÅ GRUNDLAG AF AFSNIT V OG VI I TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNION INDEN LISSABONTRAKTATENS IKRAFTTRÆDELSE

Artikel 9

Retsvirkningerne af retsakter, der er vedtaget af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenter på grundlag af traktaten om Den Europæiske Union inden Lissabontraktatens ikrafttrædelse, bevares, så længe disse retsakter ikke er ophævet, annulleret eller ændret i medfør af traktaterne. Det samme gælder de konventioner, som medlemsstaterne har indgået på grundlag af traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 10

1. Som overgangsforanstaltning og med hensyn til Unionens retsakter på området politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager, der er vedtaget inden Lissabontraktatens ikrafttrædelse, skal institutionernes beføjelser være følgende på datoen for ikrafttrædelsen af nævnte traktat:

Kommissionens beføjelser i henhold til artikel 258 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder ikke anvendelse, og Den Europæiske Unions Domstols beføjelser i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union i den udgave, der gælder inden Lissabontraktatens ikrafttrædelse, forbliver de samme, også når de er godkendt i henhold til artikel 35, stk. 2, i nævnte traktat om Den Europæiske Union.

2. Ændring af en retsakt som omhandlet i stk. 1 medfører, at de i stk. 1 nævnte institutioners beføjelser som fastsat i traktaterne finder anvendelse med hensyn til den ændrede retsakt for de medlemsstater, som den ændrede retsakt finder anvendelse på.

3. I alle tilfælde ophører overgangsforanstaltningerne i stk. 1 med at have virkning fem år efter datoen for Lissabontraktatens ikrafttrædelse.

4. Senest seks måneder inden udløbet af overgangsperioden i stk. 3 kan Det Forenede Kongerige meddele Rådet, at det med hensyn til de i stk. 1 omhandlede retsakter ikke godkender de i stk. 1 nævnte institutioners beføjelser som fastsat i traktaterne. Såfremt Det Forenede Kongerige har givet denne meddelelse, ophører alle retsakter som omhandlet i stk. 1 med at finde anvendelse på Det Forenede Kongerige fra datoen for udløbet af overgangsperioden i stk. 3. Dette afsnit gælder ikke med hensyn til de ændrede retsakter, der finder anvendelse på Det Forenede Kongerige, jf. stk. 2.

Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, fastsætter de nødvendige følge- og overgangsordninger. Det Forenede Kongerige deltager ikke i vedtagelsen af denne afgørelse. Kvalificeret flertal i Rådet defineres som angivet i artikel 238, stk. 3, litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, kan også vedtage en afgørelse om, at Det Forenede Kongerige bærer eventuelle direkte finansielle konsekvenser, der nødvendigvis og uundgåeligt opstår, fordi Det Forenede Kongerige ikke længere deltager i disse retsakter.

5. Det Forenede Kongerige kan på et hvilket som helst senere tidspunkt meddele Rådet, at det ønsker at deltage i retsakter, der ikke længere finder anvendelse på Det Forenede Kongerige i henhold til stk. 4, første afsnit. I så fald finder de relevante bestemmelser i protokollen om integration af Schengenreglerne i Den Europæiske Union eller protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed anvendelse, alt efter omstændighederne. Institutionernes beføjelser med hensyn til disse retsakter er dem, der er fastsat i traktaterne. Når EU-institutionerne og Det Forenede Kongerige handler i henhold til de relevante protokoller, søger de at genoprette den videst mulige grad af deltagelse for Det Forenede Kongerige i gældende EU-ret for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, uden at det alvorligt berører den praktiske gennemførelse af de forskellige dele heraf, og samtidig med at sammenhængen mellem disse dele respekteres.

PROTOKOL (nr. 37)
**OM DE FINANSIELLE KONSEKVENSER AF UDLØBET
AF EKSF-TRAKTATEN OG OM KUL- OG
STÅLFORSKNINGSFONDEN**

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ERINDRER OM, at alle Det Europæiske Kul- og Stålfællesskabs aktiver og passiver, som de eksisterede den 23. juli 2002, blev overført til Det Europæiske Fællesskab den 24. juli 2002,

SOM TAGER HENSYN til ønsket om at anvende disse midler til forskning inden for sektorer knyttet til kul- og stålindustrien og det heraf følgende behov for at fastlægge en række særlige regler herom,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

Artikel 1

1. Nettoværdien af disse aktiver og passiver, som de fremgår af EKSF's balance pr. 23. juli 2002, der vil kunne blive op- eller nedskrevet, herunder som følge af afviklingstransaktionerne, skal betragtes som aktiver bestemt til forskning inden for sektorer knyttet til kul- og stålindustrien og benævnes »EKSF under afvikling«. Når afviklingen er afsluttet, benævnes de »Kul- og Stålforskningsfondens aktiver«.

2. Provenuet af disse aktiver, som benævnes »Kul- og Stålforskningsfonden«, skal udelukkende anvendes til forskning inden for sektorer knyttet til kul- og stålindustrien og uden for rammeprogrammet for forskning i overensstemmelse med bestemmelserne i denne protokol og i retsakter vedtaget på grundlag heraf.

Artikel 2

Rådet, der træffer afgørelse efter en særlig lovgivningsprocedure og efter Europa-Parlamentets godkendelse, vedtager alle de nødvendige bestemmelser for gennemførelsen af denne protokol, herunder de væsentligste principper.

Rådet vedtager på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet foranstaltninger om flerårige finansielle retningslinjer for forvaltningen af Kul- og Stålforskningsfondens aktiver samt tekniske retningslinjer for Kul- og Stålforskningsfondens forskningsprogram.

Artikel 3

Medmindre andet er fastsat i denne protokol og i retsakter vedtaget på grundlag heraf, finder bestemmelserne i traktaterne anvendelse.

BILAG

BILAG I

LISTE OMHANDLET I ARTIKEL 38 I TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNIONS
FUNKTIONSMÅDE

- 1 - Position i Bruxelles- nomenklaturen	- 2 - Varebeskrivelse
Kapitel 1	Levende dyr
Kapitel 2	Kød og spiseligt slagteaffald
Kapitel 3	Fisk, krebsdyr og bløddyr
Kapitel 4	Mælk og mejeriprodukter; fugleæg; naturlig honning
Kapitel 5	
05.04	Tarme, blærer og maver, hele eller stykker deraf, af andre dyr end fisk
05.15	Animalske produkter, ikke andetsteds tariferet; døde dyr af de arter, der er nævnt i kapitlerne 1 eller 3, uegnede til menneskeføde
Kapitel 6	Levende planter m.m.; afskårne blomster og blade
Kapitel 7	Spiselige grøntsager, planter, rødder og rodknolde
Kapitel 8	Spiselige frugter; skaller af meloner og citrusfrugter
Kapitel 9	Kaffe, te og krydderier med undtagelse af maté (pos. 0903)
Kapitel 10	Korn
Kapitel 11	Mølleriprodukter; malt; stivelse; gluten; inulin
Kapitel 12	Olieholdige frø og frugter; diverse andre frø og frugter; planter til industriel og medicinsk brug; halm og foderplanter
Kapitel 13	
ex 13.03	Pektin
Kapitel 15	
15.01	Fedt af svin og fjerkræ, udsmetet eller udpresset
15.02	Talg (af hornkvæg, får eller geder), rå eller udsmetet herunder »premier jus«
15.03	Lardstearin; oleostearin; lardoil og oleomargarin, ikke emulgeret eller opblandet eller på anden måde behandlet
15.04	Fedtstoffer og olier udvundet af fisk og havpattedyr, også raffinerede
15.07	Vegetabilske fedtstoffer og vegetabilske fede olier, rå, rensede eller raffinerede
15.12	Animalske og vegetabilske fedtstoffer og olier, hærdede, også raffinerede, men ikke yderligere bearbejdede

– 1 – Position i Bruxelles- nomenklaturen	– 2 – Varebeskrivelse
15.13	Margarine, compound lard og andet tilberedt spisefedt
15.17	Restprodukter fra behandling af fedtstoffer, fede olier eller animalsk og vegetabilsk voks
Kapitel 16	Varer af kød, fisk, krebsdyr og bløddyr
Kapitel 17	
17.01	Roe- og rørsukker i fast form
17.02	Andet sukker; sirup og andre sukkeropløsninger; kunsthonning, også blandet med naturlig honning; karamel
17.03	Melasse, også affarvet
17.05 (*)	Sukker, sirup og andre sukkeropløsninger samt melasse, tilsat smagsstoffer eller farvestoffer (herunder vanille- og vanillinsukker) undtagen frugtsaft tilsat sukker (uanset mængden)
Kapitel 18	
18.01	Kakaobønner, hele eller brækkede, rå eller brændte
18.02	Kakaoskaller og kakaoaffald
Kapitel 20	Varer af grøntsager, frugter eller andre planter og plantedele
Kapitel 22	
22.04	Druesaft i gæring samt druesaft, hvis gæring er standset på anden måde end ved tilsætning af alkohol
22.05	Vin af friske druer; druesaft, hvis gæring er standset ved tilsætning af alkohol
22.07	Andre gærede drikkevarer (f.eks. frugtvin, æblecider, rosincider og mjød)
ex 22.08 (*)	Ethanol (ethylalkohol), denatureret eller ikke denatureret, med en-hver alkoholstyrke, fremstillet af landbrugsprodukter, der figurerer i bilag I, med undtagelse af akvavit, likør og andre alkoholholdige drikkevarer, alkoholholdige tilberedninger (såkaldte koncentrerede ekstrakter) til fremstilling af drikkevarer
ex 22.09 (*)	
22.10 (*)	Eddike
Kapitel 23	Restprodukter fra næringsmiddelindustrien; tilberedt dyrefoder
Kapitel 24	
24.01	Tobak, rå eller ufabrikeret; tobaksaffald
Kapitel 45	
45.01	Naturkork, ubearbejdet, og korkaffald; knust, granuleret eller pulve-riseret kork

– 1 – Position i Bruxelles- nomenklaturen	– 2 – Varebeskrivelse
Kapitel 54 54.01	Hør, rå eller beredt, men ikke spundet; blå og affald af hør (herunder garnaffald og opkradsede klude)
Kapitel 57 57.01	Hamp (<i>Cannabis sativa</i>), rå eller beredt, men ikke spundet; blå og affald af hamp (herunder garnaffald og opkradsede klude samt op-kradset tovværk)

(*) Position tilføjet ved artikel 1 i forordning nr. 7a vedtaget af Rådet for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab den 18. december 1959 (EFT 7 af 30.1.1962, s. 71/61).

*BILAG II***OVERSØISKE LANDE OG TERRITORIER, PÅ HVILKE BESTEMMELSERNE I FJERDE DEL AF TRAKTATEN OM DEN EUROPÆISKE UNIONS FUNKTIONSMÅDE FINDER ANVENDELSE**

- Grønland
 - Ny Kaledonien med tilhørende områder
 - Fransk Polynesien
 - De franske besiddelser i det sydlige Indiske Ocean og Antarktis
 - Wallis og Futuna
 - Mayotte
 - Saint-Pierre og Miquelon
 - Aruba
 - De Nederlandske Antiller:
 - Bonaire
 - Curaçao
 - Saba
 - Sint-Eustatius
 - Sint-Maarten
 - Anguilla
 - Caymanøerne
 - Falklandsøerne
 - Sydgeorgien og Sydsandwichøerne
 - Montserrat
 - Pitcairn
 - Sankt Helene med tilhørende områder
 - Britisk antarktisk territorium
 - Britiske territorier i Det Indiske Ocean
 - Turks- og Caicosøerne
 - De Britiske Jomfruøer
 - Bermuda.
-

ERKLÆRINGER

KNYTTET SOM BILAG TIL SLUTAKTEN FRA DEN REGERINGSKONFERENCE, DER VEDTOG LISSABONTRAKTATEN,

undertegnet den 13. december 2007

A. ERKLÆRINGER VEDRØRENDE TRAKTATERNES BESTEMMELSER

1. Erklæring om Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der er juridisk bindende, bekræfter de grundlæggende rettigheder, som de er garanteret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner.

Chartret udvider ikke anvendelsesområdet for EU-retten ud over Unionens beføjelser, etablerer ikke nye beføjelser eller opgaver for Unionen og ændrer ikke de beføjelser og opgaver, der er fastlagt i traktaterne.

2. Erklæring ad artikel 6, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union

Konferencen er enig om, at Unionens tiltrædelse af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder bør tilrettelægges på en sådan måde, at EU-rettens særlige karakteristika bevares. Konferencen noterer sig i den forbindelse, at der foregår en regelmæssig dialog mellem Den Europæiske Unions Domstol og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, en dialog, der vil kunne styrkes, når Unionen tiltræder denne konvention.

3. Erklæring ad artikel 8 i traktaten om Den Europæiske Union

Unionen tager hensyn til den særlige situation for de små lande, der har specifikke naboforbindelser med Unionen.

4. Erklæring om Europa-Parlamentets sammensætning

Den yderligere plads i Europa-Parlamentet tildeles Italien.

5. Erklæring om Det Europæiske Råds politiske tilslutning til udkastet til afgørelse om Europa-Parlamentets sammensætning

Det Europæiske Råd vil give sin politiske tilslutning til det reviderede udkast til afgørelsen om Europa-Parlamentets sammensætning for valgperioden 2009-2014 på grundlag af Europa-Parlamentets forslag.

6. Erklæring ad artikel 15, stk. 5 og 6, artikel 17, stk. 6 og 7, og artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Union

Ved valget af de personer, der skal beklæde posterne som formand for Det Europæiske Råd, formand for Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, tages der passende hensyn til nødvendigheden af at respektere de geografiske og befolkningsmæssige forskelle i Unionen og dens medlemsstater.

7. Erklæring ad artikel 16, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen erklærer, at afgørelsen om gennemførelsen af artikel 16, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde vil blive vedtaget af Rådet på datoen for undertegnelsen af Lissabontraktaten og træder i kraft på den dato, hvor nævnte traktat træder i kraft. Der er udarbejdet nedenstående udkast til afgørelse:

Udkast til Rådets afgørelse

om gennemførelse af artikel 16, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde dels mellem den 1. november 2014 og den 31. marts 2017 og dels fra den 1. april 2017

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der bør vedtages bestemmelser, der giver mulighed for en smidig overgang fra systemet med beslutningstagning med kvalificeret flertal i Rådet - som defineret i artikel 3, stk. 3, i protokollen om overgangsbestemmelser, der fortsat skal finde anvendelse indtil den 31. oktober 2014 - til afstemningssystemet i artikel 16, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der skal finde anvendelse fra den 1. november 2014, herunder i en overgangsperiode indtil den 31. marts 2017 specifikke bestemmelser som omhandlet i nævnte protokols artikel 3, stk. 2.
- (2) Der mindes om, at det er Rådets praksis at gøre alt for at styrke den demokratiske legitimitet af retsakter, der vedtages med kvalificeret flertal –

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Afdeling 1

Bestemmelser gældende mellem den 1. november 2014 og den 31. marts 2017

Artikel 1

Mellem den 1. november 2014 og den 31. marts 2017 gælder det, at hvis medlemmer af Rådet, der repræsenterer:

- a) mindst tre fjerdedele af den befolkningsandel eller
- b) mindst tre fjerdedele af det antal medlemsstater,

der kræves for at udgøre et blokerende mindretal ved anvendelse af artikel 16, stk. 4, første afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union eller artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, tilkendegiver, at de modsætter sig Rådets vedtagelse af en retsakt med kvalificeret flertal, drøfter Rådet spørgsmålet.

Artikel 2

Under disse drøftelser gør Rådet sit yderste for, inden for en rimelig tidsfrist og uden at dette berører obligatoriske tidsfrister, der er fastsat i EU-retten, at finde en tilfredsstillende løsning, der skal imødekomme ønsker fremsat af de medlemmer af Rådet, der er omhandlet i artikel 1.

Artikel 3

Med henblik herpå tager Rådets formand med bistand fra Kommissionen og under overholdelse af Rådets forretningsorden de nødvendige initiativer med henblik på at skabe et bredere grundlag for enighed i Rådet. Rådets medlemmer bistår formanden hermed.

Afdeling 2

Bestemmelser gældende fra den 1. april 2017

Artikel 4

Fra den 1. april 2017 gælder det, at hvis medlemmer af Rådet, der repræsenterer:

- a) mindst 55 % af den befolkningsandel eller
- b) mindst 55 % af det antal medlemsstater,

der kræves for at udgøre et blokerende mindretal ved anvendelse af artikel 16, stk. 4, første afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union eller artikel 238, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, tilkendegiver, at de modsætter sig Rådets vedtagelse af en retsakt med kvalificeret flertal, drøfter Rådet spørgsmålet.

Artikel 5

Under disse drøftelser gør Rådet sit yderste for, inden for en rimelig tidsfrist og uden at dette berører obligatoriske tidsfrister, der er fastsat i EU-retten, at finde en tilfredsstillende løsning, der skal imødekomme ønsker fremsat af de medlemmer af Rådet, der er omhandlet i artikel 4.

Artikel 6

Med henblik herpå tager Rådets formand med bistand fra Kommissionen og under overholdelse af Rådets forretningsorden de nødvendige initiativer med henblik på at skabe et bredere grundlag for enighed i Rådet. Rådets medlemmer bistår formanden hermed.

Afdeling 3

Afgørelsens ikrafttrædelse

Artikel 7

Denne afgørelse træder i kraft på datoen for Lissabontraktatens ikrafttrædelse.

8. Erklæring om de praktiske foranstaltninger, der skal træffes ved Lissabontraktatens ikrafttrædelse vedrørende formandskabet for Det Europæiske Råd og Rådet for Udenrigsanliggender

Såfremt Lissabontraktaten træder i kraft efter den 1. januar 2009, opfordrer konferencen dels de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der varetager det halvårige formandskab for Rådet på det pågældende tidspunkt, dels den person, der bliver valgt til formand for Det Europæiske Råd, og den person, der bliver udnævnt til Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, til i samråd med formandskabet for den efterfølgende halvårsperiode at træffe de konkrete foranstaltninger, der er nødvendige for en effektiv overgang med hensyn til de materielle og organisatoriske aspekter af udøvelsen af formandskabet for Det Europæiske Råd og Rådet for Udenrigsanliggender.

9. Erklæring ad artikel 16, stk. 9, i traktaten om Den Europæiske Union om Det Europæiske Råds afgørelse om udøvelsen af formandskabet for Rådet

Konferencen erklærer, at Rådet bør påbegynde forberedelsen af afgørelsen om fastsættelse af procedurerne for gennemførelse af afgørelsen om udøvelsen af formandskabet for Rådet, så snart Lissabontraktaten er undertegnet, og at det bør godkende den politisk inden seks måneder. Der er udarbejdet nedenstående udkast til Det Europæiske Råds afgørelse, der vil blive vedtaget på datoen for nævnte traktats ikrafttrædelse:

Udkast til Det Europæiske Råds afgørelse
om udøvelsen af formandskabet for Rådet

Artikel 1

1. Formandskabet for Rådet, undtagen i sammensætningen udenrigsanliggender, varetages af på forhånd sammensatte grupper på tre medlemsstater i en periode på 18 måneder. Disse grupper sammensættes ved ligelig rotation mellem medlemsstaterne under hensyn til deres forskelligartethed og den geografiske balance i Unionen.

2. Hvert medlem af gruppen varetager på skift i en periode på seks måneder formandskabet for alle rådssammensætninger, undtagen udenrigsanliggender. De øvrige medlemmer af gruppen bistår formandskabet på alle dets ansvarsområder på grundlag af et fælles program. Medlemmerne af gruppen kan indbyrdes træffe afgørelse om alternative ordninger.

Artikel 2

Formandskabet for Komitéen af Faste Repræsentanter for Medlemsstaternes regeringer varetages af en repræsentant for den medlemsstat i gruppen, der varetager formandskabet for Rådet for Almindelige Anliggender.

Formandskabet for Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité varetages af en repræsentant for Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

Formandskabet for de organer, der forbereder arbejdet i de forskellige rådssammensætninger, undtagen udenrigsanliggender, påhviler den medlemsstat i gruppen, der varetager formandskabet for den pågældende rådssammensætning, medmindre der i henhold til artikel 4 træffes anden afgørelse.

Artikel 3

Rådet for Almindelige Anliggender sikrer sammenhæng og kontinuitet i de forskellige rådssammensætningers arbejde inden for rammerne af en flerårig planlægning i samarbejde med Kommissionen. De medlemsstater, der har formandskabet, træffer med bistand fra Generalsekretariatet for Rådet alle nødvendige foranstaltninger med henblik på tilrettelæggelsen og en hensigtsmæssig afvikling af Rådets arbejde.

Artikel 4

Rådet vedtager en afgørelse om fastsættelse af gennemførelsesforanstaltningerne til nærværende afgørelse.

10. Erklæring ad artikel 17 i traktaten om Den Europæiske Union

Konferencen mener, at Kommissionen, når den ikke længere omfatter statsborgere fra alle medlemsstater, bør være særlig opmærksom på nødvendigheden af at sikre fuld åbenhed i forbindelserne med alle medlemsstater. Kommissionen bør derfor have tætte kontakter med alle medlemsstater, uanset om de har en statsborger som medlem af Kommissionen, og den bør i den forbindelse være særlig opmærksom på nødvendigheden af at dele informationer med og konsultere alle medlemsstater.

Konferencen mener desuden, at Kommissionen bør træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der tages fuldt hensyn til de politiske, sociale og økonomiske realiteter i alle medlemsstater, herunder dem, der ikke har en statsborger som medlem af Kommissionen. Disse foranstaltninger bør bl.a. sikre, at der tages hensyn til disse medlemsstaters holdning ved indførelse af passende organisatoriske arrangementer.

11. Erklæring ad artikel 17, stk. 6 og 7, i traktaten om Den Europæiske Union

Efter konferencens opfattelse har Europa-Parlamentet og Det Europæiske Råd i overensstemmelse med traktaternes bestemmelser et fælles ansvar for, at den proces, der fører til valg af formanden for Europa-Kommissionen, forløber hensigtsmæssigt. Forud for afgørelsen i Det Europæiske Råd foretager repræsentanter for Europa-Parlamentet og Det Europæiske Råd derfor de nødvendige høringer inden for de rammer, der anses for mest velegnede. I overensstemmelse med artikel 17, stk. 7, første afsnit, skal disse høringer vedrøre profilen for kandidaterne til posten som formand for Kommissionen under hensyntagen til valget til Europa-Parlamentet. De nærmere retningslinjer for disse høringer kan fastsættes i god tid efter fælles aftale mellem Europa-Parlamentet og Det Europæiske Råd.

12. Erklæring ad artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Union

1. Konferencen erklærer, at der vil blive taget de behørigte kontakter til Europa-Parlamentet under det forberedende arbejde forud for udnævnelsen af Unionens højtstående repræsentant for udenrigs- anliggender og sikkerhedspolitik, der skal finde sted på datoen for Lissabontraktatens ikrafttrædelse i overensstemmelse med artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 5 i protokollen om overgangsbestemmelser, og hvis tjenesteperiode skal vare fra denne dato indtil afslutningen af tjenesteperioden for den Kommission, der fungerer på denne dato.

2. Konferencen minder endvidere om, at for så vidt angår Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, hvis tjenesteperiode begynder i november 2009 samtidig med tjenesteperioden for den næste Kommission og har samme varighed, vil han eller hun blive udpeget i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 17 og 18 i traktaten om Den Europæiske Union.

13. Erklæring om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik

Konferencen understreger, at de bestemmelser i traktaten om Den Europæiske Union, der omfatter den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder oprettelsen af posten som Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og af en Tjeneste for Unionens Optræden udadtil, ikke berører medlemsstaternes nuværende ansvar med hensyn til udformningen og gennemførelsen af deres udenrigspolitik og heller ikke til deres nationale repræsentation i tredjelande og internationale organisationer.

Konferencen erindrer også om, at bestemmelserne vedrørende den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik ikke berører den særlige karakter af medlemsstaternes sikkerheds- og forsvarspolitik.

Den understreger, at Den Europæiske Union og medlemsstaterne fortsat er bundet af bestemmelserne i De Forenede Nationers Pakt og navnlig af Sikkerhedsrådets og dets medlemmers primære ansvar for opretholdelsen af international fred og sikkerhed.

14. Erklæring om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik

Ud over de specifikke regler og procedurer, der er nævnt i artikel 24, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union, understreger konferencen, at bestemmelserne vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder i relation til Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og Tjenesten for Unionens Optræden Udadtil, ikke berører den enkelte medlemsstats nuværende retsgrundlag, ansvar og beføjelser med hensyn til udformningen og gennemførelsen af dens udenrigspolitik, dens nationale diplomatiske tjeneste, dens forbindelser med tredjelande og deltagelse i internationale organisationer, herunder en medlemsstats medlemskab af De Forenede Nationers Sikkerhedsråd.

Konferencen noterer sig også, at bestemmelserne vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik ikke giver Kommissionen nye beføjelser til at tage initiativ til afgørelser eller øger Europa-Parlamentets rolle.

Konferencen erindrer også om, at bestemmelserne vedrørende den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik ikke berører den særlige karakter af medlemsstaternes sikkerheds- og forsvarspolitik.

15. Erklæring ad artikel 27 i traktaten om Den Europæiske Union

Konferencen erklærer, at generalsekretæren for Rådet/den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og Kommissionen sammen med medlemsstaterne bør indlede det forberedende arbejde vedrørende Tjenesten for Unionens Optræden Udadtil, så snart Lissabontraktaten er undertegnet.

16. Erklæring ad artikel 55, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union

Konferencen finder, at muligheden for at udarbejde officielle oversættelser af traktaterne til de sprog, der er nævnt i artikel 55, stk. 2, bidrager til at opfylde målet om respekt for Unionens rige kulturelle og sproglige mangfoldighed, jf. artikel 3, stk. 3, fjerde afsnit. Konferencen bekræfter i den forbindelse, at Unionen lægger stor vægt på den kulturelle mangfoldighed i Europa, og at den fortsat vil vie disse og andre sprog særlig opmærksomhed.

Konferencen anbefaler, at de medlemsstater, der ønsker at gøre brug af muligheden i artikel 55, stk. 2, inden seks måneder efter undertegnelsen af Lissabontraktaten meddeler Rådet, hvilket eller hvilke sprog traktaterne vil blive oversat til.

17. Erklæring om forrang

Konferencen erindrer om, at traktaterne og den ret, der vedtages af Unionen på grundlag af traktaterne, i overensstemmelse med Domstolen for Den Europæiske Unions faste retspraksis har forrang frem for medlemsstaternes ret på de betingelser, der er fastlagt i nævnte retspraksis.

Endvidere har konferencen besluttet at knytte Rådets Juridiske Tjenestes udtalelse om forrang, jf. dokument 11197/07 (JUR 260), som bilag til denne slutakt:

*»Udtalelse fra Rådets Juridiske Tjeneste
af 22. juni 2007*

Det følger af Domstolens retspraksis, at fællesskabsrettens forrang er et af hovedprincipperne i fællesskabsretten. Ifølge Domstolen er dette princip uløseligt forbundet med Det Europæiske Fællesskabs karakter. Da der første gang blev afsagt dom på grundlag af denne faste retspraksis (Costa mod ENEL af 15. juli 1964, sag 6/64 ⁽¹⁾), var fællesskabsrettens forrang ikke nævnt i traktaten. Det er stadig tilfældet i dag. Den omstændighed, at princippet om fællesskabsrettens forrang ikke medtages i den nye traktat, ændrer ikke på nogen måde ved eksistensen af dette princip og ved Domstolens eksisterende retspraksis.

⁽¹⁾ »Af (...) dette fremgår det, at den af traktaten affødte ret, der hidrører fra en autonom retskilde, på grund af sin selvstændige natur retsligt må gå forud for en hvilken som helst national bestemmelse, idet den ellers ville miste sin fællesskabskarakter, og idet selve retsgrundlaget for Fællesskabet ellers ville blive bragt i fare.«

18. Erklæring om afgrænsning af kompetence

Konferencen understreger, at beføjelser, der ikke er tildelt Unionen i traktaterne, forbliver hos medlemsstaterne i overensstemmelse med den kompetencefordeling mellem Unionen og medlemsstaterne, der er fastsat i traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Når traktaterne på et bestemt område tildeler Unionen en kompetence, som den deler med medlemsstaterne, udøver medlemsstaterne deres kompetence, i det omfang Unionen ikke har udøvet sin kompetence eller har besluttet at ophøre med at udøve den. Sidstnævnte situation opstår, når de relevante EU-institutioner beslutter at ophæve en lovgivningsmæssig retsakt, især for bedre til stadighed at kunne sikre, at nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet overholdes. Rådet kan på initiativ af et eller flere af sine medlemmer (repræsentanter for medlemsstaterne) og i overensstemmelse med artikel 241 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde anmode Kommissionen om at forelægge forslag til ophævelse af en lovgivningsmæssig retsakt. Konferencen udtrykker tilfredshed over Kommissionens erklæring om at give sådanne anmodninger særlig opmærksomhed.

Repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet på en mellemstatslig konference, kan ligeledes i overensstemmelse med den almindelige revisionsprocedure i artikel 48, stk. 2-5, i traktaten om Den Europæiske Union beslutte at ændre de traktater som er Unionens grundlag, herunder også for at udvide eller indskrænke de beføjelser, der er tildelt Unionen i de nævnte traktater.

19. Erklæring ad artikel 8 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen er enig om, at Unionen i sine forskellige politikker som led i de generelle bestræbelser på at fjerne uligheder mellem kvinder og mænd vil sigte på at bekæmpe alle former for vold i hjemmet. Medlemsstaterne bør træffe alle nødvendige foranstaltninger til at forebygge og straffe disse kriminelle handlinger og støtte og beskytte ofre.

20. Erklæring ad artikel 16 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen erklærer, at når der på grundlag af artikel 16 skal vedtages regler om beskyttelse af personoplysninger, der kan have direkte indvirkning på den nationale sikkerhed, skal der tages behørigt hensyn til spørgsmålets særlige karakteristika. Den erindrer om, at den nugældende lovgivning (jf. navnlig direktiv 95/46/EF) indeholder specifikke undtagelser i denne henseende.

21. Erklæring om beskyttelse af personoplysninger inden for retligt samarbejde i straffesager og politisamarbejde

Konferencen erkender, at det kan blive nødvendigt med specifikke regler om beskyttelse af personoplysninger og om fri bevægelighed for disse oplysninger inden for retligt samarbejde i straffesager og politisamarbejde baseret på artikel 16 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde som følge af disse områders specifikke karakter.

22. Erklæring ad artikel 48 og 79 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Hvis et udkast til lovgivningsmæssig retsakt baseret på artikel 79, stk. 2, vil berøre vigtige aspekter af en medlemsstats sociale sikringssystem, herunder anvendelsesområde, omkostninger og økonomisk struktur, eller berøre dette systems økonomiske balance, jf. artikel 48, stk. 2, skal der efter konferencens opfattelse tages behørigt hensyn til den pågældende medlemsstats interesser.

23. Erklæring ad artikel 48, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen minder om, at Det Europæiske Råd i så tilfælde i overensstemmelse med artikel 15, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union træffer afgørelse ved konsensus.

24. Erklæring om Den Europæiske Unions status som juridisk person

Konferencen bekræfter, at det faktum, at Den Europæiske Union har status som juridisk person, ikke på nogen måde giver Unionen beføjelse til at lovgive eller handle ud over de beføjelser, som medlemsstaterne har tildelt Unionen i traktaterne.

25. Erklæring ad artikel 75 og 215 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen erindrer om, at overholdelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder navnlig indebærer, at der tages behørigt hensyn til beskyttelse og overholdelse af retten til en retfærdig rettergang for de berørte enkeltpersoner eller enheder. Med henblik herpå og for at sikre en grundig domstolskontrol af afgørelser, som underkaster en enkeltperson eller enhed restriktive foranstaltninger, skal sådanne afgørelser baseres på klare og entydige kriterier. Disse kriterier bør tilpasses den enkelte restriktive foranstaltnings særlige kendetegn.

26. Erklæring om en medlemsstats ikke-deltagelse i en foranstaltning baseret på afsnit V i tredje del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen erklærer, at når en medlemsstat vælger ikke at deltage i en foranstaltning baseret på afsnit V i tredje del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Rådet en indgående drøftelse om de mulige følger og virkninger af, at den pågældende medlemsstat ikke deltager i foranstaltningen.

Endvidere kan enhver medlemsstat opfordre Kommissionen til at undersøge situationen på grundlag af artikel 116 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

De foregående afsnit foregriber ikke en medlemsstats mulighed for at forelægge spørgsmålet for Det Europæiske Råd.

27. Erklæring ad artikel 85, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Efter konferencens opfattelse bør de forordninger, der er nævnt i artikel 85, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, tage hensyn til national lovgivning og praksis i forbindelse med iværksættelse af efterforskning af straffesager.

28. Erklæring ad artikel 98 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen bemærker, at bestemmelserne i artikel 98 skal anvendes i overensstemmelse med gældende praksis. Ordene »de foranstaltninger, der er truffet i Forbundsrepublikken Tyskland, (...) for at opveje de af Tysklands deling forårsagede ulemper for økonomien i visse af Forbundsrepublikkens områder, der berøres af denne deling, « skal fortolkes i overensstemmelse med eksisterende retspraksis i Den Europæiske Unions Domstol.

29. Erklæring ad artikel 107, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen bemærker, at artikel 107, stk. 2, litra c), skal fortolkes i overensstemmelse med eksisterende retspraksis i Den Europæiske Unions Domstol for så vidt angår bestemmelsernes anvendelighed på støtte til visse områder i Forbundsrepublikken Tyskland, der er berørt af Tysklands tidligere deling.

30. Erklæring ad artikel 126 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen bekræfter i forbindelse med artikel 126, at en forøgelse af vækstpotentialet og sikring af sunde budgetmæssige stillinger er de to grundpiller i Unionens og medlemsstaternes økonomiske politik og finanspolitik. Stabilitets- og vækstpagten er et vigtigt redskab til opnåelse af disse mål.

Konferencen bekræfter sine forpligtelser med hensyn til bestemmelserne om stabilitets- og vækstpagten som rammen for samordningen af budgetpolitikkerne i medlemsstaterne.

Konferencen bekræfter, at et regelbaseret system er den bedste garanti for, at forpligtelserne håndhæves, og at alle medlemsstater behandles lige.

Inden for denne ramme bekræfter konferencen også sine forpligtelser med hensyn til målene i Lissabonstrategien: jobskabelse, strukturreformer og social sammenhængskraft.

Unionen stræber efter at opnå en afbalanceret økonomisk vækst og prisstabilitet. De økonomiske politikker og budgetpolitikkerne må derfor fastlægge de rette prioriteter med henblik på at opnå økonomiske reformer, innovation, konkurrenceevne og styrkelse af private investeringer og forbrug i faser med svag økonomisk vækst. Dette bør afspejles i den retning, man giver budgetbeslutningerne,

både nationalt og på EU-niveau, navnlig ved omstrukturering af de offentlige indtægter og udgifter under overholdelse af budgetdisciplinen i overensstemmelse med traktaterne og stabilitets- og vækstpagten.

De budgetmæssige og økonomiske udfordringer, medlemsstaterne står over for, understreger betydningen af en sund budgetpolitik igennem hele den økonomiske cyklus.

Konferencen er enig om, at medlemsstaterne bør udnytte perioder med økonomisk opsving til aktivt at konsolidere deres offentlige finanser og forbedre deres budgetmæssige stillinger. Målet er gradvist at opnå et budgetoverskud i opgangsperioder, hvilket skaber det nødvendige råderum til at tilpasse sig økonomiske nedgangsperioder og således bidrage til de offentlige finansers holdbarhed på lang sigt.

Medlemsstaterne ser frem til eventuelle forslag fra Kommissionen samt yderligere bidrag fra medlemsstaterne med hensyn til en styrkelse og afklaring af gennemførelsen af stabilitets- og vækstpagten. Medlemsstaterne vil træffe alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at forøge vækstpotentialet i deres økonomier. En forbedret økonomisk-politisk samordning kunne støtte denne målsætning. Denne erklæring foregriber ikke den fremtidige debat om stabilitets- og vækstpagten.

31. Erklæring ad artikel 156 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen bekræfter, at de politikker, der er beskrevet i artikel 156, i det væsentlige hører under medlemsstaternes kompetence. De tilskyndelses- og samordningsforanstaltninger, der skal træffes på EU-plan i overensstemmelse med denne artikel, har supplerende karakter. De tjener til at styrke samarbejdet mellem medlemsstaterne og ikke til at harmonisere nationale systemer. De garantier og kutymer, der i hver medlemsstat findes med hensyn til arbejdsmarkedsparternes ansvar, berøres ikke heraf.

Denne erklæring berører ikke de bestemmelser i traktaterne, der tildeler Unionen kompetence, herunder på social- og arbejdsmarkedsområdet.

32. Erklæring ad artikel 168, stk. 4, litra c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen erklærer, at de foranstaltninger, der skal vedtages i medfør af artikel 168, stk. 4, litra c), skal tilgodese fælles sikkerhedshensyn og have som mål at fastsætte høje kvalitets- og sikkerhedsstandarder, når nationale standarder med indvirkning på det indre marked ellers ville hindre, at der opnås et højt sundhedsbeskyttelsesniveau.

33. Erklæring ad artikel 174 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Efter konferencens opfattelse kan ordet »ømråder« i artikel 174 omfatte østater i deres helhed, hvis de nødvendige kriterier er opfyldt.

34. Erklæring ad artikel 179 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen er enig om, at Unionens indsats på området forskning og teknologisk udvikling skal udvise den tilbørlige respekt for de grundlæggende sigtelinjer og valg i medlemsstaternes forskningspolitik.

35. Erklæring ad artikel 194 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen mener, at artikel 194 ikke berører medlemsstaternes ret til at træffe de nødvendige forholdsregler med henblik på at sikre deres energiforsyning på de betingelser, der er nævnt i artikel 347.

36. Erklæring ad artikel 218 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde om medlemsstaternes forhandling og indgåelse af internationale aftaler vedrørende området med frihed, sikkerhed og retfærdighed

Konferencen bekræfter, at medlemsstaterne kan forhandle og indgå aftaler med tredjelande eller internationale organisationer på de områder, der er omfattet af tredje del, afsnit V, kapitel 3, 4 og 5, for så vidt disse aftaler overholder EU-retten.

37. Erklæring ad artikel 222 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Med forbehold af de foranstaltninger, som Unionen vedtager for at opfylde sin solidaritetsforpligtelse over for en medlemsstat, der udsættes for et terrorangreb eller er offer for en naturkatastrofe eller en menneskeskabt katastrofe, er det ikke hensigten med nogen af bestemmelserne i artikel 222 at anfægte andre medlemsstaters ret til at vælge de mest passende midler til at opfylde deres egen solidaritetsforpligtelse over for den pågældende medlemsstat.

38. Erklæring ad artikel 252 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde vedrørende antallet af generaladvokater i Domstolen

Konferencen erklærer, at hvis Domstolen i overensstemmelse med artikel 252, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde begærer, at antallet af generaladvokater skal forøges med tre (elleve i stedet for otte), vil Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed, give sin tilslutning hertil.

I så fald er konferencen enig om, at Polen, ligesom det allerede er tilfældet for Tysklands, Frankrigs, Italiens, Spaniens og Det Forenede Kongeriges vedkommende, skal have en permanent generaladvokat og ikke længere deltage i rotationsordningen, og at den aktuelle rotationsordning skal omfatte fem generaladvokater i stedet for tre.

39. Erklæring ad artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen tager til efterretning, at Kommissionen i overensstemmelse med sin faste praksis også fremover agter at søge bistand fra eksperter udnævnt af medlemsstaterne, når den udarbejder sine udkast til delegerede retsakter på området finansielle tjenesteydelser.

40. Erklæring ad artikel 329 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen erklærer, at når medlemsstaterne retter en anmodning om indførelse af et forstærket samarbejde, kan de angive, om de allerede på dette stadium har til hensigt at gøre brug af artikel 333 om udvidet brug af kvalificeret flertal eller den almindelige lovgivningsprocedure.

41. Erklæring ad artikel 352 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen erklærer, at omtalen af Unionens mål i artikel 352, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde henviser til målene som fastsat i artikel 3, stk. 2 og 3, i traktaten om Den Europæiske Union og til målene i artikel 3, stk. 5, i nævnte traktat, for så vidt angår Unionens optræden udadtil i henhold til femte del i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Det er derfor udelukket, at en handling baseret på artikel 352 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde alene forfølger mål fastsat i artikel 3, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union. I den forbindelse bemærker konferencen, at der i henhold til artikel 31, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union ikke kan vedtages lovgivningsmæssige retsakter på området den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

42. Erklæring ad artikel 352 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Konferencen understreger, at artikel 352 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der er en integrerende del af et institutionelt system baseret på princippet om tildelte kompetencer, i henhold til Den Europæiske Unions Domstols faste retspraksis ikke kan tjene som grundlag for en udvidelse af Unionens beføjelser ud over de generelle rammer, der er oprettet ved bestemmelserne i traktaterne som helhed og i særdeleshed ved de bestemmelser, der definerer Unionens opgaver og aktiviteter. Under alle omstændigheder kan denne artikel ikke anvendes som grundlag for vedtagelse af bestemmelser, hvis materielle virkning ville være at ændre traktaterne uden at følge den heri fastsatte procedure herfor.

43. Erklæring ad artikel 355, stk. 6, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

De høje kontraherende parter er indforstået med, at Det Europæiske Råd i henhold til artikel 355, stk. 6, træffer en afgørelse om ændring af Mayottes status i forhold til Unionen, således at dette territorium bliver en region i den yderste periferi som nævnt i artikel 355, stk. 1, og artikel 349, når de franske myndigheder meddeler Det Europæiske Råd og Kommissionen, at den igangværende udvikling med hensyn til øens interne status tillader det.

**B. ERKLÆRINGER VEDRØRENDE PROTOKOLLER KNYTTET SOM
BILAG TIL TRAKTATERNE**

**44. Erklæring ad artikel 5 i protokollen om Schengenreglerne som
integreret i Den Europæiske Union**

Konferencen noterer sig, at når en medlemsstat har givet meddelelse i henhold til artikel 5, stk. 2, i protokollen om integration af Schengenreglerne i Den Europæiske Union om, at den ikke ønsker at deltage i et forslag eller et initiativ, kan denne meddelelse trækkes tilbage på et hvilket som helst tidspunkt inden vedtagelsen af den foranstaltning, der bygger på Schengenreglerne.

**45. Erklæring ad artikel 5, stk. 2, i protokollen om Schengenreglerne som
integreret i Den Europæiske Union**

Konferencen erklærer, at når Det Forenede Kongerige eller Irland meddeler Rådet, at landet ikke agter at deltage i en foranstaltning, der bygger på en del af Schengenreglerne, som det deltager i, har Rådet en indgående drøftelse om de mulige følger af, at den pågældende medlemsstat ikke deltager i foranstaltningen. Drøftelsen i Rådet bør foregå på baggrund af de oplysninger, Kommissionen har givet om forholdet mellem forslaget og Schengenreglerne.

**46. Erklæring ad artikel 5, stk. 3, i protokollen om Schengenreglerne som
integreret i Den Europæiske Union**

Konferencen minder om, at hvis Rådet ikke træffer afgørelse efter en første indgående drøftelse af sagen, kan Kommissionen forelægge et ændret forslag med henblik på fornyet indgående behandling i Rådet inden for fristen på fire måneder.

**47. Erklæring ad artikel 5, stk. 3, 4 og 5, i protokollen om Schengen-
reglerne som integreret i Den Europæiske Union**

Konferencen noterer sig, at de betingelser, der skal fastlægges i den afgørelse, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3, 4 og 5, i protokollen om integration af Schengenreglerne i Den Europæiske Union, kan omfatte, at den pågældende medlemsstat skal afholde eventuelle direkte finansielle følger, der nødvendigvis og uundgåeligt opstår, fordi den ophører med at deltage i nogle af eller alle de Schengenregler, der henvises til i enhver afgørelse, der træffes af Rådet i henhold til artikel 4 i nævnte protokol.

48. Erklæring om protokollen om Danmarks stilling

Konferencen bemærker, at Danmark i forbindelse med retsakter, der skal vedtages af Rådet alene eller sammen med Europa-Parlamentet, og som både indeholder bestemmelser, der finder anvendelse på Danmark, og bestemmelser, der ikke finder anvendelse på Danmark, fordi deres retsgrundlag er omfattet af del I i protokollen om Danmarks stilling, erklærer, at Danmark ikke vil benytte sin stemmeret til at forhindre vedtagelsen af bestemmelser, der ikke finder anvendelse på Danmark.

Konferencen bemærker desuden, at Danmark på grundlag af erklæringen fra konferencen til artikel 222 erklærer, at dansk deltagelse i tiltag eller retsakter i henhold til artikel 222 vil ske i overensstemmelse med del I og del II i protokollen om Danmarks stilling.

49. Erklæring om Italien

Konferencen noterer sig, at protokollen vedrørende Italien, der i 1957 blev knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, som ændret ved vedtagelsen af traktaten om Den Europæiske Union, præciserede følgende:

»DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM ØNSKER at løse visse særlige problemer af interesse for Italien,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten:

FÆLLESSKABETS MEDLEMSSTATER

TAGER TIL EFTERRETNING, at den italienske regering er i færd med at gennemføre et tiårsprogram for økonomisk udvikling, som tilsigter at afhjælpe den strukturelle uligevægt i den italienske økonomi, navnlig ved teknisk udbygning af de mindre udviklede områder i Syditalien og på øerne og ved at skabe nye beskæftigelsesmuligheder for herved at afskaffe arbejdsløsheden;

BRINGER I ERINDRING, at principperne og målet for den italienske regerings program er blevet taget i betragtning og godkendt af internationale samarbejdsorganisationer, hvoraf de er medlemmer;

ERKENDER, at det er i deres fælles interesse, at målene for det italienske program nås;

ER ENIGE OM, med henblik på at lette den italienske regering gennemførelsen af denne opgave, at henstille til Fællesskabets institutioner at bringe alle de i traktaten omhandlede midler og procedurer i anvendelse, navnlig ved en passende udnyttelse af Den Europæiske Investeringsbanks og Den Europæiske Socialfonds midler;

ER AF DEN OPFATTELSE, at Fællesskabets institutioner ved anvendelsen af traktaten skal tage hensyn til de byrder, som den italienske økonomi må bære i de kommende år, og til ønskeligheden af at undgå, at der opstår farlige spændinger, navnlig vedrørende betalingsbalancen og beskæftigelsesniveauet, som kunne bringe anvendelsen af traktaten i Italien i fare;

ERKENDER især, at det ved anvendelsen af artiklerne 109 H og 109 I vil være nødvendigt at påse, at de foranstaltninger, som kræves truffet af den italienske regering, sikrer gennemførelsen af dens program for økonomisk udvikling og højnelse af befolkningens levestandard.«

50. Erklæring ad artikel 10 i protokollen om overgangsbestemmelser

Konferencen opfordrer Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen til inden for rammerne af deres respektive beføjelser at bestræbe sig på i de relevante tilfælde og så vidt muligt inden for fristen på fem år i artikel 10, stk. 3, i protokollen om overgangsbestemmelser at vedtage retsakter, der ændrer eller erstatter retsakterne i artikel 10, stk. 1, i nævnte protokol.

C. ERKLÆRINGER FRA MEDLEMSSTATERNE

51. Erklæring fra Kongeriget Belgien om de nationale parlamenter

Belgien præciserer, at såvel deputeretkammeret og senatet i det føderale parlament som sprogfællesskabernes og regionernes parlamentariske forsamlinger i henhold til belgisk forfatningsret handler som dele af det nationale parlamentariske system eller kamre i det nationale parlament i forbindelse med de beføjelser, der udøves af Unionen.

52. Erklæring fra Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Helleniske Republik, Kongeriget Spanien, Den Italienske Republik, Republikken Cypern, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Republikken Ungarn, Republikken Malta, Republikken Østrig, Republikken Portugal, Rumænien, Republikken Slovenien og Den Slovakiske Republik vedrørende Den Europæiske Unions symboler

Belgien, Bulgarien, Tyskland, Grækenland, Spanien, Italien, Cypern, Litauen, Luxembourg, Ungarn, Malta, Østrig, Portugal, Rumænien, Slovenien og Slovakiet erklærer, at flaget, der indeholder en cirkel bestående af tolv gyldne stjerner på blå baggrund, hymnen hentet fra »Ode til glæden« i Ludwig van Beethovens niende symfoni, mottoet »forenet i mangfoldighed«, euroen som EU's mønt og Europadagen den 9. maj for disse lande fortsat vil være symboler på borgernes fælles tilhørsforhold til Den Europæiske Union og deres tilknytning hertil.

53. Erklæring fra Den Tjekkiske Republik om Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

1. Den Tjekkiske Republik erindrer om, at bestemmelserne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er rettet til Den Europæiske Unions institutioner og organer, under behørig hensyntagen til nærhedsprincippet og kompetencefordelingen mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater som på ny bekræftet i erklæring (nr. 18) om afgrænsning af kompetence. Den Tjekkiske Republik understreger, at chartrets bestemmelser kun er rettet til medlemsstaterne, når disse gennemfører EU-retten, og ikke når de vedtager og gennemfører national ret uafhængigt af EU-retten.

2. Den Tjekkiske Republik fremhæver ligeledes, at chartret ikke udvider EU-rettens anvendelsesområde, og at det ikke tildeler Unionen nye beføjelser. Det reducerer ikke anvendelsesområdet for den nationale ret og indskrænker heller ikke de nationale myndigheders eksisterende beføjelser på dette område.

3. Den Tjekkiske Republik understreger, at i den udstrækning chartret anerkender grundlæggende rettigheder og principper, således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, skal disse rettigheder og principper fortolkes i harmoni med disse traditioner.

4. Den Tjekkiske Republik understreger endvidere, at intet i chartret må fortolkes, så det indskrænker eller modvirker menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, således som de på de respektive anvendelsesområder er anerkendt af EU-retten og af internationale aftaler, som Unionen eller alle medlemsstaterne er part i, herunder den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, samt af medlemsstaternes forfatninger.

54. Erklæring fra Forbundsrepublikken Tyskland, Irland, Republikken Ungarn, Republikken Østrig og Kongeriget Sverige

Tyskland, Irland, Ungarn, Østrig og Sverige bemærker, at de centrale bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab ikke er blevet væsentligt ændret siden traktatens ikrafttrædelse og bør ajourføres. De støtter derfor tanken om en konference mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, der bør indkaldes snarest muligt.

55. Erklæring fra Kongeriget Spanien og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

Traktaterne finder anvendelse på Gibraltar som et europæisk område, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat. Dette medfører ikke nogen ændringer af de to berørte regeringers respektive holdninger.

56. Erklæring fra Irland ad artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed

Irland bekræfter sine forpligtelser med hensyn til Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor de grundlæggende rettigheder og medlemsstaternes forskellige retssystemer og retstraditioner respekteres, og med et højt sikkerhedsniveau for borgerne.

Irland erklærer sig på denne baggrund fast besluttet på at udøve sin ret i henhold til artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed til at deltage i vedtagelsen af foranstaltninger i henhold til tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i så vidt et omfang, som det anser det for muligt.

Irland vil navnlig i videst muligt omfang deltage i foranstaltninger, der er omfattet af politisamarbejdet.

Irland erindrer desuden om, at det i overensstemmelse med protokollens artikel 8 skriftligt kan meddele Rådet, at Irland ikke længere ønsker at være omfattet af denne protokol. Irland har til hensigt at vurdere, hvordan disse ordninger fungerer, senest tre år efter Lissabontraktatens ikrafttrædelse.

57. Erklæring fra Den Italienske Republik om Europa-Parlamentets sammensætning

Italien fastslår, at Europa-Parlamentet i overensstemmelse med artikel 10 og artikel 14 i traktaten om Den Europæiske Union består af repræsentanter for borgerne i Unionen, som er repræsenteret degressivt proportionalt.

Italien fastslår ligeledes, at i medfør af artikel 9 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har enhver, der er statsborger i en medlemsstat, unionsborgerskab.

Som følge heraf er Italien af den opfattelse, at enhver afgørelse vedtaget af Det Europæiske Råd på Europa-Parlamentets initiativ og med dettes godkendelse om Europa-Parlamentets sammensætning med forbehold af afgørelsen om valgperioden 2009-2014 skal overholde principperne i artikel 14, stk. 2, første afsnit.

58. Erklæring fra Republikken Letland, Republikken Ungarn og Republikken Malta om, hvordan navnet på den fælles valuta skal skrives i traktaterne

Uden at ville anfægte den ensartede måde, hvorpå navnet på Den Europæiske Unions fælles valuta, der er omhandlet i traktaterne, skrives på pengesedler og mønter, erklærer Letland, Ungarn og Malta, at skrivemåden for navnet på den fælles valuta, herunder de afledte former, der er anvendt i den lettiske, ungarske og maltesiske udgave af traktaterne, ikke har indflydelse på de gældende regler for det lettiske, ungarske og maltesiske sprog.

59. Erklæring fra Kongeriget Nederlandene ad artikel 312 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Kongeriget Nederlandene vil tilslutte sig en afgørelse som nævnt i artikel 312, stk. 2, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, når Nederlandene ved en revision af den afgørelse, der er omhandlet i nævnte traktats artikel 311, stk. 3, har opnået en tilfredsstillende løsning med hensyn til sin for store negative nettobetalingsposition over for Unionens budget.

60. Erklæring fra Kongeriget Nederlandene ad artikel 355 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Kongeriget Nederlandene erklærer, at et initiativ til en afgørelse, jf. artikel 355, stk. 6, der tager sigte på at ændre De Nederlandske Antillers og/eller Arubas status i forhold til Unionen, kun vil kunne forelægges på grundlag af en beslutning truffet i overensstemmelse med Kongeriget Nederlandenes Statut (Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden).

61. Erklæring fra Republikken Polen om Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

Chartret berører ikke på nogen måde medlemsstaternes ret til at lovgive med hensyn til offentlig sædelighed, familieret samt beskyttelse af den menneskelige værdighed og respekten for menneskers fysiske og moralske integritet.

62. Erklæring fra Republikken Polen vedrørende protokollen om anvendelsen af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder i Polen og Det Forenede Kongerige

Polen erklærer, at i betragtning af traditionen fra den sociale bevægelse »Solidaritet« og dens væsentlige bidrag til kampen for sociale og arbejdsmarkedsmæssige rettigheder respekterer Polen fuldt ud sociale og arbejdsmarkedsmæssige rettigheder som fastsat i EU-retten, og navnlig de rettigheder, der er bekræftet i afsnit IV i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

63. Erklæring fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om definitionen af udtrykket »statsborgere«

For så vidt angår traktaterne og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab samt alle akter, der er afledt af eller fortsat er gældende under disse traktater, gentager Det Forenede Kongerige den erklæring, det fremsatte den 31. december 1982, om definitionen af udtrykket »statsborgere«, dog med den undtagelse, at henvisningen til »borgere i britiske protektorater« læses som »statsborgere i de britiske oversøiske territorier«.

64. Erklæring fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om stemmeretten ved valg til Europa-Parlamentet

Det Forenede Kongerige noterer sig, at artikel 14 i traktaten om Den Europæiske Union og andre bestemmelser i traktaterne ikke tilsigter at ændre grundlaget for stemmeretten ved valg til Europa-Parlamentet.

**65. Erklæring fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland
ad artikel 75 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde**

Det Forenede Kongerige støtter fuldt ud en robust indsats med hensyn til at vedtage økonomiske sanktioner, der har til formål at forebygge og bekæmpe terrorisme og dermed beslægtede aktiviteter. Det Forenede Kongerige erklærer derfor, at det agter at udøve sin ret i henhold til artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed til at deltage i vedtagelsen af alle forslag, der fremsættes i henhold til artikel 75 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

SAMMENLIGNINGSTABEL (*)

Traktaten om Den Europæiske Union

Tidligere nummerering i traktaten om Den Europæiske Union	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Union
AFSNIT I — FÆLLES BESTEMMELSER	AFSNIT I — FÆLLES BESTEMMELSER
Artikel 1	Artikel 1
	Artikel 2
Artikel 2	Artikel 3
Artikel 3 (ophævet) ⁽¹⁾	
	Artikel 4
	Artikel 5 ⁽²⁾
Artikel 4 (ophævet) ⁽³⁾	
Artikel 5 (ophævet) ⁽⁴⁾	
Artikel 6	Artikel 6
Artikel 7	Artikel 7
	Artikel 8
AFSNIT II — BESTEMMELSER OM ÆNDRING AF TRAKTATEN OM OPRETTELSE AF DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE FÆLLESSKAB MED HENBLIK PÅ OPRETTELSE AF DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB	AFSNIT II — BESTEMMELSER OM DE DEMOKRATISKE PRINCIPPER
Artikel 8 (ophævet) ⁽⁵⁾	Artikel 9
	Artikel 10 ⁽⁶⁾

⁽¹⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i det følgende benævnt »TEUF«) samt artikel 13, stk. 1, og artikel 21, stk. 3, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union (i det følgende benævnt »EU-traktaten«).

⁽²⁾ Erstatte artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (i det følgende benævnt »EF-traktaten«).

⁽³⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 15.

⁽⁴⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 13, stk. 2.

⁽⁵⁾ Artikel 8 i EU-traktaten, som var gældende før Lissabontraktatens ikrafttrædelse (i det følgende benævnt »den nugældende EU-traktat«), ændrede EF-traktaten. Disse ændringer er indarbejdet i sidstnævnte traktat, og artikel 8 ophæves. Dens nummer anvendes til indsættelse af en ny bestemmelse.

⁽⁶⁾ Stk. 4 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 191, stk. 1, i EF-traktaten.

(*) Disse to tabeller er taget fra tabellerne i Lissabontraktatens artikel 5, uden den midterste kolonne, der indeholdt den midlertidige nummerering i Lissabontraktaten.

Tidligere nummerering i traktaten om Den Europæiske Union	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Union
	Artikel 11
	Artikel 12
AFSNIT III — BESTEMMELSER OM ÆNDRING AF TRAKTATEN OM OPRETTELSE AF DET EUROPÆISKE KUL- OG STÅLFÆLLESSKAB	AFSNIT III — BESTEMMELSER OM INSTITUTIONERNE
Artikel 9 (ophævet) ⁽⁷⁾	Artikel 13
	Artikel 14 ⁽⁸⁾
	Artikel 15 ⁽⁹⁾
	Artikel 16 ⁽¹⁰⁾
	Artikel 17 ⁽¹¹⁾
	Artikel 18
	Artikel 19 ⁽¹²⁾
AFSNIT IV — BESTEMMELSER OM ÆNDRING AF TRAKTATEN OM OPRETTELSE AF DET EUROPÆISKE ATOMENERGIFÆLLESSKAB	AFSNIT IV — BESTEMMELSER OM FORSTÆRKET SAMARBEJDE
Artikel 10 (ophævet) ⁽¹³⁾ Artikel 27 A-27 E (erstattet) Artikel 40-40 B (erstattet) Artikel 43-45 (erstattet)	Artikel 20 ⁽¹⁴⁾

⁽⁷⁾ Artikel 9 i den nugældende EU-traktat ændrede traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab. Sidstnævnte traktat udløb den 23. juli 2002. Artikel 9 ophæves og dens nummer anvendes til indsættelse af en ny bestemmelse.

⁽⁸⁾ — Stk. 1 og 2 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 189 i EF-traktaten
 — stk. 1-3 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 190, stk. 1-3, i EF-traktaten
 — stk. 1 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 192, stk. 1, i EF-traktaten
 — stk. 4 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 197, stk. 1, i EF-traktaten.

⁽⁹⁾ Erstatte artikel 4 for så vidt angår substansen.

⁽¹⁰⁾ — stk. 1 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 202, første og andet led, i EF-traktaten
 — stk. 2 og 9 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 203 i EF-traktaten
 — stk. 4 og 5 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 205, stk. 2 og 4, i EF-traktaten.

⁽¹¹⁾ — Stk. 1 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 211 i EF-traktaten
 — stk. 3 og 7 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 214 i EF-traktaten
 — stk. 6 erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 217, stk. 1, 3 og 4, i EF-traktaten.

⁽¹²⁾ — Erstatte, for så vidt angår substansen, artikel 220 i EF-traktaten
 — stk. 2, første afsnit, erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 221, stk. 1, i EF-traktaten.

⁽¹³⁾ Artikel 10 i den nugældende EU-traktat ændrede traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab. Disse ændringer er indarbejdet i sidstnævnte traktat, og artikel 10 ophæves. Dens nummer anvendes til indsættelse af en ny bestemmelse.

⁽¹⁴⁾ Erstatte ligeledes artikel 11 og 11 A, i EF-traktaten.

Tidligere nummerering i traktaten om Den Europæiske Union	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Union
AFSNIT V — BESTEMMELSER OM EN FÆLLES UDENRIGS- OG SIKKERHEDSPOLITIK	AFSNIT V — ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM UNIONENS OPTRÆDEN UDADTIL OG SÆRLIGE BESTEMMELSER OM DEN FÆLLES UDENRIGS- OG SIKKERHEDSPOLITIK
	Kapitel 1 — Almindelige bestemmelser om Unionens optræden udadtil
	Artikel 21
	Artikel 22
	Kapitel 2 — Særlige bestemmelser om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik
	1. afdeling — Fælles bestemmelser
	Artikel 23
Artikel 11	Artikel 24
Artikel 12	Artikel 25
Artikel 13	Artikel 26
	Artikel 27
Artikel 14	Artikel 28
Artikel 15	Artikel 29
Artikel 22 (flyttet)	Artikel 30
Artikel 23 (flyttet)	Artikel 31
Artikel 16	Artikel 32
Artikel 17 (flyttet)	Artikel 42
Artikel 18	Artikel 33
Artikel 19	Artikel 34
Artikel 20	Artikel 35
Artikel 21	Artikel 36
Artikel 22 (flyttet)	Artikel 30
Artikel 23 (flyttet)	Artikel 31
Artikel 24	Artikel 37

Tidligere nummerering i traktaten om Den Europæiske Union	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Union
Artikel 25	Artikel 38
	Artikel 39
Artikel 47 (flyttet)	Artikel 40
Artikel 26 (ophævet)	
Artikel 27 (ophævet)	
Artikel 27 A (erstattet) ⁽¹⁵⁾	Artikel 20
Artikel 27 B (erstattet) ⁽¹⁵⁾	Artikel 20
Artikel 27 C (erstattet) ⁽¹⁵⁾	Artikel 20
Artikel 27 D (erstattet) ⁽¹⁵⁾	Artikel 20
Artikel 27 E (erstattet) ⁽¹⁵⁾	Artikel 20
Artikel 28	Artikel 41
	2. afdeling — Bestemmelser om den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik
Artikel 17 (flyttet)	Artikel 42
	Artikel 43
	Artikel 44
	Artikel 45
	Artikel 46
AFSNIT VI — BESTEMMELSER OM POLITI-SAMARBEJDE OG RETLIGT SAMARBEJDE I KRIMINALSAGER(ophævet) ⁽¹⁶⁾	
Artikel 29 (erstattet) ⁽¹⁷⁾	
Artikel 30 (erstattet) ⁽¹⁸⁾	
Artikel 31 (erstattet) ⁽¹⁹⁾	

⁽¹⁵⁾ Den nugældende EU-traktats artikel 27 A-27 E om forstærket samarbejde erstattes af artikel 326-334 i TEUF.

⁽¹⁶⁾ Bestemmelserne i den nugældende EU-traktats afsnit VI, om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager, erstattes af bestemmelserne i tredje del, afsnit IV (omnummereret til V), kapitel 1, 4 og 5 i TEUF.

⁽¹⁷⁾ Erstattet af artikel 67 i TEUF.

⁽¹⁸⁾ Erstattet af artikel 87 og 88 i TEUF.

⁽¹⁹⁾ Erstattet af artikel 82, 83 og 85 i TEUF.

Tidligere nummerering i traktaten om Den Europæiske Union	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Union
Artikel 32 (erstattet) ⁽²⁰⁾	
Artikel 33 (erstattet) ⁽²¹⁾	
Artikel 34 (ophævet)	
Artikel 35 (ophævet)	
Artikel 36 (erstattet) ⁽²²⁾	
Artikel 37 (ophævet)	
Artikel 38 (ophævet)	
Artikel 39 (ophævet)	
Artikel 40 (erstattet) ⁽²³⁾	Artikel 20
Artikel 40 A (erstattet) ⁽²³⁾	Artikel 20
Artikel 40 B (erstattet) ⁽²³⁾	Artikel 20
Artikel 41 (ophævet)	
Artikel 42 (ophævet)	
AFSNIT VII — BESTEMMELSER OM FORSTÆRKET SAMARBEJDE (erstattet) ⁽²⁴⁾	AFSNIT IV — BESTEMMELSER OM FORSTÆRKET SAMARBEJDE
Artikel 43 (erstattet) ⁽²⁴⁾	Artikel 20
Artikel 43 A (erstattet) ⁽²⁴⁾	Artikel 20
Artikel 43 B (erstattet) ⁽²⁴⁾	Artikel 20
Artikel 44 (erstattet) ⁽²⁴⁾	Artikel 20
Artikel 44 A (erstattet) ⁽²⁴⁾	Artikel 20
Artikel 45 (erstattet) ⁽²⁴⁾	Artikel 20
AFSNIT VIII — AFSLUTTENDE BESTEMMELSER	AFSNIT VI — AFSLUTTENDE BESTEMMELSER
Artikel 46 (ophævet)	
	Artikel 47

⁽²⁰⁾ Erstattet af artikel 89 i TEUF.

⁽²¹⁾ Erstattet af artikel 72 i TEUF.

⁽²²⁾ Erstattet af artikel 71 i TEUF.

⁽²³⁾ Den nugældende EU-traktats artikel 40-40 B om forstærket samarbejde erstattes ligeledes af 326-334 i TEUF.

⁽²⁴⁾ Den nugældende EU-traktats artikel 43-45 og afsnit VII om forstærket samarbejde erstattes af artikel 326-334 i TEUF.

Tidligere nummerering i traktaten om Den Europæiske Union	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Union
Artikel 47 (erstattet)	Artikel 40
Artikel 48	Artikel 48
Artikel 49	Artikel 49
	Artikel 50
	Artikel 51
	Artikel 52
Artikel 50 (ophævet)	
Artikel 51	Artikel 53
Artikel 52	Artikel 54
Artikel 53	Artikel 55

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
FØRSTE DEL — PRINCIPPERNE	FØRSTE DEL — PRINCIPPERNE
Artikel 1 (ophævet)	
	Artikel 1
Artikel 2 (ophævet) ⁽²⁵⁾	
	Afsnit I — Unionens kompetencekategorier og -områder
	Artikel 2
	Artikel 3
	Artikel 4
	Artikel 5
	Artikel 6
	Afsnit II — Almindelige bestemmelser

⁽²⁵⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 3 i EU-traktaten.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
	Artikel 7
Artikel 3, stk. 1 (ophævet) ⁽²⁶⁾	
Artikel 3, stk. 2	Artikel 8
Artikel 4 (flyttet)	Artikel 119
Artikel 5 (ophævet) ⁽²⁷⁾	
	Artikel 9
	Artikel 10
Artikel 6	Artikel 11
Artikel 153, stk. 2 (flyttet)	Artikel 12
	Artikel 13 ⁽²⁸⁾
Artikel 7 (ophævet) ⁽²⁹⁾	
Artikel 8 (ophævet) ⁽³⁰⁾	
Artikel 9 (ophævet)	
Artikel 10 (ophævet) ⁽³¹⁾	
Artikel 11 (erstattet) ⁽³²⁾	Artikel 326-334
Artikel 11 A (erstattet) ⁽³²⁾	Artikel 326-334
Artikel 12 (flyttet)	Artikel 18
Artikel 13 (flyttet)	Artikel 19
Artikel 14 (flyttet)	Artikel 26
Artikel 15 (flyttet)	Artikel 27
Artikel 16	Artikel 14
Artikel 255 (flyttet)	Artikel 15
Artikel 286 (erstattet)	Artikel 16

⁽²⁶⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 3-6 i TEUF.

⁽²⁷⁾ Erstattet af artikel 5 i EU-traktaten.

⁽²⁸⁾ Indsættelse af den dispositive del af protokollen om dyrebeskyttelse og dyrevelfærd.

⁽²⁹⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 13 i EU-traktaten.

⁽³⁰⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 13 i EU-traktaten og artikel 282, stk. 1, i TEUF.

⁽³¹⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 4, stk. 3, i EU-traktaten.

⁽³²⁾ Ligeledes erstattet af artikel 20 i EU-traktaten.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
	Artikel 17
ANDEN DEL — UNIONSBORGERSKAB	ANDEN DEL — IKKE-FORSKELSBEHANDLING OG UNIONSBORGERSKAB
Artikel 12 (flyttet)	Artikel 18
Artikel 13 (flyttet)	Artikel 19
Artikel 17	Artikel 20
Artikel 18	Artikel 21
Artikel 19	Artikel 22
Artikel 20	Artikel 23
Artikel 21	Artikel 24
Artikel 22	Artikel 25
TREDJE DEL — FÆLLESSKABETS POLITIKKER	TREDJE DEL — INTERNE POLITIKKER OG FORANSTALTNINGER
	Afsnit I — Det indre marked
Artikel 14 (flyttet)	Artikel 26
Artikel 15 (flyttet)	Artikel 27
Afsnit I — Frie varebevægelser	Afsnit II — Frie varebevægelser
Artikel 23	Artikel 28
Artikel 24	Artikel 29
Kapitel 1 — Toldunionen	Kapitel 1 — Toldunionen
Artikel 25	Artikel 30
Artikel 26	Artikel 31
Artikel 27	Artikel 32
Tredje del, afsnit X, Toldsamarbejde (flyttet)	Kapitel 2 — Toldsamarbejde
Artikel 135 (flyttet)	Artikel 33
Kapitel 2 — Forbud mod kvantitative restriktioner mellem medlemsstaterne	Kapitel 3 — Forbud mod kvantitative restriktioner mellem medlemsstaterne
Artikel 28	Artikel 34

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 29	Artikel 35
Artikel 30	Artikel 36
Artikel 31	Artikel 37
Afsnit II — Landbruget	Afsnit III — Landbrug og fiskeri
Artikel 32	Artikel 38
Artikel 33	Artikel 39
Artikel 34	Artikel 40
Artikel 35	Artikel 41
Artikel 36	Artikel 42
Artikel 37	Artikel 43
Artikel 38	Artikel 44
Afsnit III — Den frie bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital	Afsnit IV — Den frie bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital
Kapitel 1 — Arbejdskraften	Kapitel 1 — Arbejdskraften
Artikel 39	Artikel 45
Artikel 40	Artikel 46
Artikel 41	Artikel 47
Artikel 42	Artikel 48
Kapitel 2 — Etableringsretten	Kapitel 2 — Etableringsretten
Artikel 43	Artikel 49
Artikel 44	Artikel 50
Artikel 45	Artikel 51
Artikel 46	Artikel 52
Artikel 47	Artikel 53
Artikel 48	Artikel 54
Artikel 294 (flyttet)	Artikel 55
Kapitel 3 — Tjenesteydelser	Kapitel 3 — Tjenesteydelser
Artikel 49	Artikel 56

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 50	Artikel 57
Artikel 51	Artikel 58
Artikel 52	Artikel 59
Artikel 53	Artikel 60
Artikel 54	Artikel 61
Artikel 55	Artikel 62
Kapitel 4 — Kapital og betalinger	Kapitel 4 — Kapital og betalinger
Artikel 56	Artikel 63
Artikel 57	Artikel 64
Artikel 58	Artikel 65
Artikel 59	Artikel 66
Artikel 60 (flyttet)	Artikel 75
Afsnit IV — Visum, asyl, indvandring og andre politikker i forbindelse med den fri bevægelighed for personer	Afsnit V — Et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed
	Kapitel 1 — Almindelige bestemmelser
Artikel 61	Artikel 67 ⁽³³⁾
	Artikel 68
	Artikel 69
	Artikel 70
	Artikel 71 ⁽³⁴⁾
Artikel 64, stk. 1 (erstattet)	Artikel 72 ⁽³⁵⁾
	Artikel 73
Artikel 66 (erstattet)	Artikel 74
Artikel 60 (flyttet)	Artikel 75
	Artikel 76

⁽³³⁾ Erstatte ligeledes artikel 29 i den nugældende EU-traktat.

⁽³⁴⁾ Erstatte ligeledes artikel 36 i den nugældende EU-traktat.

⁽³⁵⁾ Erstatte ligeledes artikel 33 i den nugældende EU-traktat.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
	Kapitel 2 — Politikkerne for grænsekontrol, asyl og indvandring
Artikel 62	Artikel 77
Artikel 63, nr. 1 og 2, og artikel 64, stk. 2 ⁽³⁶⁾	Artikel 78
Artikel 63, nr. 3 og 4	Artikel 79
	Artikel 80
Artikel 64, stk. 1 (erstattet)	Artikel 72
	Kapitel 3 — Samarbejde om civilretlige spørgsmål
Artikel 65	Artikel 81
Artikel 66 (erstattet)	Artikel 74
Artikel 67 (ophævet)	
Artikel 68 (ophævet)	
Artikel 69 (ophævet)	
	Kapitel 4 — Retligt samarbejde i straffesager
	Artikel 82 ⁽³⁷⁾
	Artikel 83 ⁽³⁷⁾
	Artikel 84
	Artikel 85 ⁽³⁷⁾
	Artikel 86
	Kapitel 5 — Politisamarbejde
	Artikel 87 ⁽³⁸⁾
	Artikel 88 ⁽³⁸⁾
	Artikel 89 ⁽³⁹⁾

⁽³⁶⁾ Artikel 63, nr. 1 og 2, i EF-traktaten erstattes af artikel 78, stk. 1 og 2, i TEUF og artikel 64, stk. 2, erstattes af artikel 78, stk. 3, i TEUF.

⁽³⁷⁾ Erstatte artikel 31 i den nugældende EU-traktat.

⁽³⁸⁾ Erstatte artikel 30 i den nugældende EU-traktat.

⁽³⁹⁾ Erstatte artikel 32 i den nugældende EU-traktat.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Afsnit V — Transport	Afsnit VI — Transport
Artikel 70	Artikel 90
Artikel 71	Artikel 91
Artikel 72	Artikel 92
Artikel 73	Artikel 93
Artikel 74	Artikel 94
Artikel 75	Artikel 95
Artikel 76	Artikel 96
Artikel 77	Artikel 97
Artikel 78	Artikel 98
Artikel 79	Artikel 99
Artikel 80	Artikel 100
Afsnit VI — De fælles regler om konkurrence, fiskale spørgsmål og indbyrdes tilnærmelse af lovgivningerne	Afsnit VII — De fælles regler om konkurrence, fiskale spørgsmål og indbyrdes tilnærmelse af lovgivningerne
Kapitel 1 — Konkurrencereglerne	Kapitel 1 — Konkurrencereglerne
1. afdeling — Regler for virksomhederne	1. afdeling — Regler for virksomhederne
Artikel 81	Artikel 101
Artikel 82	Artikel 102
Artikel 83	Artikel 103
Artikel 84	Artikel 104
Artikel 85	Artikel 105
Artikel 86	Artikel 106
2. afdeling — Statsstøtte	2. afdeling — Statsstøtte
Artikel 87	Artikel 107
Artikel 88	Artikel 108
Artikel 89	Artikel 109
Kapitel 2 — Fiskale bestemmelser	Kapitel 2 — Fiskale bestemmelser

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 90	Artikel 110
Artikel 91	Artikel 111
Artikel 92	Artikel 112
Artikel 93	Artikel 113
Kapitel 3 — Tilnærmelse af lovgivningerne	Kapitel 3 — Tilnærmelse af lovgivningerne
<i>Artikel 95 (flyttet)</i>	Artikel 114
<i>Artikel 94 (flyttet)</i>	Artikel 115
Artikel 96	Artikel 116
Artikel 97	Artikel 117
	Artikel 118
Afsnit VII — Den økonomiske og monetære politik	Afsnit VIII — Den økonomiske og monetære politik
<i>Artikel 4 (flyttet)</i>	Artikel 119
Kapitel 1 — Den økonomiske politik	Kapitel 1 — Den økonomiske politik
Artikel 98	Artikel 120
Artikel 99	Artikel 121
Artikel 100	Artikel 122
Artikel 101	Artikel 123
Artikel 102	Artikel 124
Artikel 103	Artikel 125
Artikel 104	Artikel 126
Kapitel 2 — Den monetære politik	Kapitel 2 — Den monetære politik
Artikel 105	Artikel 127
Artikel 106	Artikel 128
Artikel 107	Artikel 129
Artikel 108	Artikel 130
Artikel 109	Artikel 131
Artikel 110	Artikel 132

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 111, stk. 1-3 og stk. 5 (flyttet)	<i>Artikel 219</i>
Artikel 111, stk. 4 (flyttet)	<i>Artikel 138</i>
	Artikel 133
Kapitel 3 — Institutionelle bestemmelser	Kapitel 3 — Institutionelle bestemmelser
Artikel 112 (flyttet)	<i>Artikel 283</i>
Artikel 113 (flyttet)	<i>Artikel 284</i>
Artikel 114	Artikel 134
Artikel 115	Artikel 135
	Kapitel 4 — Specifikke bestemmelser for de medlemsstater, der har euroen som valuta
	Artikel 136
	Artikel 137
<i>Artikel 111, stk. 4 (flyttet)</i>	Artikel 138
Kapitel 4 — Overgangsbestemmelser	Kapitel 5 — Overgangsbestemmelser
Artikel 116 (ophævet)	
	Artikel 139
Artikel 117, stk. 1, stk. 2, sjette led, og stk. 3-9 (ophævet)	
Artikel 117, stk. 2, de fem første led (flyttet)	<i>Artikel 141, stk. 2</i>
<i>Artikel 121, stk. 1 (flyttet)</i> <i>Artikel 122, stk. 2, andet punktum (flyttet)</i> <i>Artikel 123, stk. 5 (flyttet)</i>	Artikel 140 ⁽⁴⁰⁾
Artikel 118 (ophævet)	
<i>Artikel 123, stk. 3 (flyttet)</i> <i>Artikel 117, stk. 2, de fem første led (flyttet)</i>	Artikel 141 ⁽⁴¹⁾

⁽⁴⁰⁾ — Artikel 140, stk. 1, er affattet som artikel 121, stk. 1.

— Artikel 140, stk. 2, er affattet som artikel 122, stk. 2, andet punktum.

— Artikel 140, stk. 3, er affattet som artikel 123, stk. 5.

⁽⁴¹⁾ — Artikel 141, stk. 1, er affattet som artikel 123, stk. 3.

— Artikel 141, stk. 2, er affattet som artikel 117, stk. 2, de fem første led.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 124, stk. 1 (flyttet)	Artikel 142
Artikel 119	Artikel 143
Artikel 120	Artikel 144
Artikel 121, stk. 1 (flyttet)	Artikel 140, stk. 1
Artikel 121, stk. 2-4 (ophævet)	
Artikel 122, stk. 1 og stk. 2, første punktum, samt stk. 3, 4, 5 og 6 (ophævet)	
Artikel 122, stk. 2, andet punktum (flyttet)	Artikel 140, stk. 2, første afsnit
Artikel 123, stk. 1, 2 og 4 (ophævet)	
Artikel 123, stk. 3 (flyttet)	Artikel 141, stk. 1
Artikel 123, stk. 5 (flyttet)	Artikel 140, stk. 3
Artikel 124, stk. 1 (flyttet)	Artikel 142
Artikel 124, stk. 2 (ophævet)	
Afsnit VIII — Beskæftigelse	Afsnit IX — Beskæftigelse
Artikel 125	Artikel 145
Artikel 126	Artikel 146
Artikel 127	Artikel 147
Artikel 128	Artikel 148
Artikel 129	Artikel 149
Artikel 130	Artikel 150
Afsnit IX — Den fælles handelspolitik (flyttet)	Femte del, afsnit II, Den fælles handelspolitik
Artikel 131 (flyttet)	Artikel 206
Artikel 132 (ophævet)	
Artikel 133 (flyttet)	Artikel 207
Artikel 134 (ophævet)	
Afsnit X — Toldsamarbejde (flyttet)	Tredje del, afsnit II, kapitel 2, Toldsamarbejde

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 135 (flyttet)	Artikel 33
Afsnit XI — Social- og arbejdsmarkedspolitikken, uddannelse, erhvervsuddannelse og ungdom	Afsnit X — Social- og arbejdsmarkedspolitikken
Kapitel 1 — Sociale bestemmelser (ophævet)	
Artikel 136	Artikel 151
	Artikel 152
Artikel 137	Artikel 153
Artikel 138	Artikel 154
Artikel 139	Artikel 155
Artikel 140	Artikel 156
Artikel 141	Artikel 157
Artikel 142	Artikel 158
Artikel 143	Artikel 159
Artikel 144	Artikel 160
Artikel 145	Artikel 161
Kapitel 2 — Den Europæiske Socialfond	Afsnit XI — Den Europæiske Socialfond
Artikel 146	Artikel 162
Artikel 147	Artikel 163
Artikel 148	Artikel 164
Kapitel 3 — Uddannelse, erhvervsuddannelse og ungdom	Afsnit XII — Uddannelse, erhvervsuddannelse, ungdom og sport
Artikel 149	Artikel 165
Artikel 150	Artikel 166
Afsnit XII — Kultur	Afsnit XIII — Kultur
Artikel 151	Artikel 167
Afsnit XIII — Folkesundhed	Afsnit XIV — Folkesundhed
Artikel 152	Artikel 168
Afsnit XIV — Forbrugerbeskyttelse	Afsnit XV — Forbrugerbeskyttelse

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 153, stk. 1, 3, 4 og 5	Artikel 169
Artikel 153, stk. 2 (flyttet)	Artikel 12
Afsnit XV — Transeuropæiske net	Afsnit XVI — Transeuropæiske net
Artikel 154	Artikel 170
Artikel 155	Artikel 171
Artikel 156	Artikel 172
Afsnit XVI — Industri	Afsnit XVII — Industri
Artikel 157	Artikel 173
Afsnit XVII — Økonomisk og social samhørighed	Afsnit XVIII — Økonomisk, social og territorial samhørighed
Artikel 158	Artikel 174
Artikel 159	Artikel 175
Artikel 160	Artikel 176
Artikel 161	Artikel 177
Artikel 162	Artikel 178
Afsnit XVIII — Forskning og teknologisk udvikling	Afsnit XIX — Forskning, teknologisk udvikling og rummet
Artikel 163	Artikel 179
Artikel 164	Artikel 180
Artikel 165	Artikel 181
Artikel 166	Artikel 182
Artikel 167	Artikel 183
Artikel 168	Artikel 184
Artikel 169	Artikel 185
Artikel 170	Artikel 186
Artikel 171	Artikel 187
Artikel 172	Artikel 188
	Artikel 189

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 173	Artikel 190
Afsnit XIX — Miljø	Afsnit XX — Miljø
Artikel 174	Artikel 191
Artikel 175	Artikel 192
Artikel 176	Artikel 193
	Afsnit XXI — Energi
	Artikel 194
	Afsnit XXII — Turisme
	Artikel 195
	Afsnit XXIII — Civilbeskyttelse
	Artikel 196
	Afsnit XXIV — Administrativt samarbejde
	Artikel 197
Afsnit XX — Udviklingssamarbejde (flyttet)	<i>Femte del, afsnit III, kapitel 1, Udviklingssamarbejde</i>
Artikel 177 (flyttet)	Artikel 208
Artikel 178 (ophævet) ⁽⁴²⁾	
Artikel 179 (flyttet)	Artikel 209
Artikel 180 (flyttet)	Artikel 210
Artikel 181 (flyttet)	Artikel 211
Afsnit XXI — Økonomisk, finansielt og teknisk samarbejde med tredjelande (flyttet)	<i>Femte del, afsnit III, kapitel 2, Økonomisk, finansielt og teknisk samarbejde med tredjelande</i>
Artikel 181 A (flyttet)	Artikel 212
FJERDE DEL — DE OVERSØISKE LANDES OG TERRITORIERS ASSOCIERING	FJERDE DEL — DE OVERSØISKE LANDES OG TERRITORIERS ASSOCIERING
Artikel 182	Artikel 198
Artikel 183	Artikel 199

⁽⁴²⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 208, stk. 1, andet afsnit, andet punktum, i TEUF.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 184	Artikel 200
Artikel 185	Artikel 201
Artikel 186	Artikel 202
Artikel 187	Artikel 203
Artikel 188	Artikel 204
	FEMTE DEL — UNIONENS OPTRÆDEN UDADTIL
	Afsnit I — Almindelige bestemmelser om Unionens optræden udadtil
	Artikel 205
Tredje del, afsnit IX, Den fælles handelspolitik (flyttet)	Afsnit II — Den fælles handelspolitik
Artikel 131 (flyttet)	Artikel 206
Artikel 133 (flyttet)	Artikel 207
	Afsnit III — Samarbejde med tredjelande og humanitær bistand
Tredje del, afsnit XX, Udviklingssamarbejde (flyttet)	Kapitel 1 — Udviklingssamarbejde
Artikel 177 (flyttet)	Artikel 208 ⁽⁴³⁾
Artikel 179 (flyttet)	Artikel 209
Artikel 180 (flyttet)	Artikel 210
Artikel 181 (flyttet)	Artikel 211
Tredje del, Afsnit XXI, Økonomisk, finansielt og teknisk samarbejde med tredjelande (flyttet)	Kapitel 2 — Økonomisk, finansielt og teknisk samarbejde med tredjelande
Artikel 181 A (flyttet)	Artikel 212
	Artikel 213
	Kapitel 3 — Humanitær bistand
	Artikel 214
	Afsnit IV — Restriktive foranstaltninger

⁽⁴³⁾ Stk. 1, andet afsnit, andet punktum, erstatter, for så vidt angår substansen, artikel 178 i EF-traktaten.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 301 (erstattet)	Artikel 215
	Afsnit V — Internationale aftaler
	Artikel 216
Artikel 310 (flyttet)	Artikel 217
Artikel 300 (erstattet)	Artikel 218
Artikel 111, stk. 1-3 og stk. 5 (flyttet)	Artikel 219
	Afsnit VI — Unionens forbindelser med internationale organisationer og tredjelande samt Unionens delegationer
Artikel 302, 303 og 304 (erstattet)	Artikel 220
	Artikel 221
	Afsnit VII — Solidaritetsbestemmelse
	Artikel 222
FEMTE DEL — FÆLLESSKABETS INSTITUTIONER	SJETTE DEL — INSTITUTIONELLE OG FINANSIELLE BESTEMMELSER
Afsnit I — Bestemmelser vedrørende institutionerne	Afsnit I — Bestemmelser vedrørende institutionerne
Kapitel 1 — Institutionerne	Kapitel 1 — Institutionerne
1. afdeling — Europa-Parlamentet	1. afdeling — Europa-Parlamentet
Artikel 189 (ophævet) ⁽⁴⁴⁾	
Artikel 190, stk. 1-3 (ophævet) ⁽⁴⁵⁾	
Artikel 190, stk. 4 og 5	Artikel 223
Artikel 191, stk. 1 (ophævet) ⁽⁴⁶⁾	
Artikel 191, stk. 2	Artikel 224
Artikel 192, stk. 1 (ophævet) ⁽⁴⁷⁾	
Artikel 192, stk. 2	Artikel 225
Artikel 193	Artikel 226

⁽⁴⁴⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 14, stk. 1 og 2, i EU-traktaten.

⁽⁴⁵⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 14, stk. 1-3, i EU-traktaten.

⁽⁴⁶⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 11, stk. 4, i EU-traktaten.

⁽⁴⁷⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 14, stk. 1, i EU-traktaten.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 194	Artikel 227
Artikel 195	Artikel 228
Artikel 196	Artikel 229
Artikel 197, stk. 1 (ophævet) ⁽⁴⁸⁾	
Artikel 197, stk. 2, 3 og 4	Artikel 230
Artikel 198	Artikel 231
Artikel 199	Artikel 232
Artikel 200	Artikel 233
Artikel 201	Artikel 234
	2. afdeling — Det Europæiske Råd
	Artikel 235
	Artikel 236
2. afdeling — Rådet	3. afdeling — Rådet
Artikel 202 (ophævet) ⁽⁴⁹⁾	
Artikel 203 (ophævet) ⁽⁵⁰⁾	
Artikel 204	Artikel 237
Artikel 205, stk. 2 og stk. 4 (ophævet) ⁽⁵¹⁾	
Artikel 205, stk. 1 og stk. 3	Artikel 238
Artikel 206	Artikel 239
Artikel 207	Artikel 240
Artikel 208	Artikel 241
Artikel 209	Artikel 242
Artikel 210	Artikel 243
3. afdeling — Kommissionen	4. afdeling — Kommissionen

⁽⁴⁸⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 14, stk. 4, i EU-traktaten.

⁽⁴⁹⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 16, stk. 1, i EU-traktaten samt artikel 290 og artikel 291 i TEUF.

⁽⁵⁰⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 16, stk. 2 og 9, i EU-traktaten.

⁽⁵¹⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 16, stk. 4 og 5, i EU-traktaten.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 211 (ophævet) ⁽⁵²⁾	
	Artikel 244
Artikel 212 (flyttet)	Artikel 249, stk. 2
Artikel 213	Artikel 245
Artikel 214 (ophævet) ⁽⁵³⁾	
Artikel 215	Artikel 246
Artikel 216	Artikel 247
Artikel 217, stk. 1, 3 og 4 (ophævet) ⁽⁵⁴⁾	
Artikel 217, stk. 2	Artikel 248
Artikel 218, stk. 1 (ophævet) ⁽⁵⁵⁾	
Artikel 218, stk. 2	Artikel 249
Artikel 219	Artikel 250
4. afdeling — Domstolen	5. afdeling — Den Europæiske Unions Domstol
Artikel 220 (ophævet) ⁽⁵⁶⁾	
Artikel 221, stk. 1 (ophævet) ⁽⁵⁷⁾	
Artikel 221, stk. 2 og 3	Artikel 251
Artikel 222	Artikel 252
Artikel 223	Artikel 253
Artikel 224 ⁽⁵⁸⁾	Artikel 254
	Artikel 255
Artikel 225	Artikel 256
Artikel 225 A	Artikel 257

⁽⁵²⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 17, stk. 1, i EU-traktaten.

⁽⁵³⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 17, stk. 3 og 7, i EU-traktaten.

⁽⁵⁴⁾ Erstattet for så vidt angår substansen af artikel 17, stk. 6, i EU-traktaten.

⁽⁵⁵⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 295 i TEUF.

⁽⁵⁶⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 19 i EU-traktaten.

⁽⁵⁷⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 19, stk. 2, første afsnit, i EU-traktaten.

⁽⁵⁸⁾ Første punktum i stk. 1 erstattes, for så vidt angår substansen, af artikel 19, stk. 2, andet afsnit, i EU-traktaten.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 226	Artikel 258
Artikel 227	Artikel 259
Artikel 228	Artikel 260
Artikel 229	Artikel 261
Artikel 229 A	Artikel 262
Artikel 230	Artikel 263
Artikel 231	Artikel 264
Artikel 232	Artikel 265
Artikel 233	Artikel 266
Artikel 234	Artikel 267
Artikel 235	Artikel 268
	Artikel 269
Artikel 236	Artikel 270
Artikel 237	Artikel 271
Artikel 238	Artikel 272
Artikel 239	Artikel 273
Artikel 240	Artikel 274
	Artikel 275
	Artikel 276
Artikel 241	Artikel 277
Artikel 242	Artikel 278
Artikel 243	Artikel 279
Artikel 244	Artikel 280
Artikel 245	Artikel 281
	6. afdeling — Den Europæiske Centralbank
	Artikel 282
Artikel 112 (flyttet)	Artikel 283

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 113 (flyttet)	Artikel 284
5. afdeling — Revisionsretten	7. afdeling — Revisionsretten
Artikel 246	Artikel 285
Artikel 247	Artikel 286
Artikel 248	Artikel 287
Kapitel 2 — Fælles bestemmelser for flere institutioner	Kapitel 2 — Unionens retsakter, vedtagelsesprocedurer og andre bestemmelser
	1. afdeling — Unionens retsakter
Artikel 249	Artikel 288
	Artikel 289
	Artikel 290 ⁽⁵⁹⁾
	Artikel 291 ⁽⁵⁹⁾
	Artikel 292
	2. afdeling — Procedurer for vedtagelse af retsakter og andre bestemmelser
Artikel 250	Artikel 293
Artikel 251	Artikel 294
Artikel 252 (ophævet)	
	Artikel 295
Artikel 253	Artikel 296
Artikel 254	Artikel 297
	Artikel 298
Artikel 255 (flyttet)	Artikel 15
Artikel 256	Artikel 299
	Kapitel 3 — Unionens rådgivende organer
	Artikel 300
Kapitel 3 — Det Økonomiske og Sociale Udvalg	1. afdeling — Det Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽⁵⁹⁾ Erstatte, for så vidt angår substansen, artikel 202, tredje led, i EF-traktaten.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 257 (ophævet) ⁽⁶⁰⁾	
Artikel 258, stk. 1, 2 og 4	Artikel 301
Artikel 258, stk. 3 (ophævet) ⁽⁶¹⁾	
Artikel 259	Artikel 302
Artikel 260	Artikel 303
Artikel 261 (ophævet)	
Artikel 262	Artikel 304
Kapitel 4 — Regionsudvalget	2. afdeling — Regionsudvalget
Artikel 263, stk. 1 og 5 (ophævet) ⁽⁶²⁾	
Artikel 263, stk. 2-4	Artikel 305
Artikel 264	Artikel 306
Artikel 265	Artikel 307
Kapitel 5 — Den Europæiske Investeringsbank	Kapitel 4 — Den Europæiske Investeringsbank
Artikel 266	Artikel 308
Artikel 267	Artikel 309
Afsnit II — Finansielle bestemmelser	Afsnit II — Finansielle bestemmelser
Artikel 268	Artikel 310
	Kapitel 1 — Unionens egne indtægter
Artikel 269	Artikel 311
Artikel 270 (ophævet) ⁽⁶³⁾	
	Kapitel 2 — Den flerårige finansielle ramme
	Artikel 312
	Kapitel 3 — Unionens årlige budget

⁽⁶⁰⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 300, stk. 2, i TEUF.

⁽⁶¹⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 300, stk. 4, i TEUF.

⁽⁶²⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 300, stk. 3 og 4, i TEUF.

⁽⁶³⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 310, stk. 4, i TEUF.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 272, stk. 1 (flyttet)	Artikel 313
Artikel 271 (flyttet)	Artikel 316
Artikel 272, stk. 1 (flyttet)	Artikel 313
Artikel 272, stk. 2-10	Artikel 314
Artikel 273	Artikel 315
Artikel 271 (flyttet)	Artikel 316
	Kapitel 4 — Gennemførelse af budgettet og decharge
Artikel 274	Artikel 317
Artikel 275	Artikel 318
Artikel 276	Artikel 319
	Kapitel 5 — Fælles bestemmelser
Artikel 277	Artikel 320
Artikel 278	Artikel 321
Artikel 279	Artikel 322
	Artikel 323
	Artikel 324
	Kapitel 6 — Bekæmpelse af svig
Artikel 280	Artikel 325
	Afsnit III — Forstærket samarbejde
Artikel 11 og 11 A (erstattet)	Artikel 326 ⁽⁶⁴⁾
Artikel 11 og 11 A (erstattet)	Artikel 327 ⁽⁶⁴⁾
Artikel 11 og 11 A (erstattet)	Artikel 328 ⁽⁶⁴⁾
Artikel 11 og 11 A (erstattet)	Artikel 329 ⁽⁶⁴⁾
Artikel 11 og 11 A (erstattet)	Artikel 330 ⁽⁶⁴⁾
Artikel 11 og 11 A (erstattet)	Artikel 331 ⁽⁶⁴⁾
Artikel 11 og 11 A (erstattet)	Artikel 332 ⁽⁶⁴⁾

⁽⁶⁴⁾ Erstatte ligesledes artikel 27 A-27 E, 40-40 B og 43-45 i den nugældende EU-traktat.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 11 og 11 A (erstattet)	Artikel 333 ⁽⁶⁴⁾
Artikel 11 og 11 A (erstattet)	Artikel 334 ⁽⁶⁴⁾
SJETTE DEL — ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER	SYVENDE DEL — ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER
Artikel 281 (ophævet) ⁽⁶⁵⁾	
Artikel 282	Artikel 335
Artikel 283	Artikel 336
Artikel 284	Artikel 337
Artikel 285	Artikel 338
Artikel 286 (erstattet)	Artikel 16
Artikel 287	Artikel 339
Artikel 288	Artikel 340
Artikel 289	Artikel 341
Artikel 290	Artikel 342
Artikel 291	Artikel 343
Artikel 292	Artikel 344
Artikel 293 (ophævet)	
Artikel 294 (flyttet)	Artikel 55
Artikel 295	Artikel 345
Artikel 296	Artikel 346
Artikel 297	Artikel 347
Artikel 298	Artikel 348
Artikel 299, stk. 1 (ophævet) ⁽⁶⁶⁾	
Artikel 299, stk. 2, andet, tredje og fjerde afsnit	Artikel 349
Artikel 299, stk. 2, første afsnit, og stk. 3-6 (flyttet)	Artikel 355

⁽⁶⁴⁾ Erstatte ligeledes artikel 27 A-27 E, 40-40 B og 43-45 i den nugældende EU-traktat.

⁽⁶⁵⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 47 i EU-traktaten.

⁽⁶⁶⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 52 i EU-traktaten.

Tidligere nummerering i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	Ny nummerering i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Artikel 300 (erstattet)	Artikel 218
Artikel 301 (erstattet)	Artikel 215
Artikel 302 (erstattet)	Artikel 220
Artikel 303 (erstattet)	Artikel 220
Artikel 304 (erstattet)	Artikel 220
Artikel 305 (ophævet)	
Artikel 306	Artikel 350
Artikel 307	Artikel 351
Artikel 308	Artikel 352
	Artikel 353
Artikel 309	Artikel 354
Artikel 310 (flyttet)	Artikel 217
Artikel 311 (ophævet) ⁽⁶⁷⁾	
Artikel 299, stk. 2, første afsnit, og stk. 3-6 (flyttet)	Artikel 355
Artikel 312	Artikel 356
Afsluttende bestemmelser	
Artikel 313	Artikel 357
	Artikel 358
Artikel 314 (ophævet) ⁽⁶⁸⁾	

⁽⁶⁷⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 51 i EU-traktaten.

⁽⁶⁸⁾ Erstattet, for så vidt angår substansen, af artikel 55 i EU-traktaten.

DEN EUROPÆISKE UNIONS CHARTER OM
GRUNDLÆGGENDE RETTIGHEDER

(2010/C 83/02)

Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen proklamerer højtideligt følgende tekst som Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder:

DEN EUROPÆISKE UNIONS CHARTER OM GRUNDLÆGGENDE RETTIGHEDER

Præambel

De europæiske folk har med skabelsen af en stadig tættere sammenslutning besluttet at dele en fredelig fremtid, der bygger på fælles værdier.

Unionen, der er sig sin åndelige og etiske arv bevidst, bygger på de udelelige og universelle værdier: menneskets værdighed, frihed, lighed og solidaritet; den bygger på demokrati- og retsstatsprincippet. Den sætter mennesket i centrum for sit virke med indførelsen af unionsborgerskabet og skabelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Unionen bidrager til bevarelsen og udviklingen af disse fælles værdier under hensyn til de europæiske folks forskelligartede kulturer og traditioner samt til medlemsstaternes nationale identitet og organisering af deres offentlige myndigheder på nationalt, regionalt og lokalt plan; den søger at fremme en afbalanceret og bæredygtig udvikling og sikrer fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser, varer og kapital samt etableringsfrihed.

Med henblik herpå er det nødvendigt at styrke beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder på baggrund af samfundsudviklingen, de sociale fremskridt og den videnskabelige og teknologiske udvikling ved at gøre disse rettigheder mere synlige i et charter.

Dette charter bekræfter under hensyn til Unionens kompetencer og opgaver samt nærhedsprincippet de rettigheder, der bl.a. følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner og internationale forpligtelser, den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, de socialpagter, som Unionen og Europarådet har vedtaget, samt Den Europæiske Unions Domstols og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis. Chartret vil i den forbindelse blive fortolket af Unionens og medlemsstaternes domstole under behørig hensyntagen til de forklaringer, der blev udarbejdet under præsidiets for den forsamling, der udarbejdede chartret, og ajourført under Det Europæiske Konvents præsidium's ansvar.

Disse rettigheder medfører ansvar og pligter såvel over for andre mennesker som over for det menneskelige fællesskab og de kommende generationer.

Unionen anerkender således nedennævnte rettigheder, friheder og principper.

AFSNIT I

VÆRDIGHED

Artikel 1

Den menneskelige værdighed

Den menneskelige værdighed er ukrænkelig. Den skal respekteres og beskyttes.

Artikel 2

Ret til livet

1. Ethvert menneske har ret til livet.
2. Ingen må idømmes dødsstraf eller henrettes.

Artikel 3

Ret til respekt for menneskets integritet

1. Enhver har ret til respekt for sin fysiske og mentale integritet.
2. I forbindelse med lægevidenskab og biologi skal især følgende respekteres:
 - a) frit og informeret samtykke fra den berørte person i overensstemmelse med lovens bestemmelser
 - b) forbud mod racehygiejnisk praksis, navnlig praksis, der har til formål at udvælge mennesker
 - c) forbud mod kommercialisering af menneskekroppen og dele heraf som sådan
 - d) forbud mod reproduktiv kloning af mennesker.

Artikel 4

Forbud mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Ingen må underkastes tortur, ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Artikel 5

Forbud mod slaveri og tvangsarbejde

1. Ingen må holdes i slaveri eller trældom.
2. Ingen må pålægges at udføre tvangs- eller pligtarbejde.
3. Menneskehandel er forbudt.

AFSNIT II**FRIHEDER***Artikel 6***Ret til frihed og sikkerhed**

Enhver har ret til frihed og personlig sikkerhed.

*Artikel 7***Respekt for privatliv og familieliv**

Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin kommunikation.

*Artikel 8***Beskyttelse af personoplysninger**

1. Enhver har ret til beskyttelse af personoplysninger, der vedrører den pågældende.
2. Disse oplysninger skal behandles rimeligt, til udtrykkeligt angivne formål og på grundlag af de berørte personers samtykke eller på et andet berettiget ved lov fastsat grundlag. Enhver har ret til adgang til indsamlede oplysninger, der vedrører den pågældende, og til berigtigelse heraf.
3. Overholdelsen af disse regler er underlagt en uafhængig myndigheds kontrol.

*Artikel 9***Ret til at indgå ægteskab og ret til at stifte familie**

Retten til at indgå ægteskab og retten til at stifte familie sikres i overensstemmelse med de nationale love om udøvelsen af denne ret.

*Artikel 10***Ret til at tænke frit og til samvittigheds- og religionsfrihed**

1. Enhver har ret til at tænke frit og til samvittigheds- og religionsfrihed. Denne ret omfatter frihed til at skifte religion eller tro samt frihed til enten alene eller sammen med andre, offentligt eller privat at udøve sin religion eller tro gennem gudstjeneste, undervisning, andagt og overholdelse af religiøse skikke.
2. Retten til militærnægtelse af samvittighedsgrunde anerkendes i overensstemmelse med de nationale love om udøvelsen af denne ret.

Artikel 11

Ytrings- og informationsfrihed

1. Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser.
2. Mediefrihed og mediernes pluralisme respekteres.

Artikel 12

Forsamlings- og foreningsfrihed

1. Enhver har ret til frit at deltage i fredelige forsamlinger og til foreningsfrihed på alle niveauer, navnlig i forbindelse med politiske og faglige sammenslutninger og medborgersammenslutninger, hvilket indebærer, at enhver har ret til sammen med andre at oprette fagforeninger og at slutte sig hertil for at beskytte sine interesser.
2. Politiske partier på unionsplan bidrager til at udtrykke unionsborgernes politiske vilje.

Artikel 13

Frihed for kunst og videnskab

Der er frihed for kunst og videnskabelig forskning. Den akademiske frihed respekteres.

Artikel 14

Ret til uddannelse

1. Enhver har ret til uddannelse samt til adgang til erhvervsuddannelse og efter- og videreuddannelse.
2. Denne ret omfatter muligheden for gratis at følge den obligatoriske undervisning.
3. Friheden til at oprette uddannelsesinstitutioner under overholdelse af de demokratiske principper samt retten for forældre til at sikre sig, at deres børn undervises i overensstemmelse med deres egen religiøse, filosofiske og pædagogiske overbevisning, respekteres i henhold til de nationale love om udøvelsen af denne ret.

Artikel 15

Erhvervsfrihed og ret til at arbejde

1. Enhver har ret til at arbejde og til at udøve et frit valgt eller accepteret erhverv.
2. Enhver unionsborger har frihed til at søge beskæftigelse, arbejde, etablere sig og levere tjenesteydelser i alle medlemsstaterne.
3. Tredjelandstatsborgere, der har tilladelse til at arbejde på medlemsstaternes område, har ret til samme arbejdsvilkår som unionsborgere.

Artikel 16

Frihed til at oprette og drive egen virksomhed

Friheden til at oprette og drive egen virksomhed anerkendes i overensstemmelse med EU-retten og national lovgivning og praksis.

Artikel 17

Ejendomsret

1. Enhver har ret til at besidde lovligt erhvervet ejendom, at anvende den, at træffe dispositioner hermed og at lade den gå i arv. Ingen må berøves sin ejendom, medmindre det skønnes nødvendigt i samfundets interesse, og det sker i de tilfælde og på de betingelser, der er fastsat ved lov, og mod rimelig og rettidig erstatning for tabet. Anvendelsen af ejendommen kan reguleres ved lov, i det omfang det er nødvendigt af hensyn til almenvellet.

2. Intellectuel ejendomsret er beskyttet.

Artikel 18

Asylret

Asylretten sikres under iagttagelse af reglerne i Genèvekonventionen af 28. juli 1951 og protokollen af 31. januar 1967 om flygtninges retsstilling og i overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i det følgende benævnt »traktaterne«).

Artikel 19

Beskyttelse i tilfælde af udsendelse, udvisning og udlevering

1. Kollektiv udvisning er forbudt.

2. Ingen må udsendes, udvises eller udleveres til en stat, hvor der er en alvorlig risiko for at blive idømt dødsstraf eller udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende straf eller behandling.

AFSNIT III

LIGESTILLING

Artikel 20

Lighed for loven

Alle mennesker er lige for loven.

Artikel 21

Ikke-forskelsbehandling

1. Enhver forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder, seksuel orientering eller ethvert andet forhold er forbudt.

2. Inden for traktaternes anvendelsesområde og med forbehold af deres særlige bestemmelser er enhver forskelsbehandling på grund af nationalitet forbudt.

Artikel 22

Kulturel, religiøs og sproglig mangfoldighed

Unionen respekterer den kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed.

Artikel 23

Ligestilling mellem kvinder og mænd

Der skal sikres ligestilling mellem kvinder og mænd på alle områder, herunder i forbindelse med beskæftigelse, arbejde og løn.

Princippet om ligestilling er ikke til hinder for opretholdelse eller vedtagelse af foranstaltninger, der giver det underrepræsenterede køn specifikke fordele.

Artikel 24

Børns rettigheder

1. Børn har ret til den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for deres trivsel. De kan frit udtrykke deres synspunkter. Der tages hensyn hertil i forhold, der vedrører dem, i overensstemmelse med deres alder og modenhed.

2. I alle handlinger vedrørende børn, uanset om de udføres af offentlige myndigheder eller private institutioner, skal barnets tarv komme i første række.

3. Ethvert barn har ret til regelmæssigt at have personlig forbindelse og direkte kontakt med begge sine forældre, medmindre dette er i modstrid med dets interesser.

Artikel 25

Ældres rettigheder

Unionen anerkender og respekterer ældres ret til et værdigt og uafhængigt liv og til at deltage i det sociale og kulturelle liv.

*Artikel 26***Integration af mennesker med handicap**

Unionen anerkender og respekterer retten for mennesker med handicap til at nyde godt af foranstaltninger, der skal sikre deres autonomi, deres sociale og erhvervsmæssige integration og deres deltagelse i samfundslivet.

AFSNIT IV

SOLIDARITET*Artikel 27***Ret til information og høring af arbejdstagerne i virksomheden**

Arbejdstagerne eller deres repræsentanter skal på passende niveauer have sikkerhed for information og høring i god tid i de tilfælde og på de betingelser, der er fastsat i EU-retten og national lovgivning og praksis.

*Artikel 28***Forhandlingsret og ret til kollektive skridt**

Arbejdstagere og arbejdsgivere eller deres respektive organisationer har i overensstemmelse med EU-retten og national lovgivning og praksis ret til at forhandle og indgå kollektive overenskomster på passende niveauer og i tilfælde af interessekonflikter ret til kollektive skridt, herunder strejke, for at forsvare deres interesser.

*Artikel 29***Ret til arbejdsformidling**

Enhver har ret til at kunne gøre brug af en gratis arbejdsformidlingstjeneste.

*Artikel 30***Beskyttelse i tilfælde af ubegrundet opsigelse**

Enhver arbejdstager har ret til beskyttelse mod ubegrundet opsigelse i overensstemmelse med EU-retten og national lovgivning og praksis.

*Artikel 31***Retfærdige og rimelige arbejdsforhold**

1. Enhver arbejdstager har ret til sunde, sikre og værdige arbejdsforhold.
2. Enhver arbejdstager har ret til en begrænsning af den maksimale arbejdstid, til daglige og ugentlige hvileperioder samt til årlig ferie med løn.

Artikel 32

Forbud mod børnearbejde og beskyttelse af unge på arbejdspladsen

Børnearbejde er forbudt. Minimumsalderen for adgang til at udføre erhvervsarbejde må ikke være lavere end den alder, hvor skolepligten ophører, dog med forbehold af regler, der er gunstigere for de unge, og af begrænsede undtagelser.

Unge, der udfører erhvervsarbejde, skal sikres arbejdsbetingelser, som er tilpasset deres alder, samt beskyttelse mod økonomisk udnyttelse og enhver form for arbejde, der kan skade deres sikkerhed, sundhed og fysiske, mentale, moralske eller sociale udvikling, eller som kan gå ud over deres skolegang.

Artikel 33

Familieliv og arbejdsliv

1. Der drages omsorg for juridisk, økonomisk og social beskyttelse af familien.
2. For at kunne forene familieliv og arbejdsliv har enhver ret til at være beskyttet mod afskedigelse på grund af graviditet og barsel samt ret til betalt barselsorlov og til forældreorlov efter et barns fødsel eller ved adoption af et barn.

Artikel 34

Social sikring og social bistand

1. Unionen anerkender og respekterer retten til adgang til sociale sikringsydelser og sociale tjenester, f.eks. i tilfælde af graviditet og barsel, sygdom, arbejdsulykker, plejebehov eller alderdom samt i tilfælde af arbejdsløshed, efter de regler, der er fastsat i EU-retten og national lovgivning og praksis.
2. Enhver, der har bopæl og bevæger sig lovligt inden for Unionens område, har ret til sociale sikringsydelser og sociale fordele i overensstemmelse med EU-retten og national lovgivning og praksis.
3. For at bekæmpe social udstødelse og fattigdom anerkender og respekterer Unionen retten til social bistand og boligstøtte, der skal sikre en værdig tilværelse for alle, der ikke har tilstrækkelige midler, efter de bestemmelser, der er fastsat i EU-retten og national lovgivning og praksis.

Artikel 35

Sundhedsbeskyttelse

Enhver har ret til at få adgang til forebyggende sundhedsydelser og til at modtage lægehjælp på de betingelser, der er fastsat ved national lovgivning og praksis. Der skal sikres et højt sundhedsbeskyttelsesniveau ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Unionens politikker og aktiviteter.

*Artikel 36***Adgang til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse**

Unionen anerkender og respekterer adgangen til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, som fastsat i national lovgivning og praksis, i overensstemmelse med traktaterne med det formål at fremme social og territorial samhørighed i Unionen.

*Artikel 37***Miljøbeskyttelse**

Et højt miljøbeskyttelsesniveau og forbedring af miljøkvaliteten skal integreres i Unionens politikker og sikres i overensstemmelse med princippet om en bæredygtig udvikling.

*Artikel 38***Forbrugerbeskyttelse**

Der sikres et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i Unionens politikker.

AFSNIT V

BORGERRETTIGHEDER*Artikel 39***Stemmeret og valgbarhed til Europa-Parlamentet**

1. Enhver unionsborger har valgret og er valgbar ved valg til Europa-Parlamentet i den medlemsstat, hvor den pågældende har bopæl, på samme betingelser som statsborgere i denne stat.
2. Medlemmerne af Europa-Parlamentet vælges ved almindelige direkte, frie og hemmelige valg.

*Artikel 40***Stemmeret og valgbarhed til kommunale valg**

Enhver unionsborger har valgret og er valgbar ved kommunale valg i den medlemsstat, hvor den pågældende har bopæl, på samme betingelser som statsborgere i denne stat.

*Artikel 41***Ret til god forvaltning**

1. Enhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer.

2. Denne ret omfatter navnlig:

- a) retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt
- b) retten for enhver til aktindsigt i de akter, der vedrører ham eller hende, under iagttagelse af legitime fortrolighedshensyn samt tavshedspligt og sagernes fortrolighed
- c) pligt for forvaltningen til at begrunde sine beslutninger.

3. Enhver har ret til erstatning fra Unionen for skader forvoldt af institutionerne eller de ansatte under udøvelsen af deres hverv i overensstemmelse med de almindelige principper, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer.

4. Enhver kan henvende sig til Unionens institutioner på et af traktaternes sprog og skal have svar på samme sprog.

Artikel 42

Ret til aktindsigt

Enhver unionsborger samt enhver fysisk eller juridisk person med bopæl eller hjemsted i en medlemsstat har ret til aktindsigt i dokumenter, uanset medium, fra Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer.

Artikel 43

Den Europæiske Ombudsmand

Enhver unionsborger samt enhver fysisk eller juridisk person med bopæl eller hjemsted i en medlemsstat har ret til at klage til Den Europæiske Ombudsmand over tilfælde af fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer med undtagelse af Den Europæiske Unions Domstol under udøvelsen af dens domstolsfunktioner.

Artikel 44

Ret til at indgive andragender

Enhver unionsborger samt enhver fysisk eller juridisk person med bopæl eller hjemsted i en medlemsstat har ret til at indgive andragender til Europa-Parlamentet.

Artikel 45

Fri bevægelighed og opholdsret

- 1. Enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område.
- 2. Fri bevægelighed og opholdsret kan i overensstemmelse med traktaterne indrømmes tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold på en medlemsstats område.

*Artikel 46***Diplomatisk og konsulær beskyttelse**

Enhver unionsborger nyder i tredjelande, hvor den medlemsstat, hvori den pågældende er statsborger, ikke er repræsenteret, enhver medlemsstats diplomatiske og konsulære myndigheders beskyttelse på samme vilkår som statsborgere i denne medlemsstat.

AFSNIT VI

RETFÆRDIGHED I RETSSYSTEMET*Artikel 47***Adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol**

Enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov. Enhver skal have mulighed for at blive rådgivet, forsvaret og repræsenteret.

Der ydes retshjælp til dem, der ikke har tilstrækkelige midler, hvis en sådan hjælp er nødvendig for at sikre effektiv adgang til domstolsprøvelse.

*Artikel 48***Uskyldsformodning og ret til et forsvar**

1. Enhver, der anklages for en lovovertrædelse, skal anses for uskyldig, indtil hans eller hendes skyld er bevist i overensstemmelse med loven.
2. Respekt for retten til et forsvar er sikret enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse.

*Artikel 49***Legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet mellem lovovertrædelse og straf**

1. Ingen kan kendes skyldig i et strafbart forhold på grund af en handling eller undladelse, som ikke udgjorde en forbrydelse efter national ret eller international ret på det tidspunkt, da den blev begået. Der kan heller ikke pålægges en strengere straf end den, der var anvendelig på det tidspunkt, da lovovertrædelsen blev begået. Hvis der, efter at en lovovertrædelse er begået, i loven fastsættes en mildere straf, skal denne anvendes.
2. Denne artikel er ikke til hinder for, at en person domfældes og straffes for en handling eller undladelse, som på det tidspunkt, da den blev begået, var en forbrydelse ifølge de almindelige principper, der er anerkendt af alle nationer.
3. Straffens omfang skal stå i rimeligt forhold til overtrædelsen.

Artikel 50

Ret til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse

Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen.

AFSNIT VII

ALMINDELIGE BESTEMMELSER VEDRØRENDE FORTOLKNING OG ANVENDELSE AF CHARTRET

Artikel 51

Anvendelsesområde

1. Bestemmelserne i dette charter er rettet til Unionens institutioner, organer, kontorer og agencier under iagttagelse af nærhedsprincippet samt til medlemsstaterne, dog kun når de gennemfører EU-retten. De respekterer derfor rettighederne, overholder principperne og fremmer anvendelsen heraf i overensstemmelse med deres respektive kompetencer og under overholdelse af grænserne for de kompetencer, der er tildelt Unionen i traktaterne.

2. Dette charter udvider ikke anvendelsesområdet for EU-retten ud over Unionens kompetencer og skaber ingen nye kompetencer eller nye opgaver for Unionen og ændrer ikke de kompetencer og opgaver, der er fastlagt i traktaterne.

Artikel 52

Rækkevidde og fortolkning af rettigheder og principper

1. Enhver begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes ved dette charter, skal være fastlagt i lovgivningen og skal respektere disse rettigheders og friheders væsentligste indhold. Under iagttagelse af proportionalitetsprincippet kan der kun indføres begrænsninger, såfremt disse er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder.

2. De rettigheder, der anerkendes i dette charter, og for hvilke der er fastlagt bestemmelser i traktaterne, udøves på de betingelser og med de begrænsninger, der er fastlagt deri.

3. I det omfang dette charter indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, har de samme betydning og omfang som i konventionen. Denne bestemmelse er ikke til hinder for, at EU-retten kan yde en mere omfattende beskyttelse.

4. I det omfang dette charter anerkender grundlæggende rettigheder, således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, skal disse rettigheder fortolkes i harmoni med disse traditioner.

5. De bestemmelser i dette charter, der indeholder principper, kan gennemføres ved lovgivningsmæssige retsakter og gennemførelsesretsakter vedtaget af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og ved retsakter vedtaget af medlemsstaterne, når de gennemfører EU-retten, under udøvelse af deres respektive kompetencer. De kan kun påberåbes over for en domstol i forbindelse med fortolkning af sådanne retsakter og kontrol af disses lovmedholdelighed.

6. Der tages fuldt hensyn til national lovgivning og praksis som angivet i dette charter.

7. Unionens og medlemsstaternes domstole tager behørigt hensyn til de forklaringer, der er udarbejdet som en vejledning ved fortolkningen af dette charter.

Artikel 53

Beskyttelsesniveau

Ingen bestemmelse i dette charter må fortolkes som en begrænsning af eller et indgreb i de grundlæggende menneskerettigheder og frihedsrettigheder, der anerkendes i EU-retten og folkeretten, i de internationale konventioner, som Unionen eller alle medlemsstaterne er parter i, herunder den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, samt i medlemsstaternes forfatninger på disses respektive anvendelsesområder.

Artikel 54

Forbud mod misbrug af rettigheder

Intet i dette charter må fortolkes, som om det medførte ret til at indlade sig på en aktivitet eller udføre en handling med sigte på at tilintetgøre de rettigheder og friheder, der er anerkendt i dette charter, eller at begrænse disse rettigheder og friheder i videre omfang, end der er hjemmel for i dette charter.

o

o o

Ovenstående tekst svarer, med de nødvendige tilpasninger, til affattelsen af det charter, der blev proklameret den 7. december 2000, og erstatter dette fra datoen for Lissabontraktatens ikrafttræden.

ABONNEMENTSPRISER 2010 (ekskl. moms, inkl. normale forsendelsesomkostninger)

EU-Tidende, L- + C-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	1 100 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, papirudgave + årlig cd-rom	22 officielle EU-sprog	1 200 EUR pr. år
EU-Tidende, L-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	770 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, månedlig kumulativ cd-rom	22 officielle EU-sprog	400 EUR pr. år
Supplement til EUT (S-udgaven), udbud og offentlige kontrakter, cd-rom, 2 udgaver pr. uge	Flersproget: 23 officielle EU-sprog	300 EUR pr. år
EU-Tidende, C-udgaven — udvælgelsesprøver	Sprog iht. udvælgelsesprøve(r)	50 EUR pr. år

Den Europæiske Unions Tidende, der udkommer på EU's officielle sprog, fås i abonnement i 22 sprogudgaver. EU-Tidende omfatter L-udgaven (retsforskrifter) og C-udgaven (meddelelser og oplysninger).

Der abonneres særskilt på hver sprogudgave.

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 920/2005, offentliggjort i EU-Tidende L 156 af 18. juni 2005, er Den Europæiske Unions institutioner midlertidigt fritaget for forpligtelsen til at udarbejde og offentliggøre alle retsakter på irsk. Irske udgaver af EU-Tidende vil derfor blive markedsført særskilt.

Abonnementet på supplementet til EU-Tidende (S-udgaven (udbud og offentlige kontrakter)) omfatter alle udgaver på de 23 officielle sprog på én cd-rom.

Abonnenter på *Den Europæiske Unions Tidende* kan uden ekstra omkostninger rekvirere eksemplarer af diverse bilag til EU-Tidende (C ... A-udgaver). Abonnenterne gøres opmærksom på udgivelsen af bilagene ved hjælp af »meddelelser til læserne« i *Den Europæiske Unions Tidende*.

I løbet af 2010 vil cd-rom-formatet blive erstattet af dvd-formater.

Salg og abonnementer

Betalingsabonnementer på diverse tidsskrifter, som f.eks. *Den Europæiske Unions Tidende*, kan købes gennem vore salgsagenter. Listen over salgsagenterne findes på internettet:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_da.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) giver direkte og gratis adgang til EU-retten. Via dette netsted kan man konsultere *Den Europæiske Unions Tidende*, og netstedet indeholder endvidere traktaterne, retsforskrifter, retspraksis og forberedende retsakter.

Yderligere oplysninger om Den Europæiske Union findes på: <http://europa.eu>

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA